

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

בפני כבוד השופט זיו אריאלי

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ, עוה"ד גב' הילה כץ וגב' אורלי רוזנטל-נעמן

נגד

הנאשם

משה איבגי

ע"י ב"כ, עוה"ד מר מיכאל כרמל, מר ניב זר,
מר דן אסלנוב וגב' יעל טוב-אל

הכרעת דין

3	.....	כתב האישום:
4	.....	המענה לכתב האישום:
6	.....	תמצית פרשת התביעה:
6	.....	ראיות הנוגעות לאישום הראשון
6	.....	עדות המתלוננת, א':
10	.....	ראיות הנוגעות לאישום השלישי
10	.....	עדותה של המתלוננת, ג':
25	.....	עדותה של גב' נאוה ויינר:
27	.....	עדותה של מר אריאל ניר ריקון:
29	.....	עדותה של גב' דורית לב ארי:
31	.....	עדותה של מר דוד אסור:
32	.....	עדותה של מר דור שלום:
33	.....	עדותה של גב' מיכל לוסקי:
34	.....	עדותה של גב' אראלה גנץ:
35	.....	עדותה של מ', אחותה של המתלוננת:
36	.....	עדותה של י', אמה של ג':
37	.....	עדותה של גב' ענת בן-נון:
38	.....	ראיות הנוגעות לאישום הרביעי
38	.....	עדות המתלוננת, ד':
43	.....	עדותה של גב' חמוטל מרגלית:
44	.....	עדותה של גב' פדות דהן:
46	.....	עדותה של גב' בתיה רוזן:
47	.....	עדותה של גב' דלית חיה דוד:
47	.....	עדויות חוקרים
47	.....	עדותה של סני"צ יורם נעמן:
49	.....	עדותה של רפ"ק אורית דן:
50	.....	עדותה של רפ"ק סלבה ויצמן:
50	.....	עדותה של רפ"ק אריאל פרידמן:

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

54	.....	"מעשים דומים"
54	.....	עדותה של ו':
57	.....	עדותה של ה':
59	.....	תמצית פרשת ההגנה
59	.....	עדות הנאשם:
77	.....	עדותה של גב' מירב בשושה:
81	.....	עדותה של גב' מורן שקד-לפיד:
82	.....	עדותה של גב' עדי שהם:
83	.....	עדותה של גב' ניצה בן צבי:
88	.....	דיון והכרעה:
88	.....	עבירת מעשה מגונה – יסודות העבירה
89	.....	עבירת הטרדה מינית – יסודות העבירה
93	.....	מעשה אחד או ריבוי מעשים
94	.....	על הערכת עדותה של נפגעת עבירת מין (כללי)
98	.....	על הימנעות צד מלהביא עדות רלבנטית בפני בית המשפט:
99	.....	"מעשים דומים"
101	.....	מחדלי חקירה:
103	.....	הערכת ממצאי עובדה ומהימנות – האישום הראשון
103	.....	הערכת עדותה של א'
114	.....	עדותה של ו'
115	.....	הערכת עדותו של הנאשם
124	.....	עדותה של עדת ההגנה, גב' בשושה
127	.....	סיכום ביניים
128	.....	הערכת ממצאי עובדה ומהימנות – האישום השלישי
128	.....	הערכת עדותה של ג'
136	.....	הערכת עדויות שהובאו בתמיכה לגרסתה של ג'
145	.....	הימנעות מהבאת עדויות חיוניות
149	.....	הערכת עדות הנאשם
155	.....	הערכת עדותה של גב' ניצה בן צבי
158	.....	האבחון הפסיכודיאגנוסטי – נ/15
159	.....	סיכום ביניים
163	.....	הערכת ממצאי עובדה ומהימנות – האישום הרביעי
163	.....	הערכת עדותה של ד'
167	.....	הערכת עדותן של חברותיה של ד'
168	.....	הערכת עדותה של גב' חמוטל מרגלית
169	.....	הערכת עדותה של ה' – "מעשים דומים"
170	.....	הערכת עדות הנאשם
175	.....	סיכום ביניים
177	.....	הפן המשפטי – אישום ראשון
181	.....	הפן המשפטי – אישום שלישי
182	.....	הפן המשפטי – אישום רביעי
186	.....	מחדלי חקירה
186	.....	חקירת מגמתית והגנה מן הצדק

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 18-05-9061 מדינת ישראל נ' איבגי

סוף דבר 191

בפתח הכרעת הדין, וכמצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי אני מודיע על זיכוי של הנאשם מהאישום השני, השלישי והרביעי אשר יוחסו לו בכתב האישום. עוד אני מורה, ביחס לאישום הראשון, על זיכוי הנאשם מהעבירה של הטרדה מינית שיוחסה לו. כפועל יוצא, אני מרשיע את הנאשם, בביצוע העובדות שיוחסו לו באישום הראשון, ובביצוע שתי עבירות של מעשה מגונה, עבירה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין.

כתב האישום:

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו, בארבעה אישומים, עבירות מין – מעשה מגונה (עבירה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין) וכן הטרדה מינית (עבירה לפי סעיף 3(א)5) ביחד עם סעיף 5(א) לחוק למניעת הטרדה מינית).
2. על פי המתואר באישום הראשון בכתב האישום, במהלך חודש 8/2012 השתתף הנאשם בהכנת סרט הקולנוע "לצוד פילים", אשר צילומיו נערכו באולפן בבת-ים. א', ילידת 1984, עבדה כחלק מצוות ההפקה של הסרט. באחד מימי הצילומים באולפן ישבה א' בפנינת הקפה, כשהיא לובשת גופייה וחלקו העליון של גבה – חשוף חלקית. הנאשם ניגש ל- א' מאחור, וליטף את גבה לכל אורכו, ללא הסכמתה של א', החל מהשכמות ועד לעצם הזנב, תוך שהוא מכניס את ידו מתחת לגופייתה של א'. א' הופתעה ושאלה את הנאשם למעשיו, ובתגובה השיב לה הנאשם "הפירצה קוראת לגנב".
3. עוד נטען באישום הראשון כי במהלך החודשים אוקטובר 2012 ועד ינואר 2013 השתתף הנאשם בהכנת צילומי העונה הרביעית של סדרת הטלוויזיה "הבורר". באחד מימי הצילומים, אשר נערכו בוילה במרכז הארץ, ובמהלך הפסקה בין הצילומים, נצמד הנאשם לגופה של א', חיבק אותה בחוזקה, ובמקביל קירב את פיו לאוזנה של א' ולחש לה כי הוא רוצה "לזיין" אותה.
4. באישום השני לכתב האישום נטען כי במהלך החודשים מרץ 2013 ועד יוני 2013 השתתף הנאשם בהכנת צילומי העונה הראשונה של סדרת הטלוויזיה "זגורי אימפריה". ב', ילידת 1977, עבדה כמלבישה בצוות. באחד מימי הצילום, ובעת שב' גיהצה עבור הנאשם חולצה בחדר ההלבשה, נצמד אליה לפתע הנאשם מאחור, הכניס את ידו לתוך חולצתה, מתחת לחזייתו,

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

ואחז בשדה – שלא בהסכמתה. בתגובה, הסתובבה ב' אל הנאשם, סטרה לו על פניו ויצאה נסערת מחדר ההלבשה.

5. עוד נטען באישום השני כי באחד מימי הצילומים הגיע בן זוגה של ב' לבקר אותה במהלך עבודתה. כשיצאו השניים לכיוון משאית שחנתה במקום [ואשר שימשה כחדר הלבשה לשחקנים] צעק הנאשם לעברם: "מה, אתם הולכים להזדיין במשאית?".

6. באישום השלישי בכתב האישום נטען, כי במהלך שנת 2013 השתתף הנאשם בהצגת התיאטרון "דפוקים" שהועלתה במסגרת תיאטרון חיפה. ג', ילידת 1983, עבדה אותה עת כמנהלת הצגות בתיאטרון חיפה. ביום 21.10.13 הועלתה ההצגה באולם "רפפורט" בחיפה. סמוך לשעה 30:20, זמן קצר טרם תחילת ההצגה, הביאה ג' אל מאחורי הקלעים כיסא עבור הנאשם, לבקשתו. הנאשם התיישב על הכיסא, אחז בידה הימנית של ג' ושאל אותה היכן היא מתגוררת, ואם היא גרה לבד. הנאשם אמר לג', מספר פעמים, כי יבוא לבקרה בדירתה. ג', בתגובה, אמרה לנאשם כי הוא נשוי, וכי היא (ג') בגיל של בתו. בהמשך ביקש הנאשם מג' שתחבק אותו, והיא טפחה לו על השכם. בשלב זה, ובעת שהנאשם יושב על הכיסא וג' עומדת מולו – משך הנאשם את ג' לכיוונו, דחף בכוח את ראשו לחזה של ג' תוך שהוא ממשש בידו, מעל חולצתה, את חזה של ג'. כל זאת – שלא בהסכמתה של ג'.

7. באישום הרביעי לכתב האישום נטען, כי במהלך חודש 12/2013 פגש הנאשם באקראי את ד', ילידת 1984, בחנות לממכר פלאפל בתל-אביב. בין הנאשם ובין ד' אין היכרות מוקדמת. הנאשם התיישב ליד ד' והחל לשוחח עמה. במהלך שיחתם שאל הנאשם את ד' לפשר מעשיה בתל-אביב, והיא סיפרה לו כי הגיעה לצורך קבלת טיפול, ובעקבות פגיעה מינית שחוותה בילדותה. במהלך השיחה שאל הנאשם את ד', בין היתר, "מה, הוא נתן לך למצוץ לו?", וכן "מה, הוא אשכרה הכניס את הזין שלו לכוס שלך?". בהמשך שאל הנאשם את ד' אם הייתה לה זוגיות מאז, ואם היא "מזדיינת". בעקבות שאלותיו של הנאשם, עזבה ד' את המקום.

המענה לכתב האישום:

8. בתשובתו לכתב האישום כפר הנאשם במיוחס לו. נטען כי לא הוגשה כל תלונה נגד הנאשם, והמשטרה היא ששידלה בתיק זה את כל המתלוננות למסור עדויות נגדו.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

9. אשר לאישום הראשון נטען כי הנאשם אינו זוכר את האירועים הנטענים בו. גם אם ביצע הנאשם את המעשים המתוארים, הרי שלא עבר כל עבירה של מעשה מגונה או של הטרדה מינית. נטען בנוסף כי מהראיות בתיק החקירה עולה כי ההתנהגות של המתלוננת א' הייתה התנהגות מינית ובוטה.
10. אשר לאישום השני הכחיש הנאשם את האירוע הראשון מכל וכל. נטען, ביחס לאירוע השני באישום השני נטען כי אין המדובר בעבירה של הטרדה מינית. מעבר לכך, הראיות בתיק מלמדות כי לא הנאשם הוא שאמר את הדברים, אלא אדם אחר.
11. אשר לאישום השלישי נטען, כי בשל חלוף הזמן בין מועד המעשים הנטענים לבין מועד חקירתו של הנאשם במשטרה, הרי שהוא אינו זוכר את התוכן המדויק של חילופי הדברים בינו לבין ג'. עוד נטען כי לבקשת הנאשם, ג' חיבקה אותו, ואם נוצר מגע בינו לבין ג', הרי שמדובר במגע אקראי ולא מכוון, ועל כן – אינו בגדר מעשה מגונה.
12. אשר לאישום הרביעי נטען כי יתכן והנאשם פגש את המתלוננת, והתנהלה ביניהם שיחה במהלכה סיפרה המתלוננת לנאשם כי חוותה פגיעה מינית בילדותה. לאחר הפגישה העלתה המתלוננת פוסט בעמוד הפייסבוק שלה, בו היללה את הנאשם והודתה לו על כך שהיה קשוב אליה. רק לאחר שהתפרסמו כתבות תחקיר המייחסות לנאשם ביצוע עבירות מין – שינתה המתלוננת ד' את תיאור הפגישה. לגופו של עניין – נטען כי דברי הנאשם עלו תוך כדי שיחה ביוזמת המתלוננת, ואין בהם כדי להוות הטרדה מינית.
13. נוכח כפירת הנאשם – הביאו הצדדים את ראיותיהם.
14. סמוך לתום שמיעת ראיות התביעה הודיעה המאשימה, כי המתלוננת ב' אינה מעוניינת להעיד בתיק. המאשימה שקלה את עמדתה, והגיעה לכלל מסקנה כי אין מקום לחייב את המתלוננת להתייצב בבית המשפט ולהעיד. בדיון שהתקיים ביום 27.2.19 הבהירה ב"כ המאשימה, כפועל יוצא מעמדת המתלוננת, כי המאשימה חוזרת בה מהאישום השני.
- נוכח האמור, מזוכה הנאשם מהאישום השני.** ראיות התביעה המפורטות להלן, מתייחסות לפיכך אך לאישום הראשון, השלישי והרביעי שבכתב האישום.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

תמצית פרשת התביעה:

ראיות הנוגעות לאישום הראשון

עדות המתלוננת, א':

15. עדותה של א' נשמעה ביום 2.10.18. המתלוננת ציינה בחקירתה הראשית, כי במהלך השנים 2012-2013 עבדה בתעשיית הקולנוע, כחלק ממחלקת ארט (מחלקה האמונה על הויזואליה) ומחלקת props (אביזרים). את הנאשם הכירה לראשונה במהלך עבודה בהפקת הסרט "לצוד פילים". א' תיארה כי במהלך הפסקת קפה, היא ישבה על ארגז פלסטיק ריק. באותו יום לבשה חולצה בעלת מחשוף גב שהגיע עד ל"גובה קו החזיה" [ע' 12 לפרוטוקול]. הנאשם ניגש אליה מאחור, הכניס את ידו אל מתחת לחולצה וליטף את א' לאורך הגב, מגובה השכמות ועד הגב התחתון. את הליטוף תיארה א' כך [ע' 13]:

"היד עברה את החולצה, זאת אומרת זה לא נשאר עד... לא הונחה היד על השכם שלי, (הוא) לא ליטף לי את השכם, הכניס לי את היד לתוך החולצה בקו ישר של מהמחשוף, כניסה חלקה עד עצם הזנב".

16. אשר למשך הזמן שארכו מעשי הנאשם, טענה א' כי מדובר ב"זמן ליטוף", דהיינו – פרק הזמן שלוקח ליד לגעת בגב, לרדת לשיפולי הגב ולעלות בחזרה. היא ציינה כי הייתה מופתעת ממעשי הנאשם, כי הנאשם אמר לה "הפירצה קוראת לגנב", וכי בתגובה אמרה לו א' כי התנהגותו אינה מתאימה למקום עבודה. א' הסבירה כי עד לאותו מקרה היחסים בינה לבין הנאשם היו לבביים אך קולגיאליים [ע' 15-16]:

"אנחנו לא אותה מחלקה, אנחנו לא אותו מעמד, אנחנו לא משחקים ביחד או עובדים ביחד. הוא השחקן, אחד הראשיים בהפקה, אני עוזרת אביזרים במחלקה. יחסים, יחסים קולגיאליים".

17. א' מסרה כי בעת האירוע נכחו במקום אנשים נוספים שישבו בפינת הקפה, וכי לאחר המקרה שוחחה עם 2 עובדות נוספות, בין היתר אודות שמועות בעניינו של הנאשם. עוד הוסיפה כי הרגישה מוטרדת נוכח תחושתה כי חוותה מגע לא מקצועי בסביבת העבודה שלה. א' התייחסה לדברים שאמר הנאשם במהלך עימות שנערך בין השניים במשטרה, לפיהם מדובר היה במעשה שנעשה בהומור, וציינה כי נגיעה בגופו של אחר אינה עניין לבדיחות.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

18. אשר לאירוע השני מושא האישום הראשון, ציינה א' כי הנאשם שימש בתור שחקן ראשי בהפקת סדרת הטלוויזיה "הבורר". הצילומים באותו יום התקיימו בוילה בסביון, בחדר אורחים גדול מאוד, וכאשר אנשי צוות נמצאים סביב. א' זכרה כי ניגשה לנאשם כדי לקחת ממנו אביזרים, והוא חיבק אותה חיבוק ממושך ולחש באוזנה דברי זימה [ע' 20]:

"אני זוכרת: הייתי רוצה לזיין אותך, או אפשר לזיין אותך."

19. א' זכרה כי למשמע דברי הנאשם – היא קפאה, הרגישה מבוכה והרגישה מוטרדת. היא סיפרה על המקרה בסוף יום הצילומים לאדם מסוים, אשר לא האמין לה ואף ניסה למצוא צידוקים בהתנהלותה למעשי הנאשם [היותה צעירה, לבושה בבגדים קצרים, תקשורתית ופארטטנית]. א' ציינה כי לא התלוננה בפני גורם מקצועי או אחר אודות האירוע. בנוסף, א' לא מסרה במהלך חקירתה במשטרה את שמות האנשים אשר נכחו באירועים מושא האישום הראשון [ע' 24]:

"לא רציתי להכניס לאף אחד, לא חשבתי, לא האמנתי, ואני לא האמנתי שהם ירצו להיכנס לזה, שירצו להיות חלק מזה. (ש)גם לאור התגובה שסיפרתי קודם לבית המשפט על חוסר האמונה, והאשמה שלי בתגובה הראשונה."

20. בחקירתה הנגדית ציינה א' כי התבקשה ע"י חוקר משטרה להביא את החולצה שלבשה בעת האירוע הראשון המתואר בכתב האישום – והיא התרעמה על כך וסירבה להביא את החולצה. לאחר המעשה שביצע הנאשם באירוע הראשון בכתב האישום – לא שינתה א' את סגנון לבושה [ע' 33]. העדה התבקשה להתייחס לדברים שמסרה בעימות עם הנאשם, אודות "אווירה" על גבי סט הצילומים. העדה הסבירה כי כוונתה הייתה שקיימים הבדלי מעמדות בין קולגות. א' הכחישה כי כוונתה הייתה לאווירה חמה וחברותית בין חברי הצוות, הבאה לידי ביטוי גם בחיבוקים ובמגע [ע' 36].

עוד חזרה א' על תיאור הליטוף שליטף אותה הנאשם לאורך גבה [ע' 38]:

"הוא הכניס את היד שלו, אצבעות מופנות כלפי מטה, לתוך החולצה שלי, עד עצם הזנב ובחזרה"

21. א' נשאלה מדוע הטענה לפיה ידו של הנאשם ליטפה את גבה הלך וחזור נטענה לראשונה באולם בית המשפט, והשיבה כי לא זכור לה שמסרה גרסה אחרת במהלך חקירותיה על ידי חוקרי המשטרה [ע' 38-40]. עוד ציינה א' כי אינה יכולה לאמוד את פרק הזמן שנמשך הליטוף של הנאשם [ע' 41]. עם זאת, דחתה א' את טענת הסנגור לפיה הליטוף התבטא בהורדת היד **בחטף** לאורך הגב. במהלך חקירתה הנגדית צפתה א' במהלך העימות בינה לבין הנאשם, בחלק בו

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

הדגים הנאשם את אופן הכנסת היד. א' עמדה על טענתה כי אופן ההדגמה על ידי הנאשם אינו נכון, עמדה על כך שבמהלך העימות לא אמרה את המילה "נכון" ביחס לאופן ההדגמה על הנאשם. היא אישרה כי לא אמרה לנאשם כי הוא משקר, אם כי לטענתה תיקנה את הנאשם ואף הראתה במהלך העימות את אופן ביצוע הליטוף, ואמרה לנאשם כי הכניס את היד תחת חולצתה [ע' 42-43].

22. א' מסרה כי ביחס לאירוע הראשון שבכתב האישום – היא אינה זוכרת את שמות שתי הנשים איתן שוחחה לאחר האירוע, ואשר היו עדות למעשי הנאשם [ע' 46-47]. ובאשר לאירוע השני המתואר באישום הראשון ציינה א' כי בעת האירוע נכחו עובדים נוספים על הסט, רובם אם לא כולם. עם זאת, לא יכלה לציין ולו שם אחד של מי שראה את האירוע [ע' 48].

23. א' טענה כי מיום 3.2.16 [המועד בו פורסם תחקיר עיתונאי בעניינו של הנאשם] ועד יום 25.2.16 [עת התקשרו אליה חוקרי משטרה וביקשו לגבות את עדותה] – לא שוחחה עם איש אודות האירועים מושא האישום הראשון, ואף לא פרסמה ברשתות החברתיות דבר בעניין. רק לאחר שיחת הטלפון מחוקרי המשטרה, האירועים חזרו וצפו בזיכרונה. ל- א' הוצגה התיזה לפיה מעשיו של הנאשם היו חמורים פחות מאלו שהציגה בעדותה (ועל כן איש לא ראה אותם מלבדה), ורק לאחר פרסום התחקיר בתקשורת – הצטרפה א' למעגל המתלוננות נגד הנאשם. א' הכחישה כי זה היה מהלך הדברים [ע' 51]. עוד הוצגו ל-א' פוסטים שכתבה, ואשר עלו ברשתות החברתיות, תגובות שלה ברשת האינטרנט וכן דברים נוספים שכתבה ואשר פורסמו ברשת האינטרנט. א' ציינה כי גם אם חלק מהדברים מתייחסים וקשורים לנאשם, הרי שהם אינם מהווים תיאור מדויק של המעשים או של תחושותיה, וחלקם אף אינם מתייחסים כלל לנאשם [ע' 51-59].

24. א' חזרה וטענה כי מאז האירוע הראשון המתואר בכתב האישום – לא סיפרה לאיש אודות האירוע, למעט אותה שיחה בפינת קפה עליה העידה בחקירתה הראשית [ע' 61], ולא שיתפה אף חבר או חברה [ע' 62]:

"... לא דיברתי על זה, התחלתי לדבר על זה רק עם כל החברות האמיתיות שלי והחברים האמיתיים שלי בעולם האמיתי רק כשהתחלתי את התקשורת עם המשטרה לגבי מסירת עדות או תצהיר. רק אז התחלתי לדבר."

25. א' נשאלה ביחס למספר נשים שעבדו על הסט הצילומים, אם הן אלו אשר איתן שוחחה בפינת הקפה לאחר האירוע הראשון המתואר באישום הראשון. א' השיבה כי אינה זוכרת [ע' 68-70].

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

הוצגה ל- א' האפשרות כי היא לא שיתפה איש "בזמן אמת" במעשים או בתחושותיה, כיוון שאז סברה כי אין זדון במעשי הנאשם, וכי הדברים נעשו אגב תקשורת חביבה ונעימה בין השניים. **א' שללה את הדברים נחרצות** [ע' 62].

26. ל- א' הוצגו הדברים שאמרה לנאשם, במהלך העימות בין השניים, מהם עולה לכאורה כי היא מבינה שהנאשם נחקר כיוון ש"זה נורא כאילו מצחיק", והיא הסבירה את הלך רוחה במהלך העימות [ע' 64]:

"... אני נזכרתי, באחריות הזאת שאני מנסה לקחת על הנאשם תוך כדי העימות. אני מנסה לייצר מרחב שאין בו רדיפה, אני בסך הכל אני מנסה לתקשר איתו על המעשים שלו. אני לא כחלק מניסיון התקשורת, אני גם מנסה לקחת אחריות על המעשים של הנאשם, אני מנסה לרכז אותם, אני מנסה, אני אומרת לו גם שאני מבינה ושאתי מאמינה לו שהוא עשה את זה בתום לב ומתוך תחושה חברית. אני מצביעה ואני אומרת לו שבמקום העבודה עם הבדלי המעמדות בינינו, האחריות היא עליו... בתור מי שלח את היד ובתור מי שלחש, זה גם אני אומרת בעימות".

27. עוד הסבירה א', כי מבחינתה, תקשורת חמה וקרובה בינה לבין הנאשם משמעותה לברך בבוקר טוב, לחבק כשנפגשים, לתת נשיקה על הלחי וכד'. תקשורת מסוג זה התקיימה בינה לבין הנאשם לפני האירוע הראשון שבכתב האישום, וגם לאחריו – וזאת עד לאירוע השני המתואר בכתב האישום. לאחר האירוע השני – אופי התקשורת בין השניים השתנה כליל [ע' 66-67].

28. א' התבקשה להסביר את תיאורה [בהודעתה – 1/1], לפיו החיבוק שחיבק אותה הנאשם במהלך האירוע השני המתואר בכתב האישום, היה "חיבוק מיני חזק". היא מסרה כי ידיו של הנאשם לא הונחו על ישבנה במהלך החיבוק, אך מדובר באחיזה חזקה [ע' 71; ההדגשה הוספה]:

"חיבוק שהתחיל כחיבוק ידידותי והוא פשוט נמשך, האחיזה התהדקה, לא מדברת על אלימות, אני מדברת על חיבוק עם פרשנות מינית מובהקת... אני אומרת שהחיבוק התחיל כחיבוק לא מיני ונמשך עם הזמן, עם משך החיבוק ועם הכוונות, החיבוק היה מיני מובהק".

29. א' נשאלה, לאור הסבריה, מדוע במהלך העימות עם הנאשם אישרה, לשאלת החוקר, כי מדובר היה בחיבוק חברי – והשיבה כי ייתכן וביקשה בכך "לקחת אחריות על מעשי הנאשם" [ע' 72].

ובאשר למלים שלחש לה הנאשם, התבקשה א' להסביר מדוע בחלק מגרסאותיה ייחסה לנאשם אמירה לפיה הוא רוצה "לזייין" אותה, ואילו בעימות בינה לבין הנאשם- ייחסה לו את הביטוי

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

"לשכב". א' השיבה כי בוודאות הנאשם השתמש בביטוי "לזיין", אך בעימות השתמשה בביטוי "לשכב" בשל "הבוטות של הדבר הזה" [ע' 73]. א' עומתה עם הודעתה השנייה [נ/2] אשר גם בה השתמשה בביטוי "לשכב", והשיבה כי לא שמה דגש על הטרמינולוגיה [ע' 75]. אשר למשך הזמן שארך החיבוק – השיבה א' כי אין באפשרותה להשיב.

30. ביחס לנוכחותם של אנשים נוספים באירוע השני המתואר בכתב האישום, התבקשה א' להסביר מדוע בהודעתה הראשונה מסרה לחוקר כי היא אינה **מוכנה** למסור שמות של עדים לאירוע, ואילו בהודעה השנייה מסרה כי אינה **זוכרת** שמות. א' אישרה כי מדובר בשתי תשובות שונות לחלוטין, אך עמדה על כך ש"אין לי שמות ספציפיים לתת" [ע' 77].

ראיות הנוגעות לאישום השלישי

עדוּתה של המתלוננת, ג':

31. עדוּתה של ג' התפרשה על פני שתי ישיבות: חקירתה הראשית (ותחילת חקירת הנגדית) נשמעה ביום 21.10.18. חקירתה הנגדית נמשכה (והסתיימה) ביום 25.12.18.

32. ג' ציינה בחקירתה הראשית כי הקשר שלה עם תיאטרון חיפה החל בסביבות גיל 12 – היא שיחקה בהצגה, עבדה כדיילת בתיאטרון, אחראית משמרת והחלה לעבוד כמנהלת הצגות בשנת 2010. מנהלת הצגה אחראית על הצד הטכני של ההצגה, ומתפקידה לוודא כי כל אנשי הצוות מוכנים [תאורה, סאונד, אביזרים ותלבושות, שחקנים]. עוד דואגת מנהלת ההצגה לכל צורכי השחקנים [ע' 187]. מנהל ההצגה מודיע מתי להכניס את הקהל, על פי רוב כ- 15 דקות טרם תחילת ההצגה ["צלצול ראשון"]. האות "צלצול שני" ניתן כחמש דקות טרם תחילת ההצגה, ו"צלצול שלישי" מבשר על תחילת ההצגה. עם תחילת ההצגה מתיישבת מנהלת ההצגה ליד התאורן [מאחורי הקהל].

33. ההצגה "דפוקים" עלתה בשנת 2013. ג' הוצגה בפני השחקנים במהלך חזרות להצגה. אז, לראשונה, פגשה את הנאשם. מעבר לכך לא הייתה לה שום היכרות ושום שיחת חולין עם הנאשם. הנאשם שיחק את התפקיד הראשי בהצגה. ביום 21.10.13 הגיעה ג' לתיאטרון ובדקה שהכל כשורה. לפני צלצול שלישי הבחינה ג' בנאשם, והלה ביקש ממנה כיסא. ג' הביאה לנאשם כיסא אל מקום הנמצא מאחורי הקלעים בצדו השמאלי של הבמה, שם המתין הנאשם, טרם כניסתו לבמה [שחקנים אחרים המתינו אף הם מאחורי הקלעים, אך בצדו הימני של הבמה]. המקום, אותה עת, היה חשוך. לאחר ש- ג' הניחה את הכיסא, החל הנאשם לשאול אותה

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

שאלות – אם היא גרה לבד, והיכן היא מתגוררת. ג' תיארה בעדותה כי הנאשם חזר על השאלות "כמו תקליט שבור". ג' הרגישה שמהו לא בסדר, כיוון שהשאלות לא פסקו, וכך כיוון שעמדה להכריז על "צלצול שלישי" וזה לא היה הזמן לשיחות חולין. הנאשם חזר ואמר לה כי יבוא לבקר אותה [ע' 190]. ג' אמרה לו כי הוא נשוי וכי היא בגיל של בתו. הנאשם תפס את ידה, ו- ג' אמרה לו כי "עכשיו צריך להתחיל את ההצגה". ג' סברה כי הנאשם נמצא בחרדה, וניסתה להרגיע אותו, אם כי היא הייתה בהלם. המתלוננת ציינה כי הרגישה שאינה יכולה להשתחרר מאחיזת כף היד. היא רצתה לברוח ולהתחיל בהצגה, אך לא הייתה מסוגלת. המתלוננת שאלה אותו אם הוא בדמות [ע' 193]. בשלב מסוים אמר לה הנאשם שהוא רוצה חיבוק, תוך שהוא מחזיק את יד ימין שלה. ג', בתגובה, טפחה לו על הכתף, כדי להרגיע את הנאשם וכיוון שלא רצתה לחבק אותו. כאשר ג' טפחה על השכם שלו, הנאשם משך אותה עם היד, ואז דחף את ראשו לחזה שלה, ועם היד השנייה מישש את צדי החזה שלה. ג' תיארה בעדותה כי באותו רגע קפאה ולא הצליחה לזוז. הנאשם החזיק אותה חזק, ובשלב מסוים הצליחה ג' לברוח לצד השני של הבמה. ג' תיארה כי באותו רגע "רצתה למות", כי לא האמינה שזה מה שקורה לה, כי היא התנתקה וכי "כאילו מבחינתי משהו בגוף שלי מת באותו רגע" [ע' 194].

34. ג' הוסיפה ותיארה כי הנאשם דחף את ראשו לחזה שלה באופן מיני, אגרסיבי וחזק, כאשר יד אחד מחזיקה בכף ידה של המתלוננת, והיד השנייה מלטפת את צדי החזה שלה. המתלוננת דחתה את גרסת הנאשם, לפיה ג' חיבקה אותו, וטענה כי זהו שקר. היא אף דחתה את טענת הנאשם כי מדובר במגע מקרי ולא מכוון בין ראשו לבין החזה של המתלוננת. לטענתה, מדובר בדחיפה של הראש לתוך החזה: "ברמה שאם הוא לא היה מחזיק לי את היד, אני הייתי עפה אחורה. זאת הייתה תנועה אלימה ואגרסיבית" [ע' 196].

35. ג' המשיכה וציינה כי לאחר שהשתחררה מהנאשם – רצה לצד השני של הבמה. היא נתקלה בגב' דורית לב ארי, שחקנית בהצגה. גב' לב ארי שאלה אותה 'מה קרה?', ו- ג' השיבה לה כי הנאשם ניסה למשש אותה. גב' לב ארי הייתה בהלם ונראה כאילו מנסה לדבר איתה, אך ג' רצה הלאה על מנת להתחיל את ההצגה. ג' נשאלה מדוע אמרה לגב' לב ארי כי הנאשם ניסה למשש אותה, והשיבה כי התביישה. מדובר בשחקנית אשר ג' טרם עבדה איתה לפני ההצגה "דפוקים".

36. המתלוננת הגיעה לעמדה של הצוות הטכני, התיישבה ליד ניר (התאורן) ודודו (איש הסאונד), ואמרה להם להתחיל את הצגה. ניר ראה ש- ג' רועדת ושאל אותה מה קרה. ג' השיבה לו שהנאשם ניסה למשש אותה [ע' 198]. ניר השיב לה כי אינו מופתע, כי הנאשם "סוטה", וכי הוא

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

מכיר עוד נשים שהנאשם נגע בהן. המתלוננת ציינה כי לא בכתה לפני שחזרה לביתה. היא זוכרת שמיד כתבה לדור שלום [האחראי עליה] וליואלית אליכין [מנהלת הצגות אשר הייתה "האדם הכי קרוב אלי בתיאטרון" – ע' 199]. בנוסף, כתבה לחברה טובה שלה, בשם ענת. במהלך ההצגה תיפקד ניר לבד, ואילו ג' התכתבה בהודעות טקסט עם אחרים, באמצעות תכנת "וואטסאפ". את דודי, איש הסאונד, הכירה היכרות ראשונית בלבד, ולמיטב זיכרונה – לא שוחחה איתו על האירוע כיוון שלא חשה עמו בנוח, כפי שחשה עם ניר[ע' 200].

37. ל- ג' הוצגו הודעות טקסט בינה לבין דור שלום, וציינה כי את ההודעה הראשונה כתבה לדור מספר דקות לאחר האירוע, מיד לאחר שכתבה לענת. ג' נשאלה מדוע כתבה לדור כי הנאשם ניסה למשש אותה, והשיבה כי לא רצתה להודות בכך שהנאשם הצליח לתקוף אותה. היא כעסה על עצמה שלא הצליחה למנוע את הדבר. ג' ציינה כי נוסח דומה כתבה גם לאחרים.

38. ל- ג' הוצגו גם הודעות טקסט בינה לבין יואלית, וציינה כי היא מרגישה קרובה יותר ליואלית, ולכן חשה בנוח לכתוב לה דברים ביתר פירוט. ענת בן-נון, כך סיפרה ג', היא חברתה הטובה ביותר, ולה שלחה העדה הודעה ראשונה, מיד עם תחילת ההצגה.

39. ג' הסבירה כי ההתכתבויות הועברו על ידה לשוטרים. ג' צילמה צילומי מסך של ההתכתבויות בטלפון הנייד, ואז העבירה את התמונות למחשב, וכשנגבתה גרסתה על ידי חוקרי המשטרה – מסרה לידיהם התקן אחסון נייד [Disk On Key] ובו הודעות והתכתבויות שלה עם הנאשם, עם דור, יואלית, ענת בן נוו, וכן ניצה בן צבי (מנכ"לית תיאטרון חיפה) ומיכל הללי (הממונה בתיאטרון על מניעת הטרדות מיניות). התמונות נמסרו לחוקרים ללא עריכה וללא שינויים [ע' 204-205].

40. לטענת המתלוננת – יואלית ודור לא היו מופתעים. ג' שוחחה עם יואלית משך שעה וחצי בטלפון באותו לילה – מהרגע שיצאה מאולם התיאטרון, כל הדרך הביתה. הן שוחחו ארוכות, ויואלית אמרה לה כי זו אינה הפעם הראשונה שזה קורה, וכי "כולם יודעים" [ע' 206]. ג' המשיכה וציינה כי בדרך כלל, בתום ההצגה היא נכנסת לחדרי השחקנים כדי לראות "שהכל בסדר". הפעם היא לא נכנסה, כיוון שלא הייתה מסוגלת ולא רצתה לראות את הנאשם. היא המתינה ליד המעלית. בשלב מסוים הנאשם הגיע ותפס בידה, ורצה לשוחח איתה לגבי הסעה. הוא התנהג כאילו הם חברים או מכירים וכאילו יש ביניהם קרבה. ג' העידה כי קפאה והחלה לרעוד. חברתה, נאווה ויינר, שהייתה בהצגה – הייתה שם ודחפה אותה לאחור, ו-ג' עזבה את המקום.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

41. לשאלת התובעת, השיבה ג' כי התנהגותו של הנאשם לאחר ההצגה הייתה מזעזעת בעיניה. הוא חייד אליה כאילו הם חברים, התנהג כאילו שום דבר לא קרה, ומבחינתה – זה היה עוד סוג של הטרדה. גם לאחר מכן הנאשם שלח לה הודעות והתקשר אליה בטלפון על מנת להתנצל. כעבור מספר ימים שלחה לו ג' הודעה כי אינה מעוניינת בשום קשר איתו, וביקשה ממנו שיפסיק לשלוח לה הודעות – וכך היה [ע' 207].

42. ליד המעלית ראתה ג' את ניר ואת דורית לב ארי. זו שאלה את ג' אם היא בסדר. ג' השיבה שלא, וגב' לב ארי מסרה לה כי אם היא צריכה, היא יכולה לשוחח איתה [ע' 209]. לאחר שחזרה הביתה המשיכה המתלוננת לנהל שיחות עם דור ועם יואלית. אז גם הרגישה שהיא יכולה לבכות. היא התקלחה במים רותחים כדי "להוריד את כל הטינופת הזאת מעליי", ורצתה למות. היא הרגישה מחוללת, ושהגוף שלה מגעיל אותה [ע' 208]. יואלית מסרה ל- ג' כי היא מצטערת על מה שקרה, כי היא תומכת בה אם תחליט לפנות למטרה, והיא תמכה בה מאוד והקשיבה. גם דור הודיע לה כי הוא תומך בה, וביקש את רשותה לספר על האירוע לניצה ולמיכל.

43. ג' המשיכה וסיפרה כי כשחזרה לביתה – לא סיפרה על האירוע לאימה או לאחותה. האירוע היה ביום שני בערב. ג' סיפרה לראשונה לבני משפחה ביום שישי, ביחד. היא רצתה להיות לבד ולשכוח שזה קרה [ע' 210]. למחרת נסעה לעבודתה בבית ספר בקרית אתא. היא שוחחה עם דור בטלפון, וזה ביקש לדעת מתי היא מגיעה לתיאטרון. ג' הגיעה לתיאטרון לאחר שסיימה את עבודתה. דור היה שם. ג' ישבה מחוץ למשרדה של ניצה, רעדה ולא הפסיקה לבכות. בפגישה נכחו ניצה ומיכל. הן חיבקו אותה, והיא סיפרה להן כל מה שקרה [ע' 211]. ניצה הגיבה בחריפות, אמרה כי היא "תגלגל אותו מכל המדרגות". ג' הרגישה כי השתיים מאמינות לה וכי ישמרו עליה וידאגו שזה לא יקרה יותר. הן ציינו בפניה שהיא יכולה לבחור אם להישאר בהצגה "דפוקים" או לעבור להצגה אחרת, אם אינה רוצה לעבוד עוד עם הנאשם [ע' 212]. העדה בחרה שלא לחזור להצגה "דפוקים", ועל כן עברה לנהל הצגות אחרות. ג' ציינה כי לא ידעה שנערך פרוטוקול של תלונתה בפני מיכל וניצה. את הפרוטוקול קיבלה רק לאחר שעורכת הדין שלה שלחה מכתב התראה לתיאטרון חיפה [ע' 214]. לאחר הפגישה, דור התקשר לנאשם, בנוכחותה של המתלוננת, והודיע לו כי ניצה ומיכל מבקשות לפגוש את הנאשם באותו יום, לפני ההצגה, בעניין "מה שקרה עם ג' אתמול". דור אמר לג', לפני השיחה, כי הנאשם כבר רגיל בהתנהלות הזו, ומכיר את הסיטואציה.

44. לעדה הוצגה הודעת טקסט ששלחה לניצה ולמיכל ביום 22.10.13 ובה הודתה להן על הטיפול המידי ועל התמיכה. ג' הסבירה כי באותה עת סברה כי התיאטרון תומך בה, כי היא פנתה

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

למעסיק ואמרה את האמת, ולכן היא "עשתה את שלה". המצפון שלה לא היה שקט כיוון שלא פנתה למשטרה, אך באותה עת היא פחדה מהמשטרה ואמרו לה שלא יאמינו לה [ע' 215]. מלבד דור ויואלית, ציינה ג' כי שוחחה עם אנשים שעבדו איתה באופן יום יומי, אך לא עם השחקנים. זאת, כיוון שניצה ביקשה ממנה לא להגיד כלום לשחקנים.

45. לאחר הפגישה עם ניצה ומיכל – התקשר אליה הנאשם, ואמר לה שהוא מצטער מעמקי נשמתו על האופן בו ג' פרשה את הסיטואציה, וכי הוא רוצה שהעדה תחזור לעבוד איתם. השיחה התקיימה בעת שג' הייתה בהסעה עם שחקנים, ועל כן דיברה בשקט. היא השיבה לו שהוא לא מבין את המשמעות של המעשה האסור שעשה. השיחה נמשכה כמה דקות [ע' 216]. לאחר מכן התקשרה גם ניצה, ושאלה אם הנאשם התקשר להתנצל. הנאשם גם שלח לה הודעות - בלילה ולמחרת, וכי הוא רוצה לשוחח איתה ולפגוש אותה.

46. המתלוננת ציינה כי השיחה עם הנאשם העיקה עליה, כיוון שהנאשם לא התנצל על מעשיו ולא לקח אחריות. ג' סיפרה לחברותיה על השיחה עם הנאשם – לענת בן נון, לנאוה ויינר, לדור שלום וליואלית. למחרת אף סיפרה לניצה כי הנאשם שוחח איתה [ע' 217].

47. עוד ציינה ג' כי בשבוע-שבועיים לאחר מכן – פעלה "על אוטומט". היא השתדלה להעסיק את עצמה בדברים אחרים אך בכל פעם שהלכה לעבודה – ראתה תמונות של הנאשם, שאף המשיך לשלוח לה הודעות. ג' ביקשה מדור ויואלית שידברו עם הנאשם על מנת שיפסיק לשלוח לה הודעות ע' 218].

48. בספטמבר 2014 עברה העדה להתגורר בתל אביב והמשיכה לעבוד בתיאטרון חיפה. ביוני 2015 התקשר אליה דור ומסר לי כי "הקיץ קצת חלש". השניים קבעו לשוחח שוב באוקטובר אחרי החגים. ג' סמכה על דור כי כשיהיה משהו רלבנטי – הוא ידאג לשבץ אותה. באוקטובר או נובמבר ניצה שלחה למתלוננת הזמנה לפרמיירה של הצגה חדשה בכיכובו של הנאשם. ג' ציינה כי הייתה בהלם, וכי ההודעה שברה אותה. אף אחד בתיאטרון לא סיפר לה כי עובדים על הצגה נוספת עם הנאשם. ההודעה החזירה את הטראומה [ע' 220], ו- ג' הבינה שמהתלונה שלה לא קרה שום דבר, ועל כן החליטה לא לשתוק על זה. ג' התקשרה לניצה ואמרה לה כי היא נפגעת לראות את כל האנשים שהיא אוהבת – ממשיכים לעבוד עם הנאשם. השיחה עם ניצה הוקלטה על ידי המתלוננת, והיא נמסרה על ידי ג' לחוקרי המשטרה [ת/10]. לאחר השיחה החליטה ג' כי אינה מסוגלת לחזור לתיאטרון. ג' הדגישה כי לא רצתה לעזוב את התיאטרון, אך הרגישה שאין

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

לה שום ברירה. ג' פעלה עם עורכת הדין שלה מול התיאטרון. הסיפור "יצא בתקשורת", והמתלוננת הבינה כי אם לא תספר במשטרה את האמת – מעשים מסוג זה יימשכו [ע' 223].

49. בנוסף סיפרה המתלוננת כי בעת הרלבנטית, ובהיותה סטודנטית לתואר שני, הייתה מטופלת במדור הקליני באוניברסיטה אצל הפסיכולוגית מיכל לוסקי. באותו לילה, ב- 21.10.13, שלחה ג' הודעה למיכל לוסקי, בנוסח דומה להודעה ששלחה לדור וליואלית. בהודעה ציינה כי הנאשם ניסה למשש אותה. שבוע לאחר מכן פגשה את לוסקי לטיפול, וסיפרה לה בקצרה מה קרה. לא זכור לה אם שוחחה עם מיכל לוסקי אודות המקרה, מעבר לכך. לאחר שעברה להתגורר באזור המרכז – החלה בטיפול אצל אראלה גנץ. באותה תקופה כבר הייתה יכולה לשוחח על הנושא, ולאראלה גנץ היא סיפרה את הכל [225].

50. ביחס לצילומי הודעות הטקסט, ציינה העדה כי התאריכים המופיעים בצילומי ההודעות נכונים, אך השעות אינן מדויקות. יש שיחות שהיא יודעת שהתקיימו בשעות הערב, אך מופיעות כאילו התקיימו בשעות הבוקר. ברשותה מצוי עדיין מכשיר הטלפון, וניתן לבדוק את הדברים [ע' 228]. לטענתה, במהלך אותה תקופה שיחקה במשחק "קנדי קראש", ושינתה את הגדרת השעון כדי שתוכל להמשיך ולשחק. ייתכן שבשל כך קיים הבדל בין המועד שההודעות נשלחו במציאות, לבין התיעוד שלהן בטלפון הנייד שלה.

51. בחקירתה הנגדית ציינה המתלוננת, כי לא הגישה תלונה במשטרה שכן פחדה מהמשטרה, וחששה לעבור טראומה נוספת. בנוסף, ציינה כי סמכה בתחילה על ניצה ומיכל כי "יטפלו בנושא הזה כמו שצריך" [ע' 230]. המתלוננת עומתה עם הודעתה, בה לא ציינה שנמנעה מלפנות למשטרה בשל חשש מהמשטרה. ג' השיבה כי על האירוע מושא האישום השלישי סיפרה לאנשים הקרובים אליה, אך לא פנתה להגיש תלונה במשטרה שכן לא חשבה שהיא חזקה מספיק על מנת להתמודד עם העניין.

52. העדה הוסיפה כי הגם שמלכתחילה סמכה על הממונים עליה, הרי שתוך כשבועיים הבינה ש"טאטאו אותי מתחת לשטיח וסתמו לי את הפה", כלשונה [ע' 231]. למרות זאת, לא עשתה דבר, שכן לא היו לה כוחות לעשות משהו, מעבר למה שכבר עשתה. לתחושתה, כאב לה לראות שהנאשם עדיין עומד על הבמה, לא הושעה ולא פוטר. עם זאת, לא היו לה כוחות לעמוד מול תיאטרון חיפה ולמחות על כך [ע' 232]. לטענתה – היא סיפרה לאחראים עליה מה קרה, ובעוד היא שרויה בפוסט טראומה – היה זה תפקיד הממונים עליה לפעול על פי חוק, ואולם הם לא נהגו כך. המתלוננת אישרה כי הגם שהבינה כעבור כשבועיים שניצה ומיכל לא נוהגות כראוי –

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

לא התקשרה אליהן בשבועות שלאחר מכן ולא הביעה טרזניה בפניהם. לטענתה, הבינה כי מבחינתן - העניין טופל. הגם שהמתלוננת חשבה לפנות למשטרה - הרגישה כי היא צריכה להיזהר, שכן פניה שכזו עלולה לשבור אותה נפשית [ע' 234].

53. המתלוננת ציינה עוד כי הראתה את מכשיר הטלפון שלה לשוטרים, והמכשיר היה איתה בעת שנגבתה ממנה הודעתה. היא עומתה עם הדברים שמסרה בהודעתה, לפיהם מסרה פירוט התכתבויות שהועלה על התקן נייד (Disk On Key) - והשיבה כי מכשיר הטלפון עדיין נמצא ברשותה. עוד השיבה העדה כי שמרה את ההתכתבויות על המחשב הנייד שלה (אשר ממנו העבירה להתקן הנייד) יום לפני שנגבתה הודעתה [ע' 236]. את כל ההתכתבויות שהיו לה באותו לילה בנוגע לאירוע בתיאטרון - מסרה לשוטרים על גבי התקן נייד (למעט התכתבויות עם הפסיכולוגית, גב' מיכל לוסקי). אין לה דבר להסתיר. היא משוכנעת שאת העברת ההתכתבויות למחשב ולהתקן הנייד - לא ביצעה חודשים לפני הגשת התלונה במשטרה [ע' 237]. בעניינה של נאווה ויינר, ציינה העדה כי שכחה את דבר קיומה בשל הטראומה שחוותה, אולם כשסיפרה לגב' ויינר כי מסרה עדות במשטרה - אמרה לה גב' ויינר כי הייתה איתה באותו לילה, ורק אז החלה להיזכר. היא אינה יודעת כמה זמן אחרי הגשת התלונה התקיימה השיחה בין השתיים [ע' 238].

54. ג' מסרה כי החליטה להגיש תלונה במשטרה, לאחר ששוטרים פנו לעורכת הדין שלה וביקשו כי תמסור את גרסתה במשטרה. היא חשבה על כך והתייעצה עם אחרים, ולאחר כמה שעות החליטה כי היא מעוניינת שתיגבה ממנה עדות על ידי חוקרי המשטרה.

55. בעניין ההודעות בינה ובין אחרים ביחס לאירועים מושא האישום, השיבה העדה כי יכול להיות שצילמה אותן ערב לפני שנגבתה ממנה הודעתה. היא לא התייעצה עם איש אלו הודעות לצלם ומה למסור לחוקרים [ע' 240]. כשהוטח בה כי את העתק ההודעות עם גב' ויינר מסרה לחוקרים רק ביום 24.4, כחודשיים לאחר הגשת התלונה, השיבה כי ייתכן שלקח לה פרק זמן של כחודשיים להיזכר. גב' ויינר לא ליוותה את ג' במהלך השבועות שלאחר הפרסומים בתקשורת, והן לא נפגשו. כשעומתה עם עדותה של גב' ויינר, לפיה השתיים היו בקשר באותה תקופה ושגב' ויינר תמכה בה לאחר הפרסומים בתקשורת - השיבה כי הן חברות טובות, וכי עמדו "כל הזמן" בקשר [ע' 242], ואין בפיה הסבר כיצד לא זכרה שגב' ויינר הייתה איתה באותו ערב בתיאטרון.

56. המתלוננת אישרה כי לפני ראיון טלוויזיוני שלה עם כתב ערוץ 2, תוך טשטוש דמותה ועיוות קולה, היא ביקשה מגב' ויינר לצפות בראיון על מנת לוודא כי אכן לא מזהים את המתלוננת.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

ועדיין, כך המתלוננת, אין באמור כדי לסתור את העובדה ששכחה כי באותו לילה הייתה גבי ויינר איתה בתיאטרון [יוער בהקשר זה כי מלכתחילה הוצג לעדה שהריאיון הטלוויזיוני נערך ביום 10.2.16; בהמשך – ע' 243-244 – התברר כי הריאיון נערך בחודש אוקטובר 2016].

57. למתלוננת הוצגו שמות הקבצים שמסרה לחוקרי המשטרה, מהם עולה כי מדובר בתמונות שצולמו ביום 5.11.15 [ולא יום לפני גביית ההודעה על ידי חוקרי המשטרה, כטענתה]. המתלוננת השיבה כי יכול להיות שהכינה את הקבצים טרם שליחת מכתב ההתראה לתיאטרון, וכי שכחה זאת בתחילת חקירתה הנגדית [ע' 246].

58. עוד ציינה ג' כי כל ההתכתבויות שמסרה לחוקרי המשטרה – מקורן בטלפון הנייד שלה. בהמשך הסתייגה וציינה כי ייתכן וחלק מההודעות מקורן במכשירי הטלפון של ענת בן-נון ושל נאוה ויינר [ע' 247], כי ייתכן שענת בן-נון שלחה להן הודעות מהטלפון שלה (ולא היא), או כי יכול להיות שביקשה מענת בן-נון לשלוח אליה את הודעות הוואטסאפ [ע' 248]. לא הייתה לה שום כוונה להסתיר, ואי אפשר לזייף הודעות וואטסאפ. מכל מקום, חזרה העדה, היא לא מחקה דבר ואפשר לבדוק את מכשיר הטלפון.

59. העדה אישרה כי שלחה הודעות SMS באותו לילה גם ליואלית אליכין, אולם לא ידעה לומר היכן מצויות התשובות ששלחה לה גבי אליכין [ע' 251]. המתלוננת מסרה בחקירתה הנגדית, כי לאחר שסיפרה ליואלית ולדור מה קרה – הם השיבו לה כי "זה ידוע" וכי הנאשם "סוטה". לטענתה, היא שוחחה עם יואלית בטלפון כחצי שעה, בכתה ב"גלים" במהלך השיחה, ויואלית מסרה לה כי היא אינה מופתעת, היא יודעת על נשים נוספות, כי ידעה שהנאשם "שולח ידיים" [ע' 256]. המתלוננת אישרה כי יואלית הינה חברת נפש שלה. היא עומתה עם הטענה שיואלית סותרת את גרסתה לחלוטין, והשיבה כי אינה יודעת מה מסרה יואלית בחקירתה. הוצג לה, באופן מפורט יותר, כי יואלית מסרה בחקירתה שהייתה מופתעת למשמע דבריה של המתלוננת, כי מעולם לא שמעה שהנאשם עשה דברים כאלה, וכי אף לא זכרה ששוחחו זמן כה ממושך בטלפון. המתלוננת עומתה עם הטענה, שיואלית מסרה בחקירתה במשטרה שלא זכור לה שהמתלוננת בכתה באותו לילה, כי לא הייתה בהצגה באותו לילה. המתלוננת לא מצאה הסבר לפערים אלו, וציינה כי אם יואלית אמרה דברים אחרים, אז "זה עצוב לי לשמוע את זה" [ע' 258].

60. בשלב זה, הגיעו הצדדים להסכמה, לפיה מכשיר הטלפון של העדה יימסר לב"כ המאשימה, לצורך בדיקתו ו"פריקה" של הודעות אשר נשמרו בו. בהמשך, הוגש קלסר הכולל את העתקי

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

ההודעות אשר התקבלו במהלך החיפוש שבוצע במכשיר הטלפון הנייד של המתלוננת [ת/25].
חקירתה הנגדית של העדה נמשכה, כאמור, ביום 25.12.18.

61. ג' מסרה כי לא ידעה "בזמן אמת" מה מסרה אחותה (מ', עדת תביעה 20) במהלך חקירתה במשטרה, ואף לא ידעה כי מ' סברה כי טעתה באחד הפרטים שמסרה בהודעתה [ע' 336]. העדה ציינה כי לאחר שמסרה את הודעתה – חתמה על הצהרה כי לא תדבר על תוכן העדות, וכך עשתה. עוד שללה ג' את האפשרות כי כשגב' נאווה ויינר נחקרה במשטרה – השתיים שוחחו על תוכן הדברים שמסרה בחקירתה [ע' 338]. ייתכן כי נאווה התקשרה ל- ג' לומר לה איך היא הרגישה, אך הן לא שוחחו אודות תוכן החקירה. בנוסף, במועד בו נחקרה לראשונה [8.2.16], במועד בו נערך העימות בין העדה לבין הנאשם [3.4.16] ובמועד בו נחקרה נאווה ויינר [25.4.16] – מכשיר הטלפון הישן שלה לא היה בשימוש. ייתכן כי היה מצוי בתיקה כשנחקרה לראשונה – אולם לא מדובר במכשיר בו השתמשה העדה באותה עת. היא לא מסרה את מכשיר הטלפון לחוקריה, כיוון שלא התבקשה לעשות כן. לא ידוע לה מדוע העיד החוקר פרידמן כי הבין מ- ג' שהטלפון אינו בנמצא [339].

62. ג' הופנתה להודעות טקסט שהוחלפו בינה לבין העדה נאווה ויינר בתום גביית הודעתה במשטרה [ע' 342], מהן עולה כי השתיים קבעו להיפגש באותו יום בתל אביב. העדה נשאלה אם נפגשו על מנת לשוחח אודות תוכן חקירתה של גבי ויינר, והיא השיבה כי הדבר לא זכור לה. עוד התבקשה להסביר כיצד תכנים אלו מופיעים בטלפון הנייד הישן שלה, אשר לשיטתה לא היה בשימוש באותה עת. העדה מסרה כי ייתכן שלא זכרה שמכשיר הטלפון עדיין עבד באותה עת. עוד הוסיפה כי היא זו שמסרה את מכשיר הטלפון – דבר המלמד על כך שאין לה מה להסתיר [343]. העדה אישרה כי עשתה שימוש בטלפון אחד, כלומר לא נעשה שימוש מקביל בשני מכשירי הטלפון (הישן והחדש), וטענה כי אינה זוכרת איזה מכשיר טלפון היה בשימוש ביום 25.4.16 [346]. ג' מסרה עוד כי מרגע שהחליפה למכשיר הטלפון החדש – לא עשתה כל שימוש במכשיר הישן.

63. העדה ציינה כי היא זו שהחליטה, לבדה, אלו הודעות לצלם, להעביר להתקן האחסון הנייד (Disk On Key) ולמסור לחוקרים. עוד נשאלה מדוע ההתכתבויות בינה לבין ענת בן-נון (עדת תביעה 31) צולמו מתוך מכשיר הטלפון של ענת בן-נון, ולא מהטלפון של ג'. העדה השיבה תחילה כי אינה זוכרת, ובהמשך הוסיפה כי לא רצתה שיראו את שמה של העדה בצילומי ההודעות. בהמשך העלתה אפשרות נוספת, לפיה שעות ההתכתבויות היו מדויקות במכשיר הטלפון של ענת בן-נון, ולא במכשיר הטלפון של ג' [348]. העדה הופנתה לצילומי ההודעות של

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

ההתכתבויות בינה לבין העדה ענת בן-נון, ולכך שעל פי שמות הקבצים – הם ממוספרים מ-7-18. העדה נשאלה היכן התמונות הממוספרות 6-1, והשיבה כי אינה יודעת. העדה חזרה ומסרה כי אינה יודעת כיצד לערוך שינויים בהודעות (לאחר שנשלחו), וכי מסרה את צילומי ההתכתבויות בינה לבין ענת בן-נון ללא שינויים [350]. ג' הסבירה כי היא וגב' ענת בן-נון מתכתבות "24/7", ועל כן העבירה את מה שרלבנטי. לעדה הוצגו צילומים של ההתכתבויות שהיא מסרה לחוקרים, לעומת ההתכתבויות שמסרה ענת בן-נון בחקירתה במשטרה (ביום 21.4.16), והתבקשה להסביר מדוע חלק מההתכתבויות מופיעות בצילומים שמסרה ענת בן-נון, אך אינם מופיעים בצילומים ש- ג' מסרה [353]. העדה לא ידעה מדוע הודעות מסוימות לא צולמו על ידה. היא חזרה וטענה כי הביאה לידי החוקרים את כל מה שנראה לה רלבנטי, וכי לא הייתה שום כוונה מצדה לבצע עריכה [354]. היא לא העבירה "את הכל". כך למשל, התכתבות שלה עם יואלית אליכין – לא העבירה, כיוון שרצתה "לשמור עליה" (על יואלית). יואלית כתבה באותה שיחה דברים, ש- ג' סברה כי יואלית לא תרצה להביאם בפני המשטרה (כגון כינויים לנאשם). ג' נשאלה מדוע סברה כי ההתכתבות בינה לבין ענת בן-נון, בה ציינה ג' כי הנאשם לא נראה לה מסטול, רק עייף מאוד ואפילו מסכן – אינה רלבנטית בעיניה. העדה השיבה כי כנראה החליטה שלא מדובר בתוכן רלבנטי [ע' 356]. עוד מסרה, ביחס להתכתבויות נוספות אשר מופיעות בתמונות מסך של ההתכתבויות שנמסרו על ידי ענת בן-נון (ושאינן מופיעות בצילומים שמסרה ג' בחקירתה) – כי מסרה את כל מה שנראה לה רלבנטי, וכי לא מחקה דבר [ע' 359].

64. ג' נשאלה מדוע בהתכתבות עם החברה הכי טובה שלה, לה היא מספרת ראשונה על מעשיו של הנאשם – ציינה כי הנאשם ביקש ממנה לחבק אותו ולחץ את ראשו לחזה שלה. ג' השיבה כי היא כתבה את הדבר המשמעותי ביותר שקרה, וכי עצם העובדה שלא כתבה על המגע עם היד, הפעלת הכוח והאלימות – לא מלמדת על כך שהדברים לא קרו [362]. העדה שללה את האפשרות כי מעשיו של הנאשם הסתכמו בבקשה לחיבוק ולחיצת ראש לחזה. היא נשאלה מדוע לא כתבה גם את יתר הפרטים עליהם עמדה בעדותה בבית המשפט, והשיבה כי "זה הגעיל אותי וזה כאב ליי" [ע' 362].

65. ג' נשאלה מדוע בהודעות הטקסט שרשמה באופן מידי – לחברותיה, ולמחרת לניצה בן צבי ולמיכל הללי – לא מופיעים הפרטים שעלו מעדותה, ולכולם מסרה העדה כי הנאשם דחף את ראשו לעבר החזה שלה. העדה השיבה כי "זה הגעיל אותי" [364]. ג' אישרה כי מהמטפלת שלה, אראלה גנץ (עדת תביעה 33) לא הסתירה דבר [ע' 365]. וכאשר נשאלה מדוע המטפלת שלה, גב' אראלה גנץ יודעת רק על ליטוף החזה (ולא אודות יתר הפרטים שעלו בעדותה של ג'), השיבה

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

"כנראה שאת זה לא אמרתי לה". ג' הסבירה כי לא צנזרה דבר, וכי הסבירה לגבי גנץ את הדבר העיקרי.

66. העדה העלתה את האפשרות כי מסרה לחברותיה את יתר הפרטים במהלך שיחות טלפון. היא מניחה כי לענת בן-נון סיפרה "הכל", ובוודאות ליואלית היא סיפרה הכל [ע' 366]. העדה עומתה עם גרסתה של ענת בן נון, לפיה שמעה מ- ג' שהנאשם ביקש ממנה חיבוק, וכי תוך כדי החיבוק מישש את החזה שלה באמצעות ראשו. העדה השיבה כי "יכול להיות שענת לא זכרה את זה. ואולי גם לא אמרתי לה את זה. אבל זה לא אומר שזה לא קרה" [ע' 366]. ג' עומתה בהמשך עם גרסת אחותה מ', ממנה עולה כי ג' סיפרה לה שהנאשם תפס אותה בחזה באמצעות שתי ידיו, הכניס את ראשו בין שדיה וביצע תנועות ימינה ושמאלה. העדה השיבה כי ייתכן ואחותה מ' התבלבלה, שכן בשום שלב לא תפס אותה הנאשם בחזה באמצעות שתי ידיו [ע' 367]. העדה ציינה כי הודעות הטקסט ששלחה הם חלק מהאמת, אך לא כולה, וכי ישנם דברים נוספים שאמרה בעל פה. היא שבה וציינה כי ליואלית אמרה הכל, ולו השיחה שלה עם יואלית הייתה מוקלטת, ניתן היה להבין "את כל האמת" [ע' 367].

67. העדה שללה את האפשרות שהוצעה לה, לפיה הודעות הטקסט מגלמות את המעשים מאותו לילה, ורק בשלב מאוחר יותר נוספו הפרטים האלימים יותר – בין אם כדי "לעבות" את תביעתה נגד התיאטרון, ובין אם כדי לבנות "קייס" בתלונתה במשטרה [ע' 369]. ג' השיבה כי כמה ימים לאחר המעשה – הבינה כי מדובר למעשה בתקיפה. עד אז עדיין הייתה בהלם ובטראומה [ע' 370-369]. לטענתה, לא יכול להיות כי כמה ימים לאחר מכן – תאמר למאן דהו כי לא מדובר בתקיפה.

68. לעדה הוצגה התכתבות עם גבי ענת בן-נון [הודעה 13245 ב- ת/25 ד'] בה ציינה "הוא ביקש ממני להחזיק לו את היד, ואז לחבק אותו. הוא לחץ את הראש שלו לחזה שלי. אמרתי לו אתה במוד נכון, אתה לא רציני. פשוט הלכתי והוא לא עזב את היד". העדה ציינה כי השיחה וההליכה שלה – אירעו לפני בקשת החיבוק ולחיצת הראש לחזה. ג' לא ידעה לומר מדוע כתבה את סדר הדברים באופן הפוך מסדר תיאורם בעדותה, ומדוע מיד לאחר מכן שבה ושלחה את אותו תיאור ליואלית [ע' 373-372]. ג' עמדה על כך שלאחר החיבוק ולחיצת הראש אל החזה – לא שוחחה עוד עם הנאשם ולא הייתה מסוגלת להגיב.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

69. ג' נשאלה כיצד ייתכן שלמרות הטראומה ומעשי הנאשם – במהלך ההתכתבויות עם ענת "בזמן אמת", השתיים שוחחו במקביל גם שיחת חולין. העדה השיבה כי "גם אחרי שקורה דבר נורא, אני עדיין מסוגלת קצת לתפקד" [ע' 374].
70. העדה עמדה על כך שבשיחת הבירור שנערכה למחרת הפגיעה, בנוכחות ניצה בן צבי ומיכל הללי, אמרה לה ניצה כי היא "תגלגל את הנאשם מכל המדרגות". העדה שללה את האפשרות שהדברים נאמרו לה יום אחר כך, בהקשר אחר, ולא במהלך הבירור שערכו עמה ניצב ומיכל. ל- ג' הוצגה הודעת טקסט ששלחה לענת בן נון, יום למחרת הבירור, ממנה עולה כי ניצה אמרה לה ביום כתיבת ההודעה, כי היא מוכנה "להעיף את הנאשם מכל המדרגות", אם יחזור ויעשה משהו דומה לכך. ג' השיבה כי ייתכן והתבלבלה כשכתבה שהדברים נאמרו לה באותו יום, ושללה את האפשרות שמבחינתה הנושא טופל ולובן [ע' 376-377]. ג' שללה את האפשרות כי קיבלה את גרסת הנאשם שהמגע בין ראשו של הנאשם לחזה של ג' היה אקראי ולא מכוון. היא עמדה על כך שמדובר במעשה מתוכנן, ועמדה על כך שלא סברה ולא יכולה הייתה לחשוב כי מדובר במעשה תמים [378].
71. ג' עמדה על כך שכבר באותו לילה שמעה מיואלית ומדור שלום, כי הנאשם פוגע בנשים באופן תדיר, וכי בשל כך היא הרגישה נבגדת שלא הזהירו אותה מפניו של הנאשם [ע' 380]. ג' התבקשה ליישב בין מודעות זו (מליל המעשה) לבין דברים שרשמה לחברתה ענת בן-נון, ארבעה ימים לאחר מכן, מהם עולה כי באותו מועד האמינה שהיא היחידה שנפגעה מידי הנאשם. ג' השיבה כי באותו מועד היא לא ידעה בדיוק מה עשה הנאשם לאחרות, והיא גילתה זאת רק בשלב מאוחר יותר [ע' 381-382].
72. ג' נשאלה אם יכול להיות שהייתה שוקלת לחזור ולעבוד עם הנאשם, אם הייתה יודעת שמדובר במעשה חד פעמי. ג' השיבה בשלילה, ועמדה על כך ש"אין שום מצב שהייתי מסוגלת לעשות דבר כזה" [ע' 382]. משכך, התבקשה להסביר את התכתבותה עם ענת בן-נון מיום 25.10.13, בו ציינה כי אם היה מדובר במקרה חד פעמי, היה לה (ל- ג') קל יותר לשים את הדברים מאחוריה, ואולי אפילו לחזור לעבוד עם הנאשם". העדה הסבירה כי הייתה תמימה, וחשבה כי תהיה מספיק חזקה.
73. לעדה הוצגה האפשרות כי בזמן אמת לא תיארה את האירוע כפי שתואר בעדותה בבית המשפט, ולאור ההודעות ששלחה לאחרים והתלבטותה בפני הפסיכולוגית המטפלת שלה, גב' לוסקי – ייתכן כי הבנתה של העדה לפיה מדובר בפגיעה מינית, נבעה אך מהעובדה שלנאשם מיוחסות

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

פגיעות בנשים אחרות. העדה שללה אפשרות זו בתוקף, ועמדה על כך שכל האמור בעדותה – מדויק, גם אם לקח לה זמן לעכל את מה שקרה לה [385].

74. ג' עמדה על כך ששכחה לספר בתחילה על שיחתה עם גב' ויינר בערב האירוע, טרם נסיעתה לביתה. ג' העידה כי גב' ויינר היא שהזכירה לה את העניין לאחר הגשת התלונה. ג' נשאלה מדוע גם במהלך עדותה בבית המשפט נמנעה מלהזכיר שלאחר שיצאה מהתיאטרון באותו ערב – ישבה ושוחחה עם נאוה. ג' ציינה כי גם במהלך עדותה בבית המשפט – "שכחה את נאוה" [ע' 387].

75. העדה נשאלה מדוע הקליטה את שיחתה עם ניצה בן צבי בשנת 2015 (ובמועד הסמוך למועד בו הכינה עבור המשטרה את התמונות של ההתכתבויות מליל האירוע). ג' השיבה כי כעסה על ניצה, שכן זו לא עמדה בהבטחתה. התיאטרון יצא עם הצגה חדשה, ועבדה שם בחורה חדשה ש- ג' מכירה. ג' רצתה לוודא שניצה שומרת על הבטחתה ושומרת על אותה בחורה. לשאלה מדוע להקליט דווקא את השיחה הזו השיבה, כי "רצינו לשלוח מכתב התראה לתביעה לתיאטרון" [ע' 391]. ג' רצתה לוודא כי יש בידה תיעוד של הדברים שתאמר לה ניצה. העדה שללה את האפשרות כי הקליטה את השיחה עם ניצה כדי לבסס את התביעה האזרחית נגד התיאטרון, וכי לה היה חשוב לוודא שניצה יודעת שזה לא בסדר שהיא לא טיפלה בתלונה של ג' כמו שצריך, ולוודא שהנאשם לא יפגע בנשים אחרות [ע' 391-392].

76. ג' נשאלה אם בעקבות האירוע עם הנאשם, מצבה הנפשי התדרדר עד כדי כך שהייתה צריכה להיפגש עם הפסיכולוגית מיכל לוסקי פעמיים בשבוע. ג' השיבה כי כך חשבה, אך גב' לוסקי אמרה כי היא הייתה בטיפול פעמיים בשבוע כבר לפני האירוע עם הנאשם. העדה נשאלה מדוע כתבה לחברותיה בעקבות האירוע כי "עכשיו אני באמת צריכה פעמיים בשבוע", ומדוע אמרה בחקירתה כי בשל האירוע עם הנאשם – הגבירה את תכיפות הטיפולים עם מיכל לוסקי. ג' השיבה כי כך חשבה, וכי היא אינה זוכרת בדיוק, שכן מדובר בתקופה קשה [393]. ג' נשאלה מדוע בשיחה המוקלטת עם ניצה בן צבי – לא התרעמה על התנהלותה הלא תקינה של ניצה, וכי כל מה שהיה לה חשוב לומר הוא כי הוציאה כספים רבים על טיפול בעקבות האירוע עם הנאשם, וכי הלכה לטיפול פעמיים בשבוע. ג' השיבה כי זה מה שהיא הרגישה באותו רגע, וכי היא לא שיקרה [394]. העדה נשאלה אם ניסתה באותה שיחה "לבנות תיק" ותביעה נגד התיאטרון, והשיבה בשלילה. ג' נשאלה מתי מיכל לוסקי אמרה לה שתדירות הטיפולים לא עלתה בעקבות האירוע עם הנאשם והשיבה כי אינה זוכרת – היא שוחחה איתה לבקשת החוקרים, לצורך חתימה על טופס ויתור סודיות, ובמהלך השיחה עלה נושא תדירות המפגשים

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

ביניהן. ג' נשאלה מדוע, לפיכך, לא עדכנה את החוקר פרידמן, בהשלמת חקירתה ביום 30.8.16, כי שוחחה עם מיכל לוסקי. ג' השיבה כי ייתכן שהשיחה ביניהם הייתה לאחר ה- 30.8.16, וייתכן כי שוחחו כיוון ש- ג' רצתה להודות לה על שיתוף הפעולה שלה עם המשטרה [395].

77. ג' נשאלה אודות ההתכתבויות בינה לבין גב' ויינר, אותן העבירה לידי חוקרי המשטרה, והשיבה כי העבירה לחוקרים את מה שחשבה שרלבנטי. לעדה הוצגה גרסתה של גב' ויינר, לפיה ג' שלחה לה הודעה בליל האירוע, וביקשה ממנה להגיע כי קרה משהו. ג' לא ידעה להשיב מדוע ההודעה לא צולמה על ידה והועברה לידי החוקר פרידמן [ע' 399], ומדוע הועברו לידי המשטרה רק הודעות מיום 22.10.13 ואילך (דהיינו יום לאחר האירוע). ג' נשאלה כיצד ייתכן שעל אף שגב' ויינר שמעה מ- ג' מה עשה לה הנאשם, אין כל התכתבות ביניהן במהלך אותו לילה, עד למחרת. העדה נשאלה בנוסף היכן מצויות ההודעות בינה לבין ויינר מאותו לילה, שכן ויינר העידה כי שלחה הודעות ל- ג' ודאגה לה. ג' השיבה כי **"יכול להיות שלא סיפרתי לה בדיוק באותו לילה מה קרה... יכול להיות שדיברתי איתה כמה ימים אחרי"** [400]. לעדה הוצגה האפשרות כי לא מסרה לחוקרים את ההודעה בינה לבין ויינר מיום 21.10, כיוון שהיא לא תומכת בגרסתה כי השתיים ישבו באותו לילה ודיברו על מה שעשה לה הנאשם. הוצגה לעדה האפשרות כי מדובר בהמצאה שנועדה לתמוך בגרסתה של ג'. ג' שללה אפשרות זו [ע' 401]. לעדה הוצגה בנוסף הודעת טקסט שרשמה לה ויינר ביום 21.10.13 בשעה 23:07 **"דברי איתי כשאת יוצאת"**, ונשאלה כיצד הודעה זו מתיישבת עם עדותה של ויינר לפיה בתום ההצגה היא נכנסה פנימה, עמדה ליד ג' במעלית, ליוותה אותה החוצה, השתיים ישבו על המדרגות ושוחחו ברכב, ואז כל אחת מהן נסעה לביתה (שהרי אין כל הגיון, אם השתיים נמצאות יחדיו, לשלוח הודעה עם התוכן **"דברי איתי כשאת יוצאת"**). ג' השיבה כי אינה זוכרת את הדברים, ואינה יודעת מדוע שלחה לה ויינר הודעה כאמור [402]. העדה ציינה כי היא העבירה את הטלפון הנייד שלה לבדיקה, וכי אין לה דבר להסתיר. העדה נשאלה כיצד זכרה במהלך גביית הודעתה למסור הכל בפרטי פרטים, אך לא הזכירה את דבר קיומה של נאוה ויינר, ועמדה על כך ששכחה, ולא השמיטה במכוון את דבר נוכחותה של ויינר באותו ערב בתיאטרון [ע' 404-405]. ג' שבה וציינה כי אינה יודעת היכן ההודעות בינה לבין נאוה ויינר, אשר ויינר מסרה בעדותה כי הוחלפו בין השתיים במהלך הלילה שלאחר האירוע עם הנאשם [408].

78. ל- ג' הוצגה האפשרות כי יואלית אומרת חד משמעית שלא שוחחה בטלפון עם ג' באותו לילה. ג' עמדה על כך שהשתיים שוחחו משך כשעה וחצי [ע' 413]. הוצגה לה האפשרות כי במהלך הלילה שאחרי האירוע עם הנאשם – היא ישנה, ולא שלחה שום הודעת טקסט לאף אחת מחברותיה, עד השעה שבע בבוקר המחרת. העדה השיבה כי העובדה שלא התכתבה עם איש

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

אינה מלמדת על כך שישנה בלילה [ע' 414]. עוד הוצגה לה התכתבות בינה לבין יואלית, 4 ימים לאחר האירוע, בה ציינה ג' כי הייתה רוצה לדעת אם הוא [הנאשם] פוגע סדרתי או לא. ג' נשאלה כיצד מתיישבת ההודעה עם טענתה של ג', כי כבר בליל האירוע סיפרה לה יואלית כי הנאשם פוגע סדרתי. ג' השיבה כי יואלית אמרה לה ששמעה על מקרים אחרים של פגיעות של הנאשם בנשים, אך ג' רצתה הוכחה לכך [ע' 417]. הוצגה לה התכתבות בין השתיים בה כתבה ג' כי זה היה משנה את התמונה אם "זה היה בתמימות חד פעמי, או משהו שהוא עושה כל הזמן". ג' נשאלה כיצד חשבה, 4 ימים לאחר האירוע, כי ייתכן ומדובר במעשה תמים, לאור טענותיה כי לא ייתכן שהמעשה של הנאשם נעשה שלא במתכוון. ג' השיבה כי מדובר אולי במשאלת לב, וכי הדברים שתיארה בעדותה בבית המשפט – לא נעשו בתמימות. היא אינה יודעת מדוע אם כך התנסחה באופן הזה בהתכתבות שלה עם יואלית [418]. אולי היא קיוותה שבאותו לילה הנאשם יצא מדעתו [419].

79. העדה הופנתה אל צילום ההתכתבויות בינה לבין יואלית [ת/5], אותן מסרה לידי החוקרים. היא נשאלה לאן נעלמו חלק מההודעות, שכן ב"פריקת" הטלפון הנייד של ג', עולה שקיימות התכתבויות נוספות שלא נמסרו לחוקרים [ע' 422]. ג' השיבה כי לא מחקה דבר, וכי אין לה כל סיבה למחוק התכתבויות עם יואלית [423]. עוד ציינה כי לא צילמה את אחת התשובות של יואלית [בה התבטאה יואלית שהנאשם הוא "חלאה וטינופת"], כדי שהדברים לא יגיעו לידי המשטרה. העדה התבקשה לעיין בכל ההתכתבויות בינה לבין יואלית, ונשאלה אם יש הודעות נוספות אותן לא מסרה למשטרה באופן מכוון כדי "להגן" על יואלית – אולם לא מצאה התכתבויות כאלה [ע' 425].

80. ל- ג' הוקרא חלק מהודעתה של מיכל הללי, שם ציינה כי ג' מסרה לה את תיאור האירוע: ג' נתנה יד לנאשם, והוא ביקשה מ- ג' חיבוק, בעודו יושב על הכיסא. ג' התכופפה ונתנה לו חיבוק חברי, ואז דחף הנאשם את פרצופו לתוך החזה של ג' ומישש אותו [426]. ג' השיבה כי מעולם לא אמרה למיכל הללי שנתנה לנאשם חיבוק חברי, וגם לא היה חיבוק שכזה, אלא טפיחה על השכם.

81. ל- ג' הוקרא חלק מהודעתה של ניצה בן צבי, אשר טענה כי ג' סיפרה לה את תיאור המקרה: הנאשם ביקש מ- ג' להחזיק לו את היד לפני תחילת ההצגה, ג' החזיקה לו את היד, הנאשם ביקש ממנה חיבוק, ג' רכנה לחבק את הנאשם בעת שזה ישב על כיסא, ותוך כדי חיבוק הרגישה ג' כי הנאשם מישש לה את השדיים עם ראשו. גם ביחס לגרסתה של ניצה בן צבי טענה ג', כי תיאור זה אינו מדויק.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

82. ג' נשאלה מדוע לא סיפרה למיכל הללי ולניצה בן צבי אודות האלימות הקשה שהפעיל כלפיה הנאשם, והשיבה כי לא פירטה את כל מעשי הנאשם, כיוון שהיה לה קשה מאוד לדבר על כך. עוד ציינה כי יכול להיות שהשתיים זוכרות את פרטי האירוע כך, כי לא הקשיבו ל- ג', אלא היו עסוקות בהרגעתה של ג', ולשתיהן יש "את כל האינטרסים בעולם לשקר" [428].

83. העדה נשאלה אם לדודי אסור [ע"ת 27] יש אינטרס לשקר, והשיבה כי לא דיברה איתו ולא סיפרה לו את פרטי האירוע. ייתכן כי שמע את הפרטים ממישהו אחר [428]. עוד נשאלה מה סיפרה לעדה דורית לב ארי [ע"ת 23], והשיבה כי סיפרה לה שהנאשם ניסה למשש אותה. ג' ציינה כי לא אמרה לדורית שהנאשם חיבק אותה ושם את ראשו בחזה שלה. עוד עמדה ג' על כך שהשיחה עם דורית לא התקיימה בחדרה של דורית אלא על הבמה, וכי היא משוכנעת שלא סיפרה לדורית את הדברים מיוזמתה, אלא בתשובה לשאלה של דורית [429].

84. ג' נשאלה מדוע בכל מהלך חקירותיה ושיחותיה עם אנשים שונים – לא אמרה כי עוצמת הנגיעה בחזה הייתה כה חזקה, שאלמלא היה תופס אותה הנאשם ביד ימין שלה – היא הייתה "עפה" לאחור. העדה השיבה כי מדובר במשהו שצריך לחשוב עליו כדי להיזכר בו, וכי היא לא רצתה לזכור את הפרט הזה. ג' עמדה על כך ש"זה היה חזק מאוד וזה היה אלים מאוד" [432]. ג' עומתה גם עם גרסת חברתה, גבי ענת בן נון, אשר ציינה כי **תוך כדי חיבוק**, הנאשם מישש את החזה של ג' עם ראשו. ג' השיבה כי יכול להיות שזה כל מה שסיפרה לענת, אך לא כיוון שזה כל מה שהיה [435].

85. בחקירתה החוזרת ציינה העדה, כי עשתה שימוש תדיר בטלפון לצורך כתיבת הודעות ושימוש באפליקציית וואטסאפ, וכי אם במהלך חודש פברואר 2016 [החודש בו הוגשה התלונה] לא ניתן לראות שליחה של הודעות וואטסאפ, המשמעות היא כי באותה עת – ג' לא השתמשה במכשיר הטלפון הזה [ע' 437]. עוד ציינה העדה כי עשתה שימוש רציף בהודעות וואטסאפ [ע' 438].

עדוּתה של גבי נאוה ויינר :

86. עדוּתה של גבי ויינר נשמעה ביום 21.10.18. גבי ויינר ציינה בחקירתה הראשית כי היא חברה של המתלוננת, ג', מזה שנים. בתאריך הנזכר באישום השלישי נכחה גבי ויינר בתיאטרון חיפה, בהצגה "דפוקים". ג' היא שהזמינה אותה להצגה. גבי ויינר הגיעה עם חברה. בתום ההצגה התכתבו השתיים באמצעות הטלפון הנייד. ג' ביקשה מגבי ויינר להגיע אל מאחורי הקלעים, שם ראתה את ג' משוחחת עם איש התאורה או איש הסאונד. לגבי ויינר אמרה ג' כי "קרה

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

משהו", היא נראתה לחוצה. ג' מסרה לגב' ויינר כי היא צריכה להודיע משהו לשחקנים, אך היא לא מעוניינת ללכת לבד [ע' 155]. ג' שוחחה עם הנאשם ועם שחקנית נוספת בעניין הסעות. השחקנית נכנסה למעלית (בחקירתה הנגדית – ע' 164, הוסיפה כי למיטב זיכרונה מדובר בשחקנית ג'ינג'ית), והנאשם תפס את ידה של ג' ושאל אותה דבר מה לגבי ההסעות. העדה הבחינה כי ג' החלה לרעוד, ולקחה אותה מהמקום [ע' 153].

87. עוד ציינה גב' ויינר כי בדרך כלל, עם סיום ההצגה, השתיים יוצאות יחד. גב' ויינר ישבה על מדרגות האודיטוריום והמתינה ל- ג', ומשזו לא הגיעה, התקשרה אליה [ע' 155]. ג' נשמעה לה נסערת, וכשראתה אותה הבחינה שהיא "מאוד רועדת, חצי בוכה. היא לא הייתה כמו שאני מכירה אותה" [ע' 155].

88. השתיים ישבו בחוץ על המדרגות, ולאחר מכן ברכב (של ג' או של העדה). ג' סיפרה לה "מה היה" ולאחר מכן הלכה הביתה. ג' סיפרה לעדה כי לפני תחילת ההצגה הנאשם פחד, וביקש מ- ג' להביא עבורו כיסא, ולאחר שג' הביאה כיסא עבור הנאשם – הוא חפן את ראשו בחזה שלה [ע' 156]. בהמשך השיחות וההתכתבויות ביניהן מסרה לה ג' כי הנאשם התקשר אליה הרבה פעמים ושלה לה הודעות [ע' 157]. מלבד הכיסא, שאל אותה הנאשם היכן היא מתגוררת, ו- ג' השיבה לו כי היא בגיל של בתו. גב' ויינר הוסיפה עוד כי זכור לה ש- ג' אמרה שהנאשם תפס לה את היד. לאחר שרוענן זיכרונה עם דברים שמסרה בחקירתה, אישרה גב' ויינר כי ג' מסרה לה בנוסף שהנאשם נגע בחזה של ג', באמצעות ידו, וכי בנוסף לבקשתו של הנאשם לקבל כיסא, הוא ביקש מג' לקבל ממנה חיבוק [ע' 159]. בשל מעשי הנאשם, כך אמרה לה ג', היא לא תפקדה באותו ערב אלא "פעלה על אוטומט" [ע' 160]. לפני תחילת ההצגה היא הבחינה ב- ג', והיא נראתה לה מאוד "תזזיתית ולא רגועה".

89. ככל שידוע לעדה (ומדברים שמסרה לה ג') – התקיים דיאלוג בין ג' לבין הנהלת התיאטרון. ג' לא יכלה להמשיך ולעבוד בהצגה "דפוקים", והציעו לה לנהל הצגות קטנות. לאור זאת, בין היתר, החליטה ג' לעזוב את התיאטרון.

90. בחקירתה הנגדית ציינה גב' ויינר כי בשנתיים שלאחר האירוע, הייתה נפגשת עם ג' בתדירות גבוהה, לפחות 3-4 פעמים בשבוע [ע' 163]. האירוע מושא כתב האישום השפיע מאוד על איכות חייה של ג' באותן שנים. העדה ציינה כי לא ידעה ש- ג' שמרה אצלה, במשך שנים, את כל הודעות הטקסט שהוחלפו ביניהן ביחס לאירוע הנ"ל. העדה אישרה כי הייתה בקשר עם ג' בשבועות ובחודשים שקדמו לחקירתה של ג', ואף ידעה כי ג' שלחה מכתב התראה לתיאטרון

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

חיפה [ע' 165]. גב' ויינר שוחחה עם ג' לאחר שהתפרסם דבר שליחת מכתב ההתראה, והייתה מודעת לכך ש- ג' התראיינה בטלוויזיה לאחר שנגבתה ממנה הודעתה. גב' ויינר הכחישה את הטענה כי ביקשה מ- ג' שלא להזכיר את שמה במהלך גביית הודעתה. העדה שיערה כי ג' הייתה מאוד נסערת באותו לילה, ועל כן ייתכן כי "לא זכרה את הכל". כאשר נחקרה גב' ויינר במשטרה – הוצגו לה צילומים של הודעות טקסט בינה לבין ג'. ייתכן ש- ג' אמרה לה, טרם חקירתה במשטרה, כי שמרה את ההודעות [ע' 168], אם כי היא לא ראתה את ההודעות טרם חקירתה במשטרה [הן אף לא נשמרו במכשיר הטלפון של גב' ויינר].

91. גם בחקירתה הנגדית חזרה גב' ויינר וטענה כי מצבה הנפשי של ג' בערב לאחר האירוע היה לא קל, היא רעדה, הייתה על סף בכי, ולאחר השיחה ביניהן בחרה ללכת לביתה [ולא לצאת לבלות, כדרכן]. עוד ציינה גב' ויינר כי בהמשך אותו לילה התעניינה בשלומה של ג', והן החליפו הודעות טקסט. לעדה לא היה הסבר מדוע בחומר החקירה לא נמצאו חילופי הודעות בינה לבין ג' מאותו לילה או מהבוקר שלמחרת [ע' 169]. סמוך לאירוע השתיים שוחחו הרבה אודות מה שהנאשם עשה ל- ג' בתיאטרון. ל- ג' היה קשה להשלים את התיזה בשל כך. העדה שוחחה עם ג' על כך פעם נוספת כאשר מנכ"לית תיאטרון חיפה הזמינה את ג' להצגה אחרת שהנאשם משחק בה. היו גם סיטואציות נוספות ש"הציפו את זה", אם כי גב' ויינר לא יכלה להעריך כמה פעמים דיברו השתיים על מה שקרה [ע' 172]. העדה עומתה עם העובדה כי איש מלבדה לא מספר כי שמע מ- ג', טרם גביית הודעתה על ידי השוטרים, תיאור הכולל נגיעה של הנאשם בחזה של ג' (באמצעות היד). העדה עמדה על כך ששמעה זאת, וכי שמעה את הדברים מ- ג', ולא מהתקשורת. הוצגה בפניה האפשרות כי את עניין הנגיעה בחזה שמעה בתקופות מאוחרות יותר ולא באותו הלילה [ע' 174], והיא השיבה "קשה לי להסכים עם האמירה הזאת, כי אני חושבת שהיא אמרה לי גם את זה באותו לילה". עוד מסרה העדה כי ג' בכתה בעת ששוחחה איתה באותו לילה, אך לפני כן – כשירדה במדרגות נראתה ג' כאילו היא עומדת לבכות, ו"זה לא היה נראה שהיא בכתה".

עדותו של מר אריאל ניר ריקון:

92. עדותו של מר ריקון נשמעה ביום 8.10.18. מר ריקון סיפר בחקירתו הראשית כי הוא טכנאי תאורה במקצועו, ועובד בתיאטרון חיפה. את המתלוננת ג' הכיר בתיאטרון, על רקע מקצועי [היא שימשה כמנהלת הצגות]. הוא אינו מצוי בקשר עימה מאז שעזבה את התיאטרון. מר ריקון אישר את הדברים שמסר בהודעתו במשטרה, לפיהם ג' הפסיקה לשמש כמנהלת ההצגה "דפוקים" יום או יומיים לאחר האירוע עם הנאשם, והמשיכה לעבוד כמנהלת הצגות מספר שבועות אחרי האירוע.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

93. עוד מסר מר ריקון כי כאחראי על התאורה, על פי רוב הוא יושב במהלך ההצגה בעמדת התפעול הנמצאת בחלק העליון של האולם, לצדו של איש הסאונד ומנהלת ההצגה. האירוע המתואר באישום השלישי התרחש באולם "רפפורט" באודיטוריום חיפה [ע' 93]. כאשר ג' הודיעה על "צלצל שני" [סימן מוסכם שמשמעותו כי אנשי הצוות צריכים לתפוס את מקומם], הוא יצא מהשירותים אל המבואה של חדרי השחקנים. במקום היו עוד "המון אנשים". הוא ראה את ג' עומדת מול הנאשם, ושואלת אותו אם הוא בדמות של "הבורר" עכשיו, או שאלה בסגנון דומה. לא זכור לו אם הנאשם השיב. מיד לאחר מכן עלה העד לעמדת התפעול. לאחר מכן הגיעה ג' ונתנה אישור להתחיל את ההצגה. העד הבחין כי ג' הייתה נסערת, והעד שאל אותה מה קרה. ג' לא השיבה, אך במהלך ההצגה הבחין העד כי ג' [ע' 94]:

"לא כל כך הייתה שמה. וכמה שהזמן עובר היא פשוט התחילה להתייפח. באיזה שהוא שלב היא בכתה. חלקים גדולים מההצגה כשהיא שעונה על הכתף שלי ושם מחבק אותה ומה שהיא סיפרה זה שמשה [הנאשם] שאל אותה, לפני זה שהוא נגע לה בחזה ושהוא הניח את הראש שלו בין השדיים שלה, ושהוא שאל אותה אם היא גרה לבד ואם היא רוצה שהוא יבוא אליה בסוף ההצגה".

94. בתום ההצגה העד נשאר בעמדת התפעול לשם "כיבוי ההצגה" ואילו ג' ירדה לחדרי השחקנים. ג' לא הדגימה בפני העד כיצד לדבריה נגע בה הנאשם [ע' 95], ובתגובה "הזמנת" הנאשם השיבה:

"לא זוכר את המלים המדויקות, אבל שהיא בגיל של הבת שלו, משהו כזה. לא מתבייש, היא בת גיל של הבת שלו. לא זוכר את המילים המדויקות שלה".

95. העד ציין עוד כי יום למחרת ראה שיחה שהתקיימה בלובי של אולם רפפורט בין הנאשם, ניצה בן צבי (מנכ"לית התיאטרון) ומיכל הללי (סגניתה), אם כי אינו יודע באיזה עניין. העד עצמו לא שוחח עם הנאשם אודות המקרה, ואף לא שוחח עם ג'. הוא שוחח אודות המקרה עם גבי יואלית אליכין (אשר גם היא מנהלת הצגות בתיאטרון). ג' סיפרה לעד כי הנאשם התקשר אליה לאחר המקרה על מנת להתנצל, אולם היא לא קיבלה את התנצלותו.

96. בחקירתו הנגדית ציין העד כי בעמדת התפעול ישבו שלושה – איש הסאונד [דודי אסור], העד ו- ג'. השלושה יושבים למעשה "כתף אל כתף" [ע' 99]. תפקידו של איש הסאונד דורש ממנו רמות ריכוז גבוהות מאוד למהלך ההצגה. עם זאת העריך מר ריקון כי במקרה בו ג' בוכה במהלך רוב ההצגה – יש להניח כי איש הסאונד יבחין בכך. לדעתו של העד, מר אסור לא התערב במהלך חילופי הדברים בין ג' לבין העד, ולא שאל שאלות [ע' 100].

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

97. מר ריקון נדרש לפער בין גרסתו לבין זו של מר אסור, ממנה עולה כי ג' לא בכתה באותו יום. העד ציין כי ייתכן ומר אסור היה מרוכז ולא שם לבו למתרחש, "למרות שאני לא מבין איך אפשר לא לשים לב" [ע' 101].

98. לעניין חילופי הדברים בין הנאשם לבין ג', להם היה עד, סיפר מר ריקון כי הבחין בשניים ממרחק קרוב למדי, וכי "מבחינתו" (של העד), מדובר בחילופי דברים שארכו כמה שניות. אם הנאשם היה ישוב על כיסא, או אוחז בחוזקה בידה של ג' – הוא אמור היה לראות זאת [ע' 103]. בעת חילופי הדברים בין ג' לבין הנאשם, הוא לא ראה כל מגע בין השניים [ע' 104].

99. לעד הוצגה האפשרות כי ג' מסרה לו באותו לילה שהנאשם **ניסה** לגעת בה, ורק כמה שעות או ימים לאחר מכן סיפרה לו כי הנאשם **נגע בה**. העד שלל אפשרות זו. בנוסף הוצגה לו האפשרות כי ג' מסרה לו שהנאשם נגע או תפס את חזהו. לטענת העד, מדברי ג' הבין כי המגע בחזה היה באמצעות ראשו של הנאשם [ע' 106]. במהלך ההצגה העד לא שאל את ג' ולא תיחקר אותה, שכן אחריותו הייתה לתפעל את ההצגה.

100. לעניין עדותו אודות דבריה של ג' כי הנאשם התנצל בפניה והיא לא קיבלה את התנצלותו – העד הופנה להודעתו, בה ציין כי לא זכורה לו תגובתה של ג' להתנצלות, והתבקש להסביר את הפער בין התשובות. מר ריקון חזר על כך שלא זכורות לו המלים המדויקות של ג' והוא אינו יודע מה היה בשיחה בין ג' לבין הנאשם, אלא רק ידוע לו שג' לא קיבלה את ההתנצלות [ע' 108].

עדותה של גבי דורית לב ארי:

101. עדותה של גבי לב ארי נשמעה ביום 8.10.18. בחקירתה הראשית ציינה העדה, כי בשנת 2014 עבדה כשחקנית בתיאטרון חיפה, והשתתפה בהצגה "דפוקים". הנאשם שיחק בתפקיד הראשי בהצגה, ואילו העדה שיחקה בתפקיד דמות אשר במהלך ההצגה מתפתח רומן ביניהם. גבי לב ארי סיפרה עוד כי הקשר בינה לבין ג' היה מצומצם מאוד, והיא אף לא זכרה את שמה של ג' כשחקרה במשטרה.

102. אשר לאירוע המתואר באישום השלישי סיפרה העדה כי שהתה בחדר ההלבשה, ומיד לאחר הודעה על "צלצול שלישי" נכנסה ג' נסערת ורועדת לחדר ההלבשה, וסיפרה לה כי כשעברה מאחורי הקלעים לצד השני של הבמה [שם חיכה הנאשם על מנת להיכנס לבמה], תפס אותה

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

הנאשם בחושך, בצורה מינית שלא הייתה לה נעימה. העדה ציינה כי אינה זוכרת את המלים המדויקות, אך נדמה לה ש- ג' אמרה שהנאשם שם את ראשו בין שדיה של ג' [ע' 113]. העדה אמרה ל- ג' שאולי היא צריכה להתלונן על כך או לדבר עם הנאשם. העדה הייתה צריכה לאחר מכן לעלות לבמה, ולא שוחחה עם ג' לאחר מכן. למיטב זיכרונה, לאחר מכן גם לא ראתה את ג' בהצגות נוספות. משהתבקשה העדה לדייק ולומר מה הדברים שמסרה לה ג', ציינה כי היא זוכרת בוודאות ש-ג' אמרה לה "את לא מאמינה מה שקרה לי עכשיו", וכי ג' הייתה בחושך בצד הבמה עם הנאשם, וכי הוא תפס אותה ושם את הראש בין השדיים שלה [ע' 120].

103. הוצגו לעדה דבריה במשטרה בדבר חילופי דברים נוספים בינה לבין ג' לאחר ההצגה, אך העדה ציינה כי אינה זוכרת את הדברים [ע' 114]. עוד תיארה העדה, כי בתחילת ההצגה נמצאים השחקנים, מאחורי הקלעים, בצד אחד של הבמה, ואילו הנאשם נמצא לבד בצדה האחר של הבמה כיוון שהוא נכנס אליה מהעבר השני.

104. גב' לב ארי ציינה עוד כי היא חברה טובה מאוד של השחקנית ז' (ע"ת 16), וכי בשלב כלשהו בסוף שנות ה-90 ז' עבדה עם הנאשם על הכנת סדרת טלוויזיה, והם ערכו חזרות משותפות. תוך כדי החזרות הם היו אמורים להתנשק, והנאשם דחף את לשונו לתוך פיה של ז'. בתגובה סטרה ז' על פניו של הנאשם, ולאחר מכן היא פוטר מההפקה. העדה לא יכלה לומר בדיוק כמה זמן לאחר האירוע היא שמעה על כך מ- ז', אבל היא חושבת שזה היה "די קרוב למועד שזה קרה" [ע' 116]. סמוך לפני המועד בו נחקרה גב' לב ארי במשטרה, היא שוחחה עם ז' בטלפון, וזו ציינה בפניה שהנאשם הטריד אותה "בכל מיני הצעות מגוננות, או משהו כזה" [ע' 119].

105. בחקירתה הנגדית ציינה העדה כי אמנם לא ראתה את המקרה מושא כתב האישום, אולם ג' אמרה לה כי בעת האירוע – היא (ג') והנאשם היו במקום לבד [ע' 124]. עוד טענה, כי יכול להיות שהמפגש בינה לבין ג' לא התקיים בחדר ההלבשה של העדה, אלא במקום אחר מאחורי הקלעים. היא אינה זוכרת מה בדיוק עשתה והיכן שהתה בעת שג' הגיעה אליה, אולם היא זוכרת ש- ג' ניגשה אליה ביימין במה', כשהיא נסערת. העדה עומתה עם גרסתה בפני חוקרי המשטרה, כשציינה ש- ג' נכנסה לחדר ההלבשה – והשיבה כי מסרה את שזכרה [ע' 126]. ג' היא שיזמה את הפניה לעדה.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

106. בנוסף, ציינה העדה כי במהלך חקירתה לא מסרו לה החוקרים את פרטי גרסתה של ג'. העדה ציינה כי ג' מסרה לה שהנאשם תפס אותה; היא לא סיפרה לה שקודם לכן חיבקה אותו, או שהנאשם ביקש ממנה חיבוק. העדה לא שוחחה עם איש אודות הדברים ששמעה מ- ג' [ע' 128].

עדותו של מר דוד אסור:

107. עדותו של מר אסור נשמעה ביום 8.10.18. מר אסור ציין בחקירתו הראשית כי הוא עובד בתיאטרון חיפה, כאיש סאונד, משנת 2013. בהסכמת הצדדים, הוגשה הודעתו של העד מיום 15.2.16 כתחליף לחקירתו הראשית [ת/2]. הלה ציין כי במהלך עבודתה של ג' בתיאטרון, השניים היו מיוודים. כשנה וחצי עובר למועד גביית הודעתו, לאחר ההצגה "דפוקים", ג' באה נסערת וסיפרה לו, כי הנאשם ביקש ממנה חיבוק, וכאשר היא חיבקה אותו – הנאשם החזיק לה את החזה (העד לא זכר אם ג' סיפרה שהאירוע קרה לפני תחילת הצגה). למיטב זכרונו, ג' לא בכתה, אך נראתה נסערת ולחוצה. העד לא זכר אם היה לידו מישהו נוסף בעת ששמע את הדברים מ- ג'. הוא עצמו היה המום מדבריה של ג'.

בנוסף ובהמשך להודעתו, אישר העד במהלך חקירתו הראשית כי בעת הריאיון בפרקליטות, טרם עדותו, מסר כי כשהחלה ההצגה הגיעה ג' לעמדת הסאונד, ומסרה לו כי לפני ההצגה הנאשם ישב על הבמה, ביקש ממנה חיבוק, היא חיבקה אותו והוא [הנאשם] החזיק לה את החזה. מאחר שהעד היה לחוץ בשל ההצגה, אמר לה העד כי ידבר איתה לאחר סיום ההצגה.

108. בחקירתו הנגדית נשאל העד כיצד ייתכן כי כשנחקר על ידי חוקרי המשטרה זכר כי השיחה בינו לבין ג' ארעה **לאחר** סיום ההצגה, ואילו במהלך הריאיון בפרקליטות נזכר כי השיחה ארעה עם תחילת ההצגה. העד השיב כי הייתה שיחה נוספת גם לאחר תום ההצגה [ע' 132].

109. העד ציין כי הוא מניח שבמהלך ההצגה ישבו הוא ואריאל ריקון בעמדת התפעול בסוף האולם. הוא אינו זוכר אם ג' ישבה איתם בעמדת התפעול במהלך ההצגה. כל שזכור לו הוא שבתחילת ההצגה ג' הגיעה וסיפרה לו את שעשה הנאשם, וכי תגובתו הייתה כי הם ידברו לאחר ההצגה. לטענתו, אם ג' הייתה יושבת לידו במהלך ההצגה בעמדת התפעול יחד עם אריאל ריקון, משוחחת עם מר ריקון ובוכה – הוא לא היה "מפספס" אירוע שכזה. מר אסור ציין כי לא ראה את ג' יושבת בעמדת התפעול בוכה ונסערת ומספרת לאריאל ריקון את שעשה הנאשם, וכי לא זכור לו אירוע שכזה. למיטב זכרונו, ג' לא בכתה באותו ערב, ואם היה רואה אותה בוכה – היה מספר זאת בחקירתו. העד עמד על כך ש- ג' סיפרה לו כי הנאשם ביקש ממנה לחבק אותו, היא חיבקה אותו ואז הנאשם נגע בחזה של ג'.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

עדותו של מר דור שלום:

110. עדותו של מר שלום נשמעה ביום 8.10.18. מר שלום ציין בחקירתו הראשית כי הוא עובד בתיאטרון חיפה כמנהל הפקות והצגות. ג' עבדה עם העד, ותחתיו. בליל ה- 21.10.13 שהה העד בהצגה אחרת, ובמהלכה קיבל הודעת טקסט מ- ג', אשר שהתה באותה עת בחיפה, באולם "רפפורט", וניהלה את ההצגה "דפוקים". ג' שלחה לעד הודעה כי הנאשם ניסה למשש אותה. ההודעה הפתיעה את מר שלום, אשר שוחח עם ג' בתום ההצגה. ג' סיפרה לו כי הנאשם חיבק אותה והניח את ראשו על החזה שלה. מר שלום אמר לג' כי הוא רוצה ש- ג' תפנה בעניין לגבי מיכל הללי ולגבי ניצה בן צבי. למחרת ג' הגיעה לתיאטרון, ושוחחה עם השתיים. מר שלום התבקש להתקשר לנאשם כדי לתאם פגישה בינו לבין גבי הללי וגבי בן צבי. [ע' 137]. ידוע לו כי לאחר השיחה בין הנאשם לבין השתיים – ג' עברה לעבוד בהצגה אחרת, כדי לא לראות יותר את הנאשם.

במהלך השיחה בין העד לבין ג' בליל האירוע – ג' נשמעה לו נסערת ומתרגשת מאוד [ע' 138]. אף מספר ימים לאחר האירוע אמרה לו ג', כי ראתה את הנאשם במסדרונות התיאטרון, וכי היה לה קשה לראות אותו [ע' 140]. ג' סיפרה לעד כי הנאשם ניסה ליצור עמה קשר בהמשך, אולם היא אינה מעוניינת לענות לו.

111. בחקירתו הנגדית אישר מר שלום, כי במהלך חקירתו בשנת 2016 לא זכר היטב את האירוע משנת 2013 [ע' 142]. העד עמד על כך שהוא זה שהתקשר אל הנאשם למחרת האירוע, וקבע עמו פגישה בתיאטרון, בנוכחות מיכל הללי וניצה בן צבי [ע' 143]. זאת אף לאחר שהוקראה לו הודעתו בה מסר כי הוא מאמין שאחרות [גבי הללי, גבי בן צבי או מזכירתה] הן ששוחחו עם הנאשם וקבעו את הפגישה. העד אף לא הצליח להסביר כיצד נזכר כי הוא זה שהתקשר לנאשם לקבוע את הפגישה [ע' 145]. לטענתו, היתה זו שיחה קצרה, ולא זכור לו כי מעבר לתיאום מועד הפגישה נאמרו דברים נוספים [ע' 147]. לא זכור לו אם כשערך את השיחה עם הנאשם – מישהו נכח לידו ושמע את פרטי השיחה. איש לא מסר לו, בשום שלב של החקירה, כי ג' טוענת שהיא עמדה לידו בעת שהוא שוחח עם הנאשם והזמין אותו לפגישה [ע' 149].

112. עוד הוצגו לעד מספר הזדמנויות, במהלך חקירתו על ידי חוקרי המשטרה, בהן ציין כי הוא אינו מעוניין לסתור את גרסתה של ג'. מר שלום ציין כי לא מדובר בנושא שהיה חשוב לו, אך הוא אינו יכול להשיב לשאלה מדוע השתמש בביטוי זה. מר שלום הוסיף כי לא נחקר בעבר, והיה חשוב לו לנסות ולמסור לאיש המשטרה גרסת אמת [ע' 148]. בנוסף אישר מר שלום כי בתחילת

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

שנת 2015 ג' כבר לא רצתה לעבוד עם תיאטרון חיפה בשל עיסוקים אחרים. היא לא טענה בפניו כי היא אינה מקבלת מספיק עבודה, או כי מדירים את רגליה מהתאטרון [ע' 150].

עדותה של גב' מיכל לוסקי:

113. עדותה של גב' לוסקי נשמעה ביום 7.11.18. בהסכמת הצדדים, הוגשה הודעתה של גב' לוסקי [ת/15], כתחליף לחקירתה הראשית. בהודעתה מיום 1.5.16 מסרה העדה, כי במועד הרלבנטי עבדה כפסיכולוגית קלינית במדור הקליני של אוניברסיטת חיפה. ג' פנתה למדור הקליני באוניברסיטה, במסגרת לימודיה. ג' טופלה על ידי העדה עד לאוגוסט 2014. גב' לוסקי לא זכרה את כל הפרטים ש- ג' סיפרה לה אודות האירוע. הם גם היו מעטים. זכור לה ש- ג' סיפרה כי בזמן הצגה, בעת שהיא עמדה והנאשם ישב לידה, בשלב כלשהו הנאשם חיבק את ג' ודחף את הראש שלו לחזה שלה. ג' הרגישה כעס וגועל, והיתה המומה. ג' סיפרה לה על כך מיד אחרי שזה קרה, ביום 21.10.13, ושלחה לה הודעת טקסט לטלפון בסביבות השעה 21:00 או 22:00. השתיים קבעו לדבר למחרת היום, ובמהלך שיחת הטלפון למחרת בבוקר, שמעה העדה דרך הטלפון ומ- ג' כי אימה ואחותה נכנסו הביתה, ועל כן המשיכו השתיים לדבר במהלך פגישה שנקבעה בקליניקה בחיפה. באותה פגישה סיפרה לה ג' את הסיפור עם הנאשם, ואמרה כי אינה רוצה לדבר על כך יותר. לאחר המקרה עם הנאשם – ג' הייתה במצב נפשי לא טוב, ומצבה הנפשי השתנה לרעה. לא היה שינוי בתדירות המפגשים לפני ולאחר המקרה עם הנאשם. בהמשך השיחות סיפרה ג' על הקושי להמשיך ולתפקד בהצגה עם הנאשם, ופנתה לתיאטרון בעניין. בסופו של דבר היא עזבה את ניהול ההצגה, ועברה לנהל הצגות של תיאטרון חיפה בתל אביב. בנוסף, בעקבות המקרה היו ל- ג' קשיי שינה. בחודש אוגוסט 2014 עברה ג' להתגורר בת"א, ולכן הטיפול אצל העדה הופסק.
114. גב' לוסקי הבהירה במהלך הדיון, כי ג' נפגשה איתה פעם בשבוע, בתקופה בה אירע האירוע מושא האישום השלישי. קודם לכן, הייתה תקופה בה הגיעה ג' למפגשים טיפוליים אצל גב' לוסקי בתדירות של פעמיים בשבוע.
115. בחקירתה הנגדית ציינה גב' לוסקי כי המפגשים הטיפוליים עם ג' נפסקו בחודש אוגוסט 2014 [ע' 237 לפרוטוקול מיום 7.11.18], ומאז האירוע בחודש אוקטובר 2013 ועד הפסקת הטיפול בחודש 8/2014 – תדירות המפגשים הטיפוליים נותרה ללא שינוי – מפגש אחד בשבוע. בנוסף, הוגשה במהלך חקירתה הנגדית של העדה תרשומת של מפגש טיפולי עם ג' מיום 28.10.13 [נ/7]. גב' לוסקי ציינה כי מדובר בתקציר של הפגישה, אך ג' ציינה בפניה בדיוק מה קרה, ולאחר מכן לא רצתה לדבר על זה [ע' 241 לפרוטוקול מיום 7.11.18].

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

116. העדה אישרה עוד כי במהלך גביית הודעתה ביום 1.5.16 – חזרה על העובדות כפי ששמעה אותן מהמתלוננת. היא לא ציינה כי הנאשם נגח בה באלימות והחזיק אותה ביד, ולא סיפרה כי הנאשם מישש את ג' בחזה שלה באמצעות ידו – כיוון שלא זכור לה שכך אמרה לה המתלוננת [ע' 243 לפרוטוקול מיום 7.11.18].

העדה התבקשה להסביר כיצד מתיישב האמור בתרשומת שערכה, לפיה המתלוננת מתקשה להמשיך ולתפקד בהצגה עם הנאשם – עם העובדה שכבר למחרת האירוע, הפסיקה המתלוננת לעבוד באותה הצגה עם הנאשם. העדה הסבירה כי ייתכן ושגתה בתרשומת [ע' 244].

117. בנוסף, התבקשה התייחסותה של גבי לוסקי לאבחון פסיכו-דיאגנוסטי שנערך ל- ג' [נ/15]. גבי לוסקי הבהירה כי בדו"ח מתואר של- ג' יש לעתים עיוות בבוחן מציאות, אך לא הפרעות חשיבה, כלומר – היא אינה ממציאה דברים או שומעת קולות, אלא מפרשת לעתים לא נכון את שקורה במציאות [ע' 250-251 לפרוטוקול מיום 7.11.18].

118. בחקירה חוזרת הסבירה גבי לוסקי ש- ג' הופנתה לעריכת הערכה פסיכו-דיאגנוסטית כיוון שכבר בתחילת הטיפול עלו פערים בין הכוחות שלה (היותה מתפקדת מקצועית, לומדת לימודי תואר שני) לבין המצוקות הנפשיות שפוגעות בתפקודה.

119. עוד הבהירה גבי לוסקי, כי אינה סבורה שהאבחון כולו שגוי, אולם קיימים נושאים שבהם היא חושבת שעורכות האבחון "הלכו איתם רחוק מדי" [ע' 254]. לשאלת בית המשפט השיבה העדה, כי ייתכן שממצאי האבחון נראו רלבנטיים יותר לשלבים המוקדמים יותר של הטיפול, אולם בשלב מאוחר יותר, הסמוך למועד החתימה על הדו"ח [מאי 2014] – הממצאים והמסקנות נראים לה בעייתיים [ע' 256 לפרוטוקול הדיון מיום 7.11.18].

עדוּתה של גבי אראלה גנץ :

120. עדוּתה של גבי גנץ נשמעה ביום 15.11.18. גבי גנץ מסרה בחקירתה הראשית כי היא עובדת כמטפלת הוליסטית, החל משנת 2000. ג' הגיעה אליה לטיפול בשנת 2015, כשהיא מוצפת רגשית [ע' 157 לפרוטוקול מיום 15.11.18]. ג' סיפרה לגבי גנץ כי הנאשם "נגע בה". בשלבים מאוחרים יותר אף הוסיפה כי הנאשם חפן את ראשו בין שדיה [ע' 158 לפרוטוקול מיום 15.11.18]. עוד שמעה העדה, מפיה של ג', כי היא פנתה לתיאטרון חיפה, אך בתיאטרון בחרו להשתיק את העניין, מה שעורר כעס אצל ג' ותחושה כי אין מי שיגן עליה. זכור לעדה כי ג'

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

הפסיקה להגיע לתיאטרון, כיוון שהיה לה מאוד קשה להיות שם [ע' 160 לפרוטוקול מיום 15.11.18]. לאחר שרוען זיכרונה, הוסיפה העדה, כי שמעה מפיה של ג' שהיא ויתרה על ההצגה וכן ויתרה על עבודתה כמנהלת הצגות בשל האירוע עם הנאשם [ע' 161 לפרוטוקול מיום 15.11.18].

121. בחקירתה הנגדית אישרה העדה כי אינה פסיכולוגית ואינה מוסמכת ליתן חוות דעת בתחום זה. הטיפולים ב- ג' במהלך החודש הראשון היו בתדירות של כפעם בשבוע. הנושא של הפגיעה מאת הנאשם לא עלה בפגישות הראשונות, ייתכן אף כי הנושא עלה רק במפגש השלישי או הרביעי. בחודש הראשון שוחחה ג' יותר על הפחדים שלה (לרבות קשיי שינה). מעולם, בשום שלב של הטיפול, לא הזכירה ג' דבר קיומן של פגיעות מיניות אחרות [ע' 163 לפרוטוקול מיום 15.11.18]. ג' לא מסרה לעדה, לא סיפרה לה ולא הציגה בפניה חוות דעת או תרשומות של מטפלים אחרים בעניינה.

122. גבי גנץ נשאלה אם מעבר לדברים שמסרה בחקירתה הראשית – מסרה לה ג' תיאורים נוספים בדבר הפגיעה המינית שפגע בה הנאשם – והשיבה בשלילה [ע' 165 לפרוטוקול מיום 15.11.18]. עוד היא הוסיפה, כי נושא הפגיעה המינית שהנאשם פגע בה – עלה בשניים או שלושה מפגשים. לא זכורים לה תיאורים של ג' אודות אלימות יוצאת דופן. אף לא זכור לה תוכן השיחה בין ג' לבין הנאשם, טרם המגע בחזה.

עדותה של מ', אחותה של המתלוננת:

123. עדותה של מ' נשמעה ביום 15.11.18. מ' סיפרה בחקירתה הראשית, כי שמעה מ- ג' אודות הפגיעה שנפגעה מאת הנאשם [ע' 170 לפרוטוקול מיום 15.11.18]:

"זה היה בזמן הצגה מאחורי הקלעים בחושך. רק הנאשם ואחותי היו במקום. הוא ביקש ממנה כיסא, היא הביאה לו כיסא. באיזה שהוא שלב הוא הצמיד אותה אליו, הוא הכניס את ראשו בחזה שלה, אחז בחזה משני ידיו וטלטל את הראש בחזה מצד לצד. ממה שהיא אמרה, היא הייתה המומה ונסערת".

124. את הדברים שמעה מהמתלוננת כמה ימים אחרי האירוע. מאז אותו מקרה הפכה ג' לכבויה וחשדנית, בוכה לעתים קרובות ללא סיבה, הפכה לתלותית. פחדה לישון לבד. עוד ציינה העדה כי ידעה על כך שלאחר הגשת התלונה, המתלוננת הולכת לעימות עם הנאשם. לטענתה, ג' הייתה לחוצה מאוד מהעימות המתוכנן, אך ממה שהיא יודעת – המתלוננת עמדה על שלה ואמרה את כל מה שיש על ליבה [ע' 171 לפרוטוקול מיום 15.11.18].

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

125. בחקירתה הנגדית ציינה מ' כי אינה זוכרת בדיוק מתי התנהלה השיחה בינה לבין ג' אודות מעשי הנאשם, אם כי היא זוכרת שהשיחה הייתה סמוך לאחר האירוע. לא זכור לה אם השיחה הייתה בטלפון או פנים אל פנים [ע' 172 לפרוטוקול מיום 15.11.18]. עם זאת, זכור לה בוודאות כי השיחה לא התקיימה בנוכחות אמא שלה. העדה לא ידעה לומר, אם את התיאור שמסרה בחקירתה הראשית – שמעה כבר בשיחתה הראשונה עם ג', או שמא מדובר בצבר של דברים שנאמרו עם הזמן [ע' 173 לפרוטוקול מיום 15.11.18]. עוד ציינה העדה כי אינה זוכרת אם ג' הדגימה בפניה כיצד בוצע המעשה, אם כי זכור לה שנמסר לה תיאור בדבר שתי ידיו של הנאשם, אשר אוחזות בחזה של המתלוננת משני צדיו [ע' 174 לפרוטוקול מיום 15.11.18]. הפרט הזה נמסר לה, למיטב זיכרונה, כבר בפגישה הראשונה עם המתלוננת [ע' 175 לפרוטוקול מיום 15.11.18].

126. לעדה הוצגה האפשרות כי ג' סיפרה לה על האירוע בשיחה טלפונית, בעת שהעדה שהתה בתל-אביב, ואז ג' הזמינה אותה לבוא לבית האם כדי לספר על כך ביחד לאמן של השתיים. העדה השיבה כי אינה זוכרת, אם כי האפשרות נשמעת הגיונית [ע' 177 לפרוטוקול מיום 15.11.18]. עוד מסרה מ', כי בעת שנגבתה ממנה הודעתה במשטרה – סיפרה את שזכרה בוודאות. היא לא זכרה בוודאות את חילופי הדברים בין הנאשם לבין ג' – ועל כן לא מסרה על כך בהודעתה.

127. ל- מ' הוצגה האפשרות כי בין המועד בו התקיים עימות בין הנאשם לבין ג', לבין מועד חקירתה של מ' (25.4.16) שוחחו השתיים אודות תוכן העימות בין ג' לבין הנאשם. מ' השיבה כי ג' סיפרה לה בעיקר איך הרגישה, ולא סיפרה בפרטי פרטים מה היה בעימות [ע' 178 לפרוטוקול מיום 15.11.18].

128. ל- מ' הוצג זכ"ד שערך החוקר פרידמן מיום גביית הודעתה (25.4.16), ואשר מתייחס להבהרה של מ' אודות דברים שמסרה במהלך גביית ההודעה. מ' השיבה כי השיחה הטלפונית עם החוקר אינה זכורה לה, ואף לא מדוע עלה הצורך להבהיר ולתקן עניין שעלה במהלך גביית ההודעה. היא מניחה, כי היא אשר יזמה את השיחה, ומבלי ששוחחה עם איש אודות תוכן הדברים שמסרה בהודעתה [ע' 180 לפרוטוקול מיום 15.11.18].

עדותה של י', אמה של ג':

129. עדותה של י' נשמעה ביום 15.11.18. אימה של ג' סיפרה בחקירתה הראשית כי בחודש אוקטובר 2013 התגוררה ג' ביחידת דיור הצמודה לבית המשפחה. ליחידת הדיור יש כניסה נפרדת, ו- י' י

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

לא ראתה את בתה מדי יום. היא שמעה מ- ג' את שקרה מספר ימים לאחר האירוע. ג' הייתה מאוד נסערת. היא סיפרה ל- י' כי הנאשם נגע בה בצורה לא הולמת, בחזה [ע' 7-186 לפרוטוקול מיום 15.11.18]. ג' התקשתה לשתף את אמה, ודיברה על העניין בקצרה. י' בעיקר ניסתה להרגיע את ג'. ידוע לה כי ג' לא הרגישה בתיאטרון בנוח, שכן היא לא קיבלה מענה מתאים בעקבות האירוע. הקש ששבר את גב הגמל הייתה הזמנה לפרמיירה ש- ג' קיבלה, ואשר הנאשם הופיע שם ככוכב ראשי. ג' הרגישה כי התיאטרון מנוכר לה [ע' 188 לפרוטוקול מיום 15.11.18].

130. הסנגור הודיע כי הוא נמנע מלחקור את אמה של י' בחקירה נגדית [ע' 188 לפרוטוקול מיום 15.11.18].

עדותה של גב' ענת בן-נון:

131. עדותה של גב' בן-נון נשמעה ביום 8.1.19. הודעתה של העדה הוגשה בהסכמה, כתחליף לעדות ראשית (ת/27). בהודעתה מיום 21.4.16 ציינה כי היא חברה טובה של ג', ומצויה עימה בקשר יום-יומי. העדה ציינה כי היא הראשונה ש- ג' סיפרה לה אודות האירוע מושא כתב האישום, וכי השתיים שוחחו על כך גם בהמשך אותו שבוע. היא שמעה מ- ג' כי הנאשם ביקש ממנה חיבוק, וכי "תוך כדי חיבוק הוא מישש את החזה שלה עם הראש שלו". עוד ציינה העדה כי ג' הייתה נסערת בעקבות המעשה, וכן כי אמרה שמדובר במעשה מיני מובהק שבוצע ללא הסכמתה. ג' התלבטה אם להתלונן נגד הנאשם במשטרה אם לאו. רק לאחר ששמעה על מקרים נוספים בהם מיוחס לנאשם כי הטריד נשים – החליטה להתלונן. העדה מסרה לחוקריה העתק של התכתבויות שנערכו בינה לבין ג' בסמוך לאירוע. העדה ציינה כי נפגשה עם ג' כשבוע לאחר המקרה המתואר בכתב האישום. ג' נראתה נסערת, ומסרה כי אינה רוצה לראות עוד את הנאשם.

132. בחקירת הנגדית אישרה העדה כי היא חברה קרובה של ג', וכי במהלך חקירתה במשטרה מסרה את כל הודעות הטקסט הרלבנטיות מאותם ימים [355]. העדה לא זכרה אם שוחחה עם ג' (סמוך לאחר ש- ג' מסרה את גרסתה בפני חוקרי המשטרה) אודות הודעות הטקסט שהוחלפו ביניהן. במהלך חקירתה במשטרה (ביום 21.4.16), צילמה העדה, בנוכחות חוקר המשטרה, את מסך מכשיר הטלפון שלה – ושלחה את צילומי המסך לחוקר. לא זכור לה שצילמה את מסך הטלפון שלה לפני מועד חקירתה במשטרה.

133. העדה נשאלה איך ייתכן שאינה זוכרת, שיום קודם חקירתה של ג' (7.2.16) צולמו הודעות טקסט מתוך מכשיר הטלפון שלה (של העדה), וצילומים אלו הועברו על ידי ג' לחוקרי המשטרה

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 18-05-9061 מדינת ישראל נ' איבגי

במהלך גביית הודעתה (8.2.16). העדה מסרה כי אינה זוכרת זאת, וכי לא ישבה עם ג' והחליטה אלו הודעות להביא לידיעת חוקרי המשטרה. היא עצמה לא מחקה שום הודעה ולא העלימה דבר מהמשטרה [356]. היא משוכנעת שלא נתנה ל- ג' את מכשיר הטלפון שלה כדי שזו תצלם ממנו את ההודעות. לעדה הוצגו צילומי המסך שמסרה למשטרה במהלך חקירתה, וצילומי המסך שמסרה ג' במהלך חקירתה, ומסרה כי אינה זוכרת שישבה עם ג' והוחלט מה להעביר לחוקרים ומה לא [359].

134. העדה מסרה כי נפגשה פנים אל פנים עם ג' כשבוע לאחר המקרה עם הנאשם. היא לא סיפרה לה שום דבר שונה מהדברים שכתבה לה בהודעות טקסט. גם נכון למועד חקירתה במשטרה (21.4.16) – לא שמעה מ-ג' גרסה שונה, חמורה יותר, של המעשים שביצע בה לטענתה הנאשם. העדה הבהירה כי בשנתיים בין מועד האירוע למועד חקירתה במשטרה – השתיים שוחחו ארוכות אודות "הנושא", אך לא תיארו שוב את פרטי המקרה. העדה התבקשה להבהיר את דבריה בחקירתה במשטרה, לפיהם הנאשם ביקש מ- ג' חיבוק, ותוך כדי חיבוק הוא מישש את החזה שלה עם ראשו. העדה ציינה כי אינה יודעת מי חיבק את מי ואינה יודעת אם ג' חיבקה את הנאשם [360-361]. היא יודעת, מהודעות הטקסט שקיבלה מ- ג', כי הנאשם החזיק לה את היד אחרי המקרה, ולא עזב אותה. היא הבינה את סדר הדברים כך: הנאשם ביקש חיבוק, תוך כדי חיבוק הוא מישש את החזה של ג' עם ראשו, ואחרי זה היו חילופי דברים והנאשם החזיק ל- ג' את היד [362].

135. בחקירה חוזרת אישרה העדה כי את סדר הדברים היא הבינה מתוך הודעות הטקסט שקיבלה מ- ג', ומדברים אחרים ש- ג' אמרה לה [363].

ראיות הנוגעות לאישום הרביעי

עדות המתלוננת, ד':

136. עדותה של ד' נשמעה ביום 7.11.18. ד' העידה בחקירתה הראשית, כי בסוף חודש דצמבר 2013 הייתה בתל-אביב, בדרכה אל המטפלת שלה, גבי חמוטל מרגלית. בדרך עצרה בדוכן פלאפל, התיישבה לאכול וכמה דקות לאחר מכן ראתה את הנאשם, אשר שאל אם אפשר לשבת לידה. הנאשם הציג את עצמו והשניים החלו לשוחח "שיחה נורא נעימה, נורא נחמדה בהתחלה, מאוד מעניינת אפילו" [ע' 180 לפרוטוקול מיום 7.11.18]. בשלב מסוים שאל אותה הנאשם מה היא עושה בתל-אביב, והיא סיפרה כי היא בדרך למטפלת שלה. הנאשם שאל מדוע היא בטיפול, ו- ד' השיבה כי היא עברה פגיעה מינית בילדותה. הנאשם שאל אותה מי פגע בה, והיא השיבה

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

שמדובר בשכן. הוא שאל בת כמה הייתה ד' בעת הפגיעה, והיא סיפרה לו שהייתה ילדה. "אז הוא שאל אותי, הוא אמר לי: מה, הוא אשכרה נתן לך למצוץ לו?". ד' התעלמה, ואז שאל אותה הנאשם "הוא הכניס את הזין שלו לכוס שלך?". המתלוננת התחמקה, ואז, בדרך שאינה זכורה למתלוננת, הם החלו לשוחח על זוגיות, והנאשם "שאל אותי אם אני מזדיינת, משהו כזה, עם הבן זוג, לא זוכרת מה, איך בדיוק זה נאמר". לאחר כמה שניות, אמרה המתלוננת לנאשם כי היא חייבת ללכת, קמה והלכה.

137. ד' נשאלה כיצד הרגישה במהלך השיחה, והשיבה כי רק בדיעבד הרגישה עד כמה השיחה הסבה לה אי נעימות. היא הרגישה "סוג של הלם, הלם ב- ה', אולי גם ב- א". היא הדגישה כי לא הורגשה מותקפת, ובשלב מסוים חשבה לעצמה שייתכן וזה סגנון הדיבור של הנאשם. הנאשם לא נגע בה, לא הציע הצעות מגונות, "ובשלב מסוים גם אמרתי, כאילו אולי ככה שחקנים מדברים. כאילו, הבוטות הזאת והישירות הזאת אולי זה סגנון של בן אדם". המתלוננת ציינה כי לא מדובר בשיחה ש"הפילה" אותה או דרדרה את מצבה, ו"אני יכולה להגיד שזה אחד האירועים המינוריים שעברתי בחיי" [ע' 181 לפרוטוקול מיום 7.11.18].

138. ד' הסבירה כי לא סיימה את מנת האוכל שלה, כיוון שהרגישה שאינה מסוגלת עוד להכניס משהו לפה – היא יצאה מהשיחה בתחושה לא נעימה. בתחילת השיחה – השיחה הייתה נעימה וקולחת. הם שוחחו על פילוסופיה, על מלחמה שהנאשם השתתף בה, שמו של ישעיהו ליבוביץ' השתרבב לשיחה. הנאשם הראה למתלוננת בטלפון הנייד שלו תמונות של הנכד שנולד לו זה עתה [ע' 182 לפרוטוקול מיום 7.11.18]. בשל כך היא חשה הלם.

139. לאחר השיחה נפגשה עם המטפלת שלה, גבי' חמוטל מרגלית. היא סיפרה לגבי' מרגלית כי היה לה עכשיו "מפגש די הזוי", היא סיפרה לה את תכנון אבל לטענתה לא המשיכו לנבור בעניין. סמוך לאירוע שיתפה המתלוננת את חברותיה – בתיה רוזן, חיה דוד ופדות דהן. בתיה רוזן התגוררה עם ד' באותה עת במעונות של האוניברסיטה, והיא שיתפה אותה באותו ערב [ע' 183 לפרוטוקול מיום 7.11.18]. לחיה דוד ובתיה רוזן סיפרה בטלפון, מספר ימים לאחר מכן.

140. המתלוננת ציינה כי לפני המפגש עם הנאשם, לא הייתה ביניהם כל היכרות אישית. כחודש לאחר הפגישה, שלחה ד' לנאשם הצעת חברות באפליקציית "פייסבוק". הנאשם אישר את הצעת החברות, אם כי בין השניים לא היו התכתבויות. את הצעת החברות הסבירה המתלוננת כך [ע' 184 לפרוטוקול מיום 7.11.18]:

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

"... היה משהו מצד אחד מאוד נחמד לפגוש אותו, ולשבת איתו ומצד שני היה את השאלות החודרניות האלה. אני חייבת לומר שאני לא צבעתי אותו, כאילו לא השחרתי את הדמות שלו. אני לא חושבת חס וחלילה שהוא בן אדם נורא ושפל ואיום, עובדה עד היום אין לי בעיה לשבת ולצפות בסרטים שלו. זה לא שפיתחתי איזה שהיא טראומה קשה, ממש לא. אז כן, שוב, כמו שאמרתי, ידעתי לעשות את ההפרדה בין היותו שחקן לבין השאלות אולי הפחות נעימות שנשאלו".

141. עוד סיפרה המתלוננת בחקירתה הראשית, כי העלתה לאפליקציית "פייסבוק" שני "פוסטים" שכתבה. את הראשון העלתה כמה ימים לאחר המפגש עם הנאשם. לטענתה "שיתפתי שנפגשתי עם משה אבגי. סיפרתי על השיחה איתו והשמטתי את כל הקטעים הלא נעימים. כמובן ציירתי מציאות נורא נחמדה".

142. לאחר שהתפרסמו בתקשורת ידיעות המייחסות לנאשם ביצוע עבירות מין – העלתה המתלוננת פוסט נוסף, וכלשונה: "אחרי שהסיפור התפוצץ בתקשורת, הרגשתי בנוח למעשה שוב לכתוב פוסט בפייסבוק אבל הפעם לספר מה באמת היה באותו מפגש" [ע' 185 לפרוטוקול מיום 7.11.18]. לאחר שרוענן זיכרונה של העדה באמצעות דברים שמסרה בעת חקירתה במשטרה, מסרה העדה כי המשפט הראשון ששאל אותה הנאשם היה "מה, הוא נתן לך למצוץ לו?", ואילו המשפט השני היה "מה, הוא אשכרה הכניס את הזין לכוס שלך?" [ע' 187-188 לפרוטוקול מיום 7.11.18].

143. בחקירתה הנגדית אישרה ד', כי מזה שנים היא מתנדבת במרכז סיוע לנפגעות תקיפה מינית, ובמסגרת התנדבותה, היא מעבירה הרצאות בהן היא מספרת בצורה גלויה על הפגיעות המיניות שעברה. עוד אישרה, כי לא תעבור לסדר היום אם תראה אדם פוגע מינית במישהי [ע' 189 לפרוטוקול מיום 7.11.18].

144. ביחס לפוסטים שהעלתה בעניין המפגש עם הנאשם ציינה המתלוננת, כי בפוסט הראשון סיפרה שנפגשה עם הנאשם, וכי השיחה ביניהם הייתה נעימה ונחמדה. לשאלה מדוע היה חשוב לה להעלות את הפוסט הזה, השיבה כי "זה נחמד שאתה פוגש אדם ידוען". היא אישרה כי באותו פוסט כתבה ששוחחה עם הנאשם שיחה פילוסופית, על קורבנות ואפשרויות בחירה בחיים, והשמיטה את "הדברים הלא נעימים" [ע' 190 לפרוטוקול מיום 7.11.18].

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

145. למתלוננת הוצגה האפשרות כי בפוסט הראשון היללה את הנאשם על הרגישות ועל האופן בו שוחח איתה אודות הפגיעה המינית שעברה, ואף הציע לה דרכים להתמודד. המתלוננת לא שללה אפשרות זאת, אך טענה כי זה אינו סותר את השאלות הלא נעימות ששאל אותה הנאשם. ד' אישרה כי לא שמרה את הפוסט הראשון שהעלתה, ואף מחקה אותו לאחר שהמשטרה הגיעה אליה דרך הפייסבוק, שכן הרגישה "נורא חשופה" [ע' 192 לפרוטוקול מיום 7.11.18]. כשהוצג לה כי חוקר המשטרה פרידמן שוחח איתה ביו 8.2.16, והיא נחקרה כבר למחרת היום (9.2.16), ציינה כי מחקה את הפוסט הראשון כיוון שנבהלה:

"המשטרה מתקשרת אליי אחרי שמצאה פוסט שלי בפייסבוק, הרגשתי נורא חשופה בנושא הזה, לא חשבתי שמשטרה יכולה לעשות כאלה דברים, אז כן, מחקתי את הפוסט"

146. עוד אישרה המתלוננת את שרשמה בפוסט השני, ולפיו היא שמחה ששיתפה בזמנו חברים נוספים במה שהיה באמת, כיוון שאף אחד לא יכול לבוא ולומר כי היא ממציאה דברים [ע' 193 לפרוטוקול מיום 7.11.18]. כשנשאלה לפער בין מודעותה לחשיבות בשמירת הוכחות לבין מחיקת הפוסט הראשון, הסבירה [ע' 194 לפרוטוקול מיום 7.11.18]:

**"אני כל החיים חייתי בתחושה שלא מאמינים לי לגבי מה שעברתי בחיים. שעברתי כל מיני אירועים בחיים תמיד חשתי צורך לשתף אחרים כדי שלא יודעת מה יכול לקרות – שיהיו לי הוכחות. זה תחושה נרדפת שלי במהלך החיים... בגלל ששנים חייתי בתחושה שלא מאמינים לי. אז ברגע שקורה אירוע כזה, מפגש כזה עם משה איבגי, אז כן סיפרתי לחברה שלי. מבחינתי, בדיעבד, זה איזה שהיא הוכחה. סיפרתי, לא דמיינתי את האירוע, לא המצאתי אותו...
... יכול להיות שחשבתי שהפוסט הזה [הראשון – ז.א.] יכולים לבוא ולהגיד לי הנה לא כתבת על הדברים הרעים שקרו, זה אומר שזה לא היה, כתבת רק על הדברים הטובים. אולי זה היה החשש שלי"**

147. ד' אישרה כי את הפוסט הראשון השאירה גלוי במשך שנתיים, וכי בחקירתה לא סיפרה על דבר קיומו. היא הסבירה כי הדבר לא עלה בראשה במהלך החקירה, וכי סברה שהחוקרים יודעים על דבר קיומו של הפוסט הראשון. ייתכן, מסרה העדה, כי חששה שהחוקרים לא יאמינו לגרסתה.

148. את החברות עם הנאשם באפליקציית "פייסבוק" ביטלה העדה רק לאחר שעלה בתקשורת כי נשים מתלוננות נגדו כי הוא "סוטה וחרמן" [ע' 198 לפרוטוקול מיום 7.11.18]. המתלוננת ציינה כי מבחינתה, הייתה שמחה לא להעיד בכלל, וכי כאשר גבה ממנה החוקר פרידמן את גרסתה

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

– הובטח לה שהיא אינה מתלוננת בתיק אלא רק עדות מסייעת [ע' 199 לפרוטוקול מיום 7.11.18]. עוד טענה כי לא התבקשה רשותה ולא השאירו לה ברירה כאשר הפכו אותה למתלוננת בתיק.

149. המתלוננת ציינה כי לא זכור לה שמי מחברותיה, להן סיפרה על המפגש סמוך לאחר שהתקיים, פנתה אליה לאחר שהעלתה את הפוסט הראשון ושאלה אותה לפרש הפער בין התיאורים [ע' 203 לפרוטוקול מיום 7.11.18]. למתלוננת הוצגה האפשרות כי שלוש חברותיה לא פנו אליה בשאלות בעניין הפער בין הפוסט לבין תיאור הפגישה בפניהן – כיוון שלא היה פער שכזה, וכי גם בפני חברותיה לא סיפרה דבר רע על הנאשם. המתלוננת שללה אפשרות זו, וציינה כי אין זו הפעם היחידה שבה קיימת בה דואליות. היא עצמה אינה יודעת מדוע לא העירו לה חברותיה על הפער האמור [ע' 205-206 לפרוטוקול מיום 7.11.18].

150. המתלוננת ציינה כי שוחחה עם גב' חמוטל מרגלית שלושה ימים טרם עדותה בבית המשפט [דהיינו, ביום 4.11.18], וזאת לאחר שבדקה את רשימת השיחות במכשיר הטלפון הנייד שלה [ע' 207 לפרוטוקול מיום 7.11.18]. היא ציינה כי בשיחה מסרה לה גב' מרגלית כי גם היא צפויה להעיד. ד' אמרה לגב' מרגלית כי היא לא זוכרת הרבה חלקים מהשיחה, וגב' מרגלית מסרה לה כי היא כן זוכרת מה ד' אמרה לה באותה שיחה ביניהם לאחר המפגש עם הנאשם [ע' 206 לפרוטוקול מיום 7.11.18]. לשאלה אם המשפט "הוא אשכרה דחף את הזין שלו..." נאמר בשיחה בין השתיים ביום 4.11.18, השיבה ד' כי אינה זוכרת.

151. המתלוננת אף לא זכרה כמה זמן עבר בין מועד חקירתה על ידי החוקר פרידמן (ביום 9.2.16) לבין המועד בו שוחחה עם גב' מרגלית ועם חברותיה על מנת לברר אם הן מסכימות למסור את גרסתן במשטרה. הסנגור מסר ל- ד' כי הן נחקרו רק במהלך חודש יולי 2017, קרוב לשנה וחצי לאחר ש- ד' נחקרה. הוצגה לה האפשרות כי פרק הזמן הממושך נעוץ בכך ש- ד' לא רצתה לקחת חלק בתהליך. ד' השיבה כי לא זכור לה מדוע לקח זמן כה ממושך עד שערכה את הבירור איתן [ע' 201 לפרוטוקול מיום 7.11.18]. למתלוננת הוצגה העובדה כי לחברה נוספת, ע"ת 14, היא דווקא פנתה זמן קצר לאחר מסירת חקירתה במשטרה, על מנת לברר אם היא מוכנה להעיד נגד הנאשם. המתלוננת השיבה כי ע"ת 14 היא חברה מהפייסבוק, ומעולם לא פגשה אותה. ייתכן, כי נטתה פחות לערב את חברותיה, פדות, בתיה וחיה [ע' 211 לפרוטוקול מיום 7.11.18].

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

152. ד' אישרה בחקירתה הנגדית, כי למעלה משנה לפני שיצאו בתקשורת פרסומים אודות פגיעת הנאשם בנשים – ה' (ע"ת 14) כבר התכתבה איתה ומסרה לה כי "איבגי חוגג וכולם שותקים". עוד ציינה ד' כי לאחר שנחקרה במשטרה (וסיפרה בין היתר על ה', ושגם היא נפגעה ממעשי הנאשם) – ביקשה ממנה ה' למחוק את כל ההתכתבויות ביניהן שכן היא מאוד נרתעה [ע' 212 לפרוטוקול מיום 7.11.18]. בהמשך ציינה ד', כי ה' ביקשה ממנה למחוק דברים אישיים, שאינם קשורים בנאשם [ע' 213].

153. ד' ציינה בהמשך, כי למיטב זיכרונה – כאשר סיפרה לנאשם על פגיעות מיניות שעברה, היא סיפרה לו רק על השכן שלה שפגע בה, ולא על אירועים אחרים. ייתכן גם כי סיפרה לו אודות אשפוז פסיכיאטרי שעברה [ע' 218 לפרוטוקול מיום 7.11.18]. היא לא סיפרה לו אודות מהות הפגיעה המינית, ואילו מעשים ביצע בה השכן. לשאלה אם המשפטים שאמר לה הנאשם אכן מתארים נכונה את המעשים שביצע בה השכן, השיבה כי "חלק כן וחלק לא" [ע' 220 לפרוטוקול מיום 7.11.18]. לטענתה, היא מעולם לא סיפרה לאף אדם אילו מעשים בדיוק ביצע בה השכן כשפגע בה מינית.

154. ד' נשאלה אם היא משוכנעת שהיא זוכרת את המלים המדויקות שהנאשם שאל אותה. היא השיבה כי היא זוכרת בוודאות את שתי השאלות הראשונות ("מה, הוא נתן לך למצוץ לו" ו-"מה, הוא אשכרה הכניס את הזין שלו לכוס שלך"). את השאלה השלישית (אם היא "מזדיינת") היא זוכרת "פחות או יותר" [ע' 222 לפרוטוקול מיום 7.11.18]. המתלוננת עומתה עם העובדה כי בפוסט שפרסמה בפייסבוק – היא ציינה רק את השאלה הראשונה והשלישית, ולא הזכירה כלל את השאלה השנייה. היא השיבה כי ייתכן וצנזרה בפוסט בפייסבוק, ולאחר שהוקראו לה הדברים שכתבה בפוסט [ת/14] – מסרה כי בחרה שלא לכתוב את השאלה השנייה, בין היתר כיוון שיש לה חברים בפייסבוק שהם ילדים קטנים [ע' 225 לפרוטוקול מיום 7.11.18].

עדותה של גב' חמוטל מרגלית:

155. עדותה של גב' מרגלית נשמעה ביום 7.11.18. בחקירתה הראשית ציינה העדה כי היא פסיכו-תרפיסטית במקצועה, וכי טיפלה במתלוננת ד' במהלך השנים 2011-2014 [ע' 169 לפרוטוקול מיום 7.11.18]. במהלך חודש 12/2013 נפגשו השתיים מדי שבוע בקליניקה בתל אביב. באחת הפגישות בחודש 12/2013 הגיעה ד' לטיפול כשהיא נראית מתוחה. ד' סיפרה לעדה כי זה עתה פגשה את הנאשם, אשר לחץ את ידה והזמין אותה לשבת עמו. השניים שוחחו, היא אמרה

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

לנאשם שהיא מחכה לטיפול, ובמהלך השיחה מסרה לנאשם כי היא בטיפול בשל פגיעה מינית שעברה, והנאשם שאל אותה שאלות על כך.

156. העדה ציינה כי כשבוע טרם זימונה לעדות בבית המשפט, נזכרה כי שמעה מ- ד' שהנאשם שאל אותה במהלך אותה שיחה אם "הוא אשכרה דחף לך את הזין" [ע' 170 לפרוטוקול מיום 7.11.18]. גב' מרגלית אישרה כי במהלך חקירתה במשטרה – לא מסרה את המשפט הזה, ככל הנראה כיוון שלא זכרה אותו. ד' מסרה לה כי הרגישה מבוכה ואי-נוחות, מעורבת עם התרגשות מעצם המפגש עם הנאשם.

157. בחקירתה הנגדית ציינה העדה, כי לא ידוע לה על התנהגות מינית מוחצנת של המתלוננת ד', וגם לא התרשמה מעיסוק לא מותאם בתכנים מיניים מצדה של ד'. העדה ציינה עוד, כי ידוע לה שהמתלוננת ד' מתנדבת במרכז סיוע לנפגעות תקיפה מינית, ומרצה, כחברת פורום "קיימות" [ע' 173 לפרוטוקול מיום 7.11.18].

158. העדה ציינה כי כששמעה מ- ד' את תיאור המקרה – היא "נדרכה" שכן ביקשה לוודא כי ד' שמרה על עצמה, ולא החליפה פרטים עם הנאשם. עוד אישרה גב' מרגלית בחקירתה הנגדית, כי לא זכרה מה לא היה נעים ל- ד' במהלך שיחתה עם הנאשם, ולא זכרה מה הביטויים בהם השתמש הנאשם במהלך אותה שיחה. עם זאת, כעשרה ימים קודם לחקירתה במשטרה – ד' הזכירה לה, כפי הנראה, את המשפט הנ"ל [ע' 174 לפרוטוקול מיום 7.11.18]. בעניין זה הסבירה העדה, כי טרם גביית הודעתה במשטרה – היא התקשרה אל ד' על מנת להסדיר עמה את נושא הוויתור על סודיות מצדה של ד', וכי למיטב זיכרונה – הקשר בעניין זה נוצר רק לקראת זימונה של העדה למשטרה למסירת עדות. כאשר התקשרו אליה מהפרקליטות על מנת לקבוע פגישה – נזכרה במלים המדויקות ובמשפט המסוים אותו ציינה בפניה ד'.

159. כאשר ד' סיפרה לעדה מה שאל אותה הנאשם – היא הבינה שקודם לכן ד' מסרה לנאשם כי היא נמצאת בטיפול בשל פגיעה מינית. עם זאת, העדה לא ביררה עם ד', אם היא מסרה לנאשם תיאורים גרפיים של טיב הפגיעה בה [ע' 177 לפרוטוקול מיום 7.11.18]. היא עצמה לא שמעה מ- ד' "לפרטי פרטים" מה בדיוק טיב הפגיעה ב- ד', וזה אף פעם לא עמד במוקד הטיפול.

עדותה של גב' פדות דהן:

160. עדותה של גב' דהן נשמעה ביום 22.11.18. גב' דהן ציינה בחקירתה הראשית כי למדה עם ד' במכינה, לפני כעשר שנים. ד' סיפרה לה כי באחד הימים התיישבה בתל אביב לאכול פלאפל,

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

הנאשם ביקש את רשותו והתיישב לידה, והם שוחחו. ד' סיפרה לנאשם כי היא הולכת לפסיכולוגית כיוון שעברה תקיפה מינית, והנאשם "זרק לה" הערות מאוד פוגעניות. הוא השתמש במלים "דחף את האיבר מין שלי", או ביטוי דומה [ע' 194 לפרוטוקול מיום 22.11.18]. ד' אמרה לה כי הרגישה מאוד לא נוח, ורק רצתה ש"זה יסתיים כמה שיותר מהר", והייתה בהלם. גב' דהן סברה שהנאשם התייחס בזלזול לתחושות של ד', ובכך שהיא צריכה לטפל בעצמה עקב אונס שחוותה כילדה [ע' 195 לפרוטוקול מיום 22.11.18]. עוד ציינה העדה כי השיחה בינה לבין ד' התקיימה יום או יומיים לאחר המפגש עם הנאשם, ולכל היותר שלושה ימים. גב' דהן אישרה כי בחודש 2/2016, לאחר ש- ד' העלתה פוסט לפייסבוק בעניין המפגש עם הנאשם – היא רשמה תגובה [ע' 196 לפרוטוקול מיום 22.11.18].

161. בחקירתה הנגדית אישרה גב' דהן כי ההיכרות שלה עם ד' – אינטימית וקרובה, וכי ד' שיתפה אותה בפרטים רבים מחייה [ע' 198 לפרוטוקול מיום 22.11.18]. אשר לפוסט מחודש 2/2016 ציינה גב' דהן, כי ד' התלבטה אם להעלות את הפוסט, והשתיים שוחחו על כך. טרם פרסום הפוסט, ובעת שבתקשורת התפרסמו ידיעות אודות הנאשם, שאלה העדה את ד' אם היא ראתה את הפרסומים ומה היא חושבת עליהם. העדה ציינה כי היא חשה הזדהות עם ד' ומאמינה לה, וכי הפרסומים בתקשורת מאששים את העובדה ש- ד' נפגעה מינית מהנאשם [ע' 199 לפרוטוקול מיום 22.11.18].

162. גב' דהן אישרה בנוסף כי חוקרי המשטרה הגיעו ל- ד' דרך התגובה לפוסט שכתבה העדה. החוקרים ביקשו ממנה את מספר הטלפון של ד', והיא השיבה כי היא רוצה קודם לשוחח עם ד' ולבקש את רשותה. השתיים שוחחו בעקבות זאת, אך לא שוחחו אודות פרטים עובדתיים מהמקרה עצמו [ע' 200 לפרוטוקול מיום 22.11.18].

163. העדה הסבירה, כי ד' העלתה תחילה, סמוך לאחר הפגישה עם הנאשם, פוסט אודות הפגישה ביניהם, ובעקבות זאת שוחחה העדה עם ד' [ע' 201 לפרוטוקול מיום 22.11.18]. עם זאת, לא ידעה כי ד' מחקה את הפוסט סמוך לפני חקירתה במשטרה.

164. גב' דהן ציינה כי זכור לה שהעירה ל- ד' מדוע כתבה את הפוסט הראשון, אם הנאשם דיבר אליה בצורה כה בוטה. עם זאת, לא זכורה לה תשובתה של ד' [ע' 202 לפרוטוקול מיום 22.11.18].

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

165. ב"כ הנאשם הטיח בעדה, כי ד' המציאה עבור השוטרים הוכחות לשיחה הפוגענית כביכול עם הנאשם, כאשר בד בבד מחקה מהפייסבוק פוסט המלמד את ההיפך. העדה השיבה כי היא מאמינה ל- ד' שהנאשם הטריד אותה מינית [ע' 204 לפרוטוקול מיום 22.11.18]. עם זאת אישרה כי הפער בין הדברים ששמעה מ- ד' (אודות הפגיעה שפגע בה הנאשם) לבין הדברים שכתבה ד' בפוסט סמוך לאחר הפגישה עם הנאשם – הוא נושא אשר עלה בשיחה בין העדה לבין ד'. העדה שבה וטענה כי אינה זוכרת את תגובתה של ד', וכי ד' לא התייעצה איתה טרם מחקה את הפוסט [ע' 205 לפרוטוקול מיום 22.11.18].

166. גב' דהן ציינה עוד כי שוחחה עם ד' לאחר שזו העידה בבית המשפט [ביום 7.11.18], אולם השתיים לא שוחחו אודות תוכן עדותה של ד' בבית המשפט. עוד נשאלה העדה כיצד נזכרה לספר בחקירתה הראשית כי הנאשם ביקש את רשותה של ד' לשבת לידה (עובדה אשר אינה נזכרת במהלך גביית הודעתה של העדה במשטרה). העדה השיבה כי "לפעמים דברים נזכרים, אתה יודע, ב- delay" [ע' 206 לפרוטוקול מיום 22.11.18].

עדותה של גב' בתיה רוזן:

167. עדותה של גב' רוזן נשמעה ביום 22.11.18. העדה סיפרה בחקירתה הראשית כי היא התגוררה במעונות סטודנטים יחד עם ד' משך כשלוש שנים, במהלך לימודים משותפים באוניברסיטה, אשר החלו בערך בשנת 2012 [ע' 211 לפרוטוקול מיום 22.11.18]. גב' רוזן ציינה כי באחד הימים חזרה ד' בשעות הערב מתל אביב, כשהיא נסערת. ד' סיפרה לה כי פגשה את הנאשם, וזה שאל אותה "כל מיני שאלות על עצמה ועל דברים מיניים שהיא עברה". העדה ציינה עוד כי ד' סיפרה לה שהיא הרגישה שחדרו לפרטיותה, אם כי אינה זוכרת ביטויים מדויקים שעלו בשיחה עם ד'. גב' רוזן אישרה כי לאחר ש- ד' העלתה לפייסבוק את הפוסט ביום 4.2.16 [ת/14], היא רשמה תגובה לאותו פוסט [ע' 212 לפרוטוקול מיום 22.11.18].

168. בחקירתה הנגדית ציינה העדה, כי אינה זוכרת אם קראה את הפוסט הראשון שכתבה ד' אודות פגישתה עם הנאשם [ע' 213-214 לפרוטוקול מיום 22.11.18]. לשאלה מדוע הגיעה למסור את גרסתה במשטרה רק כשנה לאחר שנגבתה הודעה מ- ד', השיבה העדה כי הגיעה מתי שזימנו אותה, וכי היא סומכת על שיקול הדעת של ד' ועל בחירתה [ע' 215 לפרוטוקול מיום 22.11.18]. העדה לא זכרה אם בפרק הזמן שבין יציאת הפרסומים בתקשורת אודות הנאשם לבין המועד בו ד' העלתה את הפוסט בפייסבוק אודות הפגישה עמו – השתיים שוחחו. באותה תקופה, סבורה העדה, השתיים כבר לא התגוררו יחד [ע' 216 לפרוטוקול מיום 22.11.18].

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

169. העדה ציינה כי היא אינה זוכרת מדבריה של ד' כיצד היא והנאשם הגיעו לשיחה אודות תכנים מיניים. לטענתה, היא זוכרת את מה שקרה שם "נורא בכלליות".

עדותה של גב' דלית חיה דוד:

170. עדותה של גב' דוד נשמעה ביום 22.11.18. העדה ציינה בחקירתה הראשית כי היא מכירה את ד' מילדות. זכור לה ש- ד' התקשרה אליה יום אחד וסיפרה לה כי הייתה אצל המטפלת שלה בתל אביב, וכי פגשה את הנאשם. העדה לא זכרה לומר מה המלים המדויקות שמסרה לה ד', אולם באופן כללי היא זוכרת ש- ד' התרשמה שמדובר באדם סוטה, וכי הוא שאל אותה שאלות חודרניות ולא נעימות. זכור לה ש- ד' הזדעזעה מהשיחה [ע' 218 לפרוטוקול מיום 22.11.18]. גב' דוד זכרה כי השיחה בינה לבין ד' התקיימה ביום בו ד' פגשה את הנאשם. שנים לאחר מכן, כשיצאו פרסומים בתקשורת אודות הנאשם, הדבר הזכיר לעדה את המפגש של ד' עם הנאשם, והיא שלחה הודעת טקסט ל- ד' בהקשר זה [העתק ההתכתבות בין השתיים הוגש וסומן ת/13].

171. בחקירתה הנגדית אישרה העדה כי ד' היא חברתה הטובה ביותר. מאז הפגישה עם הנאשם ועד הפרסומים בתקשורת – השתיים נפגשו פעמים רבות, אך מעולם לא דיברו פנים אל פנים אודות הפגישה בין ד' לבין הנאשם [ע' 220-221 לפרוטוקול מיום 22.11.18]. השתיים שוחחו באותו יום, טלפונית, שיחה ארוכה, אם כי המלים המדויקות בשיחה אינן זכורות לה. זכור לה הרושם שהיא קיבלה מהשיחה – כי הנאשם "אדם סוטה וחרמן" [ע' 221 לפרוטוקול מיום 22.11.18], וכי ל- ד' לא היה נעים. העדה ציינה בנוסף כי אינה זוכרת שסמוך לאחר הפגישה בין ד' לבין הנאשם העלתה ד' פוסט ובו סיפרה על הפגישה [ע' 224 לפרוטוקול מיום 22.11.18].

עדויות חוקרים

עדויות של סני"צ יורם נעמן:

172. סני"צ נעמן ציין בחקירתו הראשית, כי בעת הרלבנטית שימש כראש מפלג חקירות ביחידה הארצית לחקירות הונאה, והיה למעשה הממונה הישיר של רפ"ק פרידמן, שהיה הקצין הממונה על החקירה [ע' 226 לפרוטוקול מיום 22.11.18]. בתפקידו זה, השתתף בחקירת הנאשם במשרדי היחידה החוקרת ביום 29.3.16.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 18-05-9061 מדינת ישראל נ' איבגי

173. בחקירתו הנגדית מסר סני"צ נעמן, כי הממונה עליו – מר ערן קמין - הטיל עליו לבצע את החקירה, והוא העביר אותה לראש המפלג – רפ"ק אריאל פרידמן. החקירה נפתחה לא בעקבות תלונה, אלא בעקבות כך שנודע למשטרה על עבירה [ע' 233 לפרוטוקול מיום 22.11.18]. היחידה הארצית לחקירות הונאה ויחידת לה"ב 433 מטפלות בתיקים רבים מסוג זה, תיקים אשר כוללים אנשים שלציבור יש עניין בהם [ע' 234 לפרוטוקול מיום 22.11.18]. העד נשאל מדוע נחקרו אירועים שעל פניו ברור כי התיישנו, ומדוע הוחלט להטיל את החקירה על יחידה ארצית בשעה שברור היה בעת הפתיחה בחקירה, כי האירוע היחיד שלא התיישן עניינו בעבירה שבוצעה על פי הטענה בחיפה. סני"צ נעמן השיב כי העובדה שעבירה מתיישנת אינה מונעת את החקירה, שכן תפקיד היחידה החוקרת להגיע לחקר האמת, ומתלוננות מתקופות שהתיישנו יכולות להעלות טענות שיהיו רלבנטיות לעבירות שלא התיישנו [ע' 235 לפרוטוקול מיום 22.11.18]. לעניין המקום בו נחקרו מתלוננות בתיק זה ציין העד, כי ליחידה החוקרת מסורה סמכות, ודאי בתיקים רגישים, לגבות הודעות שלא במשרדי החקירות. כאשר עדים מבקשים שלא להגיע למשרדי היחידה החוקרת, ומרגישים בנוח למסור עדות במקום אחר- החוקרים יגבו את העדות במקום בו העד ירגיש בנוח [ע' 243 לפרוטוקול מיום 22.11.18]. עוד נשאל העד באשר לתכנית החקירה של היחידה החוקרת: חיפוש אחר מתלוננות שנפגעו מאת הנאשם, גם אם מדובר במעשים שאם בוצעו – חלה עליהם התיישנות; חיפוש אחר מתלוננות פוטנציאליות ברשת האינטרנט; חיפוש אחר מתלוננות פוטנציאליות במקום בו לימד הנאשם. סני"צ נעמן השיב כי היחידה החוקרת הנחתה את עצמה להפוך כל אבן על מנת להגיע לחקר האמת.

174. אשר לגביית הודעתו של הנאשם – העד נשאל מדוע הוחלט לחקור את הנאשם בגין עבירת אינוס, כאשר ברור כי המידע בתיק החקירה מלמד על כך שמדובר במעשה אשר בוצע מעבר לתקופת ההתיישנות. העד השיב כי היו גם ידיעות אחרות על עבירות אינוס, והיה מקום לחקור את הנאשם גם אודות מעשים ומידעים אלו [ע' 263 לפרוטוקול מיום 22.11.18]. לסני"צ נעמן הוצגו שאלות שונות מתוך חקירתו של הנאשם, והוטחה בו הטענה כי חקירתו של הנאשם לא הייתה הוגנת, וכי החוקרים יצאו מנקודת הנחה שהנאשם אשם. העד הדף טענות אלו ועמד על כך שחקירתו של הנאשם הייתה הוגנת, החוקרים אפשרו לנאשם למסור גרסה, והשאלות שהוצגו לנאשם היו רלבנטיות.

175. העד נשאל אף בנוגע למעשים ועבירות שיוחסו לנאשם במהלך חקירתו, אשר בסופו של יום לא נזכרים בכתב האישום. כך למשל נשאל העד בנוגע לחשד שיוחס לנאשם לפיו ביצע עבירת אינוס. העד נשאל מדוע, נוכח גרסתו המכחישה של הנאשם, לא נחקרה המתלוננת פעם נוספת על מנת לעמוד על הפער בין הגרסאות ואף לא בוצע עימות בין השניים, והשיב כי בין היתר כי

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

עבירת האינוס התיישנה [ע' 291 לפרוטוקול מיום 22.11.18]. עם זאת, לא ידע העד להשיב מדוע עלה צורך לחקור את הנאשם בגין עבירה זו (על אף התיישנותה), אך בה בעת לא נמצא צורך חקירתי בביסוס או הפרכה של גרסתו של הנאשם לחשדות שיוחסו לו [ע' 292-292 לפרוטוקול מיום 22.11.18].

עדוּתה של רפ"ק אורית דן:

176. עדוּתה של רפ"ק דן נשמעה ביום 8.1.19. בחקירתה הראשית מסרה כי הייתה חלק מצוות החקירה. בחקירתה הנגדית אישרה כי רשמה את הודעתה של המתלוננת ג', אשר נלקחה במשרדה של עורכת הדין של המתלוננת. העדה אישרה כי ג' מסרה שיש לה התכתבויות המאשרות את גרסתה, אך היא אינה זוכרת אם ג' מסרה שלא מדובר בכל ההתכתבויות, או כי ביצעה עריכה כלשהיא של אותן התכתבויות [ע' 341]. לו היא הייתה מוסרת דבר שכזה, הדבר היה מוצא את ביטויו בדו"ח או בזיכרון דברים. במעמד גביית הודעתה של ג' – הם קיבלו התקן אחסון נייד (Disk on Key), אך לא עיינו בתוכן הקבצים במהלך גביית הודעתה של ג' [ע' 342]. העדה לא זכרה אם הבינו מ- ג' שמכשיר הטלפון הנייד הישן שלה נמצא עימה במהלך הפגישה. היא אינה יודעת מדוע הסתפקה בקבלת התקן האחסון הנייד, ולא ביקשה לקבל לידיה את הטלפון הנייד (אשר בו מצויה הראייה המקורית). ככל שהייתה יודעת כי מכשיר הטלפון הנייד קיים – ייתכן כי הייתה נותנת עדיפות לקבלת המכשיר, ולא מסתפקת בהתקן האחסון הנייד [344].
177. העדה לא זכרה אם טרם העימות שנערך בין הנאשם לבין ג' – הייתה שיחה מקדימה כלשהיא עם המתלוננת ג', בה הוסבר לה מהו עימות ומה משמעותו. העדה הסבירה כי תפקידה בעימות התמצה ברישום של הדברים (בנוסף להקלטה). היא לא שאלה אף אחד מהנוכחים בעימות שום שאלה.
178. העדה טענה כי אין זה התיק היחיד בו נוסעים חוקרים מבית לבית של מתלוננות, על מנת שימסרו גרסאות הקשורות לנאשם, גם כאשר ברור שמדובר בעבירות שהתיישנו. עם זאת, לא ידעה לתת דוגמה נוספת לתיק בו פעלו באופן דומה [350].
179. אשר למזכר ת/26, העדה לא זכרה כמה זמן ארכה השיחה (שאת עיקריה העלתה על הזכ"ד ת/26). העדה ציינה כי תיעדה את דבריה של המתלוננת א' באותה שיחה, "מילה במילה" [351]. העדה מסרה כי הציגה עצמה כקצינת משטרה, וכי היא מנהלת חקירה בעניין הנאשם, ורשמה את תגובתה של המתלוננת א'. א' לא אישרה לה באותה שיחה כי היא נפגעה מינית על ידי

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

הנאשם. רפ"ק דן לא זוכרת איזה הסבר היא מסרה ל-א' בדבר חשיבות הנושא של חקירת עבירות מין, אך היא לא "שידלה" את א' למסור עדות [352].

עדותה של רפ"ק סלבה ויצמן:

180. עדותה של העדה נשמעה ביום 28.11.18. בחקירתה הראשית אישרה כי הייתה חלק מצוות החקירה שחקר את החשדות נגד הנאשם. העדה הסבירה כי גבתה את הודעת של העדה ענת בן-נון, אשר הזכירה בחקירתה התכתבויות בינה לבין ג'. היא שלחה את ההתכתבויות ממכשיר הטלפון הנייד שלה לכתובת מייל שמסרו לה החוקרים [195-196].

181. בחקירתה הנגדית מסרה העדה כי אינה יכולה להסביר מדוע הסתפקו בקבלת צילומי מסך מהעדה ענת בן-נון, ולא תפסו את מכשיר הטלפון הנייד שלה [198]. העדה אישרה כי המתלוננת א' מסרה כי היו אנשים שראו את מה שעשה לה הנאשם, וכי בוצעו פעולות חקירה על מנת לבדוק את גרסתה של א' [201]. עוד אישרה העדה כי לא הצליחו למצוא ולו עד אחד שמאשר כי א' סיפרה לו, בזמן אמת או בדיעבד, אודות המעשים שביצע בה הנאשם, לטענתה [207].

182. העדה שללה את הטענה לפיה חוקרים תשאלו עדים ורשמו רק דברים שמפלילים את הנאשם, אך נמנעו מלרשום תשובות ש"ניקו" את הנאשם, ומסרה כי בתיק החקירה ישנן דוגמאות רבות לעדים אשר מסרו תשובות ש"ניקו" את הנאשם מחשדות [210].

183. בחקירה חוזרת הופנתה העדה לשתי דוגמאות בהן נשאלו עדים אם שמעו שמועות שהנאשם הטריד נשים – ונרשמו תשובותיהם (השליליות). עוד היא אישרה, כי מלבד שלושה עדים שעבדו בעת הרלבנטית בהפקת הסרט "לצוד פילים" – העדה לא פנתה לעדים נוספים לבירור תלונתה של המתלוננת א' [212]. לאותם שלושה עדים (מרינה גורביץ, חביב רוזליו, איילת עמרם) פנו החוקרים לאור הודעה אחרת שנגבתה מגב' שרית בן יאיר, לפיה שני העדים הראשונים היו קרובים למתלוננת א', ואילו העדה השלישית עבדה כ"נערת מים" בפינת הקפה [213].

עדותו של רפ"ק אריאל פרידמן:

184. עדותו של העד נשמעה ביום 28.11.18. בחקירתו הראשית מסר כי הוא שימש כראש מחלק, ואחראי על החקירה. העד מסר כי ככל הידוע לו, במהלך החקירה לא עלה כי קיים קשר כלשהו בין המתלוננות [220].

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

185. בחקירתו הנגדית ציין העד כי המתלוננות לא נשאלו אם הן מכירות זו את זו. לפי הבנתו – אין קשר בין ההפקות השונות בהן עבדו המתלוננות א' ו- ג', ואילו המתלוננת ד' נפגשה עם הנאשם באופן מקרי [220].
186. רפ"ק פרידמן הסביר כי החקירה הוטלה על יחידת לה"ב 433 על ידי ראש אגף חקירות ומודיעין במשטרה. הוא אינו יודע אם יש תיעוד על כך [221]. העד אישר כי לא הוגשה תלונה על ידי אף אחת מהמתלוננות, אלא היחידה החוקרת היא שהגיעה אל המתלוננות, וכי אין זה מקרה יחיד או ראשון שהיחידה החוקרת פועלת באופן זה [223].
- עוד הסביר העד כי כאשר מדובר במתלוננות שהן נפגעות תקיפה מינית, קיימת אצל רבות מהן רגישות מבחינת נכונותן להגיע לחקירה במתקן משטרת. לכן ישנם מקרים בהם מחליטים לגבות הודעה במקום אחר [224-225]. בנוגע לכל עדה שנגבתה הודעה ממנה מחוץ למתקן משטרת, צריך להיות מזכר המתעד שיחה איתה. המשטרה לא "נחתה" בבית של אף אחת [225]. אם אין מזכר על כך – זו תקלה.
187. רפ"ק פרידמן דחה את הטענה כי נהג בחוסר אובייקטיביות ביחס לנאשם. לטענתו, נהג בנאשם בכבוד ודיסקרטיות. כך למשל הוכנס לחדר החקירות בצורה מכובדת, קיבל כל מה שביקש. בחקירה אמנם נאמרו לו דברים קשים, אך זה טבעה של חקירה, שאינה אירוע נעים [227].
188. העד הופנה ל"פוסט" שכתבה המתלוננת ד' ביחס לנאשם [ת/14], ואישר כי לאור תכנו של ה"פוסט", חשוב לדעת מה כתבה ד' ב"פוסט" קודם, שנתיים קודם לכן [231]. עם זאת, לא ראה לנכון במהלך גביית הודעתה של ד' – לשאול אותה אודות הפוסט המוקדם [234]. החוקר מסר כי ראה חשיבות בעדותה של ד', ולא ב"פוסט" שכתבה. ד' אמרה שייפתה ב"פוסט" הקודם את המציאות, ועל כן לא ראה צורך לבדוק את הפוסט הראשון [235-236], ולא חשב שרלבנטי לשאול את ד' מתי מחקה את הפוסט הראשון [237], או מדוע מחקה אותו [238-239]. החוקר אף לא מצא לנכון לשאול את ד', כפעילה למען זכויות של נפגעי ונפגעות עבירות מין – מדוע מצאה לנכון לכתוב לאחר הפגישה עם הנאשם פוסט המשבח אותו, ומתאר את המפגש עמו בצורה נחמדה ונעימה [242].
189. העד אישר כי לא השווה בין גרסתה של ד' בחקירתה במשטרה, ביחס למשפטים הפוגעים שאמר לה הנאשם, לבין אלו שכתבה ד' בפוסט שהעלתה. מבחינתו, מה שמסרה ד' בחקירתה הוא מה שחשוב, ואילו הפוסט הוא ראייה מסייעת [244].

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

190. עוד ציין רפ"ק פרידמן כי לא בדק עם ד' במהלך גביית הודעתה, עד כמה מפורטת הייתה כשסיפרה לנאשם כי עברה התעללות מינית בילדותה, ואם מסרה לנאשם תיאורים הנוגעים לסוג ההתעללות המינית שעברה. העד ציין כי הסתפק בתשובות שמסרה ד' [245].
191. רפ"ק פרידמן אישר כי במהלך גביית הודעתה של המתלוננת ג' – עדותה לא הוקלטה. התיאורים שמסרה במהלך גביית ההודעה – הם אלו שנרשמו בהודעתה. לאחר ש- ג' מסרה לחוקר טלפונית, כי העדה נאוה ויינר הזכירה לה שהיא הייתה איתה באותו ערב – נגבתה הודעה גם מנאוה ויינר. החוקר אישר כי לא מצא לנכון לאחר מכן לחקור את ג' פעם נוספת [248-249]. הוא לא חשב שנכון לברר עם ג' מי הזכירה למי את דבר נוכחותה של נאוה ויינר במקום, או מתי ובאילו נסיבות זה נעשה. די לו בכך ש- ג' מסרה לו שזה היה בסמוך למועד השיחה הטלפונית בין החוקר לבין ג' [24.4.16].
192. בנוגע לצילום ההתכתבויות בין ג' לבין נאוה ויינר, ציין העד כי הדבר נעשה לבקשתו. הוא מניח ש- ג' היא שצילמה את ההתכתבויות, אך הוא אינו יודע מתי הן צולמו [251-252]. בנוגע להתקן האחסון הנייד שמסרה ג' לחוקרים במהלך גביית הודעתה – העד ציין כי אינו יודע מתי הוכן. הוא מניח שהוא הוכן מבעוד מועד. ההנחה הייתה כי ג' הביאה את כל מה שיש. ואם מתגלים עוד דברים, אז מבקשים את הדברים הנוספים [252-253]. הוא מניח ששאל את ג' אם יש לה חומרים נוספים. לגבי הטלפון הנייד שלה – ג' מסרה כי מדובר במכשיר טלפון מלפני שנתיים, ועל כן הוא הבין מתשובתה שהטלפון לא קיים יותר [254]. גם אם היה יודע שהטלפון הנייד של ג' ברשותה – הוא לא היה תופס את מכשיר הטלפון אלא אם היה מקבל הנחיה מהפרקליטות לעשות כן [255].
193. העד נשאל אם ייתכן שביום גביית הודעתה (8.2.16) היו קיימות בידי ג' ההתכתבויות בינה לבין נאוה ויינר, וכי ג' בחרה לא למסור אותן לחוקרים. העד השיב כי מה שחשוב ורלבנטי הוא כי התקיימו בין השתיים שיחות, וכי עובדה זו אינה במחלוקת [256]. חקירת מתלוננת נפגעת עבירת מין אינה דומה לחקירת חשוד. נעשה ניסיון להתחשב ולחקור אותה באופן מידתי ומקצועי. ברגע שהתגלה שישנם חומרים נוספים – התבקשה העברת החומר לידי היחידה החוקרת [ע' 257]. בנוסף, בעבירות מסוג זה קורה לא אחת שנפגעי עבירה פוסט טראומטיים נזכרים בדברים בשלב מאוחר יותר.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

194. העד נשאל אם לא מצא לנכון, לאחר ש- ג' נזכרה בנוכחותה של נאוה ויינר במקום – לגבות הודעה נוספת מ- ג', ולברר כיצד משתלבת נאוה ויינר בכרונולוגיה המפורטת שמסרה ג' בגרסתה הקודמת. העד השיב כי אפשר היה לעשות כך, אך יש לתת את הדעת לרגישות הגדולה הנדרשת בטיפול בתלונות של נפגעות עבירות מין. ג' מסרה כי נאוה הזכירה לה דברים, ועל כן לא ראה לנכון לחוקר את ג' פעם נוספת, כיוון שהזיכרון בא מנאוה, והוא הסתפק בחקירתה של גבי ויינר [258-259].
195. העד הופנה לחקירתה של נאוה ויינר, ממנה עולה כי ג' שאלה אותה אם היא יכולה למסור עדות במשטרה, וכי נאוה עצמה לא מסרה שהיא הזכירה לג' פרטים נוספים. רפ"ק פרידמן השיב כי שוחח עם ג' בטלפון, לאחר חקירתה של נאוה ויינר, ורשם על כך מזכר [260].
196. העד הופנה למספר מזכרים שערך, ובהם תיעד שיחות טלפון עם נשים אשר עבדו עם הנאשם לאורך השנים, ונשאלו על ידי העד אם הוטרדו על ידי הנאשם. העד ציין כי שיחות אלו נערכו על מנת לאתר נפגעות נוספות, וככל שהן השיבו לו כי לא הוטרדו על ידי הנאשם – הסתפק בציון נקודה זו בלבד, ולא מצא לנכון להרחיב [262-265].
197. העד הסביר כי היחידה החוקרת נקטה בכמה דרכים כדי להגיע לנשים שייתכן כי נפגעו מהנאשם – האחת היא רשתות חברתיות. השנייה היא לפנות לאנשים שעבדו עם הנאשם בשנים האחרונות. השלישית היא בפניה לאגודות שאחראיות על הטרדות מיניות – בבית ספר "ניסן נתיב", בארגון השחקנים שח"מ, וכדומה [280]. העד מסר כי החוקרים פנו גם לבמאי רשף לוי, ולמיטב זכרונו הוא זה שמסר את שמה של א' כמי שייתכן ונפגעה מידי הנאשם [281].
198. לעניין נסיבות גביית הודעתה הראשונה של א' [נ/1] ציין העד כי ההודעה נגבתה ברכב משטרה. א' הייתה נרגשת ומפוחדת. באותה הזדמנות א' לא הדגימה את האופן שבו לטענתה הנאשם ליטף אותה. החוקרים גבו ממנה הודעה ראשונית, ואז הדברים נבחנו [285-286]. א' סיפרה כי היו אנשים על הסט של הכנת הסרט "לצוד פילים", צוות החקירה חיפש, אולם לא נמצא אדם אחד שהיא דיברה איתו [286]. העד נשאל מדוע א' לא נשאלה עם מי היא דיברה מצוות הכנת הסרט על המצב, והשיב כי היא נשאלה מי ראה את הנאשם מלטף את גבה [287] עוד נשאל רפ"ק פרידמן מי הם אנשי הצוות שראו את האירוע השני המתואר באישום הראשון (במהלך הכנת פרק בסדרת הטלוויזיה "הבורר"). העד השיב כי א' מסרה שאינה זוכרת, וכי הוא לא מצא עד אחד שראה משהו [288-299]. לדעתו של העד, בין אם אמר הנאשם ל- א' כי הוא רוצה

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 18-05-9061 מדינת ישראל נ' איבגי

"לשכב" איתה ובין אם השתמש בביטוי "לזייין" – מבחינתו זה היינו הך ובשני המקרים מדובר בהטרדה מינית [290-291].

199. בחקירה חוזרת הבהיר העד, כי בכל הנוגע להפקות שבהן השתתפה המתלוננת א' – היחידה החוקרת אספה ובדקה והביאה לחקירה את מי שניתן היה לחקור. החוקרים ניסו לעשות את המקסימום כדי למצות את החקירה בנקודה זו [ע' 330].

"מעשים דומים"

200. בהחלטתי מיום 23.1.19 התרתי למאשימה להשמיע את עדותן של ארבע עדות תביעה [ע"ת 14-17] לשם הוכחת "מעשים דומים". בישיבה מיום 18.2.19 הודיעה ב"כ המאשימה כי בכל הנוגע לע"ת 17 – הרי שלאור העובדה כי היא שוהה תקופה ממושכת בחו"ל, לא יהיה באפשרות המאשימה לזמנה לעדות.

201. באשר לע"ת 16, הרי שעדותה לא התאפשרה, נוכח הנסיבות שתוארו בהרחבה בהחלטתי מיום 28.2.19. מבין ארבע העדות, העידו לפיכך שתיים – ה' [ע"ת 14] ו' [ע"ת 15]. השתיים מסרו את עדותן בישיבה מיום 18.2.19.

עדותה של ו':

202. ו' סיפרה בחקירתה הראשית כי בעבר עבדה כשחקנית. היא נפגשה עם הנאשם במסגרת צילומי הסרט 'מסוכנת', במהלך שנת 1997. הגם שלא היו להם סצנות משותפות, הייתה סצנה אחת בה הופיעה ו' על במה, כאשר על פי התסריט, הדמות אותה שיחק הנאשם – הגיע לצפות בהופעה.

203. ו' סיפרה כי ביום הצילומים, במהלך שהות משותפת ליד פינת הקפה, ניגש אליה הנאשם ואמר לה, בשקט וכשהוא נמצא קרוב אליה, "איך הייתי מזיין אותך עכשיו". ו' ציינה כי הגיבה לדברי הנאשם והשיבה לו בקול רם "אין בעיה כפרה, לך לחדר תתפשט, אני כבר באה", ובכך הסתיים האירוע. [ע' 375 לפרוטוקול מיום 18.2.19]. העדה מסרה כי מאז לא פגשה את הנאשם ולא עבדה איתו [למעט פגישה בהקרנת הבכורה של הסרט או במסיבת סיום של הצילומים]. עוד ציינה העדה כי לא התלוננה בגין המעשה, אך סיפרה לאחרים את סיפור המעשה "כאנקדוטה לפה המטונף שלי", כהגדרתה [ע' 376 לפרוטוקול מיום 18.2.19].

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 18-05-9061 מדינת ישראל נ' איבגי

204. העדה מסרה כי בחלוף 21 שנים, היא אינה זוכרת את האירוע במדויק, אם כי את הדברים שנאמרו על ידי הנאשם ועל ידי – היא זוכרת. ו' ציינה כי אינה יודעת מי הן המתלוננות שבכתב האישום, והוסיפה כי היא מכירה את ה', אשר הייתה מטופלת שלה.

205. אשר לנסיבות מסירת עדותה במשטרה, ציינה העדה כי חברה טובה שלה אשר על פי הטענה נפגעה מינית על ידי הנאשם – הייתה זקוקה לעזרה ותמיכה רגשית בעת חקירתה. משכך קבעו השתיים עם חוקרי המשטרה כי הודעותיהן ייגבו בביתה של ו'. כל אחת מהן ישבה בחדר נפרד, וכך מסרו את הודעותיהן. אותה חברה איננה אחת המתלוננות שבכתב האישום [ע' 377 לפרוטוקול מיום 18.2.19].

למען הסר ספק – שמה המלא של החברה צוין בפרוטוקול מיום 18.2.19. המדובר במי שאינה עדת תביעה. עם זאת, בהתאם להוראת סעיף 70(ד') לחוק בתי המשפט ולשם מניעת פגיעה חמורה בפרטיותה – אני אוסר על פרסום שמה או כל פרט אחר שיש בו כדי לזהותה. החברה תכונה להלן באות ס'.

206. בחקירתה הנגדית ציינה העדה כי מיד עם פרסום הכתבות אודות הפגיעות המיניות המיוחסות לנאשם – צף ועלה הזיכרון אודות האירוע והמפגש עם הנאשם. העדה ציינה כי "זה משחו שנמצא לי במערכת הזיכרון, ושוב – זה לא זיכרון שהייתי באה איתו לבית משפט לתבוע את עלבוני" [ע' 379 לפרוטוקול מיום 18.2.19].

207. לעדה הוצגה האפשרות לפיה בראיונות הראשונים שנערכו עמה לאחר הפרסומים אודות הפגיעות המיניות מצדו של הנאשם – לא ציינה כי אף היא נפגעה מינית. העדה השיבה כי גם היום היא לא מגדירה את עצמה כמי שנפגעה מינית מידי הנאשם [ע' 382 לפרוטוקול מיום 18.2.19]. ובאשר לראיונות שנערכו עמה השיבה, כי היא ענתה לשאלות עליהן נשאלה. לעדה הושמעו קטעים מראיון שנערך עמה בתחנת גלי צה"ל ביום 11.2.16. עוד הוצגו לה דברים שכתבה בעמוד ה"פייסבוק" שלה, שם התייחסה לראיון שנערך עמה בגלי צה"ל. העדה השיבה כי קיים ראיון נוסף, מוקדם יותר מזה שהושמע לה באולם בית המשפט, ובו התייחסה באופן פרטני יותר למפגש שלה עם הנאשם [ע' 384 לפרוטוקול מיום 18.2.19], והדברים שכתבה בעמוד ה"פייסבוק" מתייחסים לאותו ראיון מוקדם [ע' 386 לפרוטוקול מיום 18.2.19].

208. לעדה הוצגה האפשרות כי המשפט שאמר לה הנאשם באותו מפגש הוא "מה הייתי עושה לך", ולא "איך הייתי מזיין אותך". הוצג בפניה ראיון עיתונאי מעיתון "הארץ" מיום 11.2.16 שם

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 18-05-9061 מדינת ישראל נ' איבגי

השתמשה במינוח דומה [ע' 388 לפרוטוקול מיום 18.2.19]. העדה עמדה על גרסתה, לפיה הנאשם השתמש במלים "איך הייתי מזיין אותך", והסבירה כי בראיון הראשון ציינה את המלים המפורשות שאמר לה הנאשם. בראיונות מאוחרים יותר כבר היה ידוע לכתבים שראיינו אותה מה היו המלים שאמר לה הנאשם, ולכן מסרה להם כי הנאשם אמר לה מה היה עושה לה. כך גם בראיון אחר מאותה תקופה [ע' 391-392 לפרוטוקול מיום 18.2.19].

209. ו' ציינה כי בעלה שמע ממנה על האירוע עם הנאשם סמוך לאחר מעשה. כאשר היא השיבה לנאשם (שיתפשט ויחכה לה בחדר) – היו אנשים נוספים בסביבה. היא לא זוכרת מי היה שם. היא אינה מכירה את המתלוננת א'. כאשר ו' פגשה את הנאשם – זה לא היה על הבמה או על הסט, זה היה בפינה בה השחקנים נמצאים כשהם לא עובדים – זה היה בפינת הקפה [393].

210. ו' הופנתה לפוסט שכתבה אודות התלונות נגד הנאשם, ובו ציינה כי "יש כרגע תלונה אחת במשטרה, אישה אחת אמיצה שעשתה את הצעד". ו' הסבירה כי כוונתה הייתה לחברתה, ס'. היא לא ידעה אילו עוד נשים הגישו תלונה ולא בכמה נשים מדובר [394]. כשכתבה בפוסט כי יש לייצר "חומת הגנה" – כוונתה הייתה לגונן על מי שהתלוננה במשטרה. היו פרסומים על מישהי שהתלוננה במשטרה. ל- ו' לא ידוע במי מדובר. לדעתה, יש לחזק נשים לקום ולהתלונן. העדה שללה את האפשרות כי עדותה והסיפור בדבר המלים שלחש לה הנאשם הוא סיפור שנולד כדי לחזק נשים לקום ולהתלונן נגד הנאשם.

211. את ס' מכירה ו' מלימודים משותפים ב"בית צבי". הקשר ביניהן חודש לאחר ש- ו' כתבה פוסט בנושא הפרסומים בעניינו של הנאשם. ס' פנתה אליה לאחר שראתה ש- ו' הגיבה על הפרשה. ו' עמדה על כך שכתבה פוסט מיד לאחר שהפרשה בעניינו של הנאשם פורסמה. היא שללה את האפשרות שהפוסט הראשון שלה בעניין הוא נ/12 (מיום 11.2.16). הוצגו לה כל הפוסטים שכתבה מחודש ינואר ועד חודש פברואר 2016 [ע' 396]. העדה לא ידעה להסביר כיצד לא מופיעים פוסטים שלה בעניין החשדות נגד הנאשם לפני ה- 11.2.16. לעדה הוקרא חלק מהודעתה של ס', בו ציינה כי פנתה ל- ו' לאחר שראתה פוסט שהעלתה ו' בעניין, ושאלה את ו' אם תהיה מוכנה לפרסם בשמה פוסט, מבלי ש- ס' תזוהה בשמה. ו' לא ידעה לומר כיצד הפוסט שהעלתה (ואשר בעקבותיו פנתה אליה ס', לטענתה – לא נמצא). ו' הסבירה כי לא נפגשה עם ס' ולא שוחחה איתה אודות פרסום הפוסט בשמה. השתיים התכתבו באמצעות "מסנג'ר" [397].

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

212. ו' השיבה כי היא מכירה את ה' (ע"ת 14). ה' טופלה אצל ו'. זה היה לפני למעלה משנתיים [ע' 400]. לאחר ש- ו' מסרה עדות במשטרה, נודע לה שגם ה' נפגעה מהנאשם. במהלך חקירתה במשטרה, היא מסרה לחוקר פרידמן שמות של אחרים אשר לכאורה הטרידו אותה ודיברו אליה באופן בו דיבר אליה הנאשם [ע' 402].

213. בחקירתה החוזרת הבהירה ו', פעם נוספת את גרסתה לאירוע – במפגש בפינת קפה, במהלך הכנת הסרט "מסוכנת", ניגש אליה הנאשם, אמר לה "אחחח, איך הייתי מזיין אותה עכשיו", והיא השיבה לו "אין בעיה כפרה, תתפשט ותחכה לי בחדר, אני כבר מגיעה" [ע' 403].

עדותה של ה':

214. בחקירתה הראשית סיפרה ה' כי היא למדה משחק אצל הנאשם באוניברסיטת חיפה, בשנת 2001 או 2002. במהלך הלימודים הייתה העדה אשת הקשר, שהעבירה לסטודנטים אינפורמציה מהמרצה (הנאשם). זכורה לה שיחה שנערכה בין שניהם מחוץ לכיתה. הנאשם שאל אותה אם יש לה חבר. ה' הרגישה לא נעים מהסיטואציה, והשיבה "אוטומטית" כי יש לה חבר, כיוון שהרגישה צורך לגונן על עצמה [405]. די מהר הנאשם שאל אותה באילו תנוחות היא והחבר שלה מקיימים יחסי מין, אם היא נהנית, ושאל על מקומות לא שגרתיים בהם קיימו יחסי מין. ה' הרגישה סוג של קיפאון, ובאופן אוטומטי שיתפה פעולה וענתה. ה' נשאלה אם היא זוכרת את המלים בהן השתמש הנאשם, והשיבה כי היא זוכרת רק שהנאשם שאל אם הם "מזדיינים", באיזה תנוחות, ובאיזה מקומות. העדה אישרה (לאחר שרוענן זיכרונה), כי במשטרה מסרה שהנאשם שאל אותה אם היא "נהנית כשהיא מזדיינת עם החבר שלה" [406].

215. לעדה הוצגה הודעת מייל שכתבה ומסרה לחוקר המשטרה [ת/29]. בהודעת המייל התייחסה גם לנושא של נגיעות (מצדו של הנאשם). ה' השיבה כי היא כותבת דברים כדי לעבד אותם, ודברים שהיא כתבה, הרי ש"מבחינתי חד וחלק הם היו. אני לא אכתוב כמו שאני לא אומר דברים שלא היו". עם זאת, כיום לא זוכרת ה' אם היו נגיעות [407].

216. לעדה הוצגה הודעת מייל נוספת, אותה מסרה ביום 11.3.16 לחוקר [ת/30]. העדה הסבירה כי כשפנו אליה חוקרי המשטרה, חיפשה מיילים שכתבה בעבר בנושא, ומצאה התכתבות שלה עם אחת ממקימות מרכז הסיוע לנפגעות תקיפה מינית בתל אביב. בהתכתבות זו, כך העידה ה', היא כתבה שהנאשם היה המורה שלה, כי הם היו ביחסים מאוד טובים וקרובים, וכי הוא שאל אותה על חיי המין שלה, והטריד אותה בצורה זו.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

217. ה' הבהירה כי כשהשיבה לנאשם באופן "אוטומטי" על התשובות ו"שיתפה פעולה" – ענתה לשאלות האינטימיות ששאל הנאשם, והמציאה דברים מתוך מחשבה ש"זה יגונן עליי" [עי' 410]. ה' הבהירה כי היא מכירה את ד' כפעילה חברתית בנושא של נפגעי נפש. היא קראה פוסט שכתבה ד', בסביבות שנת 2014, בו סיפרה ד' כי יצאה מטיפול והתיישבה לאכול, ואז פגשה את הנאשם. בנוסף היא מכירה את העדה ו'.
218. בחקירתה הנגדית סיפרה העדה, כי ד' שוחחה איתה, שאלה אותה אם היא מוכנה לקחת חלק ולמסור עדות בנוגע לשיחה עם הנאשם. ה' התלבטה ולקח לה זמן, וכאשר החליטה כי היא מוכנה למסור עדות – יצרה קשר עם החוקר פרידמן [412]. העדה ציינה כי לפני הפגישה עם החוקר פרידמן – לא פנתה ל- ד' ולא ביקשה ממנה לעשות דבר כדי למנוע מהמשטרה לראות דברים מסוימים. לא זכור לה שביקשה מ- ד' למחוק התכתבויות בין השתיים. אין לה מה להעלים מהמשטרה [עי' 413]. ה' ציינה כי מעולם לא שוחחה עם ד' אודות הנאשם, והוא לא היה בראש מעייניו. במקרה היא ראתה פוסט שכתבה ד' אודות פגישה עם הנאשם לאחר שיצאה מטיפול, וכי בפוסט הזה תיארה ד' את הבושה ואת ההשפלה שחשה [414]. לא זכור לה שקראה פוסט של ד' בו כתבה דברים יפים אודות הנאשם, שתמך בה ודיבר אליה באופן מכבד.
219. ה' מסרה כי אינה זוכרת באופן מדויק מה אמרה ל- ד' אודות הנאשם, בתגובה לפוסט שכתבה ד'. זכור לה שכתבה באופן כללי ל- ד' ש"זה האופי של הבן אדם". ה' ציינה כי אינה יודעת בכלל אם ד' מכירה את פרטי הסיפור אודות השיחה באוניברסיטת חיפה בינה לבין הנאשם.
220. ה' חזרה וציינה כי אינה מוצאת סיבה מדוע תבקש מ- ד' למחוק התכתבויות בין השתיים, ולא זכורה לה בקשה כזו [415]. ה' נשאלה כיצד נוצר הקשר בינה לבין ד' בנוגע למסירת עדות במשטרה, והשיבה כי ד' זכרה את תגובתה של ה' מהפוסט, יצרה איתה קשר טלפוני, הזכירה לה את המקרה שלה (של ד') ואמרה כי חוקרי המשטרה מבקשים לדעת אם ה' מוכנה להעיד. ה' הסבירה כי היא פחדה ונרתעה מהסיטואציה, אך אין לה מה להסתיר והיא מעידה מתוך בחירה לעשות כן [418].
221. ה' נשאלה מדוע בחקירתה במשטרה לא מצוינות תשובותיה לשאלות המטרידות של הנאשם, והשיבה כי לא זכרה את התשובות שהשיבה לנאשם, ייתכן כמנגנון של הדחקה, או בשל הבהלה שאחזה בה [419-420]. בנוסף, נשאלה מדוע לא מסרה בחקירתה במשטרה, כי הנאשם שאל

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

אותה גם על מקומות בהם קיימה יחסי מין עם החבר שלה, והשיבה כי מבחינתה זה הכל היינו הד.

222. ה' מסרה כי אינה יכולה לומר בוודאות באיזה חלק של הקורס התקיימה אותה שיחה עם הנאשם, אך היא מניחה שזה היה באמצע הקורס [420]. השיחות מהסוג הזה התקיימו עם הנאשם מספר פעמים, ו- ה' מעולם לא אמרה לו להפסיק לשאול [421]. ה' נשאלה איך הייתה יכולה לכתוב על הנאשם, אשר לטענתה הטריד אותה מינית והחפיץ אותה, כי הייתה לו מערכת יחסים קרובה איתו. ה' השיבה כי צריך להיות בסיטואציה כזו כדי להבין. היא מעולם לא יזמה שיחה עם הנאשם על נושאים אינטימיים [ע' 422].

223. ה' מסרה כי את העדה ו' הכירה לפני שנחקרה במשטרה אודות הנאשם [429-430]. כאשר שוחחה עם ו', היא שמעה ממנה שהיא מסרה עדות במשטרה. ייתכן שהיא שמעה מ- ו' שהנאשם זרק לה הערה עם מילה בוטה, אשר את נוסחה המדויק היא אינה זוכרת [430].

תמצית פרשת ההגנה

עדות הנאשם:

224. הנאשם בחר להעיד להגנתו, ועדותו נשמעה בשתי ישיבות – 12.3.19 (חקירה ראשית ונגדית), ו- 28.4.19 (חקירה נגדית וחוזרת).

225. בחקירתו הראשית מסר הנאשם, כי הוא מתבייש במעמד בו הוא נמצא, וכי הטענות המושמעות נגדו מאז תחילת שנת 2016, לפיהן הוא עבריין מין סדרתי – שינו את חייו מן הקצה אל הקצה [ע' 377]. הנאשם הגדיר עצמו כאדם חם, מחבק ומנשק. האווירה על סט צילומים שונה לחלוטין מעבודה במשרד או כל מקום אחר. הנאשם הכחיש את ביצוע המעשים המיוחסים לו בכתב האישום, וטען כי עושים שימוש בשמו כדי "להדהד אג'נדה" [378].

226. בעניין האישום הראשון טען הנאשם, כי לא זכר כלל את א', ועל כן הכחיש בחקירותיו את כל מה שנטען בעניינה. גם היום הוא אינו זוכר את האירועים המתוארים באישום הראשון, ואת גרסתו הוא מבסס על הדברים שעלו מהעיונות בינו לבין א'. במהלך העיונות האמין הנאשם לטענות שטענה א' כלפיו. בעיונות טענה א' כי הוא העביר את ידו על גבה לשבריר שניה, וכבדיחה. אם חיבק אותה הנאשם והציע לה הצעה מינית – הרי שהדברים היו ב"תקשורת

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

אוהבת". לא ידוע לו מדוע א' הגישה תלונה, אך ידוע לו כי היא פעילה פוליטית שמבקשת לקדם אגינדה שנועדה לעודד נשים להגיש תלונות. לטענת הנאשם, א' הפכה את האירוע ביניהם לאירוע מיני, למרות שלא היה כזה. בזמן אמת, ברור היה גם ל- א' שלא בוצעה כלפיה עבירת מין.

227. לעניין האישום הרביעי טען הנאשם כי ד' אינה אומרת אמת אודות מה שהיה בינם. הנאשם טען כי לא התנהג כלפיה באופן שהיא טענה בעדותה. הוא התנהג אליה ברגישות, בצורה מכבדת. ד' כתבה על כך פוסט מרגש ויפה בעמוד הפייסבוק שלה, וכעבור חודש גם ביקשה מהנאשם חברות בפייסבוק. רק לפני העדות שלה מחקה ד' את הפוסט והעלימה אותו מעיניהם של חוקרי המשטרה. הנאשם טען כי הוא בהחלט זוכר חלק מהמפגש עם ד', גם אם לא לפרטי פרטים [ע' 379].

228. לעניין עדותה של העדה ה' [ע"ת 14] טען הנאשם כי היא אינה דוברת אמת. הנאשם לימד משך כ- 25 שנים, וכי "אין מצב שאני הייתי מתנהג לאחת מהסטודנטיות ככה והייתי ממשיך להיות מורה עד היום הזה". לטענת הנאשם, עדותה של ה' דומה לזו של ד', בשל הקשר שקיים ביניהן. לו הייתה ה' דוברת אמת, לא הייתה מבקשת מ- ד' למחוק מיילים שלה הקשורים לנאשם.

229. לעניין עדותה של העדה ו' [ע"ת 15] טען הנאשם כי היא נהנית כנראה מהחשיפה בתקשורת, והציגה עצמה כ"מומחית" בענייניו של הנאשם [380], אך היא שינתה את גרסתה בכל ראיון שמסרה בתקשורת.

230. אשר לאירוע המתואר באישום השלישי, ציין הנאשם כי פרטיו זכורים לו היטב. הנאשם טען כי מדובר במופע שני של ההצגה "דפוקים". זו הצגה מאתגרת, בה שיחק הנאשם אדם עם לקויות. הנאשם היה מאחורי הקלעים, בכניסה לבמה, ו- ג' הגיעה לצד בו שהה הנאשם. הוא ביקש ממנה כיסא, וכשזו הביאה כיסא – הוא התיישב עליו וביקש ממנה חיבוק לעידוד, טרם עלייתו לבמה. ג' חיבקה אותו, הם החליפו כמה מילים ו- ג' פנתה להמשך ניהול ההצגה ואילו הנאשם עלה לבמה. בסיום ההצגה פגש הנאשם את ג' ביציאה ליד המעלית, לחץ לה את היד, אמר לה לילה טוב והם נפרדו לשלום. למחרת קיבל טלפון מהנהלת התיאטרון, כי ניצה בן צבי ומיכל הללי מעוניינות לפגוש אותו לפני ההצגה. הנאשם שאל באיזה עניין, ונענה כי הפגישה בעניינה של ג' [380]. בפגישה אמרה לו ניצה בן צבי, כי ג' טוענת שהוטרדה מינית על ידי הנאשם. הנאשם היה בהלם מוחלט. הוא הסביר מה היה מבחינתו באירוע הזה, ונמסר לו כי ג' טוענת שהיא הוטרדה מינית בכך שראשו של הנאשם נגע בחזה שלה. הנאשם ביקש מיד להתקשר לג',

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

בנוכחותן של ניצה ומיכל, ולדבר איתה. הוא שוחח איתה באמצעות הרמקול, ואמר לה כי הוא לא זוכר שעשה לה דבר מלבד חיבוק, והתנצל אם פגע בה בדרך כלשהיא. ג' לא אמרה באותה שיחה כי הנאשם משקר, ולא טענה כי לא חיבקה את הנאשם. בשלב מסוים היא אמרה כי היא בהסעה עם שחקנים ולא יכולה לדבר. הנאשם ביקש לקבוע פגישה פנים אל פנים כדי להבהיר את הדברים ביניהם. מעולם לא הוגשה נגדו שום תלונה והוא היה מזועזע מהטענות נגדו [381]. לאחר הברור הוא הבין מניצה וממיכל ש- ג' הודתה להן על התמיכה, ושהיא רואה את העניין כסגור. הנאשם ניסה בהמשך לקבוע פגישה עם ג', אך הבין כי היא אינה מעוניינת להיפגש איתו או לשוחח איתו. אחר כך גם הבין כי היא לא מעוניינת לעבוד בהצגה "דפוקים", ועברה לעבוד בהפקות אחרות. אשר לטענות של ג' כי הנאשם אחז אותה בידה בכוח, "נגח" באמצעות ראשו בחזה של ג' תוך אחיזת החזה בידו – טען הנאשם כי מדובר בשקר. אם נגע ראשו בחזה של ג', הרי זה כתוצאה מהחיבוק ביניהם ולא מעבר לכך.

231. אשר לטענתה של ג' כי שוחח איתה טרם המעשה, שאל אותה היכן היא גרה והציע לבוא לבקר, וכי ג' שאלה אותו אם הוא כרגע משחק דמות – הנאשם טען כי הייתה שיחה בין השניים לאחר החיבוק ולא לפניו. יכול להיות שהנאשם שאל אותה היכן היא גרה, מה היא עושה בחייה ואם יש לה עבודה נוספת. ייתכן שאף אמר לה, מהפה אל החוץ, כי בהזדמנות יקפוץ לקפה לפני הצגה. בשום שלב, הדגיש הנאשם, לא הייתה לו כוונה מינית כלפיה. הוא לא ביקש ממנה מספר טלפון, והוא לא נמשך אל ג'. כל מה ש- ג' אומרת בהקשר זה – היא פרשנות מעוותת שלה את המציאות [ע' 382].

232. הנאשם ציין כי ג' אכן שאלה אותו אם הוא נשוי, והוא השיב לה בחיוב, ולא הבין מה הקשר בין השיחה שהתקיימה ביניהם לבין שאלתה של ג'. אין באפשרותו להסביר את מצבה הנפשי של ג', ולטענתו מדובר ביציאה מפרופורציה. מכל מקום – זה לא קשור אליו, אלא לתהליכים פנימיים שלה.

233. בחקירתו הנגדית התבקש הנאשם להסביר כיצד 5 נשים (מהן שלוש מתלוננות, אשר אין קשר ביניהן) התקבצו עם גרסה אודות מעשים מיניים שביצע בהן. הנאשם השיב כי הוא דמות מפורסמת ויכול להיות שברגע שהתפוצצה הפרשה בתקשורת – הצטרפו סיפורים נוספים, כל אחת וטעמיה [ע' 383]. ייתכן שהדבר קשור לתנועת ה- ME TOO, וייתכן שיש גם עניינים כספיים ותביעות כספיות.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

234. הנאשם אישר כי מעת שהחלו הפרסומים בתקשורת אודות מעשים מיניים שביצע לכאורה, ועד לחקירתו במשטרה (בחודש מרץ 2016) – הטענות נגדו העסיקו אותו. אולם הוא לא הוכן כראוי לחקירתו במשטרה [385-586]. הוא לא ניסה להסתיר דבר ולא להתחמק במהלך חקירתו. הנאשם אישר כי למרות ניסיונו הרב בסרטים ובהצגות – לפני הצגה ישנה התרגשות. לפני הצגות אין לו הרגלים מיוחדים, אבל כשהוא מתרגש אז לפעמים הוא רץ במקום, או מבצע "שכיבות סמיכה". זו דרכו להכניס אנרגיה לגוף כדי להתעורר [377-378]. לפני ההצגה "דפוקים" ההתרגשות והמתח היו גדולים, כיוון שמדובר בתפקיד מורכב וקשה מבחינה פיזית [388].
235. התפקיד של אשת props, כך ציין הנאשם, דורש קירבה פיזית לשחקן. תפקידה לשים על השחקן את כל האביזרים שהוא צריך לסצנה – ולקחת אותם בסיום צילום הסצנה. מנהלת הצגה צריכה לדאוג שכל הגורמים מוכנים כדי שההצגה תצא אל הפועל – לדאוג שכולם מוכנים בזמן. לאחר תחילת ההצגה היא יושבת ליד איש הסאונד והתאורן, ומשגיחה משם על ההצגה ומוודאת כי כולם מבצעים את תפקידם [390]. מנהלת הצגה נמצאת עם השחקנים כל הזמן, מודיעה להם מתי ההצגה הבאה, מתי צריך לצאת, נמצאת איתם בקשר מתמיד.
236. הנאשם טען כי תפקיד מנהלת ההצגה אינו קריטי, כיוון שכולם אנשי מקצוע ויודעים מה העבודה שהם צריכים לבצע. אם יום אחד לא תהיה מנהלת הצגה – עדיין אפשר לקיים את ההצגה בלעדיה [391], אם כי הדבר אינו נהוג.
237. הנאשם אישר כי לא היה מסוכסך עם חמש הנשים שהעידו נגדו (המתלוננות א', ג', ד', והעדות ה' ו-ו') [393]. בנוסף, לא היה מסוכסך עם מי מעדי התביעה שאינם שוטרים. לנאשם הוקרא מתוך חקירתו במשטרה [ת/17] שם ציין כי אינו מדבר באופן בוטה וגס. הנאשם עמד על נכונות אמירה זו, וטען כי את המילים שיוחסו לו הוא יכול לומר באירועים מסוימים, אך לא למישהי זרה ולא למישהי שהוא רוצה "להתחיל" איתה. הנאשם ציין כי הוא מדבר בצורה תרבותית ומכבדת, והוא אינו נוהג לדבר איתם תוך שימוש במונחים כמו "לזייין" או "להזדיין" [394-395]. צורך דיבור כזו אינה מתאימה, היא אינה מכבדת ואינה ראויה [395]. הנאשם הסכים כי אמירות מסוג זה הן מבזות ומשפילות, ואינן מאפיינות את צורת הדיבור שלו [396].
238. הנאשם טען כי הוא אינו מסוג האנשים שנוגעים באנשים אחרים במהלך שיחה איתם, אם כי יש מקרים בהם ישב עם גברים ונשים והחזיק ידיים, כאשר הייתה אינטנסיביות או אנרגיה מיוחדת בשיחה [397].

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

239. בעניינה של המתלוננת א', ציין הנאשם כי במהלך העימות התרשם מהכנות שלה, וסבר כי אינה רוצה לפגוע בו, ועל כן – למרות שלא זכר את האירוע, התנצל בפניה. אולם כשהעידה א' בבית המשפט – היא נראתה שונה לחלוטין מזו שהייתה מולו במהלך העימות. לבית המשפט הגיעה א' כשהיא "מכוונת מטרה" [398]. לטענתו, א' העצימה והגזימה את התיאור של המעשה, והפכה אותו לאירוע מיני.
240. הנאשם הופנה לאמירתו במשטרה [ת/17ב', ע' 10] לפיה מעולם לא פגע באישה, והתבקש להסביר כיצד אמירה זו מתיישבת עם העובדה שידע, עת נחקר במשטרה, כי פגע (גם אם לא במכוון, לשיטתו) במתלוננת ג'. הנאשם עמד על כך שלא פגע ב- ג', אלא היא זו שנפגעה ממנו, ולא עלה על דעתו שמשוהו בכלל קרה עם ג' [ע' 401-400]. הנאשם טען כי הוא "לא יכול להתחבר" לטענתה של ג' כי הוא פגע בה, שכן תגובתה הייתה חסרת פרופורציה [ע' 403-402]. הנאשם שלל את האפשרות כי תגובתה של ג' מלמדת על כך שפגע בה באופן מכוון, ובאופן ש- ג' תיארה בעדותה. הנאשם עמד על כך שתיאורה של ג' – שקרי, וכי איש מהעדים לא תומך בגרסתה.
241. לטענת הנאשם, מאחורי העצמת התיאור של ג' עומד רצון לתבוע אותו תביעה כספית, ואף ג' אמרה לו זאת בתחילת העימות ביניהם [403]. הנאשם לא סבר כי מלכתחילה ג' עשתה "הצגה שלמה" רק כדי לתבוע אותו, אלא שבעקבות האירוע – ג' אמרה שמבחינתה "הנושא סגור", ורק שנתיים וחצי לאחר מכן פנתה לתיאטרון והגישה תביעה כספית [ע' 404]. הנאשם טען כי אינו יכול לדעת אם באופן מכוון ג' הוציאה דברים מפרופורציות על מנת שתוכל להפיק מזה רווח כספי, אולם "מבחינתי, זה מה שהיא עשתה בפועל" [406]. הנאשם נשאל כיצד טענה זו מתיישבת עם כך ש- ג' סיפרה על הפגיעה בה באופן מידי, והשיב כי הוא יכול להעיד רק לגבי האירוע עצמו, ולא יכול להשיב מדוע ג' הגיבה באופן זה. לטענתו, היחס של ג' אליו היה מוטה לרעה, וגם עובדה זו גרמה להעצמת האירוע ביניהם. זאת למרות ש- ג' עצמה שלחה הודעות טקסט לחברה שלה וכתבה לה שלא הייתה תקיפה [407].
242. לטענת הנאשם, הוא חווה חיבוק של אדם העומד מולו, מתכופף ומחבק אותו, ובסיום החיבוק ניהלו שיחה. הוא לא יודע מה ג' חוותה. הנאשם התבקש להבהיר כיצד טענה זו מתיישבת עם העובדה ש- ג' נראתה נסערת על ידי דורית לב ארי, ניר ריקון (שהפנה אותה לקרובת משפחה שלו שמנהלת מרכז סיוע לנפגעות תקיפה מינית) וכיצד ניתן להסביר את ההודעות ששלחה ג' מיד לאחר מכן – לדור שלום, ליואלית, לחברות שלה. הנאשם השיב כי אינו יכול להשיב במקומה של ג' [408]. לטענתו, הוא כלל אינו זוכר שראשו נגע בחזה של ג', אלא נגיעה מקרית

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 18-05-9061 מדינת ישראל נ' איבגי

בחזה באמצעות ידיו, בעת ש- ג' התרוממה בסיום החיבוק [408-409]. הנאשם טען כי גם למחרת, כאשר התבקש להסביר לניצה ולמיכל לשחזר מה היה באירוע:

"אני זכרתי את האירוע עם הידיים. אני זכרתי את ההתרוממות, אבל לא זכרתי שהיה כאן איזה משהו עם הראש. חשבתי על זה וכשניסיתי לתאר את זה אמרתי: אם היה מגע עם הראש הוא נבע רק כתוצאה מזה שהיא התכופפה אלי עם החזה שלה ועם כל החצי גוף עליון שלה כשאני יושב על כיסא".

243. הנאשם נשאל אם קרה לו הרבה פעמים שידי נגעו בטעות בצדי חזה של אישה, והשיב בשלילה [410]. הנאשם טען כי לא התנצל מיד כשהרגיש שידי נוגעות בחזה של ג', כיוון שלא היה מדובר במעשה מכוון. לא היה מדובר במגע מיני, ועל כן לא הרגיש צורך להתנצל.

244. הנאשם מסר כי לפני ההצגה, פגש את ג' בין שלוש לחמש פעמים. לא היה ביניהם קשר מיוחד, גם לא ריב או שיחות מיוחדות [413], והוא לא ידע אודותיה שום דבר אישי בשלב שקדם להצגה. עם זאת, טען כי הגם שההיכרות ביניהם הייתה שטחית, הרי ש"בתיאטרון החיבור הוא הרבה יותר גדול באופן מידי" [414].

245. הנאשם נשאל באיזה שלב שם לב לגודל החזה של ג', והשיב כי לא נתן לכך את דעתו בשום שלב. למיטב זכרונו, במועד הנזכר באישום השלישי, ג' לבשה מעיל, ייתכן בצבע שחור [420]. את החיבוק הוא ביקש מ- ג' בשל ההתרגשות לפני ההצגה. הוא היה זקוק לחיבוק לצורך חיזוק. הנאשם טען כי בזמן אמת, לא ייחס כל חשיבות לאירוע, ולאחר החיבוק עוד ניהל שיחת חולין עם ג' [421].

246. הנאשם הופנה לעימות בינו לבין ג' [ת/12], ונשאל אם הוא עומד על כך שהאירוע היה דקה או שתיים לפני תחילת ההצגה, והשיב כי ייתכן שמדובר בפרק זמן ארוך יותר, ומבחינתו זה היינו הך [422-423]. לא זכור לו אם ממש לפני בקשתו לחיבוק – הוא ביקש מ- ג' להביא לו כיסא. זכור לו שהאירוע קרה בעת שישב על כיסא, והוא מאמין ש- ג' היא שהביאה את הכיסא [424]. אם ג' הביאה את הכיסא, המשמעות היא שמדובר בפרק זמן ארוך יותר משתי דקות, טרם תחילת ההצגה. זאת, מאחר ואין מבחינתו כל הגיון לבקש כיסא כאשר שתי דקות אחר כך הוא אמור לצאת לבמה [425].

247. הנאשם הופנה לגרסתו במטרה [ת/17ב', ע' 143] בה שלל לחלוטין את האפשרות כי החזיק את ידה של ג' במהלך השיחה עמה. הנאשם נשאל אם הוא עומד על טענה זו גם היום והשיב כי "כנראה שלא" [ע' 427], כי זה מה שזכר בעת שנחקר, וכי אינו יכול להשיב [ע' 428]. בהמשך

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

טען כי "יכול להיות שמישהו תיקן אותי ואז הבנתי שטעיתי ואמרתי את האמת, אמרתי משהו אחר" [ע' 429]. וכשנדרש לפער בין שתי הגרסאות במשטרה [ת/17ב', ע' 143 ו- ע' 163] הסביר כי תחילה הרגיש שלא החזיק את ידה של ג', אולם אם מישהו תיקן אותו והוכיח לו שהוא החזיק את ידה, הרי שהנאשם תיקן את גרסתו [430]. עם זאת, הנאשם כיום אינו זוכר אם החזיק את ידה של ג' או לא [432].

248. הנאשם טען כי ג' עברה במקום כדי לבדוק מה שלומו, והוא ביקש ממנה חיבוק בשל ההתרגשות לפני תחילת ההצגה. אין בכך שום דבר יוצא דופן. הנאשם טען כי אינו זוכר אם ניסה להפיג את ההתרגשות בדרכים נוספות, מלבד החיבוק עם ג' [ע' 433]. לטענתו, היו פעמים רבות נוספות בהן ביקש חיבוק לפני כניסה לבמה [434], ומדובר בדבר מקובל, גם בין שחקנים לבין עצמם. הנאשם נשאל מדוע אם כך לא מסר במהלך חקירתו במשטרה כי הוא נוהג להתחבק כדרך להפגת התרגשות לפני תחילת הצגה, והשיב כי החיבוק הוא דרך לשאוב עידוד אחד מהשני, אך לא מהלך הקשור להכנה להצגה [434-437].

249. הנאשם טען כי אינו רואה בחיבוק לפני תחילת ההצגה שום דבר חריג, וכי התחבק גם עם אנשים זרים לחלוטין. הנאשם הביע פליאה על כך שהוצגה בפניו טענתה של ג', לפיה לא היה שום חיבוק, ועמד על כך שהיה חיבוק מלא [ע' 438].

250. הנאשם נשאל מדוע בעדותו מסר לפחות שלושה שמות של אנשים איתם נהג להתחבק לפני תחילת הצגה, ואילו כשנשאל אותה שאלה במשטרה – השיב כי "זה לא משנה". הנאשם השיב כי באותו רגע "לא היה לו ראש" להיכנס לשמות ספציפיים [ע' 440]. כשהוצגה בפניו שאלת החוקר במלואה (בה התבקש למסור שמות של אנשים שאיתם נהג להתחבק, כדי שהחוקרים יוכלו לאמת את גרסתו בנקודה זו), טען כי לא הבין שזו הייתה כוונת החוקרים, כי לא הבין שהוא נשאל באופן ספציפי לגבי ההצגה "דפוקים", וכי אם היה מבין את השאלה ואת כוונת החוקרים, היה מוסר להם את השמות שמסר בבית המשפט [441]. כשהוקראו לו קטעים נוספים מתוך אותה חקירה, על מנת שיובן הקשר השאלות, טען כי היה לו סוג של "בלק אאוט", ולא הייתה לו שום כוונה להסתיר [442].

251. הנאשם אישר כי כשביקש מ-ג' חיבוק, כוונתו הייתה לחיבוק הדדי [443]. לשאלה מדוע אם כך לא קם מהכיסא השיב כי זו הייתה הסיטואציה – הוא רצה חיבוק, ובעודו יושב הרים את ידיו כלפי מעלה [444]. לא זכורה לו סיטואציה דומה עם אנשים אחרים, כיוון שבדרך כלל, כשהוא מחבק אנשים – מדובר במצב בו עומדים אחד מול השני ומתחבקים. עם זאת, קורים מקרים

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 18-05-9061 מדינת ישראל נ' איבגי

בהם הוא יושב בקבוצת חברים, ומצטרף מישהו, מתכופף לכיוונו של הנאשם ומחבק אותו [447]. בסיטואציות כאלה, כך הנאשם, ייתכנו מקרים בהם הראש שלו או היד שלו נגעו בחזה של אישה. הנאשם התבקש לספר על מקרים דומים ולמסור שמות של נשים בהן היו סיטואציות בהן ראשו או ידיו נגעו באקראי בחזה שלהן. הנאשם השיב כי אינו יכול לזכור, אבל ייתכן בהחלט שהיו אירועים כאלה [448].

252. הנאשם נשאל אם זכור לו מה היה בשיחה בינו לבין ג', והשיב כי הוא זוכר שהייתה שיחה, וזוכר חלקים ממנה, אך לא את כל תוכן השיחה בפרטי פרטים. כאשר ג' אמרה מה היה תוכן השיחה – הוא (הנאשם) "התחבר לזה" [ע' 453]. לטענתו, הוא שאל את ג' שאלות שונות מתוך סקרנות וכדי להעביר את הזמן [454]. הנאשם אישר כי אמר ל- ג' שאולי יקפוץ אליה לקפה איזה יום לפני ההצגה. הוא לא ביקש ממנה מספר טלפון והיא לא משכה אותו בשום צורה. זו הייתה שיחה מהפה אל החוץ [ע' 456]. לטענתו, לא ניסה לפלרטט עם ג' [457]. ייתכן ששאל אותה אם יש לה חבר [458], אך לא כדי להתחיל איתה.

253. הנאשם הכחיש כי בסוף המפגש ביניהם ג' יצאה נסערת. הוא לא יודע מה קרה בין השלב שהסתיים המפגש ביניהם לבין השלב בו פגשה אחרים ונצפתה כשהיא נסערת. הוא יכול לומר ש- ג' הלכה לה לאחר שהמפגש ביניהם נגמר בצורה נעימה [459]. הנאשם נשאל לגבי כל הפרטים שטען כי אינו זוכר במדויק מהאירוע – את הבאת הכיסא, את מגע הראש בחזה של ג', את מגע הידיים בצדי החזה של ג'. הנאשם ציין כי את מגע הידיים הוא זוכר, כי ידיו אכן נגעו בחזה של ג', אך הוא לא ייחס לכך חשיבות [460].

254. הנאשם העיד כי כאשר התבקש להגיע למחרת לפגישה בתיאטרון בעניינה של ג' – לא ניסה לשחזר מה היה האירוע אשר בגינו רוצים לקיים את הפגישה [461]. לכן, כאשר הגיע לפגישה עם גב' בן צבי – היה בהלם מוחלט, ולא חשב שמדובר במשהו חריג בעניינה של ג' [462].

255. הנאשם מסר כי לא שאל את ג' אם מתאים לה עכשיו לשוחח, דקות ספורות לפני תחילת ההצגה, אבל אם היה לה משהו לעשות, היא פשוט הייתה הולכת. אף אחד לא החזיק אותה בכוח [464]. ג' לא הייתה תחת מרותו, והנאשם לא מעסיק אותה, ואין שום פערים ביניהם [465-466]. הנאשם הסביר כי מבחינתו, לכל אחד תפקיד משלו, ונוצרו חברויות על בסיס של עבודה משותפת, ללא הבדלים. שחקן אולי יכול לחשוב על מעמדו בפרמיירה או בראיון, אך לא במהלך עבודה יום יומית [467-468]. הנאשם נשאל אם מבחינה אובייקטיבית אין הבדל בין שחקן שהוא כוכב ראשי ושחקן ראשי בהצגה, לבין מי שמבצעת עבודה מאחורי הקלעים, והשיב כי ג' אמרה

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

בעדויותיה כי הוא (הנאשם) רק אורח בהצגה, וכי יש לפטר אותו. קורה לא אחת שאנשי הצוות חושבים שהם התיאטרון, והשחקנים הם אורחים בתיאטרון [469].

256. הנאשם ציין כי במהלך האינטראקציה שלו עם ג', לא זכור לו כי עמד בשלב כלשהו [470]. ג' שאלה אותו במהלך השיחה ביניהם אם הוא נשוי ואמרה לו כי היא בגיל של הבת שלו. בזמן אמת הוא לא הבין מה היא אומרת, ושאל אותה מה זה קשור [471]. הוא לא זוכר את המשך השיחה. זכור לו רק שהשיחה הסתיימה בטוב, ו- ג' הלכה מהמקום. לא זכור לו שום אירוע יוצא דופן בעקבות השיחה.

257. לטענת הנאשם, זכור לו כי השיחה בינו לבין ג' התנהלה לאחר החיבוק. הוא ישב על הכיסא, ג' הגיעה, הוא ביקש ממנה חיבוק, ולאחר החיבוק התנהלה השיחה. הוא אינו זוכר כי החזיק בידה, ועל כן אינו יכול למקם אותה או להעריך את כמה זמן נמשכה החזקת היד [472-473]. זכור לו שהדבר הראשון שהוא אמר ל- ג' כשראה אותה, הוא "תני לי חיבוק".

258. הנאשם העיד כי הוא ישב בצד הבמה, מאחורי הקלעים. היו מספר שטחים התחומים על ידי וילונות שחורים (קוליסות). בשטח בו היה הנאשם – לא היה איש מלבדו. ג' הגיעה לשם, כאשר הנאשם ישוב על כיסא. לא ייתכן כי ג' הביאה לו כיסא שתי דקות לפני תחילת ההצגה. כאשר ראה את ג', ביקש ממנה חיבוק, ללא שום שיחה מקדימה. לאחר החיבוק השניים המשיכו את השיחה [474].

259. לנאשם הוקרא התיאור של ג' את סדר הדברים, מתוך העימות שנערך ביניהם [ת/12ג'], ונשאל מדוע לא תיקן את טענתה של ג', כי החיבוק היה לפני השיחה ביניהם. הנאשם השיב כי ממה שזכור לו אמר זאת לפחות במקום אחד, ולא ייחס לכך חשיבות. בהמשך הוקרא לו התיאור שהוא עצמו מסר במהלך העימות, ממנו עולה כי תחילה שוחח עם ג' ורק אז ביקש ממנה חיבוק. הנאשם טען כי לא מסר את סדר הדברים ולא הקפיד על כך [475-476]. ייתכן כי תיאר את סדר הדברים באופן ש- ג' מסרה אותם, אבל זה לא אומר שהחיבוק היה אחרי השיחה.

260. הנאשם נשאל, מדוע בעימות לא שלל את טענתה של ג' כי לאחר הנגיעה בחזה – קפאה ולאחר מכן ברח מהמקום. הנאשם השיב כי מדובר בשקר. הוא נשאל מדוע לא אמר ל- ג' כי לא ברח מהמקום אלא המשיכה לשוחח איתו, והשיב כי במהלך העימות "אמר הכל" [476-477]. לנאשם הוקראה פעם נוספת גרסתו בעימות. לאחר הערות מאת בא כוחו [ע' 478] הוסיף הנאשם, כי ייתכן והסיחו את דעתו ועל כן לא ענה דבר מסוים. הנאשם נשאל מדוע לא מצא בשום שלב של

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

העימות להביא את סדר הדברים על דיוקם (לשיטתו), והשיב כי אם הדבר לא נאמר, הרי זה רק בגלל שהסיחו את דעתו כיוון שהפריעו לו במהלך העימות [480]. הנאשם נשאל לפיכך מדוע לא העמיד את הדברים על דיוקם במהלך חקירתו במשטרה, והשיב כי הוא תיאר את האירוע לפי ראייתו. ייתכן כי לא היה מודע מספיק, או מותש בחקירתו, וייתכנו גם סיבות אחרות. ייתכן גם שאמר את הדברים "איפה שהוא", אם כי אינו זוכר היכן [481]. לטענתו, אם סדר הדברים היה כפי שתיארה אותם ג', הרי שלאחר ש- ג' הייתה אומרת לו כי הוא נשוי וכי היא בגילה של בתו – הוא לא היה מבקש ממנה חיבוק. הנאשם שלל את הטענה כי הוא הופך בעדותו את סדר האירועים, כדי שיתאימו לגרסתו [482].

261. הנאשם נשאל אם מצא לנכון להבהיר לשוטרים את סדר הדברים במהלך החקירה שלאחר העימות, והשיב כי לא ייחס לכך חשיבות [485]. העד נשאל מדוע בחקירתו הראשונה, עוד בטרם העימות, כאשר הוצגה לו גרסתה של ג' ממכתב התלונה שלה – מצא לנכון לתקן רק את טענתה כי העניקה לנאשם טפיחה על השכם (ולא חיבוק), ומדוע לא מצא לנכון להתייחס לטענתה של ג' באשר לסדר הדברים. הנאשם השיב כי תשומת לבו לא הייתה מופנית לתיאור של סדר האירועים, וייתכן כי בטעות לא ייחס לכך חשיבות. ייתכן כי בדיעבד היה צריך לתקן את הדברים [ע' 487-488]. לאחר שלב חקירות המשטרה, כבר ראה לנכון לייחס לדברים חשיבות, וייתכן כי אמר זאת לעורך הדין שלו. לנאשם הוקרא המענה שניתן לכתב האישום, ונשאל אם לא היה מקום להביא אז את גרסתו, לפיה סדר הדברים היה הפוך מזה שמתואר בכתב האישום. הנאשם השיב כי ייתכן שנעשתה טעות או חוסר תשומת לב [489-490].

262. הנאשם טען כי ג' לבשה מעיל, אשר למיטב זכרונו היה סגור, וכי אם ראשו נגע בחזה של ג', הרי שביניהם חצצו המעיל והסוודר שלבשה ג' [491]. כשנשאל מדוע הסכים אם כך לטענתה של ג' כי לא לבשה מעיל, השיב כי במה שהוא לא בטוח לחלוטין – הוא אומר שיכול להיות, אם כי עדיין התמונה שהוא מחזיק בראשו היא כי ג' לבשה מעיל. בעיניו, נקודה זו חסרת משמעות [493].

263. הנאשם ציין כי לא מצא תשובה לשאלה מדוע תצא ג' נסערת מההצגה ותשלח הודעות לאחרים על פגיעה מינית. הוא יכול להגיד רק מה היה [495]. לא יכול להיות שהוא הניח את ראשו על החזה של ג', כפי שטוען דור שלום, כיוון ש- ג' הייתה מעליו, והוא ישב על כיסא. הנאשם ציין כי הוא אינו שולל את מה ש- ג' חוותה ואת מה שעבר עליה. לדעתו, ג' עברה חוויה, אבל מה שהיא עברה לא קשור למה שהיה בין השניים. לכן גם אמר ל- ג' שאם פגע בה בצורה כלשהיא

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 18-05-9061 מדינת ישראל נ' איבגי

– הוא מבקש את סליחתה [499]. לדעתו, המניפולציה של ג' החלה בשלב מאוחר יותר, בו כבר תכננה לגשת למשטרה [500].

264. בפני הנאשם הוקראו הודעות טקסט ששלחה ג' מיד לאחר ההצגה, והוא נשאל אם לטענתו ג' המציאה את השקרים האלה מיד לאחר ההצגה. הנאשם השיב בשלילה, וטען כי ייתכן שזה מה ש- ג' חוותה, ועל כן גם התנצל. בזמנו לא הטיל ספק בחוויה שלה, אך היום הוא חושב על הדברים אחרת [501]. הנאשם דחה את האפשרות כי לחץ את הראש שלו לחזה של ג', וטען כי ייתכן וראשו נלחץ לחזה שלה, כתוצאה מכך ש- ג' רכנה לחבק אותו, וכי "זה טבעו של חיבוק" [502].

265. הנאשם טען כי היו פעמים נוספות בהן יכול להיות שהתבקש להגיע לפגישות בתיאטרון "מהיום להיום". כאשר קיבל מדור שלום את שיחת הטלפון יום לאחר האירוע עם ג' – הבין כי רוצים להיפגש איתו לפני תחילת ההצגה בעניין ג', וכי ניצה בן צבי תדבר איתו. הוא אינו זוכר אם זה עורר אצלו שאלות [504-505]. מלבד הפגישה בנוגע ל- ג', לא זכור לו שהוא התבקש להגיע לפגישה עם מנכ"לית התיאטרון בנוגע לאדם מסוים, אך הוא לא נתן לעניין את דעתו. ייתכן שמדובר ביום שבו היה עסוק והגיע מיום צילומים [506].

266. בהמשך חקירתו הנגדית מיום 28.4.19 מסר הנאשם, כי הפגישה עם ניצה בן צבי ומיכל הללי התקיימה בחדר ההלבשה של השחקנים. זאת לאחר שהפגישה נקבעה לבית הקפה בתיאטרון. הנאשם הסביר כי היה צריך להגיע לחדר ההלבשה, וניצה ומיכל רצו שהפגישה תתקיים ללא אנשים נוספים. השיחה ארכה בין 15-30 דקות. לא נערכה פגישה נוספת בעניין. בשיחת טלפון מסרה ניצה לנאשם כי "הכל נסגר לשביעות רצונה" של ג' [ע' 605].

267. הנאשם נשאל אם בשלב בו מסרו לו ניצה ומיכל את גרסתה של ג' – הוא כבר הבין ש- ג' מייחסת לו משהו שלא עשה. הנאשם השיב כי הבין זאת ואף אמר זאת לניצה ולמיכל. משכך, התבקש הנאשם להסביר מדוע התקשר ל- ג', בנוכחותן של ניצה ומיכל, והתנצל בפני ג'. הנאשם השיב כי רצה שניצה ומיכל יהיו עדות לשיחה עם ג', בה ימסור לה כי לא עשה לה שום דבר מסוג הדברים שאותם היא טוענת, וכי הוא מבקש את סליחתה אם נפגעה ממנו, כי לא הייתה שם כוונה מלבד חיבוק של עידוד [608-609]. הנאשם נשאל מדוע במהלך חקירתו מסר לחוקריו כי בשיחת הטלפון אמר ל- ג' "אני לא יודע מה קרה, אני לא עשיתי לך כלום", ומדוע לא מסר לחוקריו כי אמר ל- ג' שהאירוע לא אירע באופן שהיא מתארת אותו. הנאשם השיב כי אמר זאת לחוקרים בדרך אחרת, שמבטאת את אותו רעיון [609]. הנאשם עמד על כך כי בשיחת

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

טלפון עם ג' – הם ירדו לפרטי פרטים. הוא אמר ל- ג' שהוא חיבק אותה, והיא חיבקה אותו, והוא לא מביין על מה הרעש והמהומה. הוא לא שלל את האפשרות כי היא נפגעה, ועל כן התנצל [610-611].

268. הנאשם אישר כי ניהל את השיחה עם ג' ברמקול, כדי שגם ניצה ומיכל ישמעו מה ג' השיבה לו. לטענתו, הוא דיבר עם ג' בכל הכנות, אמר כי הוא מבקש סליחה אם ג' נפגעה בדרך כלשהיא, ו- ג' השיבה כי היא לא יכולה לדבר שכן היא בהסעה להצגה. ג' לא דיברה הרבה, אך לא הכחישה את דבריו של הנאשם. עובדה כי כשניצה שאלה את ג' על השיחה, ג' אמרה לה כי הנאשם התנצל, וכי היא מרגישה יותר טוב [613].

269. הנאשם אישר כי יכול להיות שהציע ל- ג' לחזור להצגה, וכי רצה לתקן את התחושה של ג'. הנאשם השיב כי אינו זוכר אם ג' אמרה לו שהוא לא יכול לדבר ולהתנהג כך, בעיקר במעמדו, וכי אינו זוכר ש- ג' אמרה לו כי היא מזועזעת וייקח לה זמן להירגע [614].

270. הנאשם לא זכר אם סיפרו ל- ג' שגם מיכל וניצה מאזינות לשיחה [615]. הדבר לא הוסתר מ- ג'. הנאשם הופנה לגרסתו במשטרה [ת/17ב', ע' 89], לפיה טענותיה של ג' כלפיו נסגרו בתום שיחת הטלפון, ונשאל כיצד הדבר מתיישב עם העובדה ש- ג' לא המשיכה לעבוד בהצגה. הנאשם השיב כי ייתכן ש- ג' לא רצתה להמשיך לעבוד איתו, ואחר כך עברה להתגורר בתל אביב. הוא לא יודע מה הסיבות של ג' לכך שלא חזרה לעבוד בהצגה "דפוקים" [616-617].

271. הנאשם אישר כי מלבד השיחה עם ניצה ומיכל, שוחח איתן פעם נוספת אודות ג', והן עדכנו אותו ש- ג' מודה להן על הטיפול, וש- ג' רוצה לעבוד בהצגה אחרת. לא זכור לו אם ניצה או מיכל עדכנו אותו. עד כמה שזכור לו, כשנה וחצי לאחר מכן עדכנו אותו מהתיאטרון כי נשלח מכתב התראה מטעמה של ג' [621-622]. מיכל או ניצה לא הראו לנאשם את פרוטוקול הביורור עם ג' [623], ולא עדכנו אותו לגבי נסיבות הפסקת עבודתה של ג' בתיאטרון. רק לאחר שקיבל את חומרי החקירה הבין כי ג' הפסיקה לעבוד בתיאטרון ועברה להתגורר בתל אביב. בהמשך, ולאחר שהוקראו לו חלקים מדבריו במהלך העימות עם ג', ציין כי מהתיאטרון הודיעו לו, סמוך לאחר קבלת מכתב ההתראה, שהם לא מתכוונים להיענות לדרישתה של ג', כיוון ש- ג' עברה לגור בתל אביב מיוזמתה. הוא אינו זוכר מי בתיאטרון מסר לו את מכתב ההתראה ועם מי היה בקשר בעניין [624]. המכתב הועבר אליו לידיעה, ולא ביקשו את תגובתו [625]. הנאשם אישר שהוא עודכן גם לגבי סכום התביעה, אך מדובר היה בעדכון כללי מאוד. התיאטרון לא שיתף אותו במה שקורה בין התיאטרון לבין ג' [629].

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

272. הנאשם עמד על כך שהאמין שהעניין עם ג' "נסגר", וכראיה – המשיכו לעבוד עוד שנתיים חצי, ו- ג' לא אמרה לו דבר בנושא [630]. הנאשם היה מוכן להניח כי ג' "עברה משהו" וכי "קרה לה משהו", ולכן גם ביקש סליחה למחרת היום. עם זאת לא הייתה פגיעה מכוונת, וההשלכות של האירוע קשורות ל- ג', ולא לנאשם [631]. הנאשם עמד על כך כי אינו יכול להבין את תגובותיה של ג'. הוא אינו טוען כי מדובר ב"הצגה אחת גדולה", אך זה לא קשור לאירוע שאכן קרה. היה חיבוק, הוא אינו שולל את זה שהיה מגע בין ראשו לחזה של ג' (ואף היה מוכן להתנצל על כך), אך הוא אינו יכול להסביר את ההתנהלות של ג' [633].
273. הנאשם טען כי אם היה ממש בטענתה של ג' כי הייתה שיחה ולאחר מכן חיבוק, הרי שלא היה מבקש חיבוק ממישהי שאמרה לו כי היא בגיל של הבת שלו וש"הזכירה" לו שהוא נשוי. וגם אם היה מבקש חיבוק, לא היה מעז לבצע את המעשה המיוחס לו בכתב האישום, כשעוד מעט הוא צפוי להיכנס להצגה וכש- 800 איש מחכים באולם, כשהוא אינו יודע איך ג' תגיב [637-638].
274. הנאשם ציין כי אם ראשו נגע בחזה של ג', מן הסתם מדובר בחלק העליון של ראשו (מעל המצח), שכן ג' עמדה ממש "מעליו" והתכופפה כדי לחבק אותו [638-639]. הנאשם שלל מכל וכל את התיאור של ג', כי הרגישה שהנאשם מבצע עם ראשו "תנועות שחיה" בתוך החזה שלה. הנאשם טען כי היה מדובר בחיבוק קצר ותמים [639]. הנאשם מסר כי עם ג' לא הייתה שום סיטואציה אינטימית [511]. הנאשם לא זוכר שום סיטואציה אינטימית עם א', ובשום אופן לא נגע בה באופן אינטימי. כך גם לא עם המתלוננת ד', ולא עם העדות ה' ו- ו'.
275. לטענת הנאשם, בתעשיית הקולנוע והתיאטרון, גם כאשר יש היכרות שטחית, היא נחשבת לקרובה. מקובל באותה תעשייה, כך המשיך הנאשם, להתנשק – גם על השפתיים. אולם אם יפגוש מאפרת חדשה או מלבישה חדשה – הוא לא ינשק אותה על השפתיים, אלא אם כן היא תנשק אותו באופן זה [513-514].
276. הנאשם ציין כי לא זכור לו שהעיר הערות מיניות או סיפר בדיחות בעלות אופי מיני לאנשים שאינו מכיר [516]. את המתלוננת א' הוא לא זכר, ולכן גם אינו זוכר אם היה לו סכסוך כלשהו איתה. מתוקף תפקידה כ"נערת props" הקשר ביניהם היה צמוד במהלך העבודה. דווקא בעקבות העימות שנערך ביניהם במשטרה, הוא שמע את א' מציינת כי הם היו מתחבקים כל בוקר, מתנשקים ואומרים שלום. הייתה להם מערכת יחסים חמה וקרובה, כך לפי דבריה של

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

א'. הנאשם עצמו עמד על כך כי הוא אינו זוכר אותה, ועל כן לא יכול להשיב לשאלה אם הזמין אותה לשתות קפה, אם היא פגעה בו פעם או הטרידה אותו [517]. הנאשם ציין כי בעבודה הוא לומד כל כך הרבה טקסטים, ופוגש כל כך הרבה אנשים, שפשוט אינו יכול לזכור את כולם [520]. הנאשם נשאל, אם אינו זוכר כלל את האירוע, כיצד הגיע למסקנה כי דברים שנטען כי אמר למתלוננת א' – נאמרו כבדיחה. הנאשם הסביר כי כששמע את א' הבין, כי אם עשה ואמר את שיוחס לו, הרי שהדבר יכול להתאים למשהו הנעשה ונאמר בהומור. הנאשם ציין כי לא היה מעז לבצע פעולה מינית כזאת, ועוד לפני כל כך הרבה אנשים.

277. הנאשם הבהיר כי אמנם הוא שחקן ראשי, ו- א' היא נערת props. יחד עם זאת אין שום מערכת יחסים של מרות ביניהם. היחסים ביניהם הם יחסים חבריים. יש הבדלי מעמדות, אך אף אחד לא מתייחס לזה על הסט [521-522]. הנאשם ציין כי במהלך העימות, המתלוננת א' לא הדגימה בעימות תנועה של אצבע לאורך הגב שלה, אלא הראתה תנועה של כף יד מושטת כלפי מטה. עם זאת, ציין כי הוא עצמו הדגים במהלך העימות תנועה של אצבע אחת, שאל את א' אם כך הדברים נעשו, והיא אישרה זאת [523].

לטענתו, הוא מקבל את רוח הדברים שבעימות עם א', ומאמין לרגש הכללי שהיא הביעה. עם זאת, ומכיוון שאינו זוכר כלל את האירוע, הסביר מה סביר להניח שעשה. לא נראה לו כי הוא הכניס את ידו או ליטף את גבה של א' כפי שהיא מתארת [525].

278. הנאשם הופנה לדברים שמסר במהלך העימות עם א', כאשר א' תיארה את האירוע הראשון שבכתב האישום, והנאשם מסר בעימות "יכול להיות שזה קרה, אני לא מכחיש את זה". הנאשם הסביר כי אינו זוכר כלל את א', ולא זוכר את האירוע. לכן אמר כי זה יכול להיות. אולם ההדגמה שביצע במהלך העימות היא האופן שבעיניו יכול היה להתרחש המעשה. הנאשם הסכים כי העברה של אצבע אחת לאורך הגב אינה יכולה להיחשב כ"ליטוף" [526-527]. הנאשם נשאל מדוע טרח לתקן פרטים מסוימים שמסרה א' בעימות, ואילו לגבי עצם הליטוף לאורך הגב, הוא מסר בתגובה כי האירוע "יכול להיות" וכי הוא אינו "מכחיש אותו". הנאשם טען כי הוא התחבר לרגש של א', ובאופן כללי אינו זוכר את האירוע. ייתכן שאמר בשלב מאוחר יותר של העימות, כי הדברים נעשו באופן אחר [ע' 528-529]. הנאשם ציין כי באופן כללי, אינו נוהג להעביר את אצבעו לאורך גבן של נשים, ואינו נוהג ללטף אותן לאורך הגב. למרות זאת, הוא בטוח שאם היה אירוע כזה, לכל היותר מדובר בהעברת אצבע ולא בליטוף. זאת כיוון שהתיאור של הליטוף שמסרה א' הוא של מעשה מיני וחדירה לפרטיותו של אדם [530-531].

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

279. הנאשם ציין כי מעשה של ליטוף אדם באופן שא' מסרה הוא מגע אינטימי, שהוא לא היה מבצע. לשאלה אם מגע באצבע אחת אינו מעשה מיני השיב כי אם עשה את המעשה הזה, הרי שאין בו שום דבר מיני, אלא בדיחה לא מוצלחת [532-533].

הנאשם ציין כי אינו זוכר אם אמר ל- א' את המשפט "פרצה קוראת לגנב". אם א' אומרת שהמשפט נאמר, אין לו סיבה להניח שהיא משקרת. הנאשם נשאל לפיכך מדוע, אם מדובר באירוע שלא זכור לו כלל, במהלך חקירתו טען, כשהושמעה לו גרסתה של א', "לא היה, לא אמרתי דבר כזה, אז היא משקרת" [ת/17ב', ע' 202]. הנאשם עמד על כך שגם היום הוא טוען כי א' משקרת [534], וכי במהלך חקירתו טען כי א' משקרת, בשל האופן בו תיארו לו את הדברים [535]. הנאשם נשאל לגבי הפער בין תגובתו בחקירה (לפיה א' משקרת) לבין תגובתו במהלך העימות (לפיה יכול להיות שזה קרה), ביחס לאותו אירוע ממש. הנאשם השיב כי בחקירתו לא ראה את א' ולא זכר אותה או את האירוע. לעומת זאת, כשראה את א' במהלך העימות, האמין לרגש שהיא הביעה. לכן "הלך איתה" והשיב כי "יכול להיות שזה קרה". בהמשך העימות תיאר את מה שיכול היה לקרות באירוע מהסוג הזה [537]. המשפט "פרצה קוראת לגנב" אינו משפט הנמצא אצלו "בקופסא" ויוצא ברגע נתון. כך גם לגבי המשפט "אני רוצה לזיין אותך". לא מדובר במשפטים שמלווים אותו [538]. הנאשם נשאל אם הוא ו- א' היו במערכת יחסים חברית וטובה, והשיב כי כך אומרת א'. לנאשם הוקראה גרסתה של א' במהלך העימות, לפיה היו להם יחסי קולגיאליים, והשיב כי א' אמרה דברים אחרים לגמרי, ותיארה את מערכת היחסים ביניהם כמערכת יחסים קרובה וחמה [539-540].

280. הנאשם נשאל אם יכול להיות, שבשל שעות העבודה המרובות יחד, בגלל קרבה פיסית אל נערת ה- props, הוא הרשה לעצמו "לעבור את הגבול", והשיב בשלילה [544]. הנאשם עמד על כך ש"מה שעשיתי, תיארתי, וזה מה שהיה – לא יותר מזה" [545].

הנאשם ציין כי כשהבין על מה מתלוננת א', עמדו לו דמעות בעיניים, כיוון שהוא נחקר על עניין בו "לא קרה שום דבר, מבחינתי", וככל שהדברים התבררו בעימות, הוא הבין על מה הוא נחקר ועל שום מה נהרסו חייו [549-550]. הנאשם נשאל לפיכך על שום מה הוא הביע צער וביקש סליחה מ- א' במהלך העימות. הנאשם הסביר כי אם א' הייתה אומרת לו "בזמן אמת" ואם הוא היה מבין שעשה משהו לא בסדר – הוא היה מבקש ממנה סליחה כבר אז. במקום זה, ביקש ממנה סליחה במהלך העימות [550].

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

281. הנאשם נשאל מדוע אמר ל- א' במהלך העימות "לא הרגשתי את זה" ו- "לא ראיתי את הפגיעה שלך", ונשאל על מה יש אם כך להתנצל ולהצטער. הנאשם השיב כי הוא הביע צער כיוון שאם פגע בה, ואם זה מה ש- א' חושבת שנעשה לה – הוא בכל זאת מתנצל, למרות שהוא לא חווה שום אירוע יוצא דופן עם א' [551].
282. הנאשם מסר כי האמירה "פרצה קוראת לגנב" נועדה להצחיק – אותו ואת א'. עם זאת, הוא אינו זוכר את האירוע, ועל כן מדובר בהשערה שלו. בדיעבד, יכול להיות שמדובר בבדיחה פסולה [553]. מדובר בניסיון לצחוק איתה, ולא לצחוק עליה. ייתכן שזה לא היה מוצלח, אבל המעשה לא נועד ללעוג לה. מדובר בהומור על המחשוף [עי' 555]. לא היה בכך שום דבר מיני והמעשה לא נעשה על מנת לבזות את א'. היום, המשיך הנאשם, לא היה עושה מעשה שכזה. רמת המודעות היום גבוהה יותר [556].
283. אשר לאירוע השני שבאישום הראשון, טען הנאשם כי לא אמר את המשפט "איך הייתי רוצה לזיין אותך", אם כי אירוע כזה אינו זכור לו. הנאשם השיב באופן דומה גם לשאלה אם ביקש "להתחיל" עם א'. יכול להיות שאמר לה "אני רוצה לשכב איתך", היא השיבה בשלילה ובזה נגמר הסיפור, אך לנאשם אין שום זיכרון מהאירוע הזה [557]. א' עצמה, טוען הנאשם, אמרה כי היה מדובר בחיבוק חברי וכי היו שם אנשים נוספים. הנאשם טען כי אם היה מדובר בחיבוק חברי אשר בעקבותיו באה הצעה – אין בכך שום פסול. אבל יכול להיות שהאירוע לא קרה בכלל [558].
284. הנאשם נשאל, אם אינו זוכר את האירוע, כיצד הוא יכול לעמוד על כך שאת המשפט "הייתי רוצה לזיין אותך" – הוא לא אמר. הנאשם השיב כי אינו מדבר באופן כזה לאנשים שאין לו קשר אינטימי קודם איתם [559]. הנאשם עמד על כך כי לעולם לא יבצע מעשה מיני כלפי מישהי, ורק לאחר מכן ישאל אותה אם המעשה מוסכם עליה, וכי בחיים לא אירע לו מקרה כזה [563]. הנאשם נשאל אם כך כיצד חיבק את א', ותוך כדי כך הציע לה לשכב איתו. הנאשם השיב כי לשיטתה של א' – החיבוק היה חברי (וחיבוקים כאלה חיבק אותה גם בעבר), וכי אם הייתה הצעה – הרי שהוא הציע ל- א', א' השיבה, ו"בזה זה נגמר" [563-564].
285. לטענת הנאשם, אם היה מעשה כמו זה ש- א' מתארת, הרי שהוא היה זוכר אותה. העובדה שאינו זוכר את א' מלמדת כמה העניין היה שולי [567]. הנאשם נשאל אם היה מבצע מעשה דומה גם לאישה שאינה חלק מתעשיית הקולנוע והתיאטרון, ואם לא – מה הרלבנטיות של הסבריו על החופש והפתיחות הנהוגים בתעשייה זו. הנאשם השיב שאם היה מעשה שכזה, זה

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

נבע מאותו חופש הנהוג בתעשיית הקולנוע והתיאטרון, המאופיין גם בשעות עבודה ביחד, חברות וקירבה [569-570]. הנאשם נשאל אם מחוץ ל"תעשייה" – כללי ההתנהגות הם אחרים, והשיב כי בכל מקום הכללים הם אותם כללים לגבי פגיעה וכי: "אני לא פגעתי ב- א', במה שקרה איתה לא הייתה שום פגיעה מינית... לא נעשה שום דבר שהוא לא בסדר. זה נעשה מתוך אותה קרבה, מתוך אותו חופש, נעשה חיבוק והצעה. אם היה דבר כזה, היה חיבוק חברי והייתה הצעה, בזה זה נגמר" [570]. הנאשם הסכים כי אם היה מכניס את ידו מתחת לחולצתה של א' ומלטף אותה כמו שהיא מתארת – הרי שזו פגיעה מינית. אולם הוא לא היה עושה מעשה שכזה [574]. לגבי האירוע השני – אם נעשה, זה לא היה מעשה הומוריסטי.

286. בעניין האישום הרביעי, ציין הנאשם כי לא זכר את המתלוננת ד', אולם בגלל שהזכירו את נושא השיחה על ישעיהו ליבוביץ', משער הנאשם כי שוחח איתה על חופש הבחירה, ואמר לה כי אדם יכול לבחור את חייו, ולא חייב להישאר קורבן [576-577]. בגלל העניין הזה הנאשם זוכר את השיחה, שהייתה בנושאים רוחניים. זו הייתה שיחה מרגשת. הוא אינו זוכר שום דבר אחר מהאירוע. הנאשם ציין כי גם כשראה את ד' על דוכן העדים – לא זכר את פניה. הוא גם לא זכר שבאפליקציית פייסבוק ד' הציעה לו הצעת חברות.

287. הנאשם נשאל אם הוא זוכר מה ד' סיפרה לו בשיחה ביניהם, והשיב כי הוא זוכר דברים "בגדול" – שהיא סיפרה לו כי השכן שלה אנס אותה בילדותה, ושהיא בדרך לפסיכולוגית שלה. ד' ישבה איתו בנחת והם שוחחו. נדמה לו שהוא איחל לה בהצלחה ועודד אותה, והתנהג אליה בצורה רגישה. הנאשם העיד על עצמו כי הוא אדם שיועד להקשיב, ואין זה אירוע חריג שאנשים מספרים לו סיפורי חיים, גם במשך שעות. הנאשם שלל את האפשרות כי שאל את ד' אם "הוא נתן לך למצוץ לוי", וכי האפשרות היחידה שהוא מעלה בדמיונו, שהוא יאמר משפט כזה, כחזרה על מה ש- ד' אמרה לו. הוא עצמו לא יעלה על דעתו לשאול שאלה כזו, כשבן אדם מספר לו על המצוקות שלו. הדבר לא יעלה על הדעת, כי זה עלול לפגוע בבן השיח [579]. כך גם לגבי המשפט השני שייחסה לו ד' בעדותה ["הוא הכניס את הזין שלו לכוס שלך"]. אם הדברים נאמרו על ידו, זה רק כחזרה על דברים של ד'.

288. הנאשם אישר כי הבין, במהלך שיחתו עם ד', כי היא נמצאת במצב מאוד רגיש. ד' נפתחה בפניו וסיפרה לו דברים מיוזמתה. היא זו שסיפרה לו, והוא (הנאשם) היה האיש שמקשיב. לא זכור לו ששאל את ד' אם היא מקיימת יחסי מין עם בן הזוג שלה. יכול להיות ש- ד' סיפרה לו שהיא מתקשה בקיום מערכת יחסים עם בן הזוג שלה [581].

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

289. הנאשם נשאל אם ייתכן שהמתלוננת א', ד', והעדות ה' ו-ו' – זוכרות משיחות ומפגשים עם הנאשם שימוש במונח "להזדיין" על הטייתיו השונות, והאם לטענת הנאשם – ארבעתן טועות או חולמות. הנאשם השיב כי העדה ו' משקרת, שכן היא הציגה עצמה כחברה שלו, ושיקרה בעניין זה שכן היה לו מפגש חד פעמי איתה, לפני כ-18 שנה, שאינו זכור לו. לגבי העדה ה' – הוא אינו זוכר אותה כלל. ה' מספרת שהיו להם יחסים קרובים (שאינם זכורים לו), והיא ביקשה מהמתלוננת ד', לפני עדותה במשטרה, למחוק מיילים הקשורים לנאשם, ועל כן אין אפשרות להאמין לה. לגבי ד', מדובר באדם עם מודעות חברתית ופוליטית חזקה. לו הייתה נפגעת מהנאשם – הייתה מגישה תלונה למחרת היום, ולא כותבת בפייסבוק פוסט הפוך מהמתואר בעדותה [584]. אין לו תשובה לשאלה מדוע ד' תתלונן נגדו במשטרה. ייתכן שהיא ראתה שכולם עטים עליו, והיא הצטרפה ו"עלתה על העגלה הזאת" [585]. הנאשם עמד על כך כי בחווייה שלו, הפגישה עם ד' הייתה נעימה, ארוכה ונינוחה. ד' הלכה כשהיא הייתה צריכה ללכת לפסיכולוגית שלה. לא זכור לו שום דבר לא נעים ביניהם, מלבד תמיכה והקשבה, והלם ממה שהיא סיפרה. היא סיפרה לפרטי פרטים וחסכה בעדותה בבית המשפט את מה שהיא סיפרה [ע' 590].

290. הנאשם עומת עם עדותה של ד', לפיה חלק מהדברים ששאל אותה הנאשם – לא זו בלבד שלא סופרו על ידה לאיש, אלא גם חלקם לא קרו כלל. הנאשם טען בתגובה כי "לא ייתכן כדבר הזה לעולם" [590]. הנאשם עמד על כך שלא הטריד את ד', וכי ייתכן והיא דיברה בצורה בוטה, ואולי הוא חזר על דבריה [591]. ייתכן כי ד' מצאה, דרך העדות שלה, דרך להתפרסם או לפרסם את "העניינים שלה" [593]. יש לה אגידה שאולי רצתה להביע [594]. מה שהוא יודע, הוא ש-ד' כתבה פוסט אותו השאירה גלוי משך שנתיים וחצי, ומחקה אותו רק כשכתבה פוסט אחר, הפוך [594]. הנאשם הופנה לעדותן של חברותיה של ד', אשר התרשמו כי ד' הייתה פגועה ונסערת מהמפגש עם הנאשם. הנאשם לא ידע לומר אם הן משקרות או לא, וייתכן ש-ד' התקשרה והזכירה להן [596-597].

291. הנאשם הופנה להתכתבות בין ד' לבין העדה חיה דוד [ת/13], ונשאל אם יש לו הסבר להתכתבות זו. הנאשם השיב בשלילה. הנאשם נשאל אם חילופי ההתכתבויות בין ד' לבין חברותיה הם חלק מקונספירציה שנרקמה כדי לייצר מצג לפיו ד' סיפרה לחברותיה "בזמן אמת" אודות תוכן שיחתה עם הנאשם. הנאשם השיב כי אינו יודע, אך הפנה לכך שכולן זוכרות את הפוסט השני שכתבה ד', אך אף לא אחת מהן זוכרת את הפוסט הראשון [599].

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

292. הנאשם חזר וציין כי ד' סיפרה לו על הפגיעה שעברה ביוזמתה, ועל מה שעברה בחייה. הוא אינו יודע מדוע ד' נהגה כך, אבל הוא כיבד אותה, שאל אותה שאלות, אמר לה שיש אפשרויות אחרות להתמודד. זה הדבר היחיד שהוא יכול לזכור מהאווירה באותה שיחה [600].

293. הנאשם נשאל אם זכר את העדה ה', ואם נזכר בה כשראה אותה במהלך עדותה בבית המשפט – והשיב לשתי השאלות בשלילה [640]. הנאשם מסר כי לפי טענתה של ה', היה להם קשר אינטימי, ושגם אחרי שהסתיימו הלימודים הם נותרו בקשר. לטענתו, תמיד ידע את הגבול, ומעולם לא העז לחצות אותו. מעבר לכך – מעולם גם לא פגש סטודנטיות בנפרד, כיוון שזו תפישת ההוראה שלו [641].

הנאשם נשאל על שום מה ה', שאין לה כל סכסוך עם הנאשם, תמסור עדות כזו אודות דברים שאמר לה הנאשם. הנאשם השיב כי הדבר קשור לכך ש- ה' ביקשה מהמתלוננת ד' למחוק מיילים הקשורים לנאשם, והדבר קשור לעדה ו'. הן כולן קשורות אחת לשנייה [644].

הנאשם אישר כי עם העדה ו' לא היה מסוכסך. הוא פגש אותה פעם אחת ולא היה לו שום דבר איתה, מטוב ועד רע [645]. ו' הציגה עצמה בתקשורת כחברה של הנאשם, שדואגת לו ואוהבת אותו – ומדובר בשקרים. לכן לא ניתן ללתת אמון גם ביתר דבריה [646].

עדותה של גב' מירב בשושה:

294. עדותה של גב' בשושה נשמעה ביום 6.5.19. בחקירתה הראשית ציינה העדה כי היא מאפרת ראשית בתעשיית הקולנוע מזה כ- 25 שנים. העדה מכירה את הנאשם מהסרט הראשון בו עבדה כמאפרת ראשית, והיא עבדה עם הנאשם בעשרות ימי צילומים [ע' 661-662].

295. את המתלוננת א' היא מכירה מצילומי הסדרה "הבורר". א' עבדה במחלקת אביזרים. השתיים עבדו יחד שעות רבות על סט הצילומים. לאורך כל תקופת העבודה המשותפת שלה עם א' ועם הנאשם – היא מעולם לא שמעה או ראתה התנהגות חריגה של א' כלפי הנאשם [663]. העדה מסרה כי א' היא בחורה חביבה ותקשורתית, וכמו כן חופשיה מבחינת לבוש ושיחות. האווירה בסט הצילומים מתחילה עם המון מתח, וכעבור שבוע מתחילים להשתחרר יותר, ומתחילות אינטראקציות בין אנשים, כמו משפחה [665-666].

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

בתקופת העבודה המשותפת, העדה הייתה במשבר גירושין ועל כן הייתה רגישה לנושאים הקשורים ליחסים בין בעל ואישה. העדה אמרה ל- א', כי ההתנהגות הפרובוקטיבית שלה "נראית לא טוב", והיא ביקשה מ- א' לרסן קצת את עצמה.

296. זכור לה מקרה ספציפי בארוחת בוקר, צילומי הפקה באזור יהוד. בסיום ארוחת הבוקר היא הלכה שלובת זרוע עם הנאשם כדי לזרז אותו להתחיל ולהתאפר לפני הצילומים. בעת שהלכו יחד, חלפו על פני א', שנשענה על אחת המכונניות. א' הייתה לבושה חולצה שקופה/לבנה עם גב חשוף. הלבוש הזה הפריע לעדה, כי ראו ל- א' את החזה מהצד. הנאשם, בצורה טבעית, העביר את האצבע שלו על הגב של א'. הוא אמר איזה משפט נוסף שאינו זכור לה, והיא החזיקה את הנאשם חזק כדי שימשיך ללכת איתה. א' הסתובבה, חייכה וצחקה, ואילו העדה והנאשם המשיכו ללכת. זה היה בהומור [668]. העדה שללה את גרסתה של א' כי הגיבה בתדהמה ואמרה לנאשם "מה אתה עושה? אנחנו במקום עבודה". העדה מסרה כי היא זוכרת את הסיטואציה "כאילו היא עכשיו הייתה". זה היה בשבוע השני או השלישי לצילומים. לא זכור לה שאחר כך הייתה התנהגות שונה של א' במהלך הצילומים.

העדה הוסיפה עוד כי במסגרת צילומי סרט אחר, א' הגיעה לבקר על סט הצילומים, נגעה בעדה בצורה לא ראויה, וכשהעדה ביקשה מ- א' לא לעשות כך יותר, השיבה לה א' כי הדבר נעשה בצחוק [670].

297. בחקירתה הנגדית אישרה העדה כי הקשר בינה לבין הנאשם החל כקשר מקצועי, שהפך עם השנים לקשר חברי, אולם לא מדובר בדרגת קירבה הדוקה יותר מהקשר שיש לעדה עם שחקנים אחרים. הנאשם לא נוהג לשתף אותה בעניינים אישיים שלו. לכל אחד מהם יש את החיים שלו [671]. הנאשם לא שיתף אותה או התייעץ איתה בעניין התלונות שהוגשו נגדו [672].

298. העדה אישרה כי הנאשם שוחח איתה כאשר היו פרסומים בתקשורת בעניין החשדות נגדו. הנאשם שאל אותה אם היא מכירה את א'. הוא לא זכר אותה, ושאל את העדה מי זאת הייתה. העדה לא סיפרה לו על המקרה הספציפי שעליו מסרה בחקירתה הראשית [673]. הנאשם אמר לה על מה א' מתלוננת נגדו, וסיפר לה כי א' טוענת שאמר לה שהוא רוצה "לשכב" איתה. הנאשם לא סיפר לעדה כי א' טוענת נגדו שהוא ליטף לה את הגב.

299. בתקופה שהחשדות התפרסמו בתקשורת, העדה התגוררה בפריז. כשהוגש כתב האישום (חודש מאי 2018), העדה כבר לא התגוררה בפריז. היא לא ראתה בפרסומים את כתב האישום שהוגש

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

נגד הנאשם, והנושא לא עניין אותה. כשהתפרסמו בתקשורת החשדות נגד הנאשם – העדה התעניינה בנושא למרות שהתגוררה בחו"ל. היא ראתה חדשות והתעדכנה באינטרנט [674]. העדה ציינה כי שלחה לנאשם הודעות שהיא תומכת בו ושהאמת תצא לאור. על מנת לעזור לנאשם, היא דיברה עם אנשים שהיא מכירה, כסוג של "שגרירה", כדי שיידעו מי זה "איבגי האמיתי". היא לא יכולה הייתה לעשות כלום כדי שתתפרסמה גם כתבות אוהדות לנאשם. היא דיברה עם חברה, ודיברה עם דנה וייס מחברת החדשות כדי שזו תפרסם כתבה אוהדת על הנאשם [675]. העדה אישרה כי גם ביקשה להתראיין בעצמה, בכתבה לטובתו של הנאשם. ייתכן שגם שיתפה את הנאשם במאמציה. למרות זאת – לא קראה את כתב האישום שהוגש נגד הנאשם, היא רק ראתה בגדול כותרות בחדשות, אך לא התעמקה [676-677]. היא לא זוכרת אם התייעצה עם הנאשם איך לצאת לתקשורת. יכול להיות שכן. היא לא יועצת תקשורת אלא מאפרת.

יכול להיות שחשבה כי אנשים מפרשים את הנאשם בצורה לא נכונה. הנאשם לא נישק אותה על השפתיים, וגם לא ראתה את הנאשם מנשק אחרים על השפתיים. אבל אם היה מנשק על הלחי, ייתכן שמישהו אחר היה מפרש את זה אחרת [678]

300. העדה אישרה כי במהלך שהותה בפריז, התכתבה עם הנאשם והחליפה איתו הודעות באמצעות אפליקציית "וואטסאפ" [679]. לאחר שהוצגו לעדה התכתבויות עם הנאשם, ציינה כי ייתכן שהנאשם העביר לה הודעה מטעמו, טרם פרסומה בתקשורת [680]. העדה ציינה כי הנאשם סיפר לה ש- א' התלוננה נגדו כי אמר לה שהוא רוצה "לזיין אותה", אך זה לא סגנון הדיבור של הנאשם. העדה היא שסיפרה לעורך הדין של הנאשם את הסיפור אודות העברת האצבע לאורך הגב של א'. זה עלה במהלך שיחה שלה עם בא כוחו של הנאשם [681], והיא (העדה) לא ידעה בכלל ש- א' מתלוננת גם על זה. בהמשך אמרה העדה כי "אני חשבת כל הזמן שהתלונה היא בעצם על זה" [682]. או אז נשאלה מדוע לא סיפרה על האירוע לפני שיחתה עם ב"כ הנאשם. העדה הסבירה כי היא ידעה "בגדול" ש- א' מתלוננת. היא לא נכנסה עם הנאשם לשיחות עומק על פרטי התלונה [682].

301. גב' בשושה אישרה כי לאחר שהנאשם נחקר במשטרה – הוא סיפר לה ש- א' התלוננה נגדו. אז היא גם סיפרה לו מי זאת א', ושהיא מתלבשת באופן פרובוקטיבי, ומטרידה [683]. העדה נשאלה לפיכך מדוע לא מצאה לנכון לספר לו, שהיא זוכרת את האירוע אשר בגינו הוגשה התלונה. העדה השיבה כי חשבה שהנאשם יודע, כי הוא היה איתה שם, והיא לא העלתה בדעתה שהנאשם לא זכר בכלל את האירוע [684]. העדה ציינה כי "עם התנהגות כמו שהייתה לה, עם

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 18-05-9061 מדינת ישראל נ' איבגי

כל הכבוד, אני מאוד זוכרת, בגלל זה הפליא אותי שהיא מתלוננת" [684], ובהמשך, ועל אף שהונחתה שלא לעשות כן, התייחסה לאירוע בו נגעה בה א', לשיטתה, באופן בלתי הולם. העדה נשאלה מדוע התייחסה לנושאים אשר הוסבר לה כי אסור לה לדבר עליהם, והשיבה "אתם רוצים לדעת למה התלוננתי, למה אני כאן. זו אחת הסיבות". העדה אישרה כי לא הגישה תלונה נגד א'.

302. העדה השיבה, כי כאשר הנאשם אמר לה ש- א' מתלוננת נגדו – אחת הסיטואציות שעלו בראשה של העדה היא אירוע הנגיעה בגב. אבל היא לא האמינה שעל כך הגישה א' תלונה [686]. העדה השיבה כי במהלך שהותה בפריז התקשר אליה הנאשם וסיפר לה כי הוא נחקר במשטרה, בין היתר אודות א'. לא זכור לה שהוא סיפר לה גם מה טיב התלונה של א' נגדו. היא עצמה הייתה משוכנעת, שאם יש תלונה של א' – זה בעניין הנגיעה בגב. הנאשם התקשה להיזכר מי זאת א'. העדה נשאלה, אם כך, מדוע לא הזכירה לנאשם כי היא הייתה שם איתו. העדה השיבה כי באותה תקופה השיחות שלה עם הנאשם היו באופן כללי על התלונה. היא הזכירה לנאשם כי היא הייתה נערת props [686-687]. הם לא דיברו על טיב התלונה. רק עכשיו כאשר שוחחה עם ב"כ הנאשם – הנושא עלה. כאשר התקשרה אליה החוקרת סלבה ויצמן – גם אז לא אמרה לה שנכחה באירוע כיוון שהדחיקה את העניין ולא חשבה ש- א' תתמקד באירוע הזה. היא רצתה לבוא ולמסור את גרסתה בבית המשפט [687-688].

303. העדה אישרה כי במהלך שיחתה עם החוקרת סלבה ויצמן – למדה על פרט אינטימי הקשור ל- א'. עוד אישרה העדה כי יכול להיות שאת כל האינפורמציה שהייתה על א' – היא העבירה לנאשם [689-690]. גב' בשושה אישרה כי לא שוחחה עם הנאשם אודות א', אלא אם הדבר קשור לתלונתה נגד הנאשם, שכן הנאשם לא זכר כלל את א' [691-692].

304. העדה הופנתה להודעות שהוחלפו בינה לבין הנאשם טרם פרסום הודעה לתקשורת מצד הנאשם, [ת/34] ונשאלה אם התערבה באופן בו יגן הנאשם על עצמו בתקשורת. העדה השיבה כי היה חשוב לה שהנאשם יזכור את האמת. הנאשם התייעץ איתה, אולי בגלל שהייתה באותה עת בחו"ל והייתה מנותקת מהנעשה בארץ [702]. העדה הכחישה כי במסגרת החברות עם הנאשם, עשתה כל שהיא יכולה כדי לעזור לו, וכי נזכרה באירוע הנגיעה בגב במסגרת אותה עזרה לנאשם. העדה טענה כי הגיעה לעדות רק כיוון שהייתה נוכחת בסיטואציה המדוברת, וכי חשוב לה שיידעו מה היה באמת [703].

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

העדה אישרה כי לא השתתפה בהפקת הסרט "לצוד פילים". היא עומתה עם טענתה של א', כי האירוע מושא כתב האישום היה במהלך צילומי הסרט "לצוד פילים", ולא במסגרת צילומי הסדרה "הבורר". העדה ציינה כי ייתכן ו- א' מתבלבלת [704].

עדותה של גב' מורן שקד-לפיד:

305. עדותה נשמעה בישיבה מיום 6.5.19. העדה ציינה כי היא פסיכולוגית קלינית מומחית, והדריכה את גב' עדי שהם, שבעת הרלבנטיות הייתה סטודנטית לפסיכולוגיה. גב' שהם ערכה אבחון למתלוננת ג', אך בהיותה סטודנטית אינה רשאית להעביר ולהוציא תחת ידיה את הדו"ח. לכן הייתה העדה שותפה לכתיבת הדו"ח, וחתמה עליו [708].

306. בחקירתה הנגדית הבהירה העדה כי לא נפגשה עם המתלוננת ג'. גב' שהם הייתה מודרכת בפרקטיקום למשך שנה, ואין ביניהן קשר מאז. מטרת ההערכה הייתה "לדייק את הנושאים" לקראת טיפול ש- ג' עברה במסגרת המדור הקליני באוניברסיטה [710]. עוד ציינה גב' לפיד, כי מדובר באבחון פסיכו-דיאגנוסטי, ולא באבחנה. האבחון הוא כלי עבודה מקצועי שנועד למפות בנקודת זמן מסוימת את עולמו הפנימי של הנבדק [משאלות, פנטזיות, דחפים]. ישנה בעייתיות בלקיחת אבחון פסיכו-דיאגנוסטי שממפה בנקודת זמן מסוימת את עולמה הפנימי של ג' – ולהקיש ממנו על אירועים במציאות החיצונית. בעניין האבחון של- ג', לא נערכה בעקבותיו אבחנה על פי ה- DSM. גב' שהם הייתה אז בשלב מוקדם של הקריירה המקצועית שלה ושל הפרקטיקום. בשלב זה לא נהוג להגיע עד כדי אבחנה [711].

307. העדה אישרה כי הטיפול שעברה ג' במהלך החודשים שלאחר האבחון – נועד לטפל בנושאים שעלו והוצגו במהלך האבחון. האבחון כולל אלמנטים קבועים יותר (כגון אינטליגנציה), ואלמנטים דינמיים, שקשורים לעולמו הפנימי של המטופל [712].

העדה נשאלה באשר לאבחון שנערך ל- ג' ביחס להפרעה בבוחן מציאות, והדגישה כי בעניינה של ג' אין אבחון ספציפי בנוגע להפרעות דרמטיות בבוחן המציאות. בוחן המציאות נמצא תקין, וכן גם שיפוט המציאות. לא ניתן להסתמך על האבחון שנערך ל- ג' בין 11/2012 לבין 1/2013 וללמוד ממנו משהו על אירוע מסוים שקרה ל- ג' במהלך חודש 10/2013 [ע' 713].

308. העדה אישרה כי לצורך העברת מבחנים במסגרת האבחון – יש צורך ברכישת מיומנות. גב' שהם העבירה את המבחנים במסגרת פרקטיקום. לחוסר הניסיון שלה יכולה להיות השפעה גם

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

על תוצאות המבחנים, וניתן היה לראות מאופן העברת המבחנים את חוסר הבשלות של גבי שהם, במספר מבחנים [714-715]. בנוסף, ועל אף שהיא עומדת מאחורי האבחון – היא סבורה כי במהלך כתיבתו היטשטשה המידתיות בכל הנוגע לשימוש במונחים של שיפוט מציאות ובוחן מציאות [716]. גבי לפיד הדגישה כי האמור בסוף האבחון הפסיכו-דיאגנוסטי [נ/15] אינו בגדר אבחנה לפי ה- DSM [717].

309. בחקירתה החוזרת ציינה העדה כי ההערכה הפסיכו-דיאגנוסטית משקפת ניואנסים בעולמה הפנימי של הנבדקת באותו זמן [718]. לשאלת בית המשפט, מסרה העדה כי בהיבט הקליני, תקפות הממצאים בהערכה הפסיכו-דיאגנוסטית היא לשלוש שנים מיום הבדיקה [721].

עדוּתה של גבי עדי שהם:

310. עדותה של גבי שהם נשמעה ביום 20.6.19. בחקירתה הראשית ציינה העדה כי היא מתמחה בפסיכולוגיה קלינית, וכי ערכה את המבחנים המפורטים בהערכה הפסיכו-דיאגנוסטית שבוצעה למתלוננת ג'. העדה הבהירה כי טרם סיימה את התמחותה ועל כן אין באפשרותה לחוות דעה מקצועית – היא אינה מורשית לחתום על דו"ח אבחון בעצמה, או לחתום על חוות דעת. [788-790]. העדה ציינה כי מבין המבחנים שנערכו ל- ג' במסגרת האבחון, מבחני TAT ורורשאך הם המבחנים העיקריים שיכולים לשמש לצורך הערכת עולם התוכן המיני של הנבדק [790]. כעקרון, מבחן ה- TAT הוא מבחן בו מראים לנבדק תמונות ומבקשים ממנו לספר סיפור אודות התמונה [792].

311. בתחילת חקירתה הנגדית הבהיר ב"כ הנאשם כי פרוטוקול חקירתה של גבי מורן לפיד הועבר בטעות ממשרדו לעיון העדה. העדה מסרה כי קראה את עדותה של גבי לפיד. עוד הבהירה העדה כי את המבחן ערכה כשהיא בתחילת דרכה המקצועית – בתחילת השנה השנייה ללימודי תואר שני בפסיכולוגיה. זהו האבחון השני או השלישי שערכה [794]. זכור לה שחוסר המיומנות שלה השפיע על אופן העברת האבחון, וכדוגמה ציינה את האופן בו העבירה את מבחן בנדר [793]. העדה הצטרפה להסתייגויות של גבי לפיד באשר לאופן העברת המבחנים, והפרשנויות שניתנו לדברים. העדה אישרה כי למעט המפגשים לצורך האבחון – לא פגשה את ג', ולא קיבלה עדכון לגבי הטיפול שעברה ג' [795].

312. גבי שהם אישרה כי ההערכה שנכתבה משקפת תמונת מצב של המועד בו נערכו המבחנים. מהמבחנים עולה התרשמות לבוחן מציאות תקין. הנבדקת אינה שומעת קולות, אינה הוזה ולא

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

לוקה במחשבות שווא. ההתייחסות באבחון לבוחן המציאות, עניינו בסוג של פרשנות רגשית שיתכן ותינתן על ידי הנבדקת לאירוע מסוים, אך לא בהמצאה של דברים [796]. העדה אישרה כי לא נערכה אבחנה ל- ג' [799].

313. בחקירה חוזרת הבהירה העדה, כי לא נמצאה תפישת מציאות לקויה אצל ג', וכי בהערכה עולה שאלה בדבר תחומים מסוימים בהם יכולה להינתן על ידי הנבדקת פרשנות מתוך עולמה הרגשי [800].

עדותה של גב' ניצה בן צבי:

314. עדותה של גב' בן צבי נשמעה ביום 6.5.19. בחקירתה הראשית ציינה העדה כי היא משמשת כמנכ"לית תיאטרון חיפה. ביום 22.10.13 הגיעה ג' למשרד, לאחר שמר דור שלום, מנהל ההפקות, סיפר כי טרם תחילת הצגה, הנאשם ביקש מ- ג' להחזיק לו את היד ולחבק אותו, ג' הושיטה לו יד, רכנה מעליו (שכן הוא היה ישוב), ולטענת ג' – תוך כדי רכינה הנאשם חפן את ראשו בחזה שלה, והיא הרגישה שהוא ממשש את שדיה [723].

315. לתיאטרון יש ממונה על מניעת הטרדות מיניות – גב' מיכל הללי. כש- ג' הגיעה – העדה וגב' הללי תמכו בה, הקשיבו לה, והבטיחו לה שיעשה בירור מעמיק וטיפול בנושא. העדה הוסיפה כי ביקשו לערוך בירור כמה שיותר מהר. מיכל או דור התקשרו לנאשם וביקשו להיפגש איתו. נערכה פגישה עם הנאשם באותו ערב בתיאטרון. תחילה בבית הקפה ולאחר מכן בחדר השחקנים. לנאשם הוצגו טענותיה של ג'. הנאשם היה המום, והסביר לעדה כי אכן ביקש מ- ג' להחזיק את ידה וביקש ממנה חיבוק, והיא רכנה מעליו וחיבקה אותו. הנאשם מסר לה כי זה היה חיבוק תמים מבחינתו. העדה ביקשה מהנאשם שימחיש לה מה היה שם, וכך הוא עשה. גב' בן צבי ביקשה ממנו להימנע מלחבק את עובדות התיאטרון [724]. הנאשם אמר כי אם ג' פגועה, אז כמובן שהוא צריך להתנצל, ואכן הנאשם התקשר אליה והתנצל בפניה. למחרת היום התקשרה העדה ל- ג' לשאול לשלומה, והיא מסרה כי אכן הנאשם התקשר אליה, והודתה להן על הטיפול [725].

316. העדה הכחישה את הטענה כי היא "טאטאה מתחת לשטיח" את תלונתה של ג'. היא גם ציינה בפני ג' כי אם קרה משהו – היא "תגלגל את הנאשם מהמדרגות", והיא אכן התכוונה לכך, שכן היא לא תרשה למעשים כאלה להתרחש. לשאלה מדוע אם כך הנאשם לא "גולגל מכל המדרגות" השיבה כי נערך בירור, ממנו העדה הבינה כי מדובר באי הבנה בין הנאשם לבין ג'. השניים אמרו את אותו דבר. הנאשם לא הכחיש את דבריה של ג'. העדה אפשרה ל- ג' להמשיך

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

ולנהל הצגות. ג' עברה מחיפה לתל אביב, והיה חשוב לה לנהל הצגות באזור תל אביב, והתיאטרון אפשר לה לעשות כן. מבחינת התיאטרון – הפרשה הסתיימה, ברגע ש- ג' הרגישה כי היא מטופלת. העניין אכן טופל על ידי התיאטרון בכובד ראש. העדה הדגישה כי אם הייתה מבינה שהנאשם עשה "מעשה שלא ייעשה" – הוא לא היה ממשיך להיות שחקן בתיאטרון, עם כל ההערכה המקצועית שהיא רוחשת לנאשם כשחקן [726].

317. העדה עומתה עם טענתה של ג', כי לא חיבקה את הנאשם ולא אמרה לעדה ולמיכל כי חיבקה אותו. העדה השיבה כי הפרוטוקול שנערך על ידי מיכל [ת/35] משקף את מה שנאמר. גם היה חשוב לעדה להבין מה היה – גם מ- ג' וגם מהנאשם. העדה עומתה עם טענתה של ג' לפיה אמרה לעדה ולמיכל שהיא טפחה לנאשם על השכם, וכי הנאשם תקף אותה תקיפה מינית אלימה ואגרסיבית. העדה השיבה כי לא שמעה מילים כאלה מהמתלוננת. ג' הסבירה בפגישה בדיוק מה היה – הנאשם נגע בה, מישש את החזה בראשו, היא הייתה נסערת מכך ובכתה. בנוסף עומתה העדה עם דברים שמסרה ג' בעדותה בבית המשפט, לפיהם הנאשם החזיק בידה והכניס את ראשו בכוח לעבר החזה שלה, ואלמלא החזיק אותה ביד, היא הייתה "עפה" לאחור. העדה אמרה כי במהלך שיחתה עם ג' – היא לא שמעה אמירות מסוג זה. בנוסף מסרה כי כאשר ג' הדגימה בפניה מה היה, היא הדגימה רק נגיעה בחזה באמצעות הראש, ולא באמצעות הידיים [727].

318. בחקירתה הנגדית מסרה העדה כי היא מכירה את הנאשם כמנהלת תיאטרון מדצמבר 2010. אין לה קשר מיוחד עם הנאשם. הוא נחשב שחקן תיאטרון מוערך, ומהווה "נכס חשוב" לתיאטרון בישראל [728]. מיכל הללי מילאה בשנת 2013 תפקיד של ממונה על נושא הטרדות מיניות בתיאטרון. ככל שמגיעים מקרים של הטרדות מיניות, מגע לא ראוי וכיוצא בזה – התלונות מטופלות [731]. מיכל בחרה להביא את תלונתה של ג' גם לטיפול של המנכ"לית, והעדה ציינה כי משהדבר הובא לידיעתה, טיפלה בנושא בכובד ראש [732]. מיכל אינה יושבת במשרד המנכ"לית. היא נכנסה למשרדה של העדה יחד עם ג', לאחר שדור שלום פנה למיכל. גם יואלית פנתה למיכל [733]. יואלית נכנסה עם ג', ויכול להיות שהיא הגיעה למשרדה של העדה, אך הפגישה של מיכל ושל העדה עם ג' – התקיימה שלא בנוכחותה של יואלית. את פרטי התלונה שמעה העדה רק מ- ג', אם כי העדה הדגישה שהייתה יותר ממוקדת בפרטי האירוע, ופחות בשאלה "מי אמר למי" [735]. גב' בן צבי מסרה כי מה שהיה חשוב לה זה לשמוע את תלונתה של ג'. היא לא ערכה תחקיר. מי שערכה את התחקיר הייתה מיכל הללי. העדה הופנתה להודעתה, ונטען כי ציינה שם שאולי שוחחה עם יואלית סמוך לפגישה עם ג'. העדה ציינה כי אין בכך פסול [736].

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

319. לעדה הוצג מסמך שנערך על ידי מיכל הללי [ת/35] העדה אישרה כי קיבלה את המסמך ביום 24.10.13, ולאור המצוין בו העריכה העדה, כי הוא נכתב בין ה- 23.10.13 ל- 24.10.13. היא אינה יודעת מדוע במהלך השיחה עם ג' לא נכתב פרוטוקול "בזמן אמת" [739]. העדה עצמה – לא ביצעה רישום במהלך השיחה עם ג', אלא רק הקשיבה. היא אינה זוכרת אם מיכל רשמה דברים במהלך הפגישה. מה שעניין אותה הוא לתמוך ב- ג' על מנת שהיא תאמין שמכ"לית התיאטרון מגלה אמפתיה כלפיה ומתכוונת לטפל בנחישות בתלונתה [740].
320. גב' בן צבי מסרה כי פרוטוקול הבירור – נשאר אצלה, כיוון שמבחינתה הטיפול "תם ונשלם" כאשר ג' אמרה להן ש"הכל בסדר". לדירקטוריון התיאטרון נמסר דיווח [741]. לעדה הוקראו סעיפים 2, 3, ו- 4 לפרוטוקול שערכה גב' הללי. ביחס לאמור בסעיף 2 לאותו פרוטוקול אישרה העדה כי אלו דברים שנאמרו על ידי ג', בנוכחותה ובנוכחותה של מיכל [743]:
- "לדבריה לקראת "צלצול שלישי", פנה אליה השחקן משה איבגי, ביקש שתביא לו כיסא לשבת, היא דאגה להביא את הכיסא, ואז ביקש ממנה שתחזיק לו את היד (כמנהלת הצגה לדבריה היא מכירה את רגשות השחקנים) והיא נתנה לו יד, לאחר מכן המשיך איבגי וביקש שתתן לו חיבוק, כשהוא יושב על הכיסא".**
321. כך גם לעניין הדברים שצוינו בסעיף 3 לאותו פרוטוקול – הדברים נאמרו על ידי ג', בנוכחותה של העדה:
- "או אז, לטענתה, ג' התכופפה ונתנה לו חיבוק חברי (כמו טפיחה על השכם) ואז דחף איבגי את פרצופו לתוך החזה שלה ומישש לה אותו".**
322. באשר למפורט בסעיף 4 – שעניינו בחילופי דברים בין הנאשם לבין ג' – טענה גב' בן צבי כי אלו דברים שלא נאמרו בנוכחותה, וייתכן כי נאמרו לגב' הללי. בפגישה לא שמעה העדה את ג' אומרת את הדברים. העדה הבהירה כי יש דברים שעשתה מיכל הללי, וישנם דברים שנעשו ונאמרו גם בנוכחותה של העדה. רק האמור בסעיף 2-3 לפרוטוקול שערכה גב' הללי – נאמרו בנוכחותה של העדה והיא שמעה אותם מפיה של ג' [745]. העדה אישרה כי ג' הגיעה לפגישה כשהיא נסערת, ובמהלך הפגישה בכתה. העדה נשאלה מדוע בחקירתה במשטרה לא ציינה ש- ג' בכתה. העדה השיבה כי היא זוכרת בבירור ש- ג' בכתה, וכי במהלך חקירתה במשטרה הייתה לחוצה [746].
323. העדה הוסיפה כי היא חשה פגועה מכך שהוטחו האשמות ביחס לתיאטרון ולאופן בו טיפל בפרשה – וכי ההאשמות יצאו לתקשורת. העדה הדגישה כי התיאטרון ערך בירור ועשה כל שניתן כדי לתמוך ב- ג' [747-748]. עוד ציינה כי היא זוכרת שהרעיון להתנצל בפני ג' היה רעיון

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

של הנאשם [750]. כשעומתה עם האמור בהודעתה (בה ציינה כי אינה זוכרת של מי היה הרעיון), מסרה כי עתה, בעקבות חקירתה בבית המשפט, מתחדד זיכרונה [752]. עוד אישרה גב' בן צבי כי ג' אמרה לה בפגישה ביניהן, כי היא אינה מוכנה לחזור ולנהל הצגה בה נמצא הנאשם, וכי דאגה ש- ג' תמשיך ותעבוד בניהול הצגות, מבלי שנפגעה בשכרה ובעבודתה [753-754]. גב' בן צבי שללה את הטענה כי ביקשה מ- ג' שלא לשוחח על המקרה עם אנשים אחרים בתיאטרון [755]. העדה ציינה כי ידוע לה שבליל האירוע ג' שוחחה על העניין עם השחקנית דורית לב ארי, כנראה גם עם דור שלום ועם יואלית.

גב' בן צבי מסרה כי אינה יודעת מי בדיוק הזמין את הנאשם לשיחת הברור [756-757]. תחילה ישבו בבית הקפה בתיאטרון, ולאחר מכן הגיעו לחדר שחקנים, שם סיפרה לו מה ג' אומרת שקרה באותו לילה [758]. העדה ביקשה מהנאשם שידגים את מה שעשה, כדי להבין מה היה שם [759].

324. העדה ציינה כי זה דבר מקובל, לפני הצגה חדשה, ללכת לחדרי שחקנים, לחבק אותם, לתת להם שוקולד או פרחים [760]. היא מקווה שאף אחד לא פירש בצורה לא נכונה חיבוקים שהיא חיבקה. היא לא נתקלה בסיטואציות בתיאטרון בהם פנו אליה ולא פירשו נכונה חיבוק. גב' בן צבי מסרה כי אינה יודעת מדוע ג' הגיעה כל כך נסערת מאותו חיבוק. היא התייחסה לסערת הרגשות של ג', אך אין זה מתפקידה להסביר את מצבה הנפשי של ג' [761].

העדה מסרה כי אינה זוכרת מה אמר להן הנאשם בפגישת הברור, באשר לידיו. היא זוכרת שהוא מסר כי ראשו נגע בחזה של ג' [762]. כאשר הנאשם התקשר ל- ג', הן מיכל והן העדה היו נוכחות לידו ושמעו את חילופי הדברים. לנאשם היה חשוב להתקשר באותו רגע כיוון שהדבר "בער בו". הן לא אמרו ל- ג' כי הן מקשיבות לשיחה, אך לא הייתה שום כוונה להסתיר זאת [763]. למחרת אותה שיחה, התקשרה העדה ל- ג' כדי לשאול לשלומה, ו- ג' סיפרה שהנאשם התקשר להתנצל. היא לא זוכרת אם לאחר השיחה עם ג' היא חזרה לנאשם ואמרה לו ש"הכל סגור" עם ג'. זכורה לה שיחה עם הנאשם, אך ייתכן שלא שיחת טלפון, אולי מאחורי הקלעים. מבחינתה, כאשר ג' הודתה להן – הפרשה הסתיימה [766].

325. כאשר העדה קיבלה ממיכל הללי ביום 24.10.13 את הפרוטוקול [ת/35] – מבחינתה הסתיים הטיפול. הסיכום לא הועבר לידי ג'. לאחר ש- ג' הודתה לתיאטרון ואמרה שהנאשם התנצל, הפרשה הסתיימה [769]. העדה נשאלה אם כך מדוע ג' לא חזרה לעבודה כרגיל, והשיבה כי ג' משיקולים שלה רצתה להיות משובצת להצגות אחרות. העדה לא ראתה בתגובות של ג' משו

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

שמחייב התייחסות אחרת. לכן גם לא מסרה ל- ג' מסמך כלשהו. את המסמך מסר התיאטרון ל- ג' רק כעבור שנתיים, ולאחר שהתקבלה פניה מעורכת הדין של ג' [772]. העדה שללה את הטענה כי ההחלטה "לסיים את הטיפול" בתלונתה של ג' התקבלה כבר ביום בו נערכה הפגישה עם ג' (למחרת האירוע). העדה עמדה על כך שהתיאטרון כיבד את רצונה של ג' שלא להמשיך ולעבוד עם הנאשם. אם היה מקום לחקור ולבדוק יותר, כך היה נעשה. בפועל, נבדקה גרסתו של הנאשם, נבדקה גרסתה של ג', אשר הסתפקה בקבלת התנצלותו של הנאשם [778].

326. העדה אישרה כי לאחר שהתקבל מכתב התראה מבאת כוחה של ג' – היא עדכנה את הנאשם על כך, ואמרה לו כי אינה מתכוונת לקבל את דרישתה של ג'. כשהתפוצצה הפרשה בתקשורת, העדה ביקשה לשמור על "פרופיל נמוך" שכן נשמעו טענות קשות נגד התיאטרון, שלא היו ולא נבראו [779]. העדה בחרה לעדכן את הנאשם והתקשרה אליו, כיוון שהתלונה של ג' התקבלה בגללו, והוא צריך היה לדעת כי יכול להיות שהתיאטרון יערב אותו ויתבע אותו [779-780]. גבי בן צבי טענה כי לא "בחרה צד". היא הופנתה להודעות טקסט ששלחה לנאשם, והשיבה כי אינה רואה בעיה במה שכתבה לנאשם. באותה תקופה היה "בליץ תקשורתי", ופורסמו דברים בלי לבדוק אותם. היא אינה מרגישה צורך להתנצל על כך שהביעה תמיכה וגילתה אנושיות כלפי מצבו של הנאשם, שעמד אותה עת ל"בית דין שדה של התקשורת" [780-781].

העדה ציינה בסיום חקירתה הנגדית כי ג' מסרה בפניה את טענותיה, הן נבדקו מול הנאשם ולא התגלה פער בין טענותיה לבין העובדות כפי שמסר אותן הנאשם. הנאשם התנצל בפני ג', והיא קיבלה את ההתנצלות. התיאטרון אפשר ל- ג' להמשיך לעבוד כמנהלת הצגה, והיא, משיקוליה שלה, בחרה לעבוד באזור תל אביב. שנתיים לאחר מכן בשל הפרסומים בתקשורת צוטטו דברים לא רלבנטיים וננקטו הליכים באופן חד צדדי [783].

327. בחקירה חוזרת אישרה העדה כי לא נשאלה במהלך חקירתה במשטרה אודות המסמך שערכה מיכל הללי [784].

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 18-05-9061 מדינת ישראל נ' איבגי

דיון והכרעה:

328. טרם אדרש להכרעה בזירת המחלוקת, אני רואה לנכון להניח מספר מושכלות יסוד, אשר לאורן תיבחנה הראיות – וטענות הצדדים אודותן.

עבירת מעשה מגונה – יסודות העבירה

329. לנאשם מיוחסת, באישום הראשון והשלישי, עבירה של מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, אשר זו לשונו:

"העושה מעשה מגונה באדם בלא הסכמתו, אך שלא בנסיבות כאמור בסעיפים קטנים (א), (ב) או (ג), דינו - מאסר שלוש שנים".

סעיף 348 (ו) לחוק קובע כי:

"בסימן זה, "מעשה מגונה" – מעשה לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים".

330. העבירה של עשיית מעשה מגונה מסווגת כעבירת התנהגות, משמע כי החוק רואה בהתנהגות של אדם כראויה לגינוי, ללא דרישה של תוצאה ספציפית מעבר להתנהגות זו. היסוד העובדתי בעבירה זו הוא מעשה שבנסיבות העניין מהווה בעיני האדם הסביר מעשה מגונה. באשר ליסוד הנפשי, הרי שמעשה ייתפס כמעשה מגונה מקום שמטרת עושהו היא גירוי, סיפוק או ביזוי מיני. ר' למשל ע"פ 6269/99 כהן נ' מדינת ישראל, פ"ד נה (2) 496. ע"פ 6255/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח (3) 168.

331. כפי שנקבע בע"פ 616/83 פליישמן נ' מדינת ישראל, פ"ד לט (1) 449 – היותו של המעשה מגונה נבחנת על פי "מבחן אובייקטיבי, מעשה שעל פניו קיים בו אלמנט מגונה על-פי השקפות החברה בה מתבצע המעשה", או "מעשה, אשר יש בו על פניו אלמנט של מיניות גלויה, ואשר לפי אמות מידה אובייקטיביות של מתבונן מן הצד, של האדם הממוצע, ייחשב לא הגון, לא מוסרי, לא צנוע".

332. מלשון הסעיף נראה ברור, כי הרכיב ההתנהגותי של "מעשה מגונה" – הינו רחב. גם מעשה הנראה על פניו כתמים או בנאלי, יכול למלא אחר היסוד העובדתי שבעבירה, ובלבד שההקשר

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

בו בוצע המעשה, או נסיבות ביצועו – שוללים את אופיו התמים, והוכח כי הוא בוצע לשם אחת המטרות המנויות בסעיף 348(ו) הנ"ל: גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים.
ר' בהקשר זה ע"פ 5603/15 אמיר נ' מדינת ישראל (17.9.2015);
ע"פ 1694/08 זוהר נ' מדינת ישראל (14.1.2009).

333. הכוונה המינית הנדרשת להוכחת היסוד הנפשי בעבירה, יכול שתוכח מטיב המעשה, מדברי הנאשם עצמו או שתוסק מהעובדות והנסיבות שהוכחו תוך בחינתן במאזני הסבירות וההיגיון [השווה ע"פ 5757/00 פלוני נ' מדינת ישראל (2.12.2009)].

334. ולעניין התנאי בדבר **ביזוי מיני**: כפי שנקבע בע"פ 6255/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח (3) 168 – מדובר במטרה השונה משתי המטרות האחרות המנויות בסעיף 348(ו) הנ"ל. בעוד שהגירוי והסיפוק המיני מתמקדים בגופו של העושה, הרי שמטרת הביזוי המיני מתמקדת בקורבן העבירה (וזאת אף אם אין במעשה עצמו כדי לגרום למבצע ריגוש מיני). ובכל זאת – המשותף לשלוש המטרות המנויות בסעיף 348(ו) הוא האינטרס המוגן העומד בבסיס האיסור הפלילי – הגנה על כבודו, פרטיותו וזנעתו של מושא העבירה.
ור' גם ע"פ 9603/09 פלוני נ' מדינת ישראל (27.9.2011).

עבירת הטרדה מינית – יסודות העבירה

335. לנאשם מיוחסות, באישום הראשון והרביעי, עבירות של הטרדה מינית, לפי סעיף 3(א) לחוק למניעת הטרדה מינית, אשר זו לשונו:

"(א) הטרדה מינית היא כל אחד ממעשים אלה:

...
(2) מעשים מגונים כמשמעותם בסעיפים 348 ו-349 לחוק העונשין;

...
(5) התייחסות מבהה או משפילה המופנית לאדם ביחס למינו או למיניותו, לרבות נטייתו המינית;"

336. בהלכת פודלובסקי [עש"מ 5771/01 פודלובסקי נ' נציב שירות המדינה, פ"ד נו(1) 463] נדונה הגדרתה של הטרדה המינית, וגדרותיה הנורמטיביים. נקבע, כי ביטויים בעלי אופי מיני, שעל פי אמות מידה אובייקטיביות הם משפילים, מבזים או פוגעים בכבוד על רקע מיני - הם מעצם טיבם גם ביטויים המופנים כלפי כל אדם שלמינו או למיניותו התייחס הביטוי, ושהוא נוכח בעת השמעתו. הגדרה זו היא רחבה ביותר ומכילה מכלול של צורות ביטוי, אשר המחוקק ביקש להכלילן בגדר התנהגויות העשויות ליצור הטרדה מינית. המחוקק ביקש ליצור טווח רחב של מקרים בהם התייחסויות בעלות אופי מיני יחשבו להטרדה מינית.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

עוד נקבע, ובדומה להגדרת "מעשה מגונה", כי להטרדה מינית צורות מגוונות, וכי קיים קושי בהגדרה נוקשה ואחידה של המונח "הטרדה מינית", שכן הטרדה מינית עשויה להתבטא בצורות רבות של התנהגות, אשר פוגעות במוטרד ברמות שונות. לא כל הלצה או בדיחה חסרת טעם יבואו בגדר המונח "הטרדה מינית". גם מחמאות כשלעצמן לא יתפרשו בהכרח כהטרדה מינית. את אופייה האמיתי של ההתנהגות יש לפרש על רקע מכלול נסיבות המקרה והתנהגות הצדדים המעורבים באירוע הנדון.

כך למשל נקבע בעש"מ 6737/02 מדינת ישראל נ' זקן, פ"ד נו (2) 312, 323 :

"על-מנת להבחין בין התנהגות בעלת אופי מיני המצויה בתחומי המותר, לבין התנהגות העולה כדי הטרדה מינית פסולה, מגדיר [סעיף 3\(א\)](#) לחוק את סוגי המעשים הנחשבים "הטרדה מינית". חלק מן החלופות הקבועות [בסעיף 3\(א\)](#) לחוק מגדירות הטרדה מינית באמצעות הפניה לעבירות הקבועות [בחוק העונשין](#), תשל"ז-1977, לפיכך המעשים הנכללים בהן עשויים להוות גם עבירה פלילית לפי חוק העונשין וגם הטרדה מינית לפי [החוק למניעת הטרדה מינית](#) (ראו [סעיפים 3\(א\)\(1\)](#) ו-[3\(א\)\(2\)](#) לחוק). חלופות אחרות [בסעיף 3\(א\)](#) מגדירות "הטרדה מינית" באמצעות מעשים שאינם עולים בהכרח כדי עבירה פלילית, אך החוק קובע כי הם עולים כדי הטרדה מינית (ראו [סעיפים 3\(א\)\(3\)](#)-[3\(א\)\(6\)](#) לחוק). לשונן של חלופות אלה היא רחבה, ויש אף הסבורים כי לשונן רחבה מדי נוכח העובדה כי קובעות הן נורמה פלילית ... השאלה אם מעשים מסוימים הם הטרדה מינית פסולה על-פי [סעיף 3\(א\)](#) לחוק, או שמא מדובר בהתנהגות לגיטימית שאינה עולה כדי הטרדה מינית, חייבת תמיד להיבחן על-פי ההקשר שבו בוצעו המעשים, טיב היחסים בין הצדדים ומכלול נסיבות העניין בכל מקרה לגופו."

ורי בנוסף עש"מ 2203/05 מדר נ' נציב שירות המדינה (21.7.05)

337. עוד נקבע בפסיקה, ובדומה להגדרת "מעשה מגונה", כי המבחן האובייקטיבי משמש כלי עזר עיקרי. מבחן זה שואל כיצד – **בנסיבות העניין** – היו מתפרשים המעשים והאמירות לאדם סביר המתבונן מן הצד [ר' למשל ע"פ 6001/12 פלוני נ' מדינת ישראל (12.5.2013)]. בית המשפט העליון עמד על הרציונל העומד בבסיס החלתו של המבחן האובייקטיבי בעש"מ 6713/96 מדינת ישראל נ' בן אשר, פ"ד נב (1) 650.

"מעשה שנראה הטרדה מינית לאדם אחד, לא בהכרח ייראה הטרדה מינית לאדם אחר. המטריד והמוטרד נוטים לראות אותו מעשה בעיניים שונות. המטריד יכול להיות אדם גס רוח וקהה חושים באופן בלתי רגיל. המוטריד יכול להיות אדם רגיש ופגיע במידה יוצאת דופן. ברור שאי-אפשר להכריע במחלוקת אם מעשה מסויים הגיע כדי הטרדה מינית על בסיס ראייה סובייקטיבית מצד זה או מצד זה. העובדה שהמטריד לא התכוון להטריד, שהוא סבר כי אין בהתנהגותו משום הטרדה, ואפילו שהאמין כי התנהגותו מתקבלת בהסכמה על ידי הצד השני, אין בה כדי להכריע. גם העובדה שהצד השני ראה עצמו מוטריד, אין בה כדי

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 18-05-9061 מדינת ישראל נ' איבגי

להכריע. המבחן המכריע הוא המבחן האובייקטיבי. המבחן האובייקטיבי מתבסס, כרגיל, על האדם הסביר".

338. אשר ליחס בין העבירה של מעשה מגונה לבין העבירה של הטרדה מינית נקבע (בהקשר של אמירות ונגיעות), כי אין מניעה להרשיע בשתי העבירות כאחד [רע"פ 5538/12 פלוני נ' מדינת ישראל (19.7.2012)], אם כי שם דובר באמירות ובנגיעות במהלך נסיעה משותפת, כאשר נקבע כי האמירות שגיבשו את ההטרדה המינית נאמרו בחלק אחד של הנסיעה, ואילו הנגיעות אשר גיבשו את המעשה המגונה – בחלק אחר של הנסיעה. מכל מקום, ברי כי נוכח הוראת סעיפים 3(א)-(1)-(2) לחוק למניעת הטרדה מינית – כל מעשה מגונה יכול שייחשב בנסיבות מתאימות גם כהטרדה מינית.

339. על אף ההגדרה רחבת ההיקף, ואולי אף בגינה, יש לזכור כי תכליתו של סעיף 3(א) היא לאסור את הקשת הרחבה של המעשים האסורים העולים כדי הטרדה מינית – ולא מעבר לכך. כפי שצויין אף בדברי ההסבר שליוו את הצעת החוק למניעת הטרדה מינית: **"החוק אינו מתיימר לאכוף מוסר או להתערב ביחסים חברתיים מרצון, אלא למנוע מאדם לכפות את עצמו על מי שאינו מעוניין בכך, ובמיוחד כשהדבר נעשה תוך שימוש לרעה בעמדת כוח"**.

ור' בהקשר זה עש"מ 4790/04 מדינת ישראל נ' בן חיים, פ"ד ס(1) 257, שם נקבע כי:

"המעשים המוגדרים בסעיף 3(א) לחוק אסורים הם, משום שהם עוסקים בנסיבות שבהן אדם אחד כופה את רצונו על אדם אחר. בנסיבות אלה יש משום פגיעה בכבודו של האדם ובאוטונומיה שלו על רקע מיניותו. הכבוד והאוטונומיה של האדם הם אפוא הערכים העיקריים עליהם בא החוק למניעת הטרדה מינית להגן".

340. להבנתו, החוק למניעת הטרדה מינית לא נועד לבלום אפשרות של חיזור, ולא נועד להוציא אל מחוץ לחוק מלים וביטויים המתייחסים למיניות, לאיברי מין או לנושאים הקשורים למין, במובנם הרחב. אין מקום לפרש את חקיקת החוק למניעת הטרדה מינית כמעשה חקיקה שנועד לאכוף השקפת עולם פוריטנית. צורות חיזור – פנים רבים להן. חלקן מעודנות יותר וחלקן פחות. חלקן תואם לנורמות המוסריות של חלקים גדולים בציבור, וחלקן מתיישב אך עם תפיסות מוסריות של חלקים קטנים בציבור. מיגדר, נטייה מינית, גיל, מרקם תרבותי, שפה, מבנה אישיות – כל אלה ועוד משמשים בערבוביה ומגדירים את דרכו של אדם אל לב מושא חיזוריו. בנוסף, גורמים אלו הן אבני הבניין של אופן השיח בנושאים ובעניינים הכרוכים במין. לא הרי ניסיון חיזור של אדם צעיר, חילוני, במהלך בילוי במועדון לילה בתל-אביב, כהרי ניסיון חיזור של אדם מבוגר, בן לחברה מסורתית, במהלך בילוי באולם קונצרטים. האיסור הפלילי בו עסקינן – מפריד בין האסור והמותר ביחסים אשר בבסיסם ניצבת אוטונומיית הרצון החופשי של הצדדים. רצון חופשי זה מוצא את ביטויו בתקשורת מילולית ופיזית בין השניים.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

341. משכך, ראוי להיזהר ממתן פרשנויות כלליות ורחבות, אשר עלולות לתפוס ברשת האיסורים הפליליים מעשים, אמירות והתנהגויות המצויות בגדרי היחסים החברתיים הלגיטימיים. ייתכן, כי חלק מאותם מעשים, אמירות והתנהגויות – אינם "יאים", ואינם עולים בקנה אחד עם כללי הנימוס והטקט הנפוצים. ייתכן כי חלקם ייראו לחלקים נרחבים בציבור כבוטים, או מוחצנים יתר על המידה. ועדיין – נראה כי הדין הפלילי לא התיימר, ולא ראוי כי יתיימר, לתייג כעברייני מין כל בן תשחורת המבקש לחזר אחר בן/בת זוג פוטנציאלי בדרכים "מחוצפות"; הדין הפלילי לא התיימר ולא ראוי כי יתיימר לתייג כעברייני מין כל אדם הפונה לבן/בת שיחו בלשון בוטה, ואף לא ב"שפת ביבים".

יפים לעניין זה דברי כב' השופטת נ' מימון-שעשוע בת.פ. (שלום-כ"ס) 1342/00 מדינת ישראל נ' דהן (14.6.2001):

"יחסי אנוש בכלל, ויחסי גבר – אישה בפרט, אינם ניתנים להסדרה ממצה ע"י קביעת כללי עשה ואל תעשה בדין. או לנו, אם גבר הרוצה להניח יד על כתפה של אישה כדי לחזר אחריה, יידרש להגיש בקשה בכתב 30 יום מראש. בין מה שאסור על פי הדין הפלילי לבין מה שנעשה בהסכמה מגובשת ומתוכננת מראש, קיים שטח רחב ידיים של יוזמות ספונטניות חד-צדדיות כאלה ואחרות, כאשר גם התגובה של מי שכלפיו/ה נעשה הצעד הראשון, אולי המפתיע, יכולה להתפתח ולהשתנות במהלך האירוע, מסירוב להסכמה או מהיסוס לדחיה. עסקינן, לעתים, ביער אפוף מסתורין ולא בדרך סלולה ומתומרת. כבר בספר משלי נאמר, "שלושה המה נפלאו ממני וארבעה לא ידעתים: דרך הנשר בשמים, דרך נחש עלי צור, דרך אניה בלב ים ודרך גבר בעלמה" (פרק כ"ט פסוק 18).

342. כך הוא באשר לניסיונות חיזור, וכך הוא בשיחה שמטרתה אינה חיזור. לשון סעיף 3(א)(5) רחבה מספיק כדי לכלול, לכאורה, כל קללה ברחוב המוטחת במאן דהוא, ולפיה בן השיח (או אמו) עוסקים במקצוע העתיק בעולם, וכן כל קריאה או שיר הנשמעים לעברו של שחקן קבוצת כדורגל יריבה, והמתייחסים לנטייתו המינית של מושא השיר. סבורני כי אין לראות בכל אירוע מסוג זה כעבירת מין, וזאת גם אם הקללות או השירים – צורמים לאוזן. אני סבור כי הבריה התיכון להבנת הערכים המוגנים העומדים בבסיס החוק למניעת הטרדה מינית – מונח בדברי ההסבר להצעת החוק [ה"ח 2641 מיום 22.7.97], שם צויין בפרק המבוא כי (ההדגשה אינה במקור):

"הטרדה מינית היא פגיעה בכבוד האדם, בחירותו, בפרטיותו ובזכותו לשוויון. היא פוגעת בכבודו העצמו ובכבודו החברתי של המוטרד. היא משפילה ומבזה את אנושיותו, בין השאר על ידי התייחסות אל האדם כאל אובייקט מיני לשימוש של המטרד. הטרדה מינית שוללת את האוטונומיה של המוטרד ואת שליטתו בגופו ובמיניותו, פוגעת בזכותו

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 18-05-9061-05 מדינת ישראל נ' איבגי

להגדרה עצמית ופולשת לפרטיותו, וכן מפלה אותו לרעה לעומת אנשים אחרים...
החוק המוצע נועד להוקיע את ההטרדה המינית בכל הקשר שהוא ולגבי כל אדם. הצעת חוק זו באה להגביר את המודעות הציבורית לחומרת התופעה, תוך חינוכו של הציבור הרחב לכיבוד הזולת. החוק אינו מתיימר לאכוף מוסר או להתערב ביחסים חברתיים מרצון, אלא למנוע מאדם לכפות את עצמו על מי שאינו מעוניין בכך, ובמיוחד כשהדבר נעשה תוך שימוש לרעה בעמדת כוח"

ביחס לסעיף 3(א)(5) לחוק [אשר בהצעת החוק הינו סעיף 3(א)(4)], צויין בדברי ההסבר כי מדובר באחת ההתנהגויות השכיחות המהווה הטרדה מינית, אשר הינה התנהגות שלילית מטבעה, ותגובתו של המוטרד אינה יכולה להכשירה.

343. לשיטתי, הטרדה מינית כמשמעותה בסעיף 3(א)(5) לחוק למניעת הטרדה מינית, הינה התנהגות המוצאת את ביטויה באופן חיצוני וברור, ואשר מתייחסת למוטרד כאל אובייקט מיני, לשימושו של המטריד. את התייחסותו של המטריד יש לבחון כמכלול. לא ניתן "לפלח" משפט אחד, צעד אחד, או פעולה אחת, במנותק מהיתר. יש לבחון אם התנהלותו הכללית של המטריד, בנסיבות המקרה, עולות כדי התייחסות מינית ברורה המתמקדת בביזויו של המוטרד או השפלתו, כאובייקט מיני. לצורך כך, לא ניתן להתעלם גם מפעולות או אמירות אשר קדמו להתייחסות המטרידה, ואף לא מאלו אשר נעשו לאחריה.

מעשה אחד או ריבוי מעשים

344. באישום הראשון מתוארים שני אירועים – האחד התרחש לטענת המאשימה במהלך צילומי הסרט "לצוד פילים"; האירוע השני התרחש, לטענת המאשימה, על סט הצילומים בסדרת הטלוויזיה "הבורר". בגין האירוע השני מיוחסות לנאשם שתי עבירות – מעשה מגונה, והטרדה מינית.

345. השאלה אם מעשה עברייני מסויים מצמיח עבירה אחת או מספר עבירות – אינה ניתנת תמיד להכרעה פשוטה. ב"מצבי הקצה" – ההכרעה קלה וחדה. אולם קיימת קשת של אירועים ונסיבות המציבות דילמה בפני מנסח כתב האישום [ובהמשך ההליך – בפני בית המשפט], בדבר גילום המעשה העברייני ותרגומם לסעיפי חוק העונשין. בפסיקה נקבעו כללי עזר ומבחנים לצורך הכרעה אם מעשי הנאשם מתגבשים לכלל מעשה אחד, או למספר מעשים [השווה רע"פ 5978/04 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד ס (4) 594, 610; ור' גם רע"פ 4157/06 פלוני נ' מדינת ישראל (25.10.2007); ע"פ 3728/04 דוירי נ' מדינת ישראל (13.7.2005)].

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

המבחן הראשון הוא **מבחן צורני**, או עובדתי. בליבתו מצויה השאלה אם ניתן להפריד את המעשים ולראותם כמעשי עבירות נפרדים, העומדים כל אחד בפני עצמו. כמבחני עזר ניתן לשאול, ביחס לכל אחד מחלקי המעשה העומדים לבחינה, האם כל אחד מהם מהווה עבירה נפרדת, אשר לה התחלה וסוף; האם בין המעשים חלפו פרקי זמן; האם למבצע הייתה ה"יכולת" להפסיק את ביצוע העבירות בכל שלב, ואם כל אחד מחלקי המעשה מקורו בבחירה מודעת ונפרדת.

המבחן השני הוא **המבחן המהותי**, או המבחן המוסרי. בליבתו מצויה מלאכת זיהוי האינטרס הנפגע, והכרעה בשאלה אם ראוי ליתן ביטוי נפרד לכל אינטרס, או שמא האינטרס הנפגע הוא אחד וכולל. בהקשר זה נקבע לא אחת כי יש להעניק משקל לסוג האינטרס שנפגע במעשה העבירה. כך, למשל, לא הרי מעשה גניבה של סכום כסף [אשר לעתים ניתן "לקבץ" מספר מעשים לכדי מעשה גניבה של סכום גדול יותר] כהרי פגיעה בחיי אדם ובגופו.

346. ראוי להזכיר בהקשר זה גם את הנחיה 3.1 להנחיות פרקליט המדינה, בדבר אופן ניסוח כתבי אישום. על פי הנחיה זו:

"ככלל, בעת ניסוח כתב אישום יש להימנע מלייחס כמה סעיפי חוק בגין מעשה אחד. יחד עם זאת, אם סעיף האישום ה'עיקרי' אינו כולל ערכים מוגנים נוספים הבאים לידי ביטוי בסעיפי חיקוק נוספים, ראוי לייחס גם אותם לנאשם, ובלבד שמדובר לדעת התובע בעבירות משמעותיות נוספות ולא בעבירות נוספות שהן שוליות לעבירה העיקרית."

על הערכת עדותה של נפגעת עבירת מין (כללי)

347. מזה עשרות שנים נהוגה בבתי המשפט, על ערכאותיהם, גישה המכירה בייחודן של עבירות המין – ובייחוד של עדויותיהן של נפגעות עבירות מין. אופי ונסיבות ביצוע עבירות אלו, כמו גם השלכותיהן על קורבנות העבירה – זכו להתייחסות מיוחדת, בספרות המשפטית, במחקר ובפסיקה. כידוע, עבירות המין נעשות על פי רוב בצנעה, בנוכחות התוקף והקורבן בלבד, וכשהשניים בלבד עדים למעשים [ע"פ 6295/05 וקנין נ' מדינת ישראל (25.1.2007)]. בנוסף, לא אחת עבירות המין פוצעות את נפשן של קורבנות העבירה, לא פחות מהפגיעה הפיזית [ר' בהקשר זה לסלי סבה, "עבירת האונס, מגמות משפטיות וקרימינולוגיות, פלילים ג' 46 (תשנ"ג-1992), ע' 59 וההפניות שם]. סוג העבירה ותגובת החברה מכתביבים לא אחת תופעות של "קוד בושה" ביחס לעבירות אלו. רבים המקרים בהם נפגעות תקיפה מינית חוששות להתלונן, ועל כן כובשות את עדותן משך תקופה ממושכת [ר' למשל ע"פ 5768/10, 2822/11 פלוני נ' מדינת ישראל (8.6.15)]. נשים אשר נפגעו מינית – מאשימות לא אחת את עצמן, או זוכות לתיוג

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 18-05-9061 מדינת ישראל נ' איבגי

חברתי, גם מידי קרובים ומקורבים, כמי ש"הביאו על עצמך" בהתנהגותן את מעשה התקיפה המינית.

348. אף עדותה של מי שחוותה פגיעה מינית הינה קשה וייחודית, נוכח אופי העדות, שעיקרה בנושאים טראומטיים ואינטימיים כאחד. עדות נפגעי עבירה מציפה לא פעם רגשות אשם ובושה, והיא כרוכה בפגיעה בזכות העד לפרטיות ולכבוד. לכך יש לצרף רובד נוסף, הנעוץ בחווית העדות מול הפוגע, חוויה העלולה לגרום לפגיעה משנית בקורבן [ר' למשל ע"פ 9150/08 מדינת ישראל נ' ביטון (23.7.2009)].

349. נוכח שיקולים אלו, נקבע במקרים רבים כי אין לבחון את גרסתו של קרבן עבירת מין בפריזמה בה נבחנות עדויותיהם של מתלוננים בעבירות אחרות. כך למשל נקבע כי בית המשפט אינו מצפה מנפגעים בעבירות מין להיות "מכשיר לדיוק אוטומטי" [ע"פ 6643/05 מדינת ישראל נ' פלוני (3.7.2007); ע"פ 2847/11, 2956, 3053 מדינת ישראל נ' פלוני (11.7.2013)]. לא אחת התקבלו גרסאותיהם של נפגעי ונפגעות עבירות מין, על אף שבעדותם נמצאו אי דיוקים, סתירות ובלבול [השווה ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל (20.10.2010)]. ור' גם ע"פ 993/00 שלמה נ' מדינת ישראל [פ"ד נו (6) 205, 233], שם נקבע כי:

"הליך שחזור האירועים האלימים על ידי קורבן עבירת מין שחווה אותם, מהווה כשלעצמו טראומה מחודשת המתבטאת בחיטוט בפרטי הפרטים של חוויה איומה, על אחת כמה וכמה כאשר החקירה היא תוקפנית... אין לצפות מאדם כי יזכור פרטי אירוע טראומטי כאילו תיעד אותו בזמן אמת, בייחוד כאשר מדובר בקורבן עבירת מין. לפיכך השאלה איננה אם קיימים אי דיוקים ואי התאמות בפרטים, אלא אם המקשה כולה היא אמינה, ואם הגרעין הקשה של האירועים והתמונה הכוללת המתקבלת מן העדות והחיזוקים לה, מאפשרים מסקנה בדבר אשמת הנאשם מעבר לכל ספק".

350. הערכת עדותו של קורבן עבירת מין – ראוי שתיעשה בזהירות וברגישות, תוך הכרה בקשיים העולים מעצם מסירת העדות. עמד על כך בית המשפט העליון בע"פ 6375/02 בבקוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נח (2) 419:

"במקרה כזה, מעצם טיבו, עוסקת העדות בנושא שהוא טראומטי ואינטימי כאחד, ולפיכך מתעורר לעיתים קושי במתן עדות ברורה ורהוטה. בנסיבות כאלה הטון, אופן הדיבור, שפת הגוף וכל אותם גורמים שאינם שייכים ישירות לעולם התוכן - כל אלה מקבלים משקל חשוב עוד יותר".

ור' גם ע"פ 9458/05 רחמילוב נ' מדינת ישראל (24.7.2006) שם נקבע כי:

"אין נאנסת טיפוסית, אין סולם תגובות אחד, ואחד בלבד, שלו ניתן לצפות. התנהגות של קורבן עבירת מין נראית לעיתים לא הולמת,

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 18-05-9061 מדינת ישראל נ' איבגי

טיפשית, לא ראויה, ועדיין היא משקפת את האמת, ואינה מצביעה על כך שהמתלוננת שיקרה".

בע"פ 8761/14 בן יצחק נ' מדינת ישראל (14.1.2016) עמד בית המשפט העליון על כך שאין לבחון עדויותיהם של נפגעי עבירת מין תוך הפעלת אמות מידה של "סבירות" התנהגותו (והתנגדותו) של קורבן העבירה:

"בית משפט זה כבר עמד לא פעם על כך, שהמתבונן מן הצד, מתקשה לשפוט התנהגותו של נפגעות עבירות מין בזמן אמת, ואין מקום להפעלת אמות מידה של "סבירות" על התנהגות קרבנות עבירה בעת מצוקתם. העובדה שתגובותיהם הרגשיות והתנהגויותיהם של קרבנות עבירה, בפרט בעבירות מין, עלולות להיראות תמוהות, איננה ראייה לכך שהמעשה לא בוצע".

משכך, הדגש בהערכת עדותן של נפגעות עבירת מין, אינו בסבירות ההתנהגות, אלא בסימני האמת שבעדותה, תוך התבוננות כוללת על הנסיבות [השווה ע"פ 132/10 טוואצאו נ' מדינת ישראל (5.9.2011)].

351. אשר לסתירות ולאי דיוקים בעדותו של קורבן עבירת מין, נקבע, בשים לב לטיבה ולייחודה של עדות זו, כי אין בסתירות אלו לכשעצמן כדי למנוע מבית המשפט לקבוע עובדות שלגביהן חלו הסתירות. כך למשל נקבע בע"פ 3873/08 אטיאס נ' מדינת ישראל (6.9.2010), כי:

"העדות בעבירות אלה עוסקת מעצם טיבה בנושא טראומטי ואינטימי כאחד, ועל כן מתעורר לעיתים קושי במתן עדות סדורה ורהוטה. בנסיבות מסוג זה טון הדיבור, שפת הגוף, וכל אותם גורמים שאינם קשורים ישירות לעלום התוכן, מקבלים כאמור משקל משמעותי עוד יותר.... לכן, השאלה איננה אם קיימים אי דיוקים ואי התאמות בפרטים, אלא אם הנוקשה כולה היא אמינה ואם הגרעין הקשה של האירועים והתמונה הכוללת המתקבלת מן העדות והחיצוקים לה מאפשרת מסקנה בדבר אשמת הנאשם מעבר לכל ספק"

352. נקבע, בשורה של פסקי דין, כי מתן אמון מלא ובלתי מסויג בעדותה של המתלוננת, על פי ההתרשמות מהצורה שבה מסרה את עדותה – יש בו כדי להוות הנמקה מספקת להרשעה, גם מקום בו ההרשעה נסמכת על פי עדות יחידה של נפגע העבירה:
השווה ע"פ 4043/93 פלוני נ' מדינת ישראל, (18.12.1994);
רע"פ 2882/04 נקדימון נ' מדינת ישראל (1.4.2004);
ע"פ 8347/13 פלוני נ' מדינת ישראל (11.2.2016).

353. ככלל, ולמעט מקרים חריגים ונדירים בהם העניין רלבנטי – יש להתעלם מניסיונות להצביע על מאפייני התנהגות של נפגעת עבירה, ככאלו היכולים לעמוד בבסיס מעשה העבירה. הכוונה היא לטענות העולות לא אחת באשר להתנהגות "מתירנית" או "פלרטטנית" של נפגעי עבירת מין,

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

או לטענות הנוגעות ל"אווירה מתירנית" ו"אווירת פריצות", שלאורך יש להעריך את העדויות והראיות. כאמור, טענות מסוג זה יש לדחות, ואין בהן אלא מסך עשן ותו לא. עמד על כך בית המשפט בע"פ 4453/16 מדינת ישראל נ' פלוני (20.7.17):

"למרבה הצער, נראה שמדובר בחלק מתופעה רחבה יותר שבה נאשמים בעבירות מין מנסים להבליט אלמנטים מיניים בהתנהגותה של המתלוננת (או המתלונן), מתוך מחשבה שבכך הם תורמים להגנת המשפטית. לפחות בחלק גדול מהמקרים, מדובר בטקטיקה שנועדה "להכתים" את המתלוננת ב"מיניות" או "פריצות", באופן בלתי רלוונטי כלל ועיקר לפרשת ההגנה. למעט מקרים מיוחדים שבהם הוכחה הרלוונטיות, יש לשרש תופעה זו כדי שלא תהפוך לנורמה לגיטימית במסגרת הליך פלילי, ולקוות כי זה מכבר הותרנו מאחורינו את התקופה שבה נאשם היה יכול לקדם את הגנתו המשפטית בטענה שהמתלוננת נהגה במתירנות מינית".

354. יש לנקוט במשנה זהירות בכל הנוגע ל"הדבקת" מניעים פסולים לעדותם של קורבנות עבירות מין, בייחוד מקום בו הם נוקטים בהליכים אזרחיים למיצוי זכויותיהם כמי שנפגעו מידי מבצע העבירה. כך למשל נקבע בע"פ 5484/11 פלוני נ' מדינת ישראל (19.4.12), כי:

"עצם מיצוי זכותה של המתלוננת להיפרע בהליך אזרחי מן העברייני שפגע בה, אינו מעיד על כך שישנה אפשרות סבירה שהמתלוננת בדתה את תלונתה ממניע כספי. כפי שצינתי, אין די בהעלאת מניע היפותטי המנותק מחומר הראיות ומן ההיגיון, ויהיה מופרך לראות בעצם מימוש הזכות החוקית, כשלעצמה, ראייה בעל משקל לקיום עלילת שווא, במיוחד לרקע המכלול הראיתי שתואר לעיל... בהערת אגב יצוין, כי אפילו היתה המתלוננת מונעת משיקולים כלכליים, עדיין אין פירושו של דבר כי טענותיה ביחס למעשים אינן אמת".

355. בצד כל האמור יש להדגיש: האספקלריה השונה בה נבחנת עדותו של קורבן עבירת מין – אינה משנה כמלוא הנימה את נטלי הראיות במשפט הפלילי. על בית המשפט להמשיך ולבחון אם נותר "ספק סביר", אשר על המאשימה להסירו כתנאי להרשעת נאשם בפלילים. עמד על כך כב' השופט ג'ובראן בע"פ 9809/08 לזרובסקי נ' מדינת ישראל (25.11.2010):

"על השופט לבחון האם בעדותו של מתלונן בעבירות מין, על אף ההנחות הראייתיות המסוימות להן הוא זוכה – עדין ניצב גרעין של אמת, או סיפור ברור ויציב שיש בו בכדי לתאר את הטראומה הקשה שהייתה מנת חלקו".

וכן ר' ע"פ 2847/11, 2596, 3053 פלונים נ' מדינת ישראל (11.7.2013); ע"פ 8886/14 פלוני נ' מדינת ישראל (15.3.2016); ע"פ 5842/15 פלוני נ' מדינת ישראל (21.3.2018); ע"פ 8290/16 פלוני נ' מדינת ישראל (28.11.2017).

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 18-05-9061 מדינת ישראל נ' איבגי

על הימנעות צד מלהביא עדות רלבנטית בפני בית המשפט:

356. כידוע, מקום בו נמנע בעל דין מהעדת עדים שביכולתם לאשש את טענתו העיקרית, הרי שבלא הסבר מניח את הדעת להימנעות זו – יהיה בכך משום ראיה עצמאית לחובתו [ר' למשל ע"פ 6101/16 עווד נ' מדינת ישראל (28.6.17)]. ההנחה היא, כי אילו הושמע העד, היה בכך כדי לתמוך בגרסת הצד שכנגד, וכי הסיבה לאי הבאתו הינה החשש של בעל הדין מעדותו של העד, ומחשיפתו לחקירה שכנגד. בהקשר זה נקבע, כי ככלל עד ייחשב רלבנטי לגרסתו של בעל דין, מקום בו קיימת ציפייה הגיונית ומתבקשת בנסיבות המקרה, כי בעל הדין ישמיע את העד המסוים לשם גילוי האמת וחקר העובדות כפי שאותו בעל דין טוען להן [ע"פ 8994/08 פלוני נ' מדינת ישראל (1.9.2009)].

עם זאת, לא תמיד תיזקף לחובת התביעה הימנעות מהבאת עד. כפי שנקבע בע"פ 8994/08 פלוני הנ"ל:

"אי העדת עד שעדותו חשובה לשני הצדדים, אינה בהכרח מערערת את גרסת בעל הדין אשר עליו מוטל נטל השכנוע בתיק, ואשר נמנע מלהביאו לעדות, כאשר בעל הדין שעליו נטל השכנוע הצליח, מבלי להעיד את העד הרלבנטי, להביא ראיות מספיקות אחרות על מנת להעביר את נטל הבאת הראיות אל הצד השני. במצב דברים זה, עשויה אי העדת העד לפעול לרעת בעל הדין השני שעליו נטל הבאת הראיות כעת, על אף שאינו נושא בנטל השכנוע. הוא הדין במקרה שלפנינו. משעמדה התביעה בנטל הבאת הראיות הראשוני, הדרוש במשפט פלילי על מנת להעביר את נטל הבאת הראיות אל ההגנה, הרי שהימנעות המערער מהעדתם של הוריו ושל דוד, אשר היה בעדותם כדי לשפוך אור למצער על חלק מן האירועים המתוארים בכתב האישום, פועלת במקרה זה לרעתו".

ור' גם ע"פ 11331/03 קיס נ' מדינת ישראל, פ"ד נט (3) 453, 458.

357. ראוי להבהיר, בנוסף, כי חובת הבאת הראיות המוטלת על התביעה, אינה דומה בהיקפה ובמהותה לזו המוטלת על נאשם. עמד על כך כב' השופט י' דנציגר בע"פ 2957/10 אלאטרש נ' מדינת ישראל (30.5.2012):

"גישה זו נשענת על מהות תפקידה של המאשימה המשמשת כנאמן הציבור המייצג את האינטרס הציבורי וכזוה חלה עליה חובת הגינות מוגברת ואין היא רשאית להתנהל כבעל דין רגיל מן השורה. מאפיינים אלו מחייבים את המאשימה, כפי שאף ציין חברי השופט רובינשטיין, להציג בפני בית המשפט את מלוא התשתית הראייתית, לרבות ראיות בעלות פוטנציאל מזכה על מנת לאפשר את חקר האמת."

ור' גם עמדת כב' השופט א' רובינשטיין (כתארו אז) בע"פ 9274/08 פלוני נ' מדינת ישראל (2.12.09):

"... לשיטתי יש הבדל בין התביעה לסניגוריה. התביעה מייצגת את הציבור; רמת השיקולים הטקטיים שעליה לשקול שונה – ופחותה –

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

מזו של הסניגוריה הנאבקת על חפות הנאשם. הנאשם מייצג את עצמו בלבד. על התביעה, כנאמן הציבור, מוטל לדעתו ככלל, כגישה ערכית, להביא בפני בית המשפט את מלוא התמונה, את כל העובדות שבידה... ולא כל שכן כך בראיה מרכזית למדי, ושיקולים טקטיים צריכים להיות משניים".

וכן ע"פ 6522/10 נקר נ' מדינת ישראל (2.5.13) שם נקבע כי אין לגזור הלכה כללית לפיה בכל מקרה שהתביעה נמנעת מהבאת עד – יש ליחס לכך משקל ראייתי לחובתה:

"יש לבחון בכל מקרה לגופו, שורה של שיקולים (לא ממצים) ובהם: האם מדובר היה בעד שעדותו רלוונטית כלל לאישום; האם עסקינן בעד מרכזי שיכול היה למסור עדות ישירה השופכת אור על הנטען בליבת האישום; האם קיימים עדי תביעה אחרים שיכולים למסור עדות ישירה; האם ניתן הסבר סביר על ידי המדינה לאי זימון העד לעדות (למשל, כי העדות אינה רלוונטית להוכחת האשמה); והאם הנאשם יכול היה לזמנו לחקירה ראשית ולחקור אותו כאילו מדובר היה בחקירה שכנגד. מכאן, שבהחלט ייתכנו מקרים בהם לא יינתן כל משקל ראייתי לטענת הנאשם כי נפל מחדל באי זימון עדי תביעה מסויימים"

ליישום כלל זה ר' ע"פ (מחוזי-חיפה) 55956-04-19 מדינת ישראל נ' אבו אלהיג'א (18.7.19), שם נקבע כי:

"ניתן ליחס למאשימה מחדל של אי זימונו של עבד, עד המצוי בשליטתה ושיכול היה להבהיר את נסיבות הסתרת הנשק בדירה ומידת ידיעתו של הנאשם/המשיב על קיומו של הנשק בדיקותו [צ"ל: בדירתו]. דבר זה לא נעשה והוא מקים את החזקה כי גרסתו של עבד הייתה תומכת בגרסת המשיב, וכפועל יוצא מכך מחזקת את הספק שבאשמו."

"מעשים דומים"

358. בשלב בירור האשמה אין התביעה רשאית להציג ראיות הנוגעות להתנהגותו של הנאשם בהזדמנויות אחרות, שאינן חלק מכתב האישום. דומה כי לא יכולה להיות מחלוקת של ממש כי הצגתן של ראיות הנוגעות לעברו הפלילי של נאשם, ולמעשים אחרים המיוחסים לו (ושאינם חלק ממסגרת הראיות והעדויות העומדות להכרעה) – עלולה לגרום לעיוות דין לנאשם. הסכנה היא ביצירת דעה קדומה נגד הנאשם במהלך משפטו, ובהבאת ראיות המלמדות על "אופיו הרע", ואשר בינן לבין בירור האשמה אין ולא כלום. חלק מהכלל האמור אף מוצא ביטויו בסעיף 163 לחוק סדר הדין הפלילי, האוסר על הצגת שאלות לנאשם, במהלך חקירתו הנגדית, ביחס להרשעותיו הקודמות.

359. ואולם, אין מדובר בכלל מוחלט. תיתכנה נסיבות בהן תוכל המאשימה להביא, כחריג, עדויות וראיות המלמדות על עבירות שבוצעו לכאורה על ידי נאשם – ואשר אינן חלק ממסכת העובדות

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

של כתב האישום. החריג לכלל נוסח כבר בע"פ 265/64 שיוביץ ואח' נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד יט (3) 421 - באופן הבא:

"אם עובדות אלו משמעותן היא אך ורק שהן מצביעות על נטיותיו של הנאשם לעסוק בעסקאות פליליות או לבצע את העבירה שיוחסה לו במשפט, כי אז תהיה העדות פסולה; מאידך גיסא, אם העדות הנ"ל היא רלבנטית ובעלת ערך הוכחתי, במידה מספקת, לגבי נשוא ההאשמה, שלא בגלל אופיה הנ"ל דווקא, כי אז תהיה העדות קבילה".

360. התביעה רשאית לפיכך להביא ראיות הנוגעות למעשים פליליים אחרים שביצע נאשם, וזאת על מנת להוכיח "שיטת ביצוע" או "מעשים דומים". מבין שני חריגים אלו, רק החריג השני בדבר הוכחת "מעשים דומים" – רלבנטי לענייננו. ראיות המלמדות על "שיטת ביצוע" תכליתן להצביע על מעין שיטת ביצוע מייחדת בעבר, העשויה אף ללמד על "כרטיס ביקור" או ראייה אשר בכוחה לזהות את המבצע בקשר למעשים האחרים. לעומתה, עדות בדבר "מעשים דומים" כוחה בביסוס היסוד הנפשי (ולא היסוד העובדתי). כוחה של עדות זו, על פי רוב, בהפרכת טענה בדבר תום לב או היעדר כוונה פלילית מטעם הנאשם. הטעם לכך הוא שמעשים דומים החוזרים ונשנים על ידי נאשם – בכוחם ללמד בנסיבות מסוימות על היעדר מקריות, ועל כוונה בביצוע המעשים.

361. בפסיקה נקבע, כי ההבדל בין הוכחת "שיטת ביצוע" לבין הוכחת "מעשים דומים" משליך גם על מידת הדמיון הנדרשת בין המעשים המיוחסים בכתב האישום לבין המעשים המוקדמים אותם מבקשת המאשימה להוכיח. כך, בע"פ 10733/08 גולדבלט נ' מדינת ישראל (17.2.2011) נקבע בבית המשפט העליון כי:

"כוחם הראייתי של 'מעשים דומים', או עדות בדבר שיטת ביצוע, מקורו בדמיון העובדתי הניכר שבין טיב המעשה נושא האישום לבין מעשים שננקטו על-ידי הנאשם במקרים אחרים. עם זאת, קיים הבדל בין השניים: בעוד שהבאתה של עדות שיטה נועדה להוכיח את היסוד העובדתי של העבירה, כגון הוכחת עצם ביצוע מעשה העבירה או הוכחת זיהויו של הנאשם כמבצע העבירה, הוכחת מעשים דומים מבקשת לשלול טענה בדבר היעדר מחשבה פלילית, כגון טענה כי מעשהו של הנאשם נעשה בתום לב או בשגגה, וללמד על קיומו של הלך הנפש הנדרש לצורך הרשעה בעבירה. מהבחינה זו נובע שוני ברמת ההוכחה הנדרשת בכל אחת מן הדוקטרינות: בעוד שעדות שיטה מחייבת דרגה גבוהה של דמיון בין המעשים, לשם הוכחת 'מעשים דומים' ניתן להסתפק במספר מאפיינים דומים בלבד".

ורי גם ע"פ 4327/12 פלוני נ' מדינת ישראל (5.6.2013).

362. דינן של ראיות ועדויות המלמדות על "מעשים דומים" כדין ראייה נסיבתית, אשר משקלה הראייתי ייקבע תוך ראיית מכלול הראיות בתיק. אין צורך להוכיח מעבר לספק סביר את ביצוע

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 18-05-9061 מדינת ישראל נ' איבגי

המעשים המתוארים במסגרת "עדות המעשים הדומים" [ר' לעניין זה ע"פ 3372/11 קצב נ' מדינת ישראל (10.11.2011), סעיף 335 לפסק הדין]. כפועל יוצא מכך, ומאחר ואין כל ניסיון או כוונה להרשיע את הנאשם בגין ביצוע אותם "מעשים דומים", הרי שאין מניעה כי מעשים אלו יתייחסו למעשים אשר – אם בוצעו – חלפה בגינם תקופת ההתיישנות [השווה ע"פ 9657/05 פלוני נ' מדינת ישראל (9.3.2009)].

363. לא למותר לציין, כי השימוש בעדויות בדבר מעשים דומים מותנה בכך שבית המשפט ישתכנע כי אין קשר ואין שיתוף פעולה בין המתלוננות וכי אין המדובר בעלילה משותפת [השווה ע"פ 4009/90 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד מז (1) 292; ע"פ 7792/13 פלוני נ' מדינת ישראל (28.9.2016)].

מחדלי חקירה:

364. מטרת החקירה המשטרתית אינה מציאת ראיות להרשעתו של חשוד, אלא מציאת ראיות לחשיפת האמת – בין אם זו עשויה להוביל לזיכוי של חשוד ובין אם להרשעתו. משכך, נקבע לא אחת כי ככלל, מיצוי כיווני החקירה האפשריים, והצגת תמונה עובדתית מלאה ככל שניתן – מהווה נדבך מרכזי ביכולתו של נאשם להתמודד עם הראיות המרשיעות במשפטו [ר' למשל ע"פ 557/06 עלאק נ' מדינת ישראל (11.4.2007)]. לעתים עלול דבר קיומם של מחדלי חקירה להביא לזיכוי של נאשם [ר' ע"פ 6040/05 אלנבארי נ' מדינת ישראל (9.8.2006)].

יחד עם זאת, מחדלי חקירה אינם חזות הכל. גם אם לא נבדק אפיק חקירה פוטנציאלי, וגם אם לא נאספו כלל הראיות בתיק – אין בכך כדי לפטור את בית המשפט ולבחון את חומרי החקירה שהונחו בפניו, ואין בכך בלבד כדי להביא לפטור מאחריות, מקום בו הראיות אשר כן נאספו – מצביעות על אשמתו של נאשם [השווה ע"פ 4223/07 פלוני נ' מדינת ישראל (29.11.2007)]. כפי שנקבע בפסיקת בית המשפט העליון – רק מחדלים חמורים, המעוררים חשש שיביאו לקיפוח הגנתו של נאשם בשל קשיים להוכיח את גרסתו – ייזקפו לחובת המאשימה ויוכלו לסייע לנאשם בהוכחת קיומו של ספק סביר [ר' ע"פ 5152/04 אגרונוב נ' מדינת ישראל (23.6.2005); ע"פ 10735/04 גולדמן נ' מדינת ישראל (20.2.2006)]. למותר לציין – משקלם של מחדלי חקירה ייבחנו על רקע מכלול הראיות אשר הונח לפתחו של בית המשפט.

365. הדברים סוכמו על ידי בית המשפט העליון בע"פ 5633/12 ניימן נ' מדינת ישראל (10.7.2013):

"בהינתן תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו של נאשם, הרי שאין בקיומם של מחדלי חקירה, כשלעצמם, כדי להביא לזיכוי של

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

הנאשם. בחינת טענות הנוגעות למחדלי חקירה תעשה בשני שלבים: תחילה יש לבחון אם מדובר כלל במחדל חקירה. רק אם המענה לשאלה הראשונה הוא בחיוב, יש לבחון את השאלה, האם בשל מחדלי החקירה הנטענים, נפגעה יכולתו של הנאשם להתמודד כראוי עם חומר הראיות אשר עמד נגדו, עד כי קיים חשש ממשי כי הגנתו קופחה, כמו גם זכותו להליך הוגן. בחינה זו נעשית, תוך שקלול המחדלים הנטענים אל מול התשתית הראייתית שהונחה בפני הערכאה הדיונית".

366. עתה, ולאחר שהצטיידנו בתובנות ומושכלות יסוד אלו, נפנה לבחון את הראיות שהובאו ביחס לכל אחד מהאישומים.

איסור פרסום

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

הערכת ממצאי עובדה ומהימנות – האישים הראשון

367. אקדים ואציין כי בהעמדת גרסתה של המתלוננת, ביחס לשני האירועים המתוארים באישום הראשון, מול גרסתו של הנאשם – אני מעדיף ללא היסוס את גרסתה של המתלוננת.

הערכת עדותה של א'

368. המתלוננת הותירה בי רושם עז של אישה ישרה, אמינה ומהימנה. הערכה זו נשענת הן על עדותה בפני והתרשמותי הבלתי אמצעית מאופן מסירת העדות, והן על העימות שנערך בין המתלוננת לבין הנאשם, ואשר תועד חזותית [ת/א1-ג'].

ניכר היה, הן מעדותה בפני והן מהעימות עם הנאשם, כי המתלוננת אינה חלק מ"ציד מכשפות" המתנהל נגד הנאשם [כטענת ההגנה]; היא אינה נושאת "אג'נדה", ואינה "מניפה דגלים" – גם אם היא לוקחת חלק בשיח ציבורי הנוגע ליחס כלפי נשים בחברה. מכל מקום – אותה "אג'נדה" נטענת, גם לו הייתה לה חלק ונחלה בהתנהלותה של א' – אינה כוללת טפילת אשמות שווא ומסירת הודעות כזב ועדויות שקר.

ההיפך הוא הנכון – שמה של א' כמי שייכת ונפגעה מידי של הנאשם – הגיע לידיעת המשטרה מגורם שלישי. המתלוננת לא ביקשה להתלונן, ולא ביקשה לעצמה במה על מנת לשטוח את טרוניותיה כלפי הנאשם. כפי שעולה מעדויות החוקרים ומעדותה של א' – היא לא נקטה כל צעד אקטיבי במסירת תלונה נגד הנאשם, טרם פניית חוקרי המשטרה אליה [ר' עדותה של א', ע' 61 לפרוטוקול]. השוטרים הם אלו שפנו אל א', טלפונית, ותגובתה המופתעת של א' – מדברת בעד עצמה ומעצימה אף יותר את מהימנותה [ר' בהקשר זה מזכרים שערכה רפ"ק אורית דן, ת/26 ו-ת/26א'].
זאת ועוד: ל-א' אין ולא היה כל סכסוך עם הנאשם. כך העידה א', בדבר יחסי העבודה הקורקטיים בינה לבין הנאשם [ע' 15 לעדותה מיום 2.10.18]. ומטעם ההגנה לא הובאה כל ראיה בדבר סכסוך או יחסי עבודה עכורים בין השניים. האפשרות, אשר הוצעה במסגרת טיעוני ההגנה, לפיה א' תמציא אירועים אשר לא היו ולא נבראו, או תעצים אירועים מינוריים – ובכך תביא להפללתו של אדם אשר אין לה כל סכסוך עמו – כל זאת בשם "אג'נדה" כלשהיא – היא אפשרות קלושה ותלושה מהמציאות, מהראיות, מהתנהלותה של א' ומהתרשמותי ממנה. אני דוחה אפשרות זו בשתי ידיים.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

369. לקביעת, א' העידה אודות אירועים אותם חוותה. עדותה הייתה מעוגנת בזמן ובמקום (ככל הניתן, נוכח הזמן שחלף מאז האירועים המתוארים באישום הראשון). הייתה זו עדות מפורטת, סדורה וקוהרנטית. היא לא ניסתה להעצים את האירועים, ולא ניסתה להשחיר את פניו של הנאשם. ההיפך הוא הנכון. הן מעדותה והן מהעימות עולה, כי א' סבורה שמעשי הנאשם כלפיה – לא בוצעו מתוך רוע, אלא מתוך "אי שמירה על גבולות". א' העידה בכנות וביושר. היא ציינה למשל כי מערכת התקשורת בינה לבין הנאשם הייתה חמה [ע' 66-67]. היא אישרה כי התנהגותה במהלך העבודה הייתה תקשורתית ופלרטטנית [ע' 24 לפרוטוקול]. תפישתה את האירועים עליה העידה – לא הייתה דיכוטומית. א' מסרה, בהגינותה, כי היא רואה את האירועים המתוארים בכתב האישום גם מנקודת מבטו של הנאשם, ועל רקע זה ניתן להבין את דבריה במהלך העימות עם הנאשם [ת/ג'1, ע' 9], כי (השגיאות במקור):

"אני פה רק בגלל שחוסר המחשבה תחילה הזאתי מוכרחה להיות. זאת אומרת, אני בטוחה שהליטוף של הגב, שהחיבוק והזימה באוזן, הם לא נעשו מזילות או משנאה. הם נעשו מסוג של אהה... תקשורת חביבה ואפילו אוהבת, ו... זאת בדיוק הבעיה. זאת בדיוק הבעיה, ש... כשאתה במעמדך על הסט, ואתה... אתה שחקן, ויש לך מעמד מאוד מכובד על הסט... אני לא יכולה תמיד להגיב אליך באותה אסרטיביות של 'פה זה הגבול, דע את עצמך, שים לב'".

במלים אחרות – לא זו בלבד ש- א' לא "עטה על הטרף", כטענת הנאשם, אלא שהיא מסרה את טרונייתה כלפי התנהגות הנאשם, תוך ניסיון להבין אותו ולהכיל את פגיעתו בה.

370. עדותה של א', ככל עדות של אדם אשר מוסר גרסתו בדבר אירועים בחלוף מספר שנים – אינה נקיה מאי-דיוקים. הדברים הם בבחינת קל וחומר נוכח העובדה כי מדובר באירועים שעניינם בעבירות מין. בן-בנו של קל וחומר, בשים לב למיהותו של הנאשם, דמות מוכרת, מכובדת, ובעלת מעמד בחיי התרבות בחברה הישראלית. דמות בעלת מעמד ועוצמה בסביבת עבודתה של א', במועדים הרלבנטיים לכתב האישום. הבושה והמבוכה של א' ניכרו היטב – הן במהלך העימות והן במהלך עדותה בפני. חותמם של האירועים המפורטים בעדותה של א' – ניכרו בה ובעדותה. למרות הקושי הכרוך בעדות בעניינים אינטימיים, ונגד נאשם אשר כאמור אין למתלוננת סכסוך עימו – העידה א' ביושר, ולעדוטה בפני אני מעניק את מלוא המשקל.

371. אינני מתעלם משלוש "מהמורות" מרכזיות הנוגעות לעדותה של א':
ראשית, המתלוננת מסרה את גרסתה הראשונה (לחקרי המשטרה) במהלך חודש 3/2016, בגין אירועים שהתרחשו במהלך שנת 2012.
שנית, עדים אשר שמעו מ- א' על האירועים סמוך לאחר התרחשותם, וייתכן כי אף נכחו והיו עדים להם – לא הובאו לעדות.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

שלישית, בין גרסאותיה של המתלוננת [שתי חקירותיה במשטרה, העימות עם הנאשם, עדותה בבית המשפט] – נמצאו אי התאמות במספר נקודות, עליהן אעמוד.

אתייחס ל"מהמורות" אלו לפי סדרן.

372. **כבישת העדות**: כאמור, המעשים המתוארים באישום הראשון בוצעו, לטענת המתלוננת, במהלך שנת 2012. הודעתה הראשונה של המתלוננת נגבתה מיום 3.3.16, ואף זאת – לא בשל רצונה של המתלוננת להגיש תלונה, אלא בשל פניית חוקרי המשטרה למתלוננת [ר' בהקשר זה מזכרים שערכה רפ"ק אורית דן – ת/26, ת/26א'].
בהודעתה מיום 3.3.16 נשאלה המתלוננת אם חששה להתלונן בשל מעמדו של הנאשם, והשיבה כי: "החשש שלי לא היה בעניין איבוד העבודה, אבל כן – יש בינינו הבדלי מעמדות, ולא רציתי למשוך אש".

דברים דומים מסרה א' בעדותה בפני, והוסיפה כי לאחר האירוע השני, כאשר סיפרה לאדם נוסף אודות מעשיו של הנאשם, זכו דבריה לחוסר אמון מצדו, והוא ניסה למצוא בהתנהגותה של א' הסברים לאירוע [ע' 21 לפרוטוקול]. משכך, הסבירה א', "חשבתי שיהיה הרבה יותר נכון פשוט לא לעשות עם זה כלום" [ע' 22].

ציינתי לעיל, כי על פי פסיקת בית המשפט העליון, כבישת עדות וכבישת תלונה הינה התנהגות האופיינית לא פעם לקורבנות של עבירות מין, ולפיכך תלונה מאוחרת בעבירות מין אינה פוגעת במהימנות העדות [ר' בנוסף ע"פ 4721/99 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נה (1) 684]. אין המדובר כמובן בכלל גורף, ויש לבחון כל כבישת עדות על פי נסיבותיה. בענייננו, ההסברים שמסרה המתלוננת – מהימנים עלי. א' מסרה כי לא חששה לאבד את מקום עבודתה. עם זאת, השילוב של הבושה והמבוכה הכרוכים במעשה ובדיווח עליו; מעמדו של הנאשם בשתי ההפקות, ולעומתו – תפקידה הזוטר של המתלוננת; תגובת חוסר האמון ו"האשמת הקורבן" שחוותה – כל אלה מסבירים היטב את מסקנתה של א' באותה עת, כי "יהיה הרבה יותר נכון פשוט לא לעשות עם זה כלום".

373. ציינתי לעיל, כי על פי פסיקת בית המשפט העליון, כבישת עדות וכבישת תלונה הינה התנהגות האופיינית לא פעם לקורבנות של עבירות מין, ולפיכך תלונה מאוחרת בעבירות מין אינה פוגעת במהימנות העדות [ר' בנוסף ע"פ 4721/99 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נה (1) 684]. אין המדובר כמובן בכלל גורף, ויש לבחון כל כבישת עדות על פי נסיבותיה. בענייננו, ההסברים שמסרה המתלוננת – מהימנים עלי. א' מסרה כי לא חששה לאבד את מקום עבודתה. עם זאת, השילוב של הבושה והמבוכה הכרוכים במעשה ובדיווח עליו; מעמדו של הנאשם בשתי ההפקות, ולעומתו – תפקידה הזוטר של המתלוננת; תגובת חוסר האמון ו"האשמת הקורבן" שחוותה – כל אלה מסבירים היטב את מסקנתה של א' באותה עת, כי "יהיה הרבה יותר נכון פשוט לא לעשות עם זה כלום".

משכך, אני סבור כי אין בכבישת התלונה כדי לפגוע במהימנות עדותה של א'.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

374. אי הבאתם של עדים נוספים: על פי גרסתה של א', במהלך האירוע הראשון המתואר בכתב האישום – נכחו שתי עובדות בהפקה, ולאחר המקרה היא שוחחה עם השתיים [ע' 16 ש' 8]. האירוע השני המתואר בכתב האישום נעשה במהלך הפסקה, כאשר רוב אנשי הצוות הטכני והשחקנים היו נוכחים בחדר [ע' 20 ש' 18], ובסוף יום הצילומים היא סיפרה לאדם נוסף אודות מה שקרה [ע' 21 ש' 26].

מכאן, שביחס לשני האירועים קיימים עדים אשר ראו את הנעשה, אשר לכאורה בכוחם לאש או להפריך את גרסתה של א'. למרות זאת, לא הובא ולו עד אחד מטעם התביעה לתמיכה בגרסתה של א'.

375. במהלך חקירתה הראשית ציינה א' כי לא מסרה לחוקרי המשטרה את שמות האנשים שנכחו באותם אירועים, והסבירה זאת כך [ע' 24 ש' 11]:
"לא רציתי להכניס אף אחד, לא חשבתי... לא האמנתי שהם ירצו להיכנס לזה, שירצו להיות חלק מזה, שגם לאור התגובה שסיפרתי קודם לבית המשפט על חוסר האמונה והאשמה שלי בתגובה הראשונה".

ואילו בחקירתה הנגדית ציינה א' כי אינה זוכרת את שמותיהם (ע' 46 ש' 20 ביחס לאירוע הראשון; ע' 48 ש' 5 ביחס לאירוע השני).

לעומת זאת, במהלך חקירתה במשטרה ביום 3.4.16 [נ/2] מסרה א' כי מי שראה את הנאשם מלטף את גבה באירוע הראשון היו קולגות, נשים, אשר את זהותן אינה זוכרת [ש' 28], ולגבי האירוע השני היו אנשים שראו את הנאשם נצמד אליה ומחבק אותה, אך היא לא מוכנה למסור שמות [ש' 35].

376. אינני משוכנע כי א' אכן אינה זוכרת מי נכח במהלך האירועים, ועם מי שוחחה לאחר האירוע הראשון. סבורני כי תשובתה במהלך חקירתה הראשית, לפיה ביקשה להימנע ממסירת השמות (אותם זכרה) כיוון שלא רצתה "להכניס" אף אחד לפרשה – מדויקת יותר ומתארת באופן נכון יותר את הלך רוחה של א'. היא גם תואמת לתשובותיה בדבר חוסר רצונה שלה להתלונן ו"למשוך אש", כהגדרתה.

העובדה כי המתלוננת סירבה למסור את שמותיהם של מי שנכח במהלך שני האירועים המתוארים באישום הראשון – מעיבה כמובן על עדותה. אין להתעלם מכך, ואין המדובר בעניין

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

של מה בכך. יחד עם זאת, אינני סבור כי יש בכך כדי לשמוט את הקרקע מתחת לעדותה, אלא להכתיב משנה זהירות בעת בחינת עדותה וקביעת ממצאים על בסיסה בלבד.

377. ובאשר לעובדה כי חוקרי המשטרה לא הצליחו לאתר עדים לאירועים המתוארים באישום הראשון: מעדותו של מר פרידמן עולה כי נעשו מאמצים לאתר עדים רלבנטיים [ע' 286 לעדותו מיום 28.11.18]. כך גם עולה מעדותה של החוקרת סלבה ויצמן [ע' 212-213 לעדותה מיום 28.11.18]. נערכו פניות לחבריה של א' לעבודה – ללא תוצאות [ממצא חקירתי המתיישב עם עדותה של א', לפיה למעט אותו עובד אשר סיפרה לו את שעשה הנאשם, בסוף יום הצילומים – לא סיפרה על האירועים לאיש מבין חבריה – ר' חקירתה הנגדית, ע' 62, ש' 27 לפרוטוקול].

עוד הוגשו כראיה יומני ההפקה – הן של הסרט "לצוד פילים" והן של המועדים הרלבנטיים של הפקדת הסדרה "הבורר" [ת/18, 19]. עולה, כי מדובר בהפקות בהם השתתפו אנשים רבים. ברי כי מציאתם של עדים לאירוע, כאשר שמותיהם לא ידועים, מועד האירוע אינו ברור, ומבין מספר לא מבוטל של עדים פוטנציאליים – אינה משימה של מה בכך. ייתכן, בחוכמה בדיעבד, כי ניתן היה לנקוט בפעולות נוספות בניסיון לאתר עדים לאירוע. עם זאת, להבנתי אין המדובר ב"מחדל חקירה", ובהקשר זה יש לזכור כי הנאשם עצמו, במהלך העימות עם א' – לא הכחיש את עצם קרות האירועים, וטענתו התמצתה ביסוד הנפשי [לטענתו, האירוע הראשון היה בגדר בדיחה; האירוע השני היה בגדר ניסיון חיזור לגיטימי].

378. לסיכום נקודה זו – העובדה כי המתלוננת לא מסרה את שמותיהם של האנשים אשר נכחו במקום בעת האירועים וראו את מעשי הנאשם – פוגעת, ולו במידת מה, במהימנותה, אם כי לא שומטת את הקרקע מתחת לגרסתה.

379. "סתירות ופירכות": במהלך חקירתה הנגדית של א', ובסיכומי ההגנה, הועלו טענות באשר לאי דיוקים וסתירות בגרסאותיה. אי דיוקים אלו, לשיטת ההגנה, שומטים את הקרקע מתחת לגרסתה של א'. אתייחס לטענות העיקריות להלן.

380. האירוע הראשון – תיאור הליטוף: לטענת ההגנה, א' מסרה תיאורים סותרים ולמיצער לא מדויקים של אופן הליטוף. אעמוד על טענות ההגנה המרכזיות בעניין זה.

א. במורד הגב? במעלה הגב?

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 18-05-9061 מדינת ישראל נ' איבגי

בעדותה בבית המשפט ציינה א', כי ידו של הנאשם ליטפה את גופה במורד הגב, ובחזרה מעלה: "הליטוף היה הכנסה של היד מהשכמות עד למטה, לאורך הגב, עליה וירידה, ירידה ועליה... עד עצם הזנב, עד הגב התחתון [ע' 12 ש' 16 לפרוטוקול]. ההגנה הצביעה על כך שבמהלך חקירותיה של א' ובמהלך העימות, לא ציינה המתלוננת בשום שלב כי ידו של הנאשם ליטפה את גבה במורד ובמעלה הגב.

אכן, נראה כי א' לא דקה פורתא בנקודה זו (אם כי לטענתה, במהלך חקירותיה במשטרה תיארה את הליטוף באופן הדומה לעדותה בבית המשפט). ואולם, אין המדובר באי התאמה היורדת לשורש העניין. א' תיארה את המעשה כפי יכולתה, וברי כי עצם הכנסת היד אל מתחת לחולצה ובמורד הגב – הייתה האירוע העיקרי שהותיר חותמו על א'. בנוסף, ההיגיון מחייב כי הנאשם, אשר ידו הייתה תחובה מתחת לחולצתה של א' באזור עצם הזנב – הוציא את ידו משם, ובאותו אופן בו הכניסה אותה (דהיינו, היד עלתה ויצאה מתוך פתח המחשוף האחורי בחולצתה של א'). קשה להלום אפשרות כי הנאשם הוציא את ידו בדרך זו מבלי שנוצר כל מגע בין היד לבין גבה של א'.

ב. ליטוף באצבע? ליטוף בכף היד?

לטענת ההגנה, א' אישרה במהלך העימות בינה לבין הנאשם, כי ה"ליטוף" לאורך גבה היה לא יותר מאשר העברה של אצבע לאורך הגב, ובתנועה חטופה ומהירה. אין בידי לקבל טענה זו. ראשית, א' הבהירה בעדותה בצורה חד משמעית, כי הליטוף התבצע תוך הכנסת כף היד, דרך המחשוף האחורי של חולצתה, וכי הליטוף בוצע מחלקו העליון של הגב עד לגב התחתון. ברי כי פעולה זו אינה יכולה להיעשות בחטף, ובתנועה מהירה. יתרה מכך, א' הבהירה כי הליטוף בוצע באמצעות כף יד פתוחה, המונחת על הגב (קצות האצבעות מופנות כלפי מטה) ויורדת לאורך הגב, תוך מגע רציף של כף היד עם הגב לכל אורכו. א' הדגימה את התנועה, פעם אחר פעם – הן במהלך העימות בינה לבין הנאשם והן במהלך עדותה בפני.

טענת ההגנה אינה מסתמכת על עדותו של הנאשם (שכן לטענתו, הוא אינו זוכר כלל את האירוע, ועל כך עוד בהמשך), אלא על שאלותיו של הנאשם את א' במהלך העימות, במהלכן הדגים תנועת משיכה מהירה של האצבע מלמעלה כלפי מטה. הטענה היא כי א' אישרה בפני הנאשם במהלך העימות, כי זו הייתה פעולת הליטוף שביצע.

צפיתי, פעם אחר פעם, בעימות שנערך בין האשם לבין א'. בלשון המעטה אקבע, כי תהום פעורה בין טענה זו של ההגנה לבין המציאות. א' מתארת ומדגימה במהלך העימות את אופן הליטוף, את מנח ידו של הנאשם. גם בנקודה אחת בה שואל הנאשם "מה עשיתי

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 18-05-9061 מדינת ישראל נ' איבגי

בדיוק? העברתי את היד על הגב?" ומדגים תנועת אצבע מהירה מלמעלה כלפי מטה [ת/ג1, ע' 8] משיבה א' "הכנסת לי, כן. הכנסת ליי" ומדגימה שוב כף יד פתוחה, מופנית כלפי מטה. המתלוננת מעולם לא **אישרה** – בעדותה, בחקירותיה, או בעימות, כי הליטוף לאורך גבה נעשה באמצעות אצבע בלבד. מעבר לכך, "ליטוף" בלשון הבריות [ואף בהגדרתו המילונית] הינו תנועת החלקה של **כף היד** לאות חיבה. א' העידה בפני באופן רהוט וקוהרנטי. כך גם ניתן להתרשם מהעימות בין השניים. האפשרות כי טעתה ותיארה מגע של שבריר שניה באמצעות קצה האצבע כ"ליטוף" – הינה קלושה ומשוללת כל יסוד. אף הנאשם אישר בחקירתו הנגדית, כי הפעולה שביצע והדגים בפני א' במהלך העימות – לא יכולה להיקרא "ליטוף" [ע' 527 לפרוטוקול עדותו מיום 28.4.19].

ג. מעל או מתחת לחולצה:

אף אין בידי לקבל את טענת ההגנה, לפיה בשום מקרה לא הכניס הנאשם את ידו אל מתחת לבגדיה של א'. המתלוננת הייתה בהירה כשמש בנקודה זו, ועקבית. בעדותה בבית המשפט ציינה א', כי ידו של הנאשם הוכנסה מתחת לחולצתה, דרך המחשוף [אשר היה עד קו החזיה]: "היד עברה את החולצה, זאת אומרת לא נשאר עד, לא הונחה היד על השכם שלי, לא ליטף לי את השכם. **הכניס לי את היד לתוך החולצה** בקו ישר של מהמחשוף, כניסה חלקה עד עצם הזנב" [ע' 13 ש' 25]. אף במהלך העימות ציינה א' בפני הנאשם "שלחת לי את היד לאורך כל הגב, **דרך המחשוף ליטפת לי את כל הגב**" [ת/ג1 ע' 5].

381. האירוע הראשון – האם מדובר ב"בדיחה לא מוצלחת"?

הן בעימות עם א' והן בעדותו טען הנאשם, כי ככל שהמעשה בוצע על ידו (שהרי לטענתו הוא אינו זוכר כלל את האירוע), הרי שמדובר במעשה שנעשה בבדיחות הדעת, "סוג של בדיחה, הומור", כלשונו [תמליל העימות. ת/ג1 ע' 7]. לטענת ההגנה, אף המתלוננת הבינה "בזמן אמת" כי מדובר בבדיחה, ורק על מנת לקדם את אג'נדת Me Too, שינתה את אופן הגדרתה את מעשי הנאשם.

דין טענה זו להידחות, וממספר סיבות.

ראשית, המתלוננת עמדה על טענתה, כי מעשהו של הנאשם הפתיע אותה, נראה לה אינטימי מדי, לא ראוי למקום עבודה, וכלל לא הצחיק אותה [ר' למשל נ/ג1, ע' 9; חקירה ראשית – ע' 14 ש' 7].

שנית, העובדה שהמתלוננת ציינה במהלך העימות כי היא משוכנעת שהדברים לא נעשו בזדון – אינה גורעת מפלילית המעשה. ודוק: המתלוננת ציינה במהלך העימות, כי היא משוכנעת שהליטוף לא נעשה ממקום של זילות או שנאה, אלא כסוג של "תקשורת חביבה ואפילו

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

אוהבת", כלשונה [נ/ג', ע' 9]. ואולם, באותה נשימה הדגישה א' כי הנאשם, במעמדו כשחקן, חייב היה לדעת את הגבול, שכן היא עצמה, נוכח מעמדו של הנאשם, לא יכולה להגיב באסרטיביות.

שלישית, וככל שאכן מדובר בבדיחה גרועה – הרי שמושא הבדיחה היא המתלוננת עצמה. ומשמעות הבדיחה היא החפצה של מושא "הבדיחה". וכפי שצביטה בישבנה של אישה במקום עבודה לא יכולה להיחשב כבדיחה (גם אם אותה עובדת פירשה את המעשה כמעשה שלא נעשה מתוך שנאה או זילות) – כך גם בעניינו.

382. האירוע הראשון – "הגנה תעשייתית". טענה נוספת שנשמעה מהנאשם, במהלך העימות

ובמהלך עדותו, נוגעת ליחסים הפתוחים והקרובים המתגבשים על סט הצילומים. פעם אחר פעם חזר הנאשם על הטענה, לפיה עבודה על סט צילומים נעשית באווירה של חופש ומשפחתיות, אשר אין דומה לה בכל מקום עבודה אחר.

טענה זו, המזכירה במאפייניה טענה של "הגנה תרבותית" – דינה להידחות. אזכיר כי טענות שנטענו כנימוק **להקלה בעונש** בשל הרקע התרבותי ממנו צמח מבצע העבירה – נדחו פעם אחר פעם על ידי בית המשפט העליון [ר' ואבחן היטב: ע"פ 6313/13 פלוני נ' מדינת ישראל (1.12.2013); ע"פ 10538-08 אזברגה נ' מדינת ישראל (16.3.2010); ע"פ 4213/15 פלוני נ' מדינת ישראל (30.3.2016)]. ודאי שאלה הם פני הדברים מקום בו נטען כי יש לפרש את מידת הפלילות שבמעשה על רקע אווירה ייחודית במקום עבודה [מעין טענת "הגנה תעשייתית"]. את הדין יש להחיל באופן דומה – בין אם המעשים מבוצעים על סט צילומים בו האווירה חופשית ומחויכת, ובין אם הם מבוצעים במשרד מעונב או במחנה צבאי.

383. האירוע השני – המשפט שלחש הנאשם ל- א'.

כאמור, בהודעתה מיום 3.3.16 מסרה א', כי הנאשם חיבק אותה ולחש לה "משהו בסגנון 'הייתי מזייין אותך'". על נוסח זה חזרה א' גם במהלך העימות בינה לבין הנאשם [ר' למשל ת/ג', ע' 6 ש' 17], ובעדותה בבית המשפט [ע' 20, ש' 5-1].

טענת ההגנה היא כי א' מסרה גם גרסה "מרוככת" יותר, ולפיה הנאשם חיבק אותה ולחש לה כי הוא רוצה "לשכב" איתה. כך למשל מסרה בהודעתה השנייה [נ/2], בתשובה לשאלה אם החיבוק בינה לבין הנאשם היה חברי או מיני, כי "החיבוק ביננו החל כחברי, ואחרי זמן מה שהוא לא נפרד ממני בחיבוק זה הפך מבחינתי למיני, ומה שנתן את הבסיס לדעתי זה ההערה שלו שהוא רוצה לשכב איתי". אף במהלך העימות, ולאחר שהנאשם הביע פעם אחר פעם ספק אם אכן הגה את המילה "לזייין", ולא (למשל) "לשכב" – מסרה א' כי הטרמינולוגיה אינה חשובה, אלא העובדה כי הנאשם לא שמר על מרחב בטוח במקום העבודה [נ/ג', ע' 15].

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

במהלך חקירתה הנגדית עמדה א' על כך שהנאשם לחש באוזנה את המילה "לזיין", כי נקטה במונח "לשכב" בשל הבוטות של המונח השני [ע' 73 לפרוטוקול, ש' 12], וכי היא לא שמה דגש על הטרמינולוגיה [שם, ש' 20].

בעניין זה אני מוצא לנכון לאמץ את גרסתה של א', וללא סייג. א' זכרה באופן ברור ונחרץ את מילותיו של הנאשם, ועמדה על כך, ובביטחון רב, כי המילה בה השתמש הנאשם הייתה "לזיין". בנוסף, א' הבהירה גם במהלך העימות עם הנאשם, כי מבחינתה, המילה המדויקת בה השתמש הנאשם – פחות חשובה, וכי גם הביטוי ה"מכובס" יותר – עדיין מהווה לשיטתה פגיעה בכבודה ובזכויותיה (אותם הגדירה כ"מרחב בטוח" במקום העבודה). מעבר לכך, ובכל הפעמים שבהן נתבקשה א' לתאר את האירוע – היא נקטה במילה המעודנת פחות. במילה "לשכב" היא השתמשה פעמיים – בעת שהסבירה לחוקר במהלך גביית הודעתה מה בהתנהגותו של הנאשם גרם לה להבין כי החיבוק הפך למיני (נ' 2 ש' 7), ופעם אחת במהלך העימות, כשהסבירה לנאשם כי מבחינתה הטרמינולוגיה אינה חשובה [נ' 15 ע' 15 ש' 12]. בשני המקרים, אין המדובר בתיאור של א' את האירוע ואת המילים בהן השתמש הנאשם.

384. האירוע השני – חיבוק חברי או מיני?

לטענת ההגנה, א' טענה במהלך העימות בינה לבין הנאשם, כי החיבוק ביניהם היה חיבוק חברי – וזאת בניגוד לטענתה בהודעתה, כי מדובר ב"חיבוק מיני חזק", וכי יש להעדיף בעניין זה את החלופה החמורה פחות מבין השתיים.

אין ממש בטענה זו. גרסתה של א' ברורה, ומהימנה. א' תיארה חיבוק אשר תחילתו בהסכמה. מאחר ואין מחלוקת של ממש כי א' לא הייתה מעוניינת בכל קשר מיני עם הנאשם (או קשר אחר, שאיננו בגדר יחסי עבודה קורקטיים) הרי שאך טבעית ומתבקשת הגדרתה, לפיה החיבוק ביניהם החל כחיבוק חברי (לפחות מבחינתה). את העובדה כי המגע בין השניים היה בעל קונוטציה מינית – למדה א' בהמשך, משהחיבוק התמשך, משהנאשם לא הרפה, ואז לחש באוזניה את שלחש.

הסבריה של א', כאמור בהודעתה [נ' 2, ש' 5 ואילך] ותיאורה את החיבוק במהלך חקירתה הנגדית [ע' 71 ש' 12-1], אינם מותירים ספק באשר לפרשנותה של א' את הסיטואציה:

"זה חיבוק שנמשך הרבה זמן, זאת אומרת שזה לא חיבוק ידידותי, זה חיבוק עם כוונה מינית, שהגוף יהיה קרוב, צמוד אחד לשנים, זה להחזיק את הגוף בידיים שלך... לא היה חיבוק רפה, לא היה חיבוק נונשלנטי, היה חיבוק עם כוונה לחיבוק... חיבוק שהתחיל כחיבוק ידידותי והוא פשוט נמשך, האחיזה התהדקה, לא מדברת על אלימות, אני מדברת על חיבוק עם פרשנות מינית מובהקת".

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

385. האירוע השני – ניסיון חיזור?

אין בידי לקבל את טענת ההגנה, לפיה מדובר, לכל היותר, ב"ניסיון חיזור" במהלכו בירר הנאשם את הסכמת המתלוננת למגע מיני עמו. טענה זו אינה מתיישבת עם עדותה של א', עם נסיבות המקרה ועם עדותו של הנאשם עצמו.

עם עדותה של א', שכן זו תיארה בעדותה כי בינה לבין הנאשם היו יחסי עבודה קורקטיים, ללא אמירות וללא נגיעות [ע' 15-16 לפרוטוקול עדותה של א', 2.10.18]. א' מעולם לא הביעה עניין בנאשם [ע' 23 לפרוטוקול מיום 2.10.18], ולא היו כל שיחות אישיות בינה לבין הנאשם – לא לפני האירוע ולא אחריו.

עם עדותו של הנאשם עצמו, שכן הלה שלל את האפשרות כי חיזר אחרי א' תוך שימוש במשפט אותו זכרה א'. לטענתו, ככל שהוא מעוניין לחזר אחרי אישה, הרי שהוא עושה שימוש במשפטים אחרים, שאינם בוטים [ע' 394-395 לפרוטוקול עדותו של הנאשם מיום 12.3.19], וכי אינו מדבר בצורה כזו לאנשים שאין לו קשר אינטימי קודם איתם [ע' 559 לפרוטוקול עדותו של הנאשם מיום 28.4.19]. על כך יש להוסיף כי הנאשם כלל לא זכר את א' – לא במהלך חקירותיו במשטרה, לא במהלך העימות במשטרה ואף לא במהלך עדותו בבית המשפט. עד כדי כך היה הקשר ביניהם בלתי משמעותי עבורו. האפשרות לפיה במקום עבודתו של הנאשם, במהלך עבודתו, יפנה לאישה שאין לו עימה קשר או היכרות מעמיקים, ויחזר אחריה תוך אמירת משפט שהנאשם אינו עושה בו שימוש (לטענתו) – היא אפשרות בלתי מתקבלת על הדעת, ובלתי מהימנה בעיניי.

עם נסיבות המקרה, כיוון שאין כל אינדיקציה – לא מצדו של הנאשם (אשר לטענתו כאמור אינו זוכר את א' בכלל), לא מצדה של א' ולא כל עד אחר – המלמדת כי היו בין א' לבין הנאשם שיחות (בטלפון או פנים אל פנים), קשרי ידידות, היכרות אישית – או כל סממן אחר המלמד על "ניסיון חיזור". הנאשם לא ביקש את מספר הטלפון של א', לא שאל כל שאלה או התעניין בפרט כלשהו אודותיה (ואזכיר כי בכל הנוגע לאירוע המתואר באישום השלישי, טען הנאשם כי הוא נוהג לשאול שאלות אישיות ולהתעניין באנשים העובדים איתו או נמצאים עמו באינטראקציה כלשהי – ע' 454 לפרוטוקול מיום 12.3.19).

אשר על כן, אני דוחה את טענת הנאשם, כי ככל שאמר את המלים המיוחסות לו בעדותה של א', הרי שעשה כן כ"ניסיון חיזור" אחר המתלוננת.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

386. ההגנה ביקשה ללמוד מפוסטים שכתבה א' כי המתלוננת לא ראתה במעשי הנאשם, "בזמן אמת", מעשים בעלי קונוטציה מינית, וכי המעשים קיבלו נופך ופרשנות מינית על ידי א', כדי לשרת "אג'נדה" פמיניסטית כלשהי.

טענה זו אינה מקובלת עלי. המדובר ברישומים המפורסמים ברשתות חברתיות. אין המדובר ברשימות אישיות, דוגמת יומן אישי. אין המדובר ברשימות בעלות תוקף מחייב, דוגמת תצהיר, הודעה או עדות. ניסיון החיים מלמד כי "פוסטים" ברשתות החברתיות מערבבים דמיון ומציאות, עובדות ויצירתיות. קשה ללמוד מהם כי אירוע התרחש באופן מסוים ולא באופן אחר. כך, כדוגמא, ניתן ללמוד ממהלך חקירתה הנגדית של א', ע' 27-28 לעדותה מיום 2.10.18, ביחס לרשימה שהעלתה תחת הכותרת "הזמנה לשיחה עם אישה טרנסג'נדר"; הסנגור הפנה למתלוננת שאלות באשר לתכני אותה רשימה, אלא שאז התברר כי הדברים לא נכתבו על ידה, אלא מדובר בקטע שהיא תרגמה וערכה...

אף המתלוננת אישרה, ביחס לחלק מכתבות ורשימות נוספות (אותן כתבה, או אליהן התייחסה), כי רשימותיה מתייחסות לאירועים ולתחושות שלה, אך הן לא מתארות סדר כרונולוגי מסוים [ע' 58 לפרוטוקול], ולא מדובר ברשימות הקשורות כולן לאירועים מושא כתב האישום [ע' 59-61 לפרוטוקול מיום 2.10.18]. משכך, אני סבור כי הרשימות שהוגשו מטעם ההגנה אותן כתבה א' והעלתה לרשתות החברתיות – משקלן אפסי.

387. לטענת ההגנה, את מעשי הנאשם יש להעריך ולפרש לנוכח עדותה של המתלוננת עצמה, לפיה מערכת היחסים בינה לבין הנאשם הייתה חמה וקרובה [ע' 12 לסיכומי ההגנה]. דומני כי בכך מחטיאה ההגנה את העיקר.

אכן, המתלוננת אישרה כי התקשורת עם הנאשם הייתה חמה. היא העידה על עצמה כי התנהגה בצורה "חברתית על הסט", כ"תקשורתית, פלרטטנית" [ע' 22 לפרוטוקול]. יחד עם זאת, מערכת היחסים של א' עם הנאשם לא הייתה מעמיקה, אלא קולגיאלית ולבבית [ע' 15 לפרוטוקול]. א' הסבירה בעדותה, כי משמעות מערכת היחסים הקרובה, משמעותה: "לחייך, להגיד בוקר טוב, זה שאם אני רוצה למשוך את תשומת ליבו כדי שייקח ממני את האביזר, אני יכולה לגעת לו בכתף או במרפק", וכן לתת נשיקה על הלחי או לחבק כשנפגשים [ע' 67 לפרוטוקול מיום 2.10.18].

א' הייתה מודעת ל"מעמדה" על סט הצילומים – עוזרת במחלקת אביזרים, העובדת בצמוד לנאשם, השחקן הראשי [בסרט ובסדרת הטלוויזיה, לפי העניין]. א' לא תיארה שיחות נפש עמוקות עם הנאשם, לא פגישות מחוץ למקום העבודה, לא קירבה או אינטימיות. היא לא

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

הביעה מעולם עניין בנאשם, ואף הנאשם לא פנה אליה – לפני או אחרי האירועים המתוארים בכתב האישום – והציע לה הצעה כלשהי [ע' 23 לפרוטוקול]. במצב דברים שכזה, הרי ששליחת יד לעבר מחשוף בבגדיה של א', וליטוף גופה, מתחת לבגדים – ללא ידיעתה וללא הסכמתה - אינה יכולה להיחשב כמעשה לגיטימי.

עדותה של ו'

388. עדותה של ו' מהימנה עלי. ל- ו' אין קשר עם הנאשם, מטוב ועד רע. היא מכירה אותו באופן אישי מהפקה של סרט בהשתתפות שניהם, בשנת 1997. באותה הפקה, לא היו סצנות שצולמו ואשר היו משותפות לשניים. מאז, כך טוענת ו' – לא הייתה כל אינטראקציה בינה לבין הנאשם (ולמעשה אף הנאשם אינו טוען אחרת).

389. ל- ו' אין כל אינטרס נראה לעין לטפול על הנאשם אשמת שווא. בנוסף, האירוע אותו תיארה ו' בעדותה – הינו מינורי לכל הדעות. אנקדוטה, לשיטתה של ו'. לו הייתה רוצה להפליל את הנאשם ולהטיל בו אות קלון של "עבריינין מין" – האמנם הייתה מתארת אירוע שכזה? לטעמי, התשובה על כך היא בשלילה.

זאת ועוד – ו' לא הכירה את מארג הראיות שהצטבר נגד הנאשם במהלך חקירת המשטרה. היא לא מכירה את א', לא פגשה בה מעולם, וממילא לא מכירה את תוכן עדותה. משכך, גם לא יכולה הייתה לדעת כי גרסתה, לימים, תוכל לחזק את גרסתה של א' באופן כלשהו.

390. אוסיף, כי התרשמתי באופן בלתי אמצעי מעדותה של ו'. העדה מסרה את עדותה באופן קולח, כן, וקוהרנטי. ו' מסרה בכנות כי אינה מגדירה את עצמה כמי שנפגעה מינית מידי הנאשם [ע' 382 לפרוטוקול מיום 18.2.19]. היא לא ביקשה להשחיר את פני הנאשם, הגדירה אותו כ"נכס צאן ברזל" בתרבות הישראלית, אדם אהוב מוערך. ו' עמדה על כך – וטענתה מקובלת עלי – כי היא אינה מעוניינת בפרסום, ואף הסיטואציה של מסירת עדות בבית המשפט אינה נוחה לה [ע' 380 לפרוטוקול מיום 18.2.19].

391. לא מצאתי כי בעדותה של ו' התגלו סתירות או אי דיוקים. אף בעניינה של ו', כמו בעניינה של א', מבקשת ההגנה להסתמך על אמרות של ו' (בראיונות בכלי תקשורת בהם סיפרה אודות האירוע), בהם השתמשה ו' בלשון מרוככת יותר, ומסרה כי הנאשם אמר לה "מה הייתי עושה לך" (ולא "הייתי מזיין אותך").

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 18-05-9061 מדינת ישראל נ' איבגי

אף בעניינה של ו', כמו בעניינה של א', אני סבור כי אין מקום לשעות אחר טענה זו של ההגנה. ו' עמדה על כך שהאירוע, על אף הזמן שחלף, זכור לה היטב (בין היתר נוכח תגובתה הבוטה לדברים שאמר לה הנאשם – ע' 377 לפרוטוקול מיום 18.2.19). ו' הסבירה כי בראיונות בכלי התקשורת השתמשה בלשון מעודנת יותר כיוון שלא רצתה לחזור ולהשתמש באותה מילה גסה בה השתמש הנאשם [ע' 390 ו- 392 לפרוטוקול עדותה מיום 18.2.19]. הסבר זה – לגיטימי ומקובל עלי, ואין לראות את הבדלי ההתנסחות של ו' בעת ששוחחה עם עיתונאים, כ"סתירה" או כגרסה אחרת אותה יש להעדיף על פני עדותה בבית המשפט.

392. משכך, הרי שעדותה של ו' מהימנה עלי, ובעלת משקל. בנוסף, ולעניין האירוע השני המתואר באישום הראשון, ניתן להבחין בדמיון בין האירועים – מדובר באירוע המתנהל במקום עבודה, תוך ניצול הזדמנות של קירבה פיזית בין הנאשם לבין עובדת נוספת, ופניה לבת השיח באמירה הכוללת "הצעה" לקיים עמה אקט מיני. כידוע, דפוס פעולה דומה עשוי להוות סיוע ראייתי ולהוכיח כוונה פלילית של נאשם [השווה ע"פ 3314/06 איזנקוט נ' מדינת ישראל (11.1.2010); ע"פ 6140/11 פלוני נ' מדינת ישראל (9.5.2012); ע"פ 4487/10, 4495 גילי נ' מדינת ישראל (6.11.2012)].

הערכת עדותו של הנאשם

393. מטבע הדברים, הערכת מהימנות הנאשם, אשר העיד ביחס לשלושת האישומים המיוחסים לו – נעשית כמכלול, ולא רק ביחס לכל אירוע ולכל אישום בנפרד [כמובן, תוך תשומת הלב המתבקשת בדבר האפשרות לערוך "פלגינן דיבורא" ומתן אמון אך ביחס לחלקים מעדותו של הנאשם].

394. אקדים ואעיר, באופן כללי וביחס לשלושת האישומים בכתב האישום, כי הנאשם בחר לנסות ולהשחיר את פני המתלוננות במהלך עדותו וחקירתו במשטרה. מן הגורן ומן היקב העלה הנאשם טענות שונות נגד המתלוננות נגדו. טענות אודות התנהגות לא נאותה של א' [ר' הודעתו ת/21ב' ע' 13 ואילך]; טענות אודות מצבה הנפשי של ג'; טענות (מרומזות) כי המתלוננת ד' מבקשת להפלילו בשל דעותיו הפוליטיות [ע' 587 לפרוטוקול מיום 28.4.19]. לטענות אלו לא נמצא כל תימוכין. אף לא לטענת הנאשם כי "מישהו" רוצה לעשות לו "סיכול ממוקד" [ת/21ב', ע' 4]; כי שידלו את א' להעיד נגדו, והיא חיפשה אג'נדה להיתלות בה [ע' 519 לפרוטוקול מיום 28.4.19]; כי אנשי תקשורת לחצו על המתלוננות למסור תלונות נגדו [ת/21ב', ע' 20-21; וכזכור – א' ו-ד' כלל לא פנו למשטרה, ואף לא לכלי תקשורת כלשהם]. כאמור – לשלל טענות אלו לא הובאה כל ראיה, ואני דוחה אותן בשתי ידיים.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 18-05-9061 מדינת ישראל נ' איבגי

395. ככל שהדבר נוגע לעדותו של הנאשם ביחס לאירועים המתוארים באישום הראשון, אינני נותן כל אמון בעדותו בבית המשפט.

ככלל, עדותו של הנאשם הייתה פתלתלה ומתחמקת. הנאשם טען כי אינו זוכר כלל – לא את האירועים המפורטים בכתב האישום ואף לא את המתלוננת. באותה נשימה טען הנאשם טענות עובדתיות באשר לאופי מערכת היחסים עם א', סוג המגע וכוונת האמירות המיוחסות לו – תוך היאחזות בשברי משפטים של המתלוננת, ולא אחת תוך הוצאת דברים מהקשרם.

396. כך למשל טען, לאחר שנשאל אם הוא מדבר באופן בוטה וגס, ואם הוא משתמש במילים הכוללות הטיות שונות של השורש "ז-י-ן", כי "המתלוננת א' בכלל לא מתעקשת על המשפט הזה. אני אמרתי לה ישר במקום: ככה אני אמרתי לך? אני אמרתי לך דבר כזה? אני השתמשתי? אז היא אומרת: לא, יכול להיות שאמרת לשכב, ואחר כך היא אומרת שזה לא משנה הטרמינולוגיה" [ע' 394 ש' 19; ורי גם ע' 519 ש' 8].

דא עקא, המתלוננת א' לא אמרה לנאשם במהלך העימות את המלים המודגשות לעיל. מדובר בתוספת פרשנית של הנאשם. א', כזכור, עמדה על כך שהנאשם השתמש במונח "לזייך" ולא "לשכב", אם כי מבחינתה, לא הטרמינולוגיה חשובה, אלא המהות.

397. וכך טען הנאשם, שלא זכור לו כי בינו לבין א' הייתה "סיטואציה" אינטימית, או כזו המאפשרת/מזמינה מצב אינטימי [ע' 511], וכי "בשום פנים ואופן" לא נגע ב- א' בצורה אינטימית [ע' 512]. באותה נשימה טוען הנאשם כי אינו זוכר כלל את א', מטוב ועד רע [ע' 516, ש' 18 ואילך]. ולמרות זאת ממשיך הנאשם וטוען, כי המעשה, קרי החיבוק והלחישה באוזן בה הביע את רצונו לקיים עם א' יחסי מין – הינו ניסיון חיזור לגיטימי, אשר לא דבק בו פסול פלילי. ושאל השואל: כיצד זה דרות הטענות בכפיפה אחת? כיצד זה "ניסיון חיזור" הכולל חיבוק שהמשכו בלחישה על אוזנה של אישה, והזמנה לקיום מגע מיני אינם בגדר "סיטואציה אינטימית", או מגע אינטימי? לנאשם פתרונים.

398. וכך תשובתו המתחמקת לגבי מעמדו על סט הצילומים, לעומת מעמדה של א' כ"נערת props" וקיומם של הבדלי מעמדות בין הנאשם, השחקן הראשי [בהפקת סרט או הצגת תיאטרון] לבין עובדים אחרים בהפקה, דוגמת המתלוננת א' – ע' 466 לפרוטוקול מיום 12.3.19.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

399. וכך לגבי עדותו כי במהלך העימות הסכימה א' עם האופן בו הנאשם תיאר את קרות האירוע הראשון [דהיינו – העברת אצבע מהירה לאורך הגב], וכי "הבהרנו את הדברים" – ר' למשל עם 550 ש' 9 לפרוטוקול.

ייאמר מיד – מדובר בגרסה הרחוקה ת"ק פרסאות מתיאור הדברים כהווייתם. א' לא חזרה בה במהלך העימות מהאופן בו תיארה את המגע של הנאשם לאורך גבה. גרסתה הייתה ונותרה, כי הנאשם **ליטף** את גבה באמצעות הכנסת ידו דרך המחשוף האחורי בחולצתה, והעברת כף היד לאורך גבה, מחלקו העליון ועד לגב התחתון.

400. מעל ומעבר לכל סתירה נקודתית שתימצא אי-פה אי-שם, עומדת העובדה הבאה בליבת הערכת עדותו של הנאשם: במהלך העימות בין הנאשם לבין א', שמע הנאשם את תיאוריה של א' אודות המעשים המתוארים באישום הראשון, ובעקבות זאת הבהיר, "ברחל ביתך הקטנה", כי הוא מאמין לתלונתה של א', והתנצל בפניה על התנהגותו ועל מעשיו. כך מצאו הדברים את ביטויים במהלך העימות בין השניים:

לאחר שמסרה א' את תיאור שני האירועים, נשאל הנאשם מה תגובתו לדבריה של א' ביחס לאירוע הראשון. תגובתו הייתה:

"יכול להיות שזה קרה. אני לא מכחיש את זה"

[ת/ג' ע' 6].

וכשנשאל אם הוא מבין שמדובר במעשה פסול השיב:

"יכול להיות, כן. אתה יודע, יכול להיות שזה מבחינתי היה מין... אם היא אומרת שכל הגב שלה היה חשוף ואני עשיתי את הפעולה הזאת, יכול להיות שזה היה סוג של בדיחה, הומור... יכול להיות שבגלל החופש החברתי בתוך הדבר הזה עשיתי את זה. אבל לא הייתה כוונה מעבר לזה. אני מודה. לא הייתה כוונה. אני גם לא מכחיש כי אני לא זוכר. אני גם רואה אותה ואני לא רואה שום סיבה למה היא תגיד דבר כזה... אין שום סיבה שהיא תגיד דבר כזה אם היא לא.. זה מה שהיא חוותה."

[ת/ג' ע' 7].

בהמשך פנה הנאשם אל א' ואמר לה: "

"אני מבקש סליחה על זה. ממש. חבל שלא אמרת לי את זה באותו רגע."

[ת/ג' ע' 9].

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 18-05-9061 מדינת ישראל נ' איבגי

ובהמשך נשאל אם הוא רוצה לומר משהו, והוא השיב:
"אני מאמין לה. אני לא רואה שום סיבה שהיא (מילה לא ברורה)
אותי. אני מצטער על זה. מאוד".

[ת/ג' ע' 10]

וכאשר נשאל אודות האירוע השני שתיארה א' השיב הנאשם:
"אני בכלל לא סגור על המשפט שאני אמרתי לה. אני רוצה לזיין
אותך'... יכול להיות שאמרתי 'לשכב'... אני לא סגור"

[ת/ג' ע' 11]

או אז פנה הנאשם פעם נוספת למתלוננת ואמר לה "אני מאמין לך. החיבוק היה חיבוק חברי..
יכול להיות שאמרתי לה את זה. החיבוק היה חיבוק חברי ויכול להיות שאמרתי לה את זה".

[שם]

וכשנשאל על ידי החוקרים מדוע אמר לה משפט כזה, השיב: "יכול להיות שהיא מצאה חן
בעיני... יכול להיות שברגע, בסיטואציה שהייתה, יכול להיות שזה מה שהרגשתי אולי באותו
רגע".

[שם, ע' 12].

גם ביחס לאירוע השני אמר הנאשם בסוף העימות:
"מצטער על זה. לא הייתה לי שום כוונה"

[שם, ע' 13, ובהמשך, ע' 16]

401. לא ניתן להמעיט בחשיבותה של התנהלות זו של הנאשם, המהווה, לכל הפחות, "ראשית
הודאה". כידוע אמירותיו של חשוד במהלך חקירותיו, המלמדות על הלך נפש ותחושת אשם –
עולות כדי "ראשית הודאה", אשר משקלה משתנה בהתאם לנסיבות העניין [ע"פ 6813/16
נחמני נ' מדינת ישראל (17.9.2018); ע"פ 4095/91 דוריב נ' מדינת ישראל, פ"ד מו (3) 190;
ורי ע"פ 3958/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד סז (1) 573: שם נקבע כי ניתן לראות כראשית
הודאה בתשובת נאשם "אני לא בטוח במאה אחוז" לשאלה אם יש אמת בתלונת המתלוננת
נגדו].

בענייננו, לא מדובר ב"פליטת פה" של הנאשם, ולא בדברים שנאמרו אגב אורחא. הנאשם אמר
למתלוננת, פעם אחר פעם, כי הוא מאמין לדבריה. פעם אחר פעם התנצל הנאשם בפניה, ואף

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

מסר לחוקרים כי כעת הוא מבין את הפסול שבמעשיו. נראה, כי כמות ההתבטאויות כמו גם איכותן – מלמדות כי כחוט השערה היה בין אמירות אלו לבין אמירה ברורה, לפיה הנאשם מודה במעשים המיוחסים לו.

402. במהלך עדותו בבית המשפט חל היפוך בעמדתו של הנאשם. הסבריו של הנאשם בעניין זה, אינם משכנעים, לשון המעטה. הנאשם טען כי את דבריו יש להבין על רקע העובדה שהוא "התחבר לרגש" שהביעה א' במהלך העימות [ע' 524-525 לפרוטוקול], וכי התנצל כיוון שהבין ממנה כי היא אינה מאשימה אותו ואינה מייחסת לו כוונת זדון. ואילו לאחר ששמע את עדותה בבית המשפט, והתרשם כי נראתה "שונה לגמרי", כאילו היא "מוכוונת מטרה" (ע' 398 לפרוטוקול) – הוא עומד על הכחשתו את דבריה של א'.

דומה, בכל הכבוד, כי ההסברים עצמם מלמדים על קלישותם. הנאשם נכח במהלך עימות עם המתלוננת, בתחנת משטרה, ולא במפגש טיפולי. בנוכחותם של אנשי משטרה סיפרה א' אודות שני אירועים בהם פגע בה הנאשם. לא "רגשות" הטיחה בו א', אלא עובדות וטענות באשר למעשים שביצע בה, בשני אירועים שונים. הנאשם הגיב לאמירות אלו ומסר כי הוא **מאמין ל-א'** ומבקש את סליחתה.

התרשמותו של הנאשם כי עדותה של א' שונה מהדברים שמסרה במהלך העימות – הינה התרשמות הקלוטה מן האוויר, ואין לה כל אחיזה או תימוכין. אף את הכוונות שייחס הנאשם ל-א' בעדותו, ולפיה המתלוננת מבקשת לקדם "אגינדה" המעודדת נשים להגיש תלונות בגין עבירות מין שבוצעו כלפיהן – אין בידי לאמץ. מדובר בספקולציות נעדרות בסיס.

403. אוסיף ואבהיר - טענת הנאשם כי אינו זוכר את א' – אינה מהימנה עלי. הנאשם עצמו ציין בעדותו, כי העבודה על סט הצילומים היא עבודה שונה, אינטנסיבית מאוד, אשר יוצרת תוך זמן קצר קשרים מעין משפחתיים, המתאפיינים בפתיחות ובחופשיות. הדברים נאמרו אמנם כדי להסביר את תחיבת היד אל מתחת לחולצתה של א' ולהציגם כ"בדיחה". אולם ככל שאלה הם פני הדברים – כיצד זה לא זוכר הנאשם את א', אשר עבדה איתו מספר מועט של שנים קודם לכן, בשתי הפקות באותה שנה [2012] – האחת השתרעה על פני שבועיים (ר' ת/18) והשנייה על פני שבועות ארוכים אף יותר. תפקידה של א', כך היא תיארה ואף הנאשם אישר [ע' 390 לפרוטוקול מיום 12.3.19], כרוך בעבודה צמודה עם הנאשם, ובמשך שעות ארוכות. בנסיבות אלו, טענת הנאשם כי אינו זוכר את א' – לא במהלך חקירתו במשטרה, לא במהלך העימות ואף לא לאחר עדותה בבית המשפט, נראית יותר כהיתממות וניסיון להרחיק עצמו

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

מאחריות למעשים, שהרי מי שאינו זוכר – אינו יכול לאשר או להכחיש ביצועו של מעשה כלשהו. טענה זו של הנאשם, כאמור, אינה אמינה בעיני. בעניין זה טען אף הנאשם כי [ע' 568 לפרוטוקול מיום 28.4.19]:

"ת. לא היה פה שום מעשה מטריד ופוגע.

ש. אני אומרת לך,

ת. לא יכול להיות דבר כזה.

ש. שאתה אומר...

ת. את יודעת, אם היה מעשה כזה הייתי זוכר את [א']. אם היה מעשה חריג עם א', אם היה קורה איתה משהו שהוא יוצא דופן שהייתי אומר 'הופה, קרה כאן משהו', הייתי זוכר אותה. הייתי זוכר אותה כי זה היה מפריע לי. הייתי זוכר אותה, והלוואי והייתי זוכר אותה. הלוואי והייתי זוכר אותה, היה לי הכל יותר פשוט. הלוואי שהייתי זוכר אותה. העובדה שאני לא זוכר אותה מראה כמה העניין הזה היה שולי, ולא התפתח לשום דבר. זה מה שזה מעיד. לא מעיד על שום דבר אחר. אני לא, לא היה שום דבר יוצא דופן אחרי האירוע הראשון או אחרי האירוע השני, אם אכן הם היו, שמצריך בכלל לזכור את זה. העובדה שאני לא זוכר אותה רק מעידה על זה."

במלים אחרות – הנאשם טוען כי העובדה שאינו זוכר אותה, מוכיחה כי האירוע לא התקיים. מקובלת עלי טענת הנאשם, כי האירועים המתוארים באישום הראשון, אינם מתיישבים עם שכחה. ומי ש"שולח ידיים" בהזדמנות אחת, ומחבק ולוחש כי הוא מעוניין במגע מיני בהזדמנות שניה – יזכור את מושא ליטופיו ולחישותיו. השכחה שקפצה על הנאשם, עד כדי כך שאינו זוכר את א', מטוב ועד רע – אינה מוכיחה, כטענתו, כי האירועים לא התרחשו. היא מוכיחה כי גרסת היעדר הזיכרון – אינה גרסת אמת.

404. אני סבור כי הנאשם זוכר אף זוכר את א'. גם אם במהלך חקירתו הראשונה [ת/17] לא זכר את שמה (בין היתר כיוון שטענו בפניו, בשוגג, כי היא עבדה כמאפרת), הרי שהנאשם נזכר בה במהלך העימות. בשל כך – הודה בחצי פה כי הוא "מזהה אותה אבל לא זוכר מאיפה" (ת/1ג', ע' 5). בשל כך – שמע את טענותיה באשר למעשים שביצע בה – ומסר באופן ספונטני, ופעם אחר פעם, כי הוא מאמין לדבריה ולטענותיה - ומתנצל בפניה. ובשל כך, נכשל בלשונו במהלך חקירתו הנגדית ועמד על כך כי מה שהיה הוא מה שתיאר בעימות (עד אשר הבין כי כשל בלשונו, וניסה לתקן את גרסתו):

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

ש. האם יכול להיות שאתה, בגלל שעובדים הרבה שעות ביחד, בגלל שנערת ה- props גם נותנת לך חפצים, אז אתה מרשה לעצמך לעבוד את הגבול... ולשלוח ידיים למקומות שאסור לך לשלוח אותן?

ת. לא.

ש. כי זה בדיוק מה שהיא [א'] אומרת לך. היא אומרת לך שאתה ניצלת את מערכת היחסים הזאת, הקולגיאלי, הקרובה, הקרובה גם פיזית, כדי לעשות מעשים שאסור לך לעשות.

ת. בשום פנים ואופן לא עשיתי את הדבר הזה. מה שעשיתי תיארתי, וזה מה שהיה. לא היה יותר מזה.

ש. תחזור על המשפט הזה? "מה שעשיתי תיארתי"? אתה עומד מאחורי המשפט הזה, מר איבגי?

ת. מה שתיארתי בעימות.

ש. זה מה שהיה?

ת. זה מה שהיה. אמרתי, אני העברתי את האצבע ככה. זה מה שעשיתי.

ש. וזה למרות שאתה לא זוכר את זה? רק כדי שכולנו נדע באיזו סביבה אנחנו

ת. כי היא אישרה את זה.

ש. מר איבגי, זה מה...

ת. זה מה שיכול, זה מה...

ש. זה מה שאתה אומר שהיה?

ת. שיכול להיות. לא יכול להיות דבר אחר. זה הכל. הנה".

405. דומה כי הדברים ברורים ומדברים בעד עצמם. מי שאין לו זיכרון – לא של א' ולא של האירועים – אינו יכול באותה נשימה לעמוד על כך ש"מה שתיארתי זה מה שהיה". כאמור, אינני נותן אמון בטענתו של הנאשם לפיה אינו זוכר את א'. אזכיר בהקשר זה כי אין המדובר באירועים מן העבר הרחוק. גם לא מדובר במי שעבדה עם הנאשם באופן חד פעמי, אלא במי שעבדה עם הנאשם במהלך שנת 2012 באופן אינטנסיבי – הן בהפקת סרט והן בהפקת סידרת טלוויזיה. הנאשם אישר כי העבודה עם "נערת props" כוללת קשר אינטנסיבי ורציף, שעות ארוכות מדי יום.

406. דומה, כי הנאשם השתמש בטענה "אינני זוכר", כדי להתחמק ממתן תשובות ברורות – אף בנוגע לתיאוריות וספקולציות שהוא עצמו העלה. כך, ולשם הדוגמא בלבד, העלה הנאשם כבר

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

במהלך העימות עם א' את האפשרות כי המעשה המיוחס לו באירוע הראשון באישום הראשון – נעשה כבדיחה. בחקירתו הנגדית נשאל הנאשם את מי ביקש להצחיק, והשיב "אין לי מושג, אני לא זוכר" [ע' 554], ובהמשך כשנשאל מה מצחיק בליטוף באופן שתיארה א', חזר על כך שאינו זוכר את האירוע, ובאותה נשימה – הכחיש חלק מפרטיו:

"לא ליטפתי אותה עד עצם, את חוזרת על הדבר הזה ואני אומר לך שלא ליטפתי לה עד עצם הזנב. אני אומר לך שאני לא זוכר את האירוע, ואם, אם היה דבר כזה, בחיים לא היה חוץ מאשר "וויש" והבדיחה שבאה בעקבותיו, המשפט שבא בעקבותיו. זה הכל"

407. משנשאל הנאשם מי אמור לצחוק מהבדיחה, שכן א' לא ראתה במעשה כהומור, טען הנאשם כי א' אמרה במהלך העימות גם דברים אחרים. מיד לאחר מכן התבקש הנאשם על ידי בית המשפט להסביר כיצד לטענתו א' אינה מושא הבדיחה ואין בבדיחה הנטענת כדי לבזותה. הנאשם התבקש להסביר את האבחנה, לשיטתו, בין האירוע לו טוענת א', לבין מקרה היפותטי בו עובדת מבקשת להתיישב על כיסא, וכמעשה קונדס מישהו מושך את הכיסא מאחוריה. הנאשם הרחיב בתשובתו, ונראה כי לרגע שכח, שלגרסתו הוא אינו זוכר כלל את האירוע...:

"אני, לעשות דבר כזה למישהו, להפיל אותו, זה מעבר לבדיחה. זה פגיעה. זה יכול להיגמר בפגיעה פיזית קשה. פה מדובר במשהו שחשבתי אולי שזה יצחיק גם אותה. אתה יודע, זה לא היה לצחוק עליה, זה היה לצחוק איתה. אנחנו מדברים, אם אנחנו מדברים על משהו, על אנשים שעובדים ביחד כל היום. אז אתה יודע, אני לא אגיד, אבל אנשים עושים דברים הרבה יותר קיצוניים על הסט, אחד לשני, בתוך סטים כאלה. אם עשיתי דבר כזה, יכול להיות שזה לא היה מוצלח. אבל אני לא עשיתי את זה כדי ללעוג לה. אני עשיתי את זה כדי לצחוק איתה. אני עשיתי את זה יחד איתה. אני לא עשיתי את זה נגדה."

408. ושוב, ניתן רק לתהות, כיצד מעיד הנאשם באופן כה בוטח אודות כוונתו (להצחיק ולא לבזות), והיעדר כוונה מינית – ביחס לאירוע שאין לו שום זיכרון אודותיו.

409. תשובותיו משוללות ההיגיון של הנאשם מתייחסות גם לאירוע השני בכתב האישום. הנאשם נאחז כמוצא שלל רב באמירתה של א' כי החיבוק היה "חבריי" [תוך הוצאת דברים מהקשרם, שכן א' הסבירה שבתחילה החיבוק היה חברי, אך המשכו בחיבוק מיני מובהק ובאמירה מינית בוטה]. באותה נשימה, טען כי ייתכן שרצה "לשכב" עם א', או כי רצה "להתחיל" איתה [ע' 558 לפרוטוקול מיום 28.4.19]. ברי, כי טענות אלו אינן יכולות להתיישב זו עם זו.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

ולמען הסר ספק – אני דוחה את טענת הנאשם כי אכן ביקש "להתחיל" עם א'. התנהגותו והתנהלותו מלמדת כי לא היה בין השניים כל קשר מוקדם, ואף לא קשר מאוחר. השניים לא נפגשו מחוץ למקום העבודה, לא שוחחו. הנאשם אף לא ביקש ליצור קשר כלשהו עם א'. על שום מה העריך הנאשם כי ייתכן ורצון לקשר כלשהו עם א' עומד בבסיס התנהגותו? לנאשם פתרונים.

410. בנוסף, נראה כי לא אחת "ננעל" הנאשם והתעקש להכחיש טענות ועובדות שסבר כי יזיקו לקו הגנתו – אף כאשר היה גלוי לעין כל האבסורד שבהתעקשות זו. כך למשל הכחיש את שנראה כמובן מאליו - לנאשם מעמד של "כוכב", בתיאטרון ובקולנוע, וקיימים פורים ברורים בינו לבין מנהלת הצגות בתחילת שנות השלושים לחייה, או בינו לבין נערת props. הנאשם עמד על כך ש"כולם שווים", וכי אין לו כל מעמד מיוחד, שכן א' (או ג') לא מועסקות על ידו ואינן תחת מרותו. הנאשם נשאל שוב ושוב, וחזר על כך שלגבי דידו – השאלה אם קיים פער בין השחקן הראשי לבין עוזרת מחלקת אביזרים – אינה רלבנטית, התחמק אף משאלות שהופנו אליו בעניין זה על ידי בית המשפט [ר' תשובותיו של הנאשם בנושא זה, הרלבנטיות גם לאישום השלישי – ע' 465-470 לפרוטוקול מיום 12.3.19].

נראה כי כל מי שעניו בראשו מבין את גודל האבסורד בטענה זו. הנאשם הינו שחקן ראשי, עטור פרסים והישגים, דמות מובילה, מי ששיחק בעשרות רבות של סרטים, הצגות, תכניות טלוויזיה, הוגדר [גם על ידי חלק מעדי התביעה] כינכס צאן ברזל של חיי התרבות בישראל. שתי המתלוננות אשר עבדו עם הנאשם [א' מהאישום הראשון ו- ג' מהאישום השלישי] – תיארו את משמעות העבודה עם הנאשם: א' תיארה בעימות ביניהם את פער המעמדות, וכי היא אינה יכולה לענות לו בצורה אסרטיבית [ר' למשל ת/ג', ע' 9]; ג' ציינה במהלך העימות עם הנאשם את ההתרגשות שהיא חשה מעצם הידיעה כי תעבוד עם כזה שחקן [ת/ג' ע' 18]. מקובלת עלי בהקשר זה טענת המאשימה, כי יש בפערי הכוחות בין הנאשם לבין א' כדי להסביר, בין היתר, מדוע נמנעה א' מלהגיש תלונה לאחר המעשים שביצע בה הנאשם.

411. דוגמה נוספת להתעקשות משוללת כל היגיון בגרסת הנאשם, נעוצה בטענתו, כי הגם שאינו זוכר כלל את האירוע, הרי שלכל היותר יכול היה להעביר אצבע אחת בתנועה חטופה לאורך הגב (בתנועה שכינה "וויש" – ע' 539 לפרוטוקול מיום 28.4.19). טענה זו משוללת יסוד, ומכמה סיבות: ראשית, הוא עצמו ציין כי זה אינו מנהגו בנשים; שנית, א' ציינה בפני הנאשם כי ליטף את כל גבה ודרך המחשוף. תנועת "וויש" שכזו אינה בגדר ליטוף ואינה יכולה להתבצע באופן שתיאר, דרך המחשוף ומתחת לבגדים, כך שלא ברור מדוע העלה הנאשם בדעתו כי דווקא כך

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

– ולא אחרת – ליטף את גבה של א'; **שלישית**, לא היה בפני הנאשם כל תיאור אחר של הליטוף, מלבד זה שמסרה א' בעימות. ניתן אם כן לתהות – מדוע הדגים הנאשם בפני א' דווקא את התנועה הזו? מדוע, למשל, לא באמצעות שתי אצבעות, או שלוש? מדוע בתנועה חטופה כלפי מטה, ולא בתנועת עקלתון? לנאשם פתרונים.

412. התעקשותו של הנאשם, כי האופן שבו **ניחש** כי יכול היה לגעת בגבה של א' – הוא האופן היחיד האפשרי, מלמדת כי לא ניתן לתת בטענה זו כל אמון. נראה כי הנאשם ביקש לחלץ את עצמו מן המיצר אליו נקלע במהלך העימות, ועל כן הדגים בפני א' את התנועה הרחוקה ביותר שאפשר לעלות על הדעת, ממגע בעל קונוטציה מינית. תנועה אשר בינה ובין המילה "ליטוף" אין ולא כלום.

413. ולימים, על מנת לתמוך בגרסה חסרת בסיס זו – צצה כבמטה קסם עדותה של עדת ההגנה אשר **ראתה** במו עיניה את אשר הנאשם לא יכול היה לראות (כיוון שאינו זוכר). באורח פלא זכרה אותה עדה מגע מבודח, אקראי ותמים לחלוטין של הנאשם בגבה של א', בתנועת "ווייש" אשר התקבלה על ידי א' בשחוק ובחיוך. זכרה העדה את האירוע – וכמסה אותו בליבה על מנת לספר עליו בשעת כושר: בפרשת ההגנה. על כך להלן.

עדותה של עדת ההגנה, גב' בשושה

414. אפתח ואקדים – חד וחלק, שמא לא הובן כי האמור בסעיף הקודם נכתב בלשון סגי נהור: איני נותן כל אמון בעדותה של גב' בשושה. המדובר בעדות מוזמנת, מתוזמנת, מתחכמת, אשר נועדה לחלץ את הנאשם מהסבך אליו נקלע בכל הנוגע לאישום הראשון – ונוכח גרסתו של הנאשם עצמו בעימות בינו לבין א'.

415. ראשית, מזדקר לעין צירוף המקרים הפנטסטי, העולה מגרסתה של העדה.

אזכיר – הנאשם כלל אינו זוכר את האירוע, לשיטתו. הוא שומע בעימות את טענת א', כי ליטף אותה באמצעות כף היד לאורך כל הגב, דרך המחשוף, ושואל את א' אם ביצע תנועה של העברת אצבע חטופה לאורך הגב. התנועה שהדגים הנאשם, תוך כדי השאלה במהלך העימות – לכל הדעות אינה יכולה להיקרא בלשון הבריות כ"ליטוף". בחקירתו הנגדית לא הצליח הנאשם להסביר מדוע בחר דווקא בתנועה זו, שכן גם תנועה שכזו אינה מאפיינת אותו ואת דרך הילוכו עם נשים. הגנתו של הנאשם מתמצית בכך ש"אם עשיתי את הדבר הזה (שהרי אינו זוכר דבר) – זה נעשה בהומור, כבדיחה".

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

וראו זה פלא: בחלוף שנים מוסרת עדת ההגנה, לראשונה בבית המשפט, כי זכור לה אירוע שגרתי לחלוטין (מבחינתה) אשר דומה דמיון מדהים להשערה הספקולטיבית שהעלה הנאשם ביחס למעשה שאולי יכול היה לבצע (למרות שאינו מאפיין אותו), ולכוונה הספקולטיבית שהעלה הנאשם באשר להלך נפשו ביחס לאותו מעשה (למרות שאינו זכור לו). על פי גרסת העדה, במהלך עבודתה המשותפת עם הנאשם, הייתה עדה למקרה בו ביצע הנאשם תנועה של העברת אצבע חטופה לאורך גבה של א', כבדיחה, ואשר גם א' הייתה שותפה לאותה התייחסות מבודחת למעשה.

416. די בכך כדי להציב סימן שאלה גדול על מהימנות גרסה זו. אלא שהסתירות וחוסר ההיגיון שבגרסתה של העדה הלכו והתעצמו נוכח תשובותיה בחקירתה הנגדית. סימן השאלה הפך לסימן קריאה – למרבה הצער, גב' בשושה לא מסרה בבית המשפט גרסת אמת. אציין להלן רק מתי מעט מהסתירות והתהיות שעלו מגרסתה של העדה.

417. העדה ביקשה לגמד את עומק הקשר שלה עם הנאשם, וביקשה להציג מצג לפיו יחסיה עם הנאשם אינם שונים מקשרים אחרים שיש לה עם שחקנים אחרים (ע' 671 ש' 15). במהלך חקירתה הנגדית התגלתה מידת ועומק הקשר בינה לבין הנאשם – וכי בניגוד לטענת העדה, הנאשם שיתף אותה גם בעניינים אישיים שלו (ע' 680, 691, 694-693). עד כדי כך היו השניים קרובים, שנפוצו שמועות לפיהן בין השניים קיימים קשרים רומנטיים (ע' 5-694).

418. העדה ביקשה לגמד את מידת מעורבותה ומודעותה לחשדות שיוחסו לנאשם – ולרצונה לסייע לו. בחקירתה הנגדית התברר, כי הנאשם שיתף אותה והתייעץ איתה (ר' למשל התכתבות ביניהם באשר להודעה לעיתונות שביקש הנאשם להוציא עם פרסום החשדות נגדו, ולהערותיה של העדה – ת/34). ור' גם חקירתה הנגדית, ממנה עולה כי העדה ביקשה להתראיין בכלי תקשורת ולצאת להגנתו של הנאשם, וכי ביקשה להפעיל קשריה על מנת שתתפרסם בכלי תקשורת מרכזי כתבה אוהדת לנאשם (ע' 676 לפרוטוקול מיום 6.5.19).

419. העדה תיארה את האירוע כאנקדוטה מבודחת, תמימה, אשר שעשעה את כל הנוכחים, ובוודאי לא כאירוע עם קונטקסט או סב טקסט מיני. באותה נשימה ציינה העדה, כי כאשר שמעה מהנאשם ש- א' היא אחת המתלוננות, חשבה כל העת כי תלונתה של א' מתייחס לאותו אירוע (וזאת למרות, שלטענת העדה – הנאשם מעולם לא סיפר לה שהחשדות נגדו כוללים את האירוע

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 18-05-9061 מדינת ישראל נ' איבגי

זהה). לא עלה בידי העדה להסביר מדוע חשבה שדווקא המעשה התמים הזה הוא מושא תלונתה של א'.

420. כאשר העדה נשאלה בחקירתה הנגדית מתי סיפרה לנאשם אודות א' – ציינה כי לא סיפרה לנאשם אלא לבא כוחו. לאחר הערה של בא כוח הנאשם, במהלך החקירה הנגדית (אשר לא הייתה במקומה, ועל כך התנצל הסנגור בהמשך – ר' עמודים 672-673 לפרוטוקול) תיקנה העדה את תשובתה וציינה כי במהלך התקופה בה פורסמו החשדות נגד הנאשם והוא נחקר במשטרה – שוחחו השניים, והנאשם מסר לה כי א' היא אחת המתלוננות. הנאשם, כך טענה העדה, לא זכר כלל את א'. העדה מסרה כי חשבה שתלונתה של א' היא אודות האירוע של העברת האצבע (לשיטת הנאשם) לאורך גבה של א'. למרות זאת, ולמרות שהנאשם לא זכר בכלל מי היא א' – לא טרחה העדה וציינה בפני הנאשם, כי היא נכחה במקום וזוכרת את האירוע. העדה נשאלה – הן על ידי התובעת והן על ידי בית המשפט – מדוע לא סיפרה לנאשם כי כל האירוע התרחש בנוכחותה, בעוד היא (לטענתה) הולכת שלובת זרוע עם הנאשם. תשובתה של העדה הייתה ארוכה, מפותלת – וכללה הכל מלבד תשובה לשאלה [ר' למשל ע' 686 ש' 16 עד ע' 687 ש' 15]. זאת ועוד: אם אכן חשבה ש- א' מתלוננת אודות אירוע הנגיעה בגב, מדוע לא סיפרה שהייתה עדה לאותו אירוע, לחוקרת המשטרה ויצמן שהתקשרה אליה במהלך חקירת המשטרה את הפרשה? אף לכך לא ניתנה כל תשובה משכנעת, לשון המעטה [ע' 687 ש' 16 עד 688 ש' 19].

421. על כל אלה יש להוסיף, כי א' מסרה בעדותה, שהאירוע התרחש בעת הפקת הסרט "לצוד פילים". העדה אישרה, כי לא עבדה בהפקה זו [ע' 704]. כשהוצגה לעדה גרסתה של א', כי האירוע התרחש בעת הפקת הסרט "לצוד פילים", השיבה כי ייתכן ומדובר באירוע אחר, או ש- א' התבלבלה בהפקה. את האפשרות לפיה המציאה את סיפור נוכחותה באירוע על מנת לסייע לנאשם – שללה מכל וכל.

אלא שא' לא נשאלה במהלך חקירתה הנגדית, הארוכה והממצה, ולו שאלה אחת בעניין המקום בו התרחש המקרה. לא הועלתה האפשרות כי התבלבלה, או כי היה יותר מאירוע אחד שכזה. אף הנאשם לא העלה טענות מסוג זה. ואף בסיכומי ההגנה לא נטען כי א' טעתה בנקודה זו. דומה כי המסקנה המתבקשת – ברורה.

422. כאמור, מדובר ברשימה חלקית של סתירות ותהיות, אולם לקביעתי די בהן כדי להוביל למסקנה לפיה עדותה של גבי בשושה אינה מהימנה, וגרסתה – אינה גרסת אמת. זאת, אף במנותק מהטינה הגלויה שרוחשת העדה ל- א', אשר ייתכן ומקורה באירוע שבו (לטענתה של

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 18-05-9061 מדינת ישראל נ' איבגי

העדה), נגעה בה א' בצורה בלתי הולמת. מכל מקום, טינתה של העדה כלפי א' מצאה ביטוייה כבר במהלך חקירתה הראשית [עי' 670 ש' 19-14].
אני דוחה לפיכך את עדותה גבי בשושה, כאילו נכחה באירוע אותו תיארה א' בעדותה.

סיכום ביניים

423. עדותה של א' מהימנה עלי. לא מצאתי כי יש בטיעוני ההגנה כדי לסדוק במהימנותה. הגם שיש לבחון את עדותה בזהירות כפולה, נוכח העובדה שלא נמצאו עדים שנכחו במקום האירועים ויכלו לאשש (או להפריך) את גרסתה, אני מוצא לנכון לתת את מלוא המשקל לעדותה בפני. יתרה מכך, להערכתני את עדותה המהימנה מצטרפת גם תגובת הנאשם במהלך העימות עם א', אשר לשיטתי עולה כדי "ראשית הודאה". אף עדותה של ו' תומכת בגרסת התביעה, כראיה נסיבתית בדבר "מעשים דומים בעבר" (אם כי ברי שעדות זו, נוכח מהותה, תומכת בגרסת התביעה אך לעניין היסוד הנפשי, ואין בכוחה לחזק ולתמוך בגרסתה של א' לעניין היסוד העובדתי של העבירה).
אל מול כל אלה ניצבת עדותו המתחמקת והבלתי מהימנה של הנאשם בבית המשפט. איני נותן כל משקל לעדותו, ואני דוחה אותה מכל וכל. אף עדותה של גבי בשושה אינה אמינה בעיניי, לשון המעטה.

424. נוכח המפורט לעיל, אני קובע כי המאשימה הוכיחה, ובמידה הנדרשת בהליך פלילי, את העובדות הבאות:

- במהלך חודש אוגוסט 2012, בעת הפקת הסרט "לצוד פילים" ניגש הנאשם אל א' מאחור, בעת שזו היתה ישובה על ארגז בפינת הקפה באולפן. הנאשם הכניס את ידו דרך המחשוף האחורי של הגופייה שלבשה א', וליטף את גבה לכל אורכו. מששאלה א' את הנאשם לפשר מעשיו, השיבה לה כי: "הפירצה קוראת לגנב".
- במהלך צילומי העונה הרביעית של סדרת הטלוויזיה "הבורר", במהלך הפסקה בין צילומים, חיבק הנאשם את א' חיבוק חזק וממושך, ובמקביל קירב את פיו אל אוזנה של א' ולחש כי הוא רוצה "לזייף" אותה.

425. עוד אני קובע כי הוכח בפני שבשני האירועים המתוארים, בוצעו מעשיו של הנאשם ללא הסכמתה של א'. אשר למשמעות מעשים ואלו ולהתקיימות יסודותיהם של העבירות המיוחסות לנאשם – ר' להלן בפרק הפן המשפטי ביחס לאישום הראשון.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

הערכת ממצאי עובדה ומהימנות – האישום השלישי

426. אקדים ואציין: ככלל, עדותה של ג' – נשמעת סבירה, סדורה ועל פי רוב הגיונית ומתקבלת על הדעת. אין בפני ראיות של ממש המלמדות כי ל- ג' כוונות זדון, או כי היא מבקשת לטפול על הנאשם אשמת שווא. עוד אקדים ואציין כי גרסתה של ג' סבירה ואמינה בעיניי הרבה יותר מגרסתו של הנאשם.

427. ועדיין – במשפט פלילי עסקינן. השאלה העומדת להכרעה אינה אם גרסתה של המתלוננת ג' סבירה יותר מגרסתו של הנאשם, אלא אם עלה בידי התביעה להפריך כל ספק סביר באשר לגרסת ההגנה, ולהוכיח, מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו, ובאופן המתואר בכתב האישום. כך, ולא אחרת. ובמקום בו נותר ספק, גם אם קל שבקלים (אך סביר) – הרי שמתחייבת המסקנה כי התביעה לא הוכיחה את אשמתו של הנאשם, ויש לזכותו מחמת הספק.

428. אקדים את המאוחר ואציין כי להבנתי, לא עלה בידי המאשימה להוכיח את אשמתו של הנאשם באישום זה, מעבר לספק סביר. הגם שנוותר ספק קל – עדיין מדובר בספק סביר, אשר על פי הוראות הדין, הנאשם ייהנה ממנו עד תום.

להלן אפרט את מסקנותיי.

הערכת עדותה של ג'

429. כאמור, עדותה של ג' התמשכה על פני שתי ישיבות, ומספר שעות לא מבוטל. התאפשר לי, לפיכך, להתרשם מעדותה באופן מעמיק ובלתי אמצעי (זאת, כמובן, בנוסף לעימות המתועד בינה לבין הנאשם – ת/12).

430. ניכר היה כי ג' העידה מתוך סערת נפש, וזאת אף בחלוף למעלה מחמש שנים ממועד האירוע המתואר בכתב האישום. ג' הרימה את קולה לא אחת במהלך עדותה, ובמספר הזדמנויות – בכתה (ר' למשל ע' 194 לפרוטוקול מיום 21.10.18). היא התקשתה לשלוט ברוחה, ואף צעקה לעבר הנאשם, כאשר הבעות פניו של הנאשם (למשמע עדותה) לא היו לרוחה [ר' למשל ע' 253 לפרוטוקול מיום 21.10.18].

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

431. סערת הנפש בה הייתה מצויה ג', נתנה ביטוייה גם במהלך העימות המתועד בינה לבין הנאשם, במהלך חקירת הנאשם. ג' הרבתה לצעוק על הנאשם, קטעה את דיבורו מספר רב של פעמים והתפרצה לעברו. היא סירבה לנקוב בשמו של הנאשם, ותחת זאת מסרה לחוקרים כי עד שלא יתנצל על מעשיו – תכנה אותו בשם "הסוטה" [ת/12ג', ע' 4].
432. ביטוי נוסף לסערת רוחה של ג' ניתן למצוא בשיחתה הטלפונית עם מנכ"לית התיאטרון, גב' בן צבי – שיחה אשר הוקלטה על ידי ג' [ת/10]. גם בשיחה זו הרימה ג' את קולה ותיארה בצבעים עזים את הנזקים שנגרמו לה בשלי מעשי הנאשם [לרבות תיאורים שאינם מדויקים, כמו בעניין תדירות הטיפולים שקיבלה לאחר האירוע – ת/10ג', ע' 4].
433. לא ניתן אף להתעלם מהתיאורים הדרמטיים של תחושותיה של ג', בעקבות האירועים המתוארים בכתב האישום – מקרות האירוע ועד מועד מסירת עדותה בבית המשפט. כך למשל מסרה, כי בעת המגע של הנאשם בה – "משהו בגוף שלי מת באותו רגע" [ע' 194 לפרוטוקול מיום 21.10.18]; כי הייתה "מבועתת" [ע' 197]; כי רצתה "למות" [ע' 196 ש' 6, 198 ש' 29, ע' 207 ש' 4 ו-32], כי "הרגשתי מחוללת, שהגוף שלי מגעיל אותי" [ע' 208 ש' 2; ת/12ג', ע' 24]; כי לאחר שהגיעה לביתה "התקלחתי במים רותחים, ניסיתי להוריד את כל הטינופת הזאת מעליי. זה לא עבד; ת/12ג', ע' 23" [ע' 207 ש' 29]; כי בימים הסמוכים לאחר האירוע, כשראתה תמונות של הנאשם – רצתה להקיא [ע' 218]; כי מעשי הנאשם הרסו את חייה, ובעקבות זאת היא לא מסוגלת להיות בקשר זוגי [ת/12ג', ע' 24]; אף במהלך עדותה בבית המשפט כי היא חשה בחילה [ע' 195 לפרוטוקול].
434. אין ספק, נוכח תיאוריה של ג', כי היא חוותה את המפגש עם הנאשם כטראומתי. ניתן אמנם לתהות, שמא אין המדובר בתיאורים מועצמים, אולי אף תיאורליים, נוכח סוג הפגיעה ותיאור הפגיעה המתוארים על ידי המתלוננת. הדברים נאמרים בזהירות המתחייבת, שכן כפי שצוין לעיל – אין לאמוד את תגובותיה והתנהגותה של נפגעת עבירות מין בסרגל של סבירות. אין תגובה "הגיונית" אחת לפגיעה ואין נפגעת עבירה "טיפוסית". ועדיין, התהייה במקומה, ואליה מתווספות ומצטברות תהיות נוספות, אשר יפורטו בהמשך.
435. בצד האמור, ניתן היה להתרשם לא אחת כי ג' מסרה את עדותה בפני כאילו שיננה את עדותה. הדבר מצא את ביטויו בשני אופנים.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

האחד – דברים אותם מסרה ג' במהלך הודעתה, חזרו על עצמם באופן מדויק, כמעט "מילה במילה" במהלך מסירת עדותה בפני. אין הכוונה, כמובן, לתוכן המהותי של העדות או לסדר הדברים. הכוונה היא לביטויים, תיאורים ותחושות, אשר על פי רוב, אין זהות מוחלטת בין אלו הנמסרים לחוקר בעת גביית ההודעה לבין אלו הנמסרים בבית המשפט, וביחוד כאשר חולף פרק זמן של למעלה משנתיים בין שני המועדים.

כך למשל מסרה ג' כי היא הרגישה "מחוללת" [ת/ג'12 בע' 24, וכן ע' 208 לפרוטוקול]; כך לעניין העובדה כי כשחזרה לביתה התקלחה כדי "לשטוף את הטינופת" [ת/ג'12 בע' 23, וכן ע' 207 לפרוטוקול]; כך למשל מסרה ג' כי יום למחרת נסעה לנהל הצגה אחרת כיוון שלא רצתה להיות "ברדיוס" שלו [ת/ג'12 בע' 7, וכן ע' 217 לפרוטוקול]. כך מסרה את התרשמותה כי בתום ההצגה, ליד המעלית, החזיק הנאשם בידה "כאילו אני חברה שלו או מאהבת שלו" [ע' 206 לפרוטוקול מיום 21.10.18], ביטוי אשר חזרה עליו במהלך העימות עם הנאשם [ת/ג'12 ע' 6].

436. עניין נוסף המעורר תחושה של "שינון" העדות, נעוץ דווקא במה שנעדר מעדותה הראשית של המתלוננת.

אזכיר – ג' מסרה את הודעתה הראשונה בפני חוקרי המשטרה ביום 8.2.16 במועד זה, סיפרה באריכות אודות האירוע מושא האישום השלישי [נ/א'10]. מהודעתה ומגרסתה בפני חוקרי המשטרה – נעדר דבר קיומה של גב' ויינר, חברתה של ג', אשר הייתה איתה בתיאטרון באותו ערב, ואשר על פי הטענה שמעה מהמתלוננת, על מדרגות התיאטרון ובסיום ההצגה, אודות מעשי הנאשם. רק ביום 24.4.16, כשלושה שבועות לאחר גביית הודעת השנייה [נ/א'10 ב'] הודיעה ג' לחוקרי המשטרה, בשיחה טלפונית, כי גב' ויינר הזכירה לה, שהן היו יחד בתיאטרון באותו ערב ושוחחו אודות האירוע ר' מזכרת מאת החוקר פרידמן, [ת/28]. נגבתה הודעה מגב' ויינר, אולם לא נגבתה הודעה נוספת מ-ג', כך שלמעשה ג' לא נשאלה בשום שלב של חקירת המשטרה היכן הייתה גב' ויינר, וכיצד היא "משתלבת" אל תוך גרסתה המפורטת שמסרה.

למרבה הפליאה – על אף ש-ג' נזכרה כבר בחודש אפריל 2016 שגב' ויינר הייתה איתה בערב האירוע בתיאטרון ושמעה ממנה אודות מעשי הנאשם, על אף ש-ג' העבירה ליחידה החוקרת הודעות והתכתבויות בינה לבין גב' ויינר, על אף שהשתיים נפגשו ושוחחו סמוך מאוד לאחר שגב' ויינר נחקרה במשטרה ביום 25.4.16, על אף ש-ג' התכוננה לעדותה, ורואינה בפרקליטות טרם עדותה בבית המשפט – על אף כל אלה, נעדר דבר קיומה של גב' ויינר גם ממהלך חקירתה הראשית של ג' בבית המשפט.

ייתכן כי ניתן לתלות תופעה זו בנפלאות המוח האנושי, במנגנוני הדחקה עלומים, ובהסברה של ג', לפיהם "כשאדם עובר טראומה, יש חלקים לפעמים בזיכרון שפשוט נמחקים" [ע' 237 לפרוטוקול מיום 21.10.18].

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

ועדיין ניתן לתהות מדוע תיעלם מזיכרונה של ג' דווקא הדמות המיטיבה, חברתה הטובה אשר הייתה איתה ותמכה בה באותו לילה. תהיה המתגברת נוכח העובדה ש- ג' עברה על ההתכתבויות במכשיר הטלפון שלה, טרם חקירתה במשטרה (בפברואר 2016) וטרם שליחת מכתב התראה לתיאטרון [סביבות נובמבר 2015] – ומצאה לנכון לדלות ממנו אפילו התכתבות יחידה וחסרת משמעות עם גב' מיכל הללי בבוקר ה- 22.10.13 [ת/11; גב' הללי ביקשה לדרוש בשלומה של ג']. אלא שדווקא עשרות התכתבויות עם גב' ויינר, מליל האירוע ואחריו – נשכחו להן [ור' ההסבר – השגוי – שמסרה ג' במהלך חקירתה הנגדית, כי שכחה את נוכחותה של גב' ויינר באירוע **כיוון שלא התכתבה איתה באותו ערב**; עיון מעמיק בהודעות מתוך הטלפון הנייד של ג' מלמד כי דווקא היו שתי התכתבויות בין ג' לגב' ויינר מאותו ערב – ת/25 ד', ע' 253 הודעות מס' 1694, 1695].

ותיתכנה גם אפשרויות אחרות, נוחות יותר לנאשם. האחת, כי ג' לא מסרה על שיחתה הממושכת עם גב' ויינר בתום ההצגה, כיוון ששיחה כזו לא התקיימה (וזאת בניגוד לעדותן של ג' ושל גב' ויינר). השנייה, כי ג' לא הזכירה בחקירתה הראשית את גב' ויינר, כיוון שלא העידה מתוך "זיכרון אמיתי", אלא מתוך שינון ההודעה שמסרה לחוקריה המשטרה ביום 8.2.16, הודעה בה לא הוזכר כלל דבר נוכחותה של גב' ויינר.

לעניין תוכן עדותה של גב' ויינר אתייחס בהמשך. ואולם כבר בשלב זה ראוי לציון דבר "היעדרה" מעדותה של ג', המציב סימן שאלה סביב חלקים מגרסתה של המתלוננת.

437. עוד אדגיש - צוין כבר לעיל, כי קיומו של מניע כלכלי (בדמות תביעה אזרחית) אינו משמיט את הקרקע מתחת גרסת המתלוננת. כך גם בענייננו – ג' הגישה לתיאטרון חיפה, באמצעות באת כוחה – מכתב טרם נקיטת הליכים, ובו דרישה לפיצוי כספי, בגין האירועים העומדים בבסיס תלונתה, ומחדלי התיאטרון (כך לטענתה) בטיפול נאות בתלונתה. דרישה זו לכשעצמה אינה מלמדת כך שעדותה של ג' - נבדתה מליבה. עם זאת, בהחלט יש בקיומו של מניע כלכלי כדי להצדיק בחינה זהירה של גרסת המתלוננת.

438. ג' מסרה לאחרים, קרובים ורחוקים, כי הנאשם נגע בה באופן בלתי הולם, וזאת דקות בודדות לאחר מעשה. כך עולה מעדותה של גב' דורית לב ארי, שחקנית בהצגה אשר ראתה את ג' מיד לאחר שזו האחרונה עזבה את המקום בו ישב הנאשם, ובטרם עלתה ג' לעמדת ההפעלה; כך עולה מעדותם של מר ניר ריקון ודודי אסור, איש הסאונד ואיש התאורה שישבו בעמדת ההפעלה, אליה הגיעה ג' רגעים ספורים לאחר מכן; כך עולה מעדותה של גב' ענת בן-נון, חברתה של ג', אשר איתה התכתבה ג' במהלך ההצגה; כך עולה מעדותו של מר דור שלום, מנהל

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 18-05-9061 מדינת ישראל נ' איבגי

בתיאטרון חיפה אשר איתו התכתבה ג' במהלך ההצגה ואחריה; כך עולה מעדותה של גבי מיכל לוסקי, הפסיכולוגית של ג', אשר איתה התכתבה ג' מיד בתום ההצגה.

439. על עדויות אלו, מהימנותם והמשמעות הראייתית שניתן לייחס לכל אחד מהם – יפורט עוד להלן. אולם דומה, כי מעטים הם המקרים בהם ניתן למצוא, זמן קצר כל כך לאחר ביצועה של עבירה, ראיות רבות כל כך המלמדות על מצבה הנפשי הסוער של המתלוננת, ותיעוד, כמעט "בזמן אמת" של תיאור המתלוננת את המעשים שבוצעו בה, לטענתה.

440. זאת ועוד: המתלוננת נפגשה כבר למחרת היום עם מנכ"לית תיאטרון חיפה, גבי ניצה בן צבי, וכן עם דוברת התיאטרון והממונה על מניעת הטרדות מיניות בתיאטרון, גבי מיכל הללי. בפניהן שטחה את תלונתה ותיארה את מעשי הנאשם בערב הקודם. אין מחלוקת כי גם במועד זה נראתה ג' כשהיא במצב נפשי נסער [ר' עדות המתלוננת ע' 211 לפרוטוקול מיום 21.10.18; ור' עדותה של עדת ההגנה, גבי בן צבי, ע' 746 לפרוטוקול מיום 6.5.19].

441. על דבר המגע הבלתי הולם של הנאשם בגופה של ג' – היא חזרה בימים שלאחר מכן אף בפני אחותה, מ' [ר' עדותה, ע' 171-170 לפרוטוקול מיום 15.11.18], אימה, י' [ר' עדותה, ע' 187-186 לפרוטוקול מיום 15.11.18] והפסיכולוגית שלה, גבי לוסקי [ר' הודעתה של העדה, שהוגשה כתחליף לחקירתה הראשית – ת/15].

442. ברי לפיכך כי ג' חוותה את מעשי הנאשם כפגיעה בה. פגיעה הכוללת מגע בין ראשו של הנאשם לבין חזה של ג', בעת שהנאשם ישב על כיסא מאחורי הקלעים, ו- ג' עמדה לידו. תיאור זה משותף לכלל העדויות, של כל העדים שצוינו לעיל, ולמעשה אף הנאשם, בתיאורו את המפגש, מוסר כי התקיים מגע בין ראשו לבין חזה של ג', בעת שישב על כיסא מאחורי הקלעים.

443. אלא שכפי שציינו לעיל – בעצם המגע ותגובתה הנסערת של ג' בעקבותיו, לא סגי, ולשם הרשעה בפלילים יש לקבוע כי הוכח מעבר לספק סביר **מהו המעשה שביצע הנאשם**. בהקשר זה, בחינת גרסתה של המתלוננת על פני ציר הזמן מעלה כי התיאורים בתחילה היו מינוריים יותר (באופן יחסי), וחריפים יותר בהמשך. הדברים עולים הן מהתכתבויות של ג' עם אחריים, והן מדברים שאמרה ג' לאחריים.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

ההודעה הראשונית ששלחה ג' לקרובים לה, זמן קצר מאוד לאחר האירוע הייתה כי "איבגי ניסה למשש אותי" [למר דור שלום – ת/3; לגבי ענת בן-נון – ת/6; ליואלית [ת/25א', ע' 26 הודעה מספר 444]; לגבי מיכל לוסקי [ת/25א', ע' 24 הודעה מספר 408].
לגבי דורית לב ארי סיפרה ג', מיד לאחר האירוע, כי הנאשם "שם את ראשו בין שדיה" [ע' 113 לפרוטוקול מיום 8.10.18].

מיד בסמוך לכך כתבה לגבי ענת בן-נון [ת/6] כי הנאשם "ביקש ממני לחבק אותו, ולחץ את הראש שלו לחזה שלי".

תוך כדי ההתכתבות עם גב' בן-נון שלחה ג' הודעה ליואלית [ת/5] בה רשמה: "ביקש ממני להחזיק לו את היד ואז לחבק אותו ולחץ את הראש שלו לחזה שלי. אמרתי לו אתה בדמות, נכון? אתה לא רציני, ופשוט הלכתי. והוא לא עזב לי את היד".

על פי עדותו של מר ריקון, אשר שמע את התיאור מ-ג' במהלך ההצגה – ג' סיפרה לו כי הנאשם נגע לה בחזה והניח את הראש שלו בין השדיים שלה [ע' 94], כאשר להבנתו, המגע בחזה היה באמצעות ראשו של הנאשם [ע' 106].

על פי עדותו של מר דור שלום, שוחח עם ג' בתום ההצגה, וזו מסרה לו כי הנאשם חיבק אותה בידיו ו"הניח את הראש על החזה שלה" [ע' 137].

למחרת היום מסרה לגב' בן צבי וגב' הללי כי הנאשם "ביקש ממנה שתחזיק לו את היד, והיא נתנה לו את היד, ולאחר מכן ביקש שתתן לו חיבוק... או אז ג' התכופפה ונתנה לו חיבוק (כמו טפיחה על השכם) ואז דחף הנאשם את פרצופו לתוך החזה שלה ומישש לה אותו" [סעיפים 2-3 מתוך ת/35].

גב' לוסקי שמעה מ-ג' תיאור של האירוע, כשבוע ימים לאחר התרחשותו. ג' סיפרה לה כי הנאשם חיבק את ג' ודחף את הראש שלו לחזה שלה [הודעתה של גב' לוסקי – ת/15].

במלים אחרות – התיאורים שעניינם מישוש החזה באמצעות ידו; תפיסת ידה תוך משיכתו אליה; דחיפת הראש בין שדיה תוך ביצוע תנועות מצד לצד; "נגיחה" אגרסיבית של באמצעות הראש לחזה, כך שאלמלא תפס גם בידה, הייתה ג' "עפה" לאחור מעוצמת המכה – תיאורים אלו לא נמסרו לאיש, ודאי לא בימים הסמוכים לאחר האירוע. ג' אמנם הסבירה בהודעתה כי לא סיפרה לכל מי שדיברה איתו את כל מה שקרה, כיוון שהתביישה וכיוון שלא הכירה את כל בני שיחה והתכתבותה באותה מידה של קירבה [נ/10ב', ע' 1]; אלא שהסבר זה אינו משכנע. **ראשית**, כיוון ש-ג' מוסרת לבני שיחה על ניסיון מישוש, ועל מגע בין ראשו של הנאשם לבין חזה של ג'; קשה לקבל את ההסבר כי דווקא את תפיסת היד ומשיכתה לכיוון – התביישה לספר; **שנית**, בין שלל חבריה ומכריה של ג', קרובים פחות וקרובים יותר – לא נמצא ולו אדם אחד אשר שמע ממנה את התיאור "המלא" שסיפרה ג' במהלך עדותה בבית המשפט.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

444. אין זה העניין היחיד בעדותה של ג', אשר נותר ללא תמיכה ראייתית. ג' מסרה, בהודעתה ובעדותה, כי סמוך לאחר האירוע שמעה מעובדים בתיאטרון [מר ניר ריקון, מר דור שלום וגב' יואלית אליכין], כי הנאשם הוא "סדרתי" וכי היא אינה העובדת היחידה שהוטרה ונפגעה מידי הנאשם [עובדה זו אף גרמה לה, לטענתה, לתחושת התמרמרות, שכן איש מחבריה לעבודה לא הזהיר אותה מפני הנאשם].

דא עקא – איש מעמיתיה של ג' לא אישר את הדברים. מר ריקון הכחיש את הדברים באופן נחרץ [ע' 99 לפרוטוקול]. גם מר שלום לא אישר כי אמר את הדברים ל- ג'. גב' אליכין, כזכור – לא הובאה לעדות על ידי המאשימה, אך במהלך חקירתה הנגדית של ג', הוטח בה כי גב' אליכין לא אישרה בהודעתה את גרסתה של ג' בנקודה זו [ע' 257 לפרוטוקול מיום 21.10.18]. במלים אחרות – גם טענה זו של ג', לא זכתה לאישור מעדים הקרובים ומקורבים לה.

ועוד באותו עניין – ג' טענה בעדותה, כי בתום ההצגה עמדה ליד המעלית, ושם פגשה את הנאשם פעם נוספת. הנאשם אחז בידה, לטענתה, באופן שגרם לה להרגיש הטרדה פעם נוספת. "כאילו אני המאהבת שלו" [ע' 206 לפרוטוקול מיום 21.10.18]. אלא שגב' ויינר נכחה באותו מעמד, לצידה של ג', ושללה את טענת המתלוננת (אם כי אישרה את עצם תפיסת ידה של ג' – ע' 153 לפרוטוקול). גב' ויינר ציינה בעדותה כי במפגש עם הנאשם ליד המעלית לא היה "משהו לא ראוי", וכי הנאשם לא התנהג ל- ג' בצורה לא נאותה [ע' 179 לפרוטוקול מיום 21.10.18].

445. עוד עניין עליו יש לתת את הדעת, טרם התייחסות לגופן של העדויות שהובאו לתמיכה בגרסתה של ג': אין מחלוקת כי כבר למחרת האירוע, נערך בתיאטרון בירור הנוגע לתלונתה של ג' – תחילה פגשו גב' בן צבי וגב' הללי את ג' ושמעו ממנה את טענותיה. בהמשך אותו יום פגשו את הנאשם ושמעו ממנו את הסבריו. לאחר מכן – ובנוכחותן של גב' בן צבי והללי – שוחח הנאשם עם ג' בטלפון והתנצל בפניה.

הנאשם עומד על טענתו כי לאחר הבירור שנערך עמו ושיחת הטלפון – הבין כי "העניין נסגר". ג' שוללת טענה זו נחרצות. ואכן, עיון בהתכתבויות של ג' עם חברותיה, בימים שלאחר הבירור שנערך בתיאטרון (לפחות עד ה- 26.10.13), מעלה כי ג' המשיכה לעסוק בנושא, לרבות בשאלה אם להגיש תלונה במשטרה.

ואולם, אי אפשר שלא לתהות, נוכח גרסתה של ג' וטענתה כי "העניין לא נסגר", כיצד זה לא ערכה כל בירור באשר לגורל תלונתה בתיאטרון? כיצד זה לא פנתה לגב' בן צבי או לגב' הללי (אשר תמכו בה והיא הודתה להן כבר למחרת על הטיפול המהיר בתלונתה)? כיצד זה לא פנתה לברר עם האחראי עליה, מר דור שלום, אם יש חדש בנוגע לבירור שנערך על ידי התיאטרון? או

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

עם עמיתתה, גב' אליכין? וכיצד זה אין כל תיעוד להתכתבויות עם מי מבעלי התפקידים בתיאטרון, בהן הביעה ג' את אכזבתה מאופן הטיפול בתלונתה? ודוק: ג' מסרה בעדותה [ע' 212 לפרוטוקול מיום 21.10.18], כי שבועיים לאחר האירוע הבינה, כי התיאטרון "טאטא מתחת לשטיח" את בירור תלונתה. עם זאת, אין בפני הסבר משכנע מה גרם ל- ג' להבין זאת, ועם מי שוחחה בעניין. התנהלות זו של ג' אינה ברורה, והסבריה אינם משכנעים דיים.

446. ועוד בעניין התכתבויותיה של ג' בימים שלאחר האירוע – המתלוננת ג' התלבטה, כאמור, בימים שלאחר האירוע, אם לפנות למשטרה ולהתלונן אם לאו. ניתן לראות כי הנושא העסיק אותה, בהתכתבויותיה עם גב' נאוה וינר, עם גב' ענת בן-נון, ועם גב' יואלית אליכין. בין היתר כתבה ג' לגב' אליכין, כי "הלוואי והייתי יודעת בוודאות אם הוא סדרתי או לא. זה ממש משנה את התמונה" [ת/25ד', ע' 36 הודעה 250], ולשאלה מדוע זה משנה השיבה: "כי אם זה היה בתמימות חד פעמי, או משהו שהוא עושה כל הזמן – זה משנה" [שם, הודעה 251]. אלא ש-ג' מסרה בעדותה כי לא התבלבלה או לא הבינה את מעשהו של הנאשם [ע' 196 לפרוטוקול], וכי הבינה שמעשהו של הנאשם היה מכוון [ע' 197 לפרוטוקול]. תשובותיה לשאלה המתבקשת – מדוע אם כך העלתה, 4 ימים לאחר האירוע, את האפשרות כי מדובר במעשה שנעשה בתמימות – אינן תשובות משכנעות [ע' 417-418 לפרוטוקול]. ובוודאי שכושר השכנוע של תשובות אלו ניטל מהן, נוכח האופן בו תיארה ג' את מעשי הנאשם, כמעשה כוחני, אגרסיבי, הכולל הפעלת אלימות.

447. עניין אחר: במהלך גביית הודעתה במשטרה, מסרה ג' התקן נייד (Disk on Key) ובו התכתבויות בינה לבין אחרים בנוגע לאירוע המתואר בתלונתה. המדובר למעשה בצילומי מסך מתוך מכשיר הטלפון, של ההתכתבויות האמורות. ג' מסרה לחוקריה כי "פירוט ההתכתבויות הועתק מהטלפון הנייד שלי, שהיה לי לפני שנתיים, למחשב הנייד שלי והועבר לדיסק און-קי...". [נ/2, ע' 15 ש' 12]. רק במהלך חקירתה הנגדית התברר כי, בניגוד לרושם שקיבלו חוקרי המשטרה [רפ"ק פרידמן – ע' 254 לפרוטוקול מיום 28.11.18; רפ"ק דן – ע' 344 לפרוטוקול מיום 8.1.19] – מכשיר הטלפון הנייד עדיין מצוי ברשותה. הדבר עלה ביוזמתה של ג', אשר גם הביעה נכונות למסור את הטלפון לבדיקה (וכך היה).

448. לטענת ההגנה, ג' הסתירה את מכשיר הטלפון מהחוקרים, שכן הוא כולל תיעוד שאינו תומך בגרסתה. אין בידי לקבל טענה זו, מהטעם הפשוט שלו אכן כוונתה של ג' הייתה להסתיר את המידע המצוי בטלפון הנייד שלה, כל שעליה היה לעשות הוא להימנע מלהעלות (מיוזמתה) את

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

דבר קיומו, במהלך חקירתה הנגדית. ג' שבה ומסרה ביחס לנקודה זו, כי מסרה את מכשיר הטלפון הנייד כיוון שאין לה דבר להסתיר. השתכנעתי מכנות תשובתה והסבריה בנקודה זו.

449. יחד עם זאת, עיון במידע המצוי בטלפון [אשר נותח, מוין, והוגשו ממנו נתונים רלבנטיים – ת/25] מעלה מספר תהיות וסימני שאלה אודות התנהלותה של ג' – ועדותה.

סימני השאלה מתעוררים ביחס למספר נושאים:

האחד, עניינו בהתכתבויות רלבנטיות נוספות מיום המקרה ומהימים שאחריו – אשר ג' לא העבירה לעיון החוקרים עת נגבתה ממנה הודעה ביום 8.2.16 [השווה בהקשר זה, לשם הדוגמא, בין ההודעות שמסרה ג' לחוקריה לבין ההודעות שב-ת/25, חוצץ א'].

השני, עניינו בהתכתבויות מליל האירוע או ממועדים סמוכים לו, של ג' עם אנשים נוספים אשר לא נזכרו כלל בעדותה של ג' – לא בבית המשפט ולא במהלך גביית הודעתה. מטבע הדברים, אנשים אלו לא נחקרו על ידי המשטרה, כך שלא ניתן לדעת מה סיפרה להם ג' – ומה הם ידעו. כך למשל נמצא, בבדיקת של התכתבויות ממכשיר הטלפון הנייד של ג', כי היא שוחחה לפחות עם שתי נשים נוספות בסמוך לאחר האירוע.

אחת מהן מופיעה בפירוט ההתכתבויות כ"גילי". בין השתיים קיימת שורה של התכתבויות, החל מיום 24.10.16 בשעות אחה"צ וכן ב- 25.10.16 בשעות הבוקר, כאשר ברור מתוכן ההתכתבויות כי נושא השיחה הוא הנאשם [ת/25], התכתבויות בעמוד 23301 וכן בעמוד 23310 ו- 23316]. השנייה מופיעה בפירוט ההתכתבויות כ"אילת". ג' שולחת לה הודעה בליל האירוע [ערה? – ת/25א', ע' 23 הודעה מס' 400]. השתיים ממשיכות להתכתב ביום 26.10.16, כאשר "אילת" דורשת בשלומה ו- ג' משיבה שהיא מרגישה "הרבה יותר טוב" [ת/25א', ע' 15 הודעות 251-249, 258]. במלים אחרות, מלבד השמות שמסרה ג' לחוקרים (בצירוף התכתבויות שצולמו ממכשיר הטלפון של ג'), עולה דבר קיומן של עדות פוטנציאליות נוספות אשר ג' שוחחה עימן אודות האירוע המתואר באישום השלישי. אין לדעת מה מסרה להן ג' בזמן אמת, שכן דבר שיחותיה של ג' עם השתיים – לא נמסר לחוקרי המשטרה, וממילא השתיים לא נחקרו ולא העידו.

השלישי, עניינו בהתכתבויות עם גבי ויינר, ובהתייחסותה של ג' בעדותה להתכתבויות אלו [לכך אייחד התייחסות נפרדת, בניתוח עדותה של גבי ויינר].

הערכת עדויות שהובאו בתמיכה לגרסתה של ג'

450. השחקנית, גבי דורית לב ארי –

אני נותן אמון מלא בעדותה של גבי לב ארי. המדובר בעדה אובייקטיבית, אשר שיחקה במספר מצומצם של הצגות בהצגה "דפוקים", יחד עם הנאשם ועם ג', כמנהלת ההצגה. הקשר שלה עם

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

ג' – שטחי ומצומצם (היא אף לא זכרה את שמה). אין לה כל סיבה לטפול על הנאשם אשמת שווא. גבי לב ארי סיפרה דברים כהוויתם, לפי מיטב זיכרונה, וביקשה לדייק ככל יכולתה (ממרחק הזמן, ובחלוף כחמש שנים מעת האירוע המתואר בכתב האישום).

גבי לב ארי הייתה למעשה האדם הראשון לו סיפרה ג' אודות האירוע. זאת, זמן קצר מאוד לפני תחילת ההצגה, ובטרם עלתה ג' ל"עמדת ההפעלה" והתיישבה לצידם של מר ריקון ומר אסור. בעדותה של גבי לב ארי לא התגלו סתירות. היא העידה באופן קולח, קוהרנטי. היא לא הגזימה בתיאורה, לא השחירה את פניו של הנאשם – ובמקום בו לא זכרה פרטים מסוימים – לא היססה לומר זאת [ר' למשל תשובתה בע' 125-126 לפרוטוקול, לשאלה אם המפגש עם ג' היה בחדר ההלבשה או במקום אחר מאחורי הקלעים].

חשיבות עדותה של גבי לב ארי הוא במספר היבטים: ראשית, גבי לב ארי היא זו שראתה את ג', מיד לאחר שנפרדו דרכיהם של ג' והנאשם. ברי, כי בפרק זמן כה קצר, ג' עדיין לא הספיקה לסדר את מחשבותיה, לתכנן גרסה או לחשוב על תלונה. שנית, גבי לב-ארי התרשמה ממצבה הנפשי הנסער של ג'. שלישית, ג' מסרה לה תיאור מידי של מעשי הנאשם – הם היו בחושך, והנאשם תפס אותה בצורה מינית שלא הייתה נעימה לה. תפיסה אשר כללה הנחת ראשו של הנאשם בין שדיה של ג' [ע' 113 לפרוטוקול]. גבי לב-ארי שמעה מפיה של ג', כי המגע היה במהלך חיבוק, או שהנאשם ביקש ממנה לחבק אותו [ע' 128].

451 איש התאורה, מר ניר ריקון –

אף מר ריקון שמע מ- ג' כי נפגעה מידי הנאשם, זמן קצר מאוד לאחר מעשה. לא מצאתי אינדיקציה לכך שמר ריקון מבקש לטפול אשמת שווא על הנאשם או כי יש לו אינטרס בתוצאות המשפט (ר' עדותו, ע' 91, ממנה עולה כי ההיכרות שלו עם ג' היא על רקע מקצועי, וכי השניים אינם בקשר מאז שעזבה את עבודתה בתיאטרון חיפה). להתרשמותי, מר ריקון ביקש למסור את עדותו באופן מדויק. עם זאת, העד מסר, בחלקים מעדותו, פרטים אשר אינם מתיישבים עם עדויות אחרות. הפרט הבולט ביותר נוגע לטענת העד, כי שמע את השיחה בה שאלה ג' את הנאשם אם הוא "בדמות" [ע' 92 לפרוטוקול]. העד טען כי השיחה התקיימה מאחורי הקלעים, במרכז חדר המבואה של חדרי השחקנים, ובנוכחותם של אנשים נוספים. הוא אף אישר, כי במהלך אותם חילופי דברים, לא ראה את הנאשם יושב ומחזיק בידה של ג' [ע' 103 ש' 24 ואילך]. דא עקא, הן המתלוננת והן הנאשם אישרו כי השיחה ביניהם התקיימה מאחורי הקלעים, זמן קצר לפני תחילת ההצגה, באזור בו נכנס הנאשם לבמה בתחילת ההצגה (ולא בחדר המבואה שמאחורי הקלעים), וכי במהלך השיחה - שהו השניים לבדם. לא ניתן לפיכך לשלול את האפשרות, כי העד השלים אל זכרונו פרטים אותם שמע בשלב מאוחר יותר (כפי שציין העד - גם לאחר האירוע, התקיימו שיחות אודות תלונתה של ג' נגד הנאשם, והיה מדובר

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

ב"שיחת היום" – ע' 96 ש' 26). עניין נוסף קשור לגרסתו של העד, לפיה ג' בכתה בעת שסיפרה לו אודות מעשי הנאשם [ע' 94 ו- 107 לפרוטוקול]. עובדה המוכחשת על ידי ג', ואף מר אסור ששהה עם שניהם, בעמדת התפעול במהלך ההצגה – ציין כי ג' לא בכתה [ע' 133 לפרוטוקול 8.10.18].

קיים לפיכך קושי ליתן משקל מלא לעדותו של מר ריקון.

452. מכל מקום, מר ריקון ציין בחקירתו הראשית כי ג' סיפרה לו שהנאשם שאל אותה שאלות (כגון אם היא גרה לבד ואם היא רוצה שהוא יבוא לבקר אותה – ע' 96 ש' 2), נגע בחזה של ג' באמצעות ראשו, והניח את ראשו בין שדיה [ע' 94 ש' 21 ; 95 ש' 13 ; ע' 106 ש' 22 ואילך].

453. איש הסאונד, דודו אסור – כמו גב' לב-ארי ומר ריקון, גם מר אסור שמע מ- ג' כי נפגעה מידי הנאשם, זמן קצר מאוד לאחר מעשה. בשונה ממר ריקון, מר אסור הגדיר את ג' כ"ידידה טובה שלי" [ת/2 ש' 7], אשר הקשר ביניהם נמשך גם לאחר שזו הפסיקה את עבודתה בתיאטרון חיפה. על אף האמור, אינני סבור כי עדותו של מר אסור הייתה מגמתית או מוטה לטובתה של ג' [כך למשל ציין העד כי מעולם לא ראה את הנאשם פוגע במישהו – ע' 133 ש' 31 ואילך]. נראה כי ניסה לדייק בעדותו, בין אם היה בכך כדי לתמוך בגרסתה של ג' ובין אם לאו. כך למשל לא זכר העד אם ג' ישבה איתו ועם מר ריקון במהלך ההצגה [ע' 132 ש' 24]; לא זכורה לו סיטואציה בה ג' ישבה ליד מר ריקון במהלך כל ההצגה, בוכיה ונסערת [ע' 133 ש' 8]. העד עמד על כך ש- ג' ציינה בפניו, בתחילת ההצגה, כי הנאשם ביקש ממנה לחבק אותו, היא חיבקה אותו ואז הוא "נגע לה בחזה" [ע' 133].

454. נוכח האמור, עדותו של מר אסור מהימנה עלי, ובעלת משקל. אזכיר, כי עדותו של מר אסור מתיישבת אך באופן חלקי עם גרסתה של ג'. מר אסור תומך בגרסתה של ג' כי מיד לאחר המפגש עם ג' – סיפרה לאחרים כי הנאשם נגע בה באופן מיני. בנוסף, מר אסור תומך בגרסת התביעה בדבר סערת הרגשות בה הייתה נתונה ג' מיד לאחר מעשה. עם זאת – ג' טוענת כי לא שוחחה כלל עם העד באותו ערב. עדותו של העד אף אינה מתיישבת עם גרסתה של ג', כי לא חיבקה את הנאשם, ואף לא אמרה לאחרים כי חיבקה אותו.

בהקשר זה, אין בידי לקבל את טענת המאשימה בסיכומיה [ע' 41], לפיה קיימת אפשרות כי העד לא דייק, וכי בפועל אמרה לו ג' שהנאשם ביקש ממנה חיבוק. אפשרות זו לא הוצגה לעד במהלך חקירתו, ולא הובא בפני טעם משכנע להסתייגות המאשימה מעדותו של מר אסור.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

455. מנהל הפקות בתיאטרון, מר דור שלום -
- ניכר היה כי מעמד מסירת העדות אינו נוח לעד. הוא מסר את עדותו בקול שקט, תוך שהוא נמנע מיצירת קשר עין עם מי מהנוכחים באולם הדיונים (בעיקר עם הנאשם). לשאלות רבות במהלך עדותו מסר בתשובה כי הוא "לא זוכר", ופעם אחר פעם ביקשה התביעה לרענן את זכרונו. בנוסף, במהלך גביית הודעתו במשטרה ציין לא אחת בפני החוקרים כי אינו מעוניין לסתור את גרסתה של ג' [ר' בהקשר זה, כדוגמה בלבד, את חקירתו הנגדית, ע' 145-144, ע' 148]. נראה לפיכך כי הגם שעדותו של מר שלום מהימנה, הרי שקיים קושי ליתן לעדותו את מלוא המשקל.
456. מכל מקום, עדותו של מר שלום תומכת בגרסתה של ג' במספר נקודות, ואינה מתיישבת עם גרסתה, בנקודות אחרות:
- מחד גיסא, מר שלום התכתב עם ג' דקות ספורות לאחר האירוע, ושוחח איתה בטלפון בהמשך. העד התרשם מסערת הרגשות בה הייתה נתונה העדה, ושמע ממנה כי הנאשם חיבק אותה והניח את ראשו על החזה שלה [ע' 137].
- מאידך גיסא, מר שלום לא אישר את טענתה של ג', לפיה בשיחת הטלפון אמר לה כי הנאשם "סוטה ושולח ידיים", והסביר כי אם אמר זאת – הדברים נאמרו מתוך הזדהות עם סערת הרגשות של ג'. בנוסף, העד לא אישר את טענתה של ג' כי נכחה לצדו בעת שזימן את הנאשם לבירור בתיאטרון [ע' 145 ש' 15 ואילך], ולא אישר את טענתה של ג', כי כשפגש אותה למחרת היום, היא הייתה במצב היסטרי ולא יכלה לתפקד [ע' 148 ש' 3 ואילך]. עוד מסר העד, בנוגע לבירור שנערך בתיאטרון עם הנאשם ועם ג', כי נוכח העובדה ש- ג' חזרה לעבוד – הוא הניח שהבירור נסגר "בצורה חיובית", וממילא לא שמע מ- ג' דברים אחרים [ע' 149].
457. חברתה של ג', גב' ענת בן נון –
- גב' בן-נון היא חברתה הקרובה של ג', וככזו – יש לבחון את עדותה בזהירות המתבקשת. בהקשר זה, לא ניתן שלא לתהות אודות העובדה, כי התכתבויותיה עם ג' צולמו מתוך מסך של הטלפון הנייד של העדה (ת/6), הוגשו על ידי ג' לחוקרי המשטרה, ואילו העדה אינה זוכרת כל אירוע כזה [ע' 355-356 לפרוטוקול מיום 8.1.19], על אף שעמדה על כך שצילומי מסך מהטלפון הנייד שלה – בוצעו על ידה [ע' 359 לפרוטוקול מיום 8.1.19]. יחד עם זאת, וככלל, עדותה של גב' בן-נון מהימנה עלי. גב' בן-נון העידה בכנות ובפתירות, ולהתרשמותי – ביקשה לדייק בעדותה ולמסור דברים כהווייתם, לפי מיטב זיכרונה. אין למעשה מחלוקת, כי ג' מסרה לגב'

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

בן-נון אודות המקרה, דקות ספורות לאחר התרחשותו. תחילה התכתבו ביניהם. כעבור כשבוע ימים פגשה גב' בן-נון את ג' בביתה. גב' בן-נון התרשמה במפגש זה ממצבה הנפשי הנסער של ג' [ת/27, ש' 32 – הודעתה של העדה, אשר בהסכמה הוגשה כתחליף לחקירתה הראשית].

ובכל הנוגע לתיאור המעשה – העדה אישרה כי ג' מסרה לה שהנאשם ביקש ממנה חיבוק, וכי תוך כדי חיבוק הוא מישש את החזה שלה באמצעות ראשו. היא לא שמעה מ- ג', גם במועד מאוחר יותר, כל גרסה אחרת או תיאור אחר של מעשי הנאשם [ע' 360 לפרוטוקול מיום 8.1.19]. היא הבינה, מהודעה ששלחה לה ג' ביום האירוע, כי לאחר המגע בין ראשו של הנאשם לחזה של ג' – כל הנאשם החזיק בידה של ג' ולא עזב אותה [ע' 362].

458. אחותה של ג', מ' –

יש לבחון את עדותה של מ' בזהירות המתבקשת, נוכח קרבתה ל-ג'. על אף האמור, אני מוצא את עדותה כמהימנה ובעלת משקל. תשובותיה של העדה היו כנות וגלויות, בין אם התיישבו עם גרסתה של ג' ובין אם לאו. מ' שמעה מ- ג' את תיאור מעשי הנאשם, ימים ספורים לאחר המעשה. בנוסף, היא התרשמה ממצבה הנפשי של ג' ומשינויים בהתנהגותה. עדותה של מ' חשובה בשני היבטים.

ראשית, מ' שמעה מהמתלוננת את תיאור המעשה, ימים ספורים לאחר התרחשותו. מעדותה עולה כי ג' סיפרה לה שהנאשם ביקש ממנה כיסא מאחורי הקלעים, ובשלב כלשהו הצמיד אותה אליו, הכניס את ראשו בחזה שלה, אחז בחזה **בשתי ידיו** וטלטל את הראש מצד לצד [ע' 170 לפרוטוקול מיום 15.11.18]. מ' עמדה על תיאור זה גם בחקירתה הנגדית [ע' 175]. תיאור זה אינו מתיישב עם עם התיאור שמסרה ג', אשר בשום שלב לא תיארה כי מסרה למן דהוא שהנאשם אחז אותה בחזה בשתי ידיו.

שנית, מ' יכולה הייתה לעמוד מקרוב על השפעת המקרה על התנהגותה של ג'. מ' מסרה כי לאחר המקרה הפכה ג' ל"כבויה וחשדנית", בוכה לעתים קרובות ותלותית [ע' 170 לפרוטוקול מיום 15.11.18].

459. הפסיכולוגית שטיפלה ב- ג' בעת הרלבנטית, גב' מיכל לוסקי –

אני נותן אמון מלא בעדותה של גב' לוסקי. המדובר בעדה אובייקטיבית, אשר טיפלה ב- ג' מספר חודשים טרם האירוע המתואר באישום השלישי, והמשיכה לטפל בה עד חודש אוגוסט 2014. לגב' לוסקי אין כל עניין בתוצאות המשפט, אין לה היכרות אישית עם הנאשם והיכרותה עם ג' – מקצועית בלבד. משכך, הרי שאין לעדה כל מניע נראה לעין למסור בעדותה פרטים שאינם נכונים. בנוסף ערכה גב' לוסקי תרשומות של מפגשיה הטיפוליים עם ג', ויש ברישומים

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

אלו, ממועדים הסמוכים מאוד לאירוע, כדי לחזק עוד יותר את מידת האמון בפרטים שמסרה בעדותה.

גי יצרה קשר עם העדה בליל האירוע המתואר בכתב האישום, וביקשה לשוחח איתה. גבי לוסקי שוחחה איתה קצרות, והן קבעו לדבר למחרת היום. גי נשמעה לעדה לחוצה. למחרת היום שוחחו השתיים טלפונית, וביום 28.10.13 (שבוע ימים לאחר האירוע המתואר בכתב האישום) – נפגשו בקליניקה.

460. לעדותה של גבי לוסקי חשיבות, במספר היבטים. **ראשית**, גבי לוסקי שמעה מ- גי אודות האירוע, זמן קצר לאחר התרחשותו. גי סיפרה לעדה, כי האירוע התרחש בעת שהנאשם ישב, ו- גי עמדה לידו, ואז הנאשם חיבק אותה ודחף את ראשו לחזה שלה. **שנית**, גבי לוסקי יכולה הייתה להתרשם ממצבה הנפשי של גי לאחר האירוע. העדה תיארה את מצבה של גי כ"ניתוק" (דיסוציאציה, בלעז): גי תיארה את המקרה, אך לא רצתה לדבר עליו – מצב האופייני לקושי התמודדות רגשית עם טראומה [ת/15, ש' 32]. **שלישית**, ובשונה מדברים שמסרה גי בעדותה במסמך [נ/2, ע' 13] – העדה ציינה כי בעקבות האירוע המתואר בכתב האישום, תדירות המפגשים הטיפוליים עם גי **לא עלתה** [ע' 235, 237, 238 לפרוטוקול מיום 7.11.18]. **רביעית**, העדה ציינה כי גי סיפרה לה בדיוק מה קרה [ע' 241, ש' 14], ובשונה מעדותה של גי – העדה לא שמעה מ- גי תיאור הכולל הפעלת אלימות, תפיסת היד, מישוש החזה באמצעות היד [ע' 243 לפרוטוקול מיום 7.11.18]. **חמישית**, גבי לוסקי התייחסה לאבחון פסיכו-דיאגנוסטי שנערך ל- גי בתקופה המקבילה לתקופת הטיפול של גי אצל העדה. העדה הסתייגה מהממצאים המפורטים באבחון, והעידה, לאור היכרותה עם גי, כי בכל הנוגע להתרשמות באבחון בדבר "עיוות בבוחן מציאות" – עורכי האבחון "קצת לקחו את זה רחוק מדי" [ע' 250 לפרוטוקול מיום 7.11.18]. גבי לוסקי העידה, על סמך היכרותה עם גי, כי גי אינה סובלת מהפרעות חשיבה, אינה ממציאה דברים ולא שומעת קולות או ממציאה דברים שלא קיימים במציאות [ע' 251].

461. מטפלת הוליסטית שטיפלה ב- גי, גבי אראלה גנץ – הגם שעדותה של גבי גנץ מהימנה עלי, ברמה הכללית, הרי שהמשקל הראייתי שניתן להעניק לעדות זו – **אפסי**. גבי גנץ טיפלה ב- גי לראשונה בשנת 2015, דהיינו למעלה משנה לאחר האירוע המתואר בכתב האישום. מכאן, ולכל הדעות, הדברים שמסרה גי לגבי גנץ במהלך שנת 2015, ככל שהדבר נוגע לתיאור המקרה - אינם בגדר ה"רס גסטה", או כל חריג אחר לעדות מפי השמועה [ור' גם הבהרת התובעת במהלך חקירתה של העדה, כי הרלבנטיות של עדותה של גבי גנץ הינה לעצם אמירת הדברים – בשונה מאמיתות התוכן – ולקשיים שחוותה גי].

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

אשר למצבה הנפשי של ג' – גב' גנץ אישרה כי היא אינה פסיכולוגית, ואינה מוסמכת ליתן חוות דעת באשר למצבה הנפשי של המתלוננת. מדובר במטפלת הוליסטית המתמחה בתחומי רפלקסולוגיה וטיפול בפרחי באך [ע' 157 לפרוטוקול מיום 15.11.18]. משכך, ועל אף הניסיון שצברה גב' גנץ בטיפול, הרי שהמשקל הראייתי שניתן לתת להסבריה של גב' גנץ אודות מצבה הנפשי של ג', כמו גם הסברים בדבר הימנעותה של ג' להגיש תלונה במטרה סמוך לאחר האירוע המתואר בכתב האישום – אינו שונה מהמשקל שניתן לתת לכל אדם מן הישוב. מדובר בעדות סברה, הנמסרת מפי עד שאינו עד מומחה.

משכך, ועל אף שהתרשמתי כי גב' גנץ היא עדה אמינה, אשר העידה לפי זיכרונה, וביקשה למסור עדות מדויקת ככל הניתן – הרי שככל שהדבר נוגע לתוכן עדותה, משקל הדברים שמסרה – מוגבל מאוד. אני דוחה לפיכך את טענת המאשימה בסיכומיה [ע' 51] לפיה עדותה של גב' גנץ מהווה ראיה למצבה הנפשי של ג', ולפגיעה הנפשית שנגרה לה בשל האירוע.

462. חברתה של ג', גב' נאוה ויינר –

נראה כי אין מחלוקת של ממש, שגב' ויינר נכחה בתיאטרון יחד עם ג' במועד המתואר בכתב האישום (ולמעשה אף הנאשם אישר כי בתום ההצגה פגש ב- ג' מאחורי הקלעים כשהיא מלווה באישה כלשהי – ר' העימות בין הנאשם ל- ג', ת/12, ע' 17 ש' 6).

אף לא יכולה להיות מחלוקת של ממש, כי גב' ויינר שמעה מ- ג' אודות הפגיעה שפגעה בה לטענתה הנאשם, וזאת בשעות הסמוכות לאירוע המתואר בכתב האישום: כעולה מההתכתבויות בין השתיים מה- 21.10.13 בשעות הערב, השתיים תיאמו להיפגש [ת/25א', ע' 23, הודעות 401 ו- 402 מאת "נאוה" (המשויכות לגב' ויינר, לפי מספר הטלפון): "דברי איתי כשאת יוצאת", ו- "איפה את?"; ת/25ד', ע' 253 הודעה מאת ג' לגב' ויינר, מספר 1694: "תבואי למעלה בסוף ההצגה"]; כבר למחרת היום, ב- 22.10.13 בשעות הבוקר, מתכתבות השתיים אודות האירוע, כאשר גב' ויינר מעודדת את ג' על החלטתה "לעשות עם זה משהו" [ת/25ד', ע' 254 הודעה 1712: "ג' אני שמה שאת רוצה לעשות משהו ושאת כועסת, ותעשי מה שאת מרגישה... אבל מה שבטוח אם לא תרגישי בנוח לעבוד איתו רק על מנת להוכיח לו שלא ניצח, זה גם יהיה הניצחון שלו... אז על תענישי את עצמו. לא תמיד אנחנו צריכות להיות ליד מקומות שמפעילים בנו אפקט הקאה..."]. ברי כי בין שתי ההתכתבויות, נודע לגב' ויינר אודות המגע של הנאשם ב- ג'.

463. המחלוקת אם כך נוגעת לשתי סוגיות: האחת, מתי ובאילו נסיבות שוחחו ג' וגב' ויינר אודות האירוע המתואר בכתב האישום; השנייה, מה בדיוק מסרה ג' לגב' ויינר שאירוע באותו מפגש עם הנאשם?

בהקשר זה ראוי לתת את הדעת לנקודות הבאות:

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 18-05-9061 מדינת ישראל נ' איבגי

- גב' ויינר היא חברה קרובה של ג'. באותה תקופה, הן היו נפגשות בתדירות גבוהה, 3-4 פעמים בשבוע [ע' 163 לפרוטוקול מיום 21.10.19].
- **במהלך ההצגה**, ובמקביל לשיחתה עם מר ריקון (וכנראה גם עם מר אסור) – שלחה ג' הודעות לחברות (למשל גב' בן-נון), קולגות (מר שלום, גב' אליכין) ואנשי מקצוע (גב' לוסקי). באופן מפתיע, דווקא לחברה קרובה הנוכחת באולם התיאטרון – לא שלחה ג' אף הודעה (למעט הודעה אחת, אשר צוטטה לעיל, ושנשלחה ככל הנראה סמוך לסוף ההצגה, בה ביקשה ג' מגב' ויינר לעלות למעלה בסוף ההצגה).
- ג', כאמור, לא הזכירה את גב' ויינר במהלך גביית הודעותיה [נ/10א', ב']. רק ביום 24.4.16, כשלושה שבועות לאחר גביית הודעתה השנייה, התקשרה ג' לחוקר המשטרה פרידמן וציינה כי גב' ויינר "זוכרת את מה שהיה והזכירה לה" [ת/28]. קיימת חוסר בהירות ואי אחידות בשאלה האם אכן גב' ויינר הזכירה ל- ג' שהייתה איתה באותה הצגה ושוחחה איתה לאחריה. בעדותה, עמדה ג' על טענתה כי לא זכרה כלל שגב' ויינר הייתה איתה באותו ערב, וכי גב' ויינר הזכירה לה את העניין [ע' 241 לפרוטוקול מיום 21.10.18]. גב' ויינר, לעומת זאת, טענה תחילה בחקירתה כי היא חושבת ש- ג' זכרה שהן היו יחד באותו ערב [ע' 167 לפרוטוקול מיום 21.10.18]. רק לאחר שהוקרא לה ת/28 – טענה כי יכול להיות שהזכירה ל- ג' שהיו יחד בתיאטרון [ע' 172].
- גב' ויינר מסרה בעדותה, כי היא זוכרת קיומן של הודעות ששלחה ל- ג' לאחר שנפרדו דרכיהן, כיוון שדאגה לה והן התכתבו באותו לילה [ע' 169 לפרוטוקול מיום 21.10.18]. דא עקא, חיפוש בטלפון הנייד של ג' אינו תומך בטענה זו של גב' ויינר. מחיפוש זה ניתן ללמוד כי גב' ויינר שלחה ל- ג' לאחר האירוע הודעה אחת ובה המילה "ערה?", ובחלוף 11 דקות שלחה לה ג' הודעה בת שתי מילים "את בבית?" [ת/25, ע' 253, הודעות 1695, 1696]. מעבר לכך, התכתבו השתיים למחרת בבוקר, ולא כטענתה של גב' ויינר.
- ועוד בהקשר זה של היעדר התכתבויות בין ג' לבין גב' ויינר בליל האירוע – גב' ויינר נותרה איתנה במהלך חקירתה הנגדית, כי אכן היו התכתבויות ביניהן, וכי היא דאגה לשלומה של ג'. לעומתה, תשובותיה של ג' היו שונות בתכלית, ודומה כי תשובתה של ג' מדברת בעד עצמה [ע' 400 לפרוטוקול מיום 25.12.18; ההדגשות הוספו]:

"ש. ... איך את מסבירה את זה שלמרות שנאוה ישבה לגרסתה איתך, ושמעה ממך את הסיפור, אין שום הודעה בינד לביתה...
אם היא באמת שמעה ממך את הסיפור באותו לילה, אני לא מסוגל להבין התנהגות כזאת קרת לב?
ת. אני לא יודעת.
ש. אבל היא אומרת שהיא כן שלחה לך הודעות ודאגה. איפה הן נעלמו?"

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 18-05-9061 מדינת ישראל נ' איבגי

ת. יכול להיות שלא סיפרתי לה בדיוק באותו לילה מה קרה.

ש. תסבירי לי את זה.

ת. לא יודעת, יכול להיות שדיברתי איתה כמה ימים אחרי."

- כזכור, ג' שמרה את מכשיר הטלפון הנייד הישן שלה, וממנו "שלפה" את ההודעות וההתכתבויות עם גבי ויינר, לאחר שיחתה עם החוקר פרידמן. דבר קיומו של המכשיר לא היה ידוע – לא לסנגור ולא לב"כ המאשימה, בעת עדותה של גבי ויינר. מכאן גם תמיהתו של הסנגור במהלך חקירתה של גבי ויינר, אם היא שאלה את ג' מאין היו לה ההודעות והעתקי ההתכתבויות עם גבי ויינר. תשובתה של גבי ויינר בעניין זה – לא פחות מתמוהה ומטרידה: "ג' אמרה שהיה לה גיבוי להודעות" [ע' 164 לפרוטוקול] וכן "ג' אמרה לי שהיא שמרה את ההודעות"; השיחה בה אמרה לה ג' ששמרה את ההודעות - התקיימה לפני חקירתה של גבי ויינר במשטרה [ע' 168 לפרוטוקול].

תמוהה, כיוון שלא הגיוני ש-ג' תמסור לחברתה הטובה תשובה שגויה על פניה, ותסתיר ממנה את התשובה הפשוטה: לא גיבוי ולא הודעות שמורות, אלא מכשיר הטלפון עצמו - עדיין מצוי ברשותה של ג'.

מטרידה, כיוון שמשמעות הדבר היא כי לאחר גביית הודעתה של ג' – היא שוחחה עם גבי ויינר אודות הראיות שברשותה והתומכות בתלונתה [וזאת בניגוד לעדותה של ג', כי לא שוחחה עם איש אודות החקירה ותכניה].

- אין זו הפעם היחידה בה ג' וגבי ויינר שוחחו אודות מהלך החקירה. לאחר ש-ג' מסרה לבדיקה את הטלפון הנייד הישן שלה, התברר כי ביום חקירתה של גבי ויינר במשטרה (25.4.16) עדכנה האחרונה את ג' מיד עם צאתה מחדר החקירות, כי חקירתה הסתיימה. ג' שאלה את גבי ויינר אם החוקר פרידמן הציג בפניה את ההודעות, אם היא "זכרה הרבה", ואם אימה של ג' נחקרת בשעה זו. השתיים קבוע להיפגש בתל אביב יחד עם אימה של ג' [ר' ת/25, ע' 26160, הודעות 216944 ואילך].

- ועוד בהקשר זה, לעניין מידת הזהירות בה יש לבחון את עדותה של גבי ויינר, יש לתת את הדעת להתכתבויות בינה לבין ג', עם צאתה מחדר החקירות, לפיהן "הוא (החוקר פרידמן) חושב או מקווה שאיבגי ישלם, לא בקטע של כסף". כשמציינת ג' כי היא מקווה שהנאשם "ישב בכלא", מגיבה גבי ויינר: "הלוואי"; "הוא (החוקר פרידמן) אמר שזה מעשה מגונה, לא הטרדה, שזה מצוין, כי זה יותר סיכוי לעונש. הטרדה זה בקטנה" [ת/25 ע' 26162, הודעות 216991 ואילך].

464. נוכח המפורט לעיל, אני סבור כי קיים קושי ליתן את מלוא המשקל לעדותה של גבי ויינר. ניתן אמנם לקבוע כי גבי ויינר נכחה בתיאטרון בערב המתואר באישום השלישי. ניתן כמובן גם לקבוע כי גבי ויינר ראתה את ג' והתרשמה ממצבה הנפשי הנסער (עובדה אשר נתמכת גם

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

בעדויות רבות אחרות), וניתן לקבוע שגבי ויינר המשיכה והתכתבה עם ג' במהלך הימים הסמוכים לאירוע (כפי שעולה גם מהעתיקי ההתכתבויות – ת/25). עם זאת, ובכל הנוגע לתוכן הדברים ששמעה גבי ויינר מפיה של ג' – אתקשה לקבוע ממצא, ברמת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי. לא ניתן לשלול את האפשרות כי גבי ויינר שמעה את הדברים בשיחותיה (הרבות) עם ג' בימים ובשבועות שלאחר אותו יום. העניין המובהק שהביעה גבי ויינר בהרשעתו של הנאשם (ובענישה מחמירה), בצירוף העובדה כי ג' לא זכרה כלל את גבי ויינר ואת ההתכתבויות ביניהן, ובצירוף אי הדיוקים שהובאו לעיל – מותרים ספק באשר לתוכן הדברים ששמעה גבי ויינר מ- ג' באותו לילה.

הימנעות מהבאת עדויות חיוניות

465. כמפורט בהרחבה לעיל – ג' התכתבה ושוחחה עם מספר לא מבוטל של אנשים, מיד בסמוך לאחר המפגש עם הנאשם המתואר בכתב האישום. חלקם מקורבים לה מאוד, ועם חלקם הקשר של ג' הוא מקצועי. השוואה בין ההתכתבויות השונות והאמרות השונות – אינה מעלה תמונה אחידה. הדברים הוסברו על ידי ג' במהלך חקירתה הנגדית, ואף על פי הגיונם של דברים, ובשים לב לסערת הרגשות בה הייתה נתונה – קשה לצפות מ- ג' למסור "גרסה סדורה" ואחידה לכל אחד ואחד מהאנשים שפגשה והאנשים שאיתם התכתבה. ברי, כי כאשר כותבת ג' לחברתה, או מספרת בעל פה לחבר בעבודה, כי נפגעה מידי הנאשם – הרי שאין הדבר שקול למסירת תצהיר, למתן עדות או לחקירה במשטרה. סערת הנפש, הלחץ, קוצר הזמן, המבוכה, ההבדל באופי הקשר בין המכותבים השונים ואף אופי ההתכתבות (באמצעות אפליקציית וואטסאפ) – כל אלה מסבירים היטב את העובדה, כי תיאוריה של ג' – בכתב ובעל פה – מיד לאחר המפגש, אינם זהים זה לזה.

466. דווקא בנסיבות אלו ישנה חשיבות במציאתו של "עוגן ראייתי" לתמיכה בגרסתה של ג'. משהו אשר שמע מ- ג' את תיאור המעשה סמוך לאחר התרחשותו, ובאופן סדור ומפורט. לא שברי משפטים במהלך ניהול ההצגה, ולא מילים קצרות הנכתבות באפליקציה להעברת מסרים מידיים. פירטתי לעיל מדוע קיים קושי בהישענות על עדותה של גבי ויינר, על אף הטענה כי שמעה "בזמן אמת" ובאופן מפורט את תיאורה של ג'.

במהלך חקירתה על ידי חוקרי המשטרה, כמו גם במהלך עדותה בפני, העלתה ג' פעם אחר פעם את שמה של גבי יואלית אליכין, כ"עוגן ראייתי" נוסף אשר יש בו כדי לתמוך בגרסתה. על פי עדותה של ג', גבי אליכין היא קולגה וחברה, המכירה אותה מזה שנים (ג' תיארה את גבי אליכין בתור "האדם הכי קרוב אלי בתיאטרון"). ג' התכתבה עם גבי אליכין כבר במהלך ההצגה,

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

וסיפרה לה את שביצע בה הנאשם. בנוסף, על פי גרסתה של ג', היא שוחחה עם גבי אליכין שעה ארוכה בטלפון, ותיארה בפניה את קורותיה. ג' מסרה שוב ושוב במהלך עדותה, כי בכוחה של העדות של גבי אליכין כדי לתמוך בעדותה ולהוכיח כי גרסתה – גרסת אמת. העתקי ההתכתבויות בין ג' לבין גבי אליכין – הוגשו במהלך עדותה של ג'.

467. גבי אליכין נחקרה כמובן במשטרה. שמה אף צוין בכתב האישום ברשימת עדי התביעה. בנוסף, במהלך חקירתה הנגדית של ג', היא עומתה עם הטענה כי בניגוד לדבריה - גבי אליכין אינה תומכת בגרסתה.

468. ולאחר ועל אף כל אלה – בחרה התביעה שלא לזמן את גבי אליכין לעדות. לא זו אף זו: מסיכומי התביעה נעדרת כל התייחסות לגבי אליכין, להיעדרה ממצעד העדים שהביאה המאשימה כתמיכה בעדותה של ג', ולמשמעותו של מהלך זה של המאשימה. משל כחלום הייתה גבי אליכין. רק במהלך השלמת טיעוני הצדדים בעל פה, ולשאלת בית המשפט – מסרה המאשימה את הסבריה לבחירתה המודעת והמכוונת להימנע מלזמן את גבי אליכין לעדות.

בין היתר, נטען כי הבאתה של גבי אליכין לעדות לא הייתה תורמת תרומה של ממש לבירור יריעת המחלוקת; כי במהלך חקירתה הנגדית של ג' הוטחו בה חלקים מגרסתה של גבי אליכין שאינם מתיישבים עם גרסתה של ג', ומהם עולה שמדובר בסתירות "פריפריאליות" ולא לגבי תוכן האירוע עצמו; כי די בראיות שהובאו כדי לספק תשתית ראייתית מספקת; כי יכול היה הנאשם לזמן את גבי אליכין כעדת הגנה מטעמו; כי לא בכל מקרה תיזקף לחובתה של התביעה הימנעותה מהבאת עדים, ובהקשר זה הפנתה ב"כ המאשימה לע"פ 4844/09 **מסעאד נ' מדינת ישראל** (31.5.10) [תשובת ב"כ המאשימה מפורטת בפרוטוקול השלמת טיעונים בעל-פה מיום 2.12.19, ע' 812 ואילך].

469. לשיטתי, הסברי המאשימה אינם משכנעים ואין בהם כדי להצדיק את הימנעות המאשימה מלזמן לעדות את גבי אליכין. כפי שצינתי לעיל – חובתה של המאשימה הינה חובה מוגברת לסייע לבית המשפט לעשות לגילוי האמת. מכאן, וכפי שנקבע לא אחת – חובתה של המאשימה אינה משתרעת אך להבאת ראיות התומכות בגרסת התביעה, או ראיות המבססות את הרשעת הנאשם.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

מקום בו קיימת בידי המאשימה ראיה אשר קיים פוטנציאל **ממשי** כי תשפוך אור על עובדות כתב האישום, הרי שעל המאשימה לעשות להבאתה בפני בית המשפט – בין אם ראיה זו מחזקת את עמדת המאשימה ובין אם אינה מחזקת אותה.

470. דומני כי לא יכול להיות מחלוקת, ששמיעת עדותה של גב' אליכין - חשובה ובעלת משמעות לבירור האמת. לא רק משום ש- ג' התכתבה איתה כמעט "בזמן אמת" (כמו יתר חברותיה של ג', אותן דווקא הביאה המאשימה לעדות); לא רק משום ש- ג' טוענת כי שוחחה איתה באותו לילה משך דקות ארוכות ושטחה בפניה את גרסתה (בשונה ממרבית העדים שהביאה המאשימה כעדויות תומכות בגרסתה של ג'). אלא בראש ובראשונה משום ש- ג' הצביעה על גב' אליכין, במהלך עדותה, חזור והצבע, כמי שהייתה היחידה ששמעה ממנה את סיפור המעשה באופן מסודר ומפורט. ג' הצביעה על גב' אליכין כמי שצפויה לאשר את אמיתות עדותה (גם נוכח העובדה שפרטים מסוימים בעדותה של ג' לא אושרו ולא נתמכו בעדותם של עדים אחרים).

471. ב"כ המאשימה אישרה בהגינותה, ועל כך דומה כי אין חולק: עדותה של גב' אליכין אינה מתיישבת על כל חלקיה ורבדיה עם תיאורה של ג' את מעשי הנאשם: "בית המשפט שואל אותי האם יש בתיאור של יואלית את מה ששמענו מ- ג' בבית המשפט? התשובה היא שאין אותו. מצד שני, גם אין את תיאור הנאשם" [השלמת טיעונים בעל פה מיום 25.11.19].

472. דומני כי דווקא משום כך מתעצם ועולה הצורך בשמיעת עדותה של גב' אליכין. **הפוטנציאל** הראייתי הטמון בעדותה של גב' אליכין – הוא **קריטי** לבירור האמת. ייתכן, כטענת המאשימה, שגב' אליכין אינה זוכרת היום, וייתכן גם שלא זכרה ולא יכולה הייתה לאמת (או להכחיש) את גרסתה של ג', בעת שנגבתה ממנה הודעה במשטרה. ואכן, כפי שטענה ב"כ המאשימה – גב' אליכין אינה עדה ישירה לאירועים המתוארים באישום השלישי. אלא שעדיין – חובת המאשימה היא להביא ראיה זו בפני בית המשפט, על מנת שזה יתרשם מעדותה באופן בלתי אמצעי (בין היתר, לאחר שעדותה תעמוד במבחן החקירה הנגדית). הותרתה של גב' אליכין מחוץ למעגל העדים שנשמעו בבית המשפט – יצרה "חלל ראייתי" אותו לא ניתן למלא.

473. הדברים נכונים, גם אם לא באותה מידה ובאותה עוצמה, ביחס להימנעות המאשימה מלהביא לעדות את גב' מיכל הללי.

כזכור, גב' הללי עבדה בעת הרלבנטית כממונה בתיאטרון חיפה על מניעת הטרדה מינית. היא נפגשה עם ג' למחרת היום (יחד עם מנכ"לית התיאטרון, גב' בן צביל), שמעה ממנה את פרטי

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

תלונתה, בהמשך היום פגשה את הנאשם, קיבלה ממנו את תגובתו – ואת הדברים העלתה על הכתב בפרוטוקול בירור תלונתה של ג' [ת/35].

ג' נחקרה אודות המתואר ב- ת/35, טענה כי לא קיבלה לידיה את העתק הפרוטוקול וכי חלק מהאמור בו – אינו מדויק. עוד טענה כי הפרוטוקול הינו חלק מהתנהלות התיאטרון שנועדה "לטאטא מתחת לשטיח" את תלונתה. במעמד חקירתה של ג' הבהירה ב"כ המאשימה, כי ת/35 יוגש על ידה במהלך עדותה של גב' הללי בבית המשפט [ע' 213 ש' 30 לפרוטוקול מיום 21.10.18]. כמובן, גם גב' הללי רשומה ברשימת עדי התביעה בכתב האישום.

474. דומני כי די באמור לעיל כדי להצביע על המסקנה המתחייבת, לפיה גב' הללי הינה עדה חיונית אשר בכוחה לשפוך אור על גרסתה של ג', על תיאור המעשה שביצע בה הנאשם, על טענותיה של ג' בדבר אופן רישום הפרוטוקול והתנהלות התיאטרון בבירור תלונתה של ג'. כפועל יוצא, ברי כי בשמיעת עדותה של גב' הללי יש גם כדי לסייע בהתרשמות ממהימנות גרסתה של ג'.

כמו בעניינה של גב' אליכין, אף בעניינה של גב' הללי – אין בסיכומי המאשימה כל התייחסות לשאלה מדוע לא זומנה העדה למסירת עדות בבית המשפט. הסברי המאשימה ניתנו לראשונה במסגרת השלמת הטיעונים בעל פה. בין היתר נטען במסגרת טיעוני המאשימה [בהשלמת הטיעון מיום 25.11.19], כי לו הייתה גב' הללי מזומנת כעדת תביעה, לא יכולה הייתה התביעה לחקור את העדה בחקירה שכנגד. עוד נטען כי את תוכנו של ת/35 יש לקבל "עם קב של חומטין", שכן לתיאטרון היה אינטרס "להקטין את הלהבות", והדברים עולים גם מעדותה של גב' בן צבי.

475. לקביעתי, הסברי המאשימה אינם משכנעים, ואין בהם כדי להצדיק הימנעות מזימונה של גב' הללי לעדות. ודוק: המאשימה היא המבקשת להסתמך על תלונתה המידית של ג' להנהלת התיאטרון, כראיה המחזקת את מהימנותה של המתלוננת. האם בנסיבות אלו, וביחוד כאשר מהות תלונתה וגרסתה שנויים במחלוקת – לא מוטלת על המאשימה החובה להביא לעדות את מי ששמעה מהמתלוננת, כבר למחרת היום, את תלונתה וגרסתה, ורשמה אותם מפיה? דומני כי התשובה לכך ברורה, והדברים ברורים אף יותר נוכח דברי ב"כ המאשימה כי פרוטוקול הבירור שנערך בתיאטרון [ת/35] יוגש באמצעות עורכת המסמך.

476. ייתכן, כטענת המאשימה, שגב' הללי אינה זוכרת נכונה, או אינה מאמתת את גרסתה של ג' במלואה. עדיין – לשיטתי, חובת המאשימה היא להביא ראיה זו בפני בית המשפט, על מנת שזה יתרשם מעדותה באופן בלתי אמצעי ועל מנת שהתמונה במלואה תוצג בפני בית המשפט.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

ודוק: העובדה כי המאשימה, בחרה להביא בפני בית המשפט תמונה ראייתית חלקית, ולהימנע מהבאת שתי עדות אשר שמעו מאת ג' במועדים הרלבנטיים והסמוכים לאירוע, את גרסתה המפורטת של ג' – אומרת דרשני, ומקימה חזקה כי לו היו העדות מובאות לעדות, היה בעדותן כדי להחליש את גרסת המאשימה.

477. החיבור המצרפי של עדותה של ג', עם עדויות מקורבים לה איתם התכתבה "בזמן אמת" וסמוך לאחר מעשה – מותיר תמונה עמומה, מטושטשת משהו. ג' **שוללת נחרצות** כי חיבקה את הנאשם, ועומדת על דעתה כי המגע בין ראשו של הנאשם לחזה שלה – הינו מגע מכוון, שנוצר בעקבות כך שהנאשם **משך אותה** לכיוונו, **ודחף** את ראשו לעבר החזה שלה. דא עקא, אחרים אשר שמעו את תיאור המעשה מפיה של ג' (או התכתבו איתה) – קיבלו את הרושם לפיו האירוע התרחש במהלך חיבוק הדדי, ולאחר שהנאשם ביקש מ- ג' כי תחבק אותו. שתי עדות חיוניות אשר שמעו מ- ג' גרסה סדורה ומפורטת – לא הובאו לעדות, על כל המשתמע מכך.

אתקשה לפיכך להתעלם מהחשש, שמא התיאור שמסרה המתלוננת ג' אינו מלא, וכי פרטים שמסרה לאחרים אודות אופן קרות האירוע – הוצגו באופן שונה, מוקצן יותר, במהלך עדותה בפני.

הערכת עדות הנאשם

478. אף ביחס לאישום זה – לא מצאתי את עדותו של הנאשם כמהימנה. לטענת הנאשם, את האירוע המתואר בכתב האישום הוא זוכר היטב [ת/ג' ע' 143]. עם זאת, עדותו הייתה מתחמקת, וביחס לנושאים רבים מספור. שוב ושוב נמנע הנאשם מלהתחייב על גרסה, תוך שהוא משבץ את עדותו בטענות ובגרסאות – חלקן כבושות, חלקן תמוהות, וחלקן נותרו כטענות בעלמא, ללא כל ביסוס או תמיכה ראייתית.

אביא להלן רק מקבץ חלקי של טענות הנאשם אותן אני דוחה כבלתי מהימנות. אדגיש כי מדובר בעיקרי הדברים ותקצר היריעה מלהתייחס בהרחבה ביחס לכל רכיבי עדותו של הנאשם, אותם לא מצאתי לאמץ.

479. אזכיר, לנוחות הקורא – גרסתה של ג' היא כי דקות לפני תחילת ההצגה ביקש ממנה הנאשם, בעת ששהו לבד מאחורי הקלעים, כי תביא לו כיסא. לאחר שהביאה לו ג' כיסא, התיישב הנאשם, אחז בידה, שאל אותה שאלות (אם היא גרה לבד, אם היא רוצה שיבוא אליה לשתות

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

קפה), ואז ביקש ממנה חיבוק. ג' טפחה לו על השכם ובשל זה הנאשם דחף בעוצמה את ראשו בין שדיה, תוך שהוא ממשיך לאחוז את ידה (בידו), ואילו ידו השנייה נגעה בחזה של ג'.

בחקירתו במשטרה טען הנאשם, כי אינו מכחיש כי ג' הביאה לו כיסא, עליו התיישב טרם תחילת ההצגה [ת/17ג' ע' 142], ואינו מכחיש כי שאל את ג' שאלות כלליות, ללא כוונה מינית [ת/17ג', ע' 143-146]. עוד אישר הנאשם כי ביקש מ- ג' חיבוק, להפגת הלחץ וההתרגשות לפני תחילת ההצגה, וכי במהלך החיבוק נגעו ידיו בצדי חזה של ג' [ת/17ג', ע' 139-138, 150]. הנאשם הכחיש כי אחז בידה של ג' [ת/17ג', ע' 143, 148]. ייתכן כי היה מגע בין ראשו של הנאשם לבין חזה של ג', אם כי מדובר במגע אקראי ולא מכוון, כיוון ש- ג' התכופפה לכיוונו [ת/17ג', ע' 149]. לאחר החיבוק הלכה ג' לדרכה.

480. הדוגמאות המובהקות ביותר לגרסתו החמקמקה של הנאשם – נוגעות לסדר הדברים, ו"לוח הזמנים".

כך למשל, טען הנאשם במהלך עדותו, כי סדר האירועים היה שונה מזה שטענה לו ג' – תחילה ביקש מ- ג' חיבוק, השניים התחבקו, ורק אז שוחחו ביניהם והוא שאל אותה שאלות שונות וכלליות.

נראה כי המטרה בהקשר זה – ברורה, וככל שהייתה מתקבלת טענה זו של הנאשם, היה בכך משום ראיה משמעותית לזכותו. שכן אם לאחר החיבוק שוחחו השניים שיחת חולין, משמע החיבוק לא היה אלים ומיני, אלא חיבוק תמים (שלכל היותר כלל מגע אקראי שאיש מהם לא ייחס לו חשיבות).

דא עקא – מדובר בגרסה כבושה שבכבושות, שהרי גרסתה של ג' הוצגה בפניו כבר במהלך חקירתו במשטרה ביום 29.3.16 [ת/17] – והנאשם לא טרח להפנות את החוקרים לסדר האירועים השונה (לדבריו). כך גם לא במהלך חקירתו הנוספת מיום 20.9.16. יתרה מכך – הטענה לא עלתה במהלך מסירת המענה לכתב האישום.

מטבע הדברים, וככל שמדובר בטענה משמעותית העולה לראשונה במהלך עדותו של הנאשם – נדרשים טעמים טובים וכבדי משקל לכבישת הטענה. הנאשם נחקר חקירת שתי וערב בעניין כבישת הטענה. תשובותיו והסבריו – קלושים ורחוקים מלשכנע:

תחילה מסר כי זכור לו שמסר שסדר הדברים היה שונה, וכי לא ייחס לכך חשיבות. לאחר מכן, וכשהוקראה לו גרסתו שלו במהלך העימות עם ג' – טען כי "לא הקפיד על סדר הדברים" [ע' 475-476].

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

בהמשך טען (ולאחר הערת ביניים של בא כוחו במהלך החקירה הנגדית) כי ייתכן והסיחו את דעתו במהלך העימות [ע' 480]

בהמשך טען כי ייתכן ולא היה מודע לחשיבות הדברים, או כי היה עייף במהלך חקירתו [ע' 481] בהמשך טען כי לא מצא לנכון להבהיר לחוקרי המשטרה את סדר הדברים הנכון במהלך חקירתו המאוחרת [ת/21 מיום 20.9.16], כיוון שהדבר לא נראה לו חשוב [ע' 485], וכי רק בתום חקירות המשטרה הבין את חשיבות העניין ומסר זאת לבא-כוחו.

עוד טען הנאשם כי ייתכן ובטעות לא נטען דבר בעניין זה במהלך המענה לכתב האישום [ע' 489-490].

דומה כי הדברים מדברים בעד עצמם. ריבוי ההסברים (שלא לומר – התירוצים הלא משכנעים) מלמד, כמעט לכשעצמו, על קלישות הטענה. לא ייתכן כי הנאשם כמס עובדה זו בלבד, ונזכר בה רק במהלך עדותו. אני דוחה לפיכך את טענה זו של הנאשם בשתי ידיים, וקובע כי הגרסה לפיה החיבוק קדם לשיחה – הינה גרסה מאוחרת, שהומצאה בשלב פרשת ההגנה ואשר בינה לבין המציאות אין ולא כלום.

481. דוגמה נוספת לעדותו המתחמקת נוגעת לשאלה (המתבקשת והטבעית, נוכח גרסתו): האם נהג הנאשם במקרים נוספים להתחבק לפני הצגה, כדי להפיג מתח והתרגשות? לטענת הנאשם, כבר במהלך חקירתו המשטרה – התשובה היא חיובית [ת/17ב', ע' 148]. במאמר מוסגר אציין כי הנאשם מסר תחילה תשובה אחרת: כאשר נשאל באופן כללי מה הוא עושה על מנת להפיג מתח לפני תחילת הצגה, מסר כי הוא נוהג לרוץ במקום או לבצע "שכיבות סמיכה" [ת/17ב', ע' 19-20]. רק בהמשך ומשהוצגה לו גרסתה של ג', הוסיף כי חיבוקים טרם הצגה הם דבר מקובל ב"תעשיית התיאטרון".

מכל מקום, במהלך חקירתו במשטרה התבקש הנאשם למסור שמות של אנשים היכולים לאשש את טענתו, כי הוא נוהג להתחבק איתם לפני תחילת הצגה. הנאשם השיב באופן מתחמק, ופעם אחר פעם טען כי "זה לא משנה" [ת/17ב', ע' 149]. ההסבר שמסר הנאשם לשאלה מדוע לא מסר שמותיהם של עדים פוטנציאליים שיש בעדותם כדי לסייע להגנתו – מופרך. תחילה טענה כי לא הבין שהחוקרים מבקשים ממנו שמות (תשובה מוזרה, שכן החוקר פרידמן ציין בפניו מפורשות כי בכונתו לפנות לאותם אנשים ולבדוק את גרסתו של הנאשם – ת/17ב', ע' 148 ש' 38). במקום אחר טען כי היא לו "בלקאאוט" (ע' 439 לפרוטוקול) – תשובה מוזרה אף יותר מקודמתה, שכן לא נראה ובסופו של יום, גם לאחר שהשתחרר הנאשם מאותו "בלקאאוט", ומסר בעדותו בבית המשפט כי נהג להתחבק בטרם תחילת הצגה עם רבים וטובים – איש מהם לא זומן לעדות מטעם ההגנה.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

482. נראה, כי במהלך עדותו ניסה הנאשם להתחמק ממתן תשובה ברורה – כמעט לכל נושא אפשרי. עד כדי כך הגדיל הנאשם לעשות, ובשאלה המרכזית שבמחלוקת (האם ג' חיבקה אותו או לא), השיב הנאשם באופן מיתמם, כאילו רק במהלך חקירתו הנגדית שמע לראשונה שזהו סלע המחלוקת:

"ת. אני התחבקתי גם עם אנשים זרים לחלוטין בחיי.

ש. מר איבגי, שלא תבין אותי לא נכון, אני לא מנסה להציג את זה

כמשהו חריג. אני מנסה לומר לך שלא היה שום חיבוק. זה מה

שאני מנסה לומר לך, אם זה לא היה ברור עד עכשיו.

ת. וואו, וואו, אוקי.

ש. מה?

ת. הלכת רחוק.

ש. אתה לא מבין שזה מה ש- ג' טוענת?

ת. לא.

ש. לא? אז מה אתה מבין שהיא טוענת? היית פה כשהיא העידה?

ת. אני אומר לך מה היה. מה שהיה זה היה חיבוק מלא, זה מה

שהיה. כל דבר אחר הוא שקר".

ולמען הסר ספק – הנאשם שמע גם שמע ש-ג' מכחישה בתוקף את טענתו כי חיבקה אותו. הוא שמע זאת במהלך חקירתו במשטרה ביום 29.3.16 [ת/17ב', ע' 149], במהלך העימות עם ג' ביום 3.4.16 [ת/12ג', ע' 12], ובמהלך עדותה של ג' בבית המשפט [ע' 193 לפרוטוקול מיום 21.10.18].

483. חוסר המחויבות של הנאשם למסור גרסה עקבית, סדורה ומהימנה – ניכר גם ב"פליטת פה" של הנאשם במהלך חקירתו הנגדית. הנאשם התבקש להתייחס לגרסה שמסר בפני חוקרי המשטרה, ולפיה במהלך החיבוק, כשהתרוממה ג' – נגעו ידיו בצדדי החזה שלה. תשובתו – מעוררת תדהמה [409]:

"ואני הודיתי במשטרה, שבאמת הידיים שלי נגעו בצדדי חזה. אני

זוכר את זה טוב, לא הייתי צריך גם להודות בדבר הזה. לא הייתי

צריך להגיד את זה. היא בכלל התייחסה למשהו אחר".

כך סח לו הנאשם במהלך חקירתו הנגדית, כמעט לפי תומו, ומעיד על עצמו ועל עדותו, כי לא האמת עומדת לנגד עיניו. דומה כי תהום פעורה בין אמירה זו של הנאשם לבין הצהרתו בפתח עדותו בבית המשפט, כי בכוונתו "להגיד את הצד שלי, את האמת שלי" [ע' 377 לפרוטוקול מיום 12.3.19], אמירה אשר למרבה הצער, התבררה כפסאדה ותו לא.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

484. דוגמא נוספת לתשובותיו המתחמקות של הנאשם במהלך חקירתו הנגדית – נעוצה בעניין עליו התעקש הנאשם, לפחות בשלב חקירתו במשטרה, כי זכור לו היטב – האם אחז או לא אחז בידה של ג' במהלך אותן דקות קצרות?
 בחקירתו במשטרה היה הנאשם נחרץ – הנושא דווקא זכור לו היטב. הוא לא החזיק בידה של ג', בשום פנים ואופן [ת/17ג', ע' 142-143].
 מרתק לפיכך לעיין בתשובותיו של הנאשם בנושא זה, במהלך חקירתו הנגדית [ע' 427-428 לפרוטוקול מיום 12.3.19]:

- ש. ... שואלת אותך החוקרת "לא החזקת לה את היד ושאלת אותה שאלות?" ואריאל חוזר "לא החזקת את היד?" ואתה אומר "לא החזקתי לה את היד". זה נכון? לא החזקת לה את היד?
- ת. כמה שאני זוכר מה שעניתי זה מה שזכרתי אז.
- ש. וזה נכון? לא החזקת לה את היד?
- ת. כנראה שלא.
- ש. או קי. אתה אומר שתפסתי לה את היד בשום אופן. זה מה שאתה אומר. לא תפסתי לה את היד בשום אופן. זה נכון? לא החזקת לה את היד? לא תפסת לה את היד בשום אופן?
- ת. כמה שזכור לי כשחקרו אותי זה מה שזכרתי.
- ש. מר איבגי, בוא, אנחנו בכל זאת... זה משהו שאתה שולל אותו או לא שולל אותו?
- ת. אני שולל, אם אמרתי את זה, לזה התכוונתי.
- ש. וגם היום אתה מתכוון לזה?
- ת. כנראה, אלא אם כן אני בעימות איתה היא אמרה שהחזקתי לה את היד ואני נטייתי לאשר כי לא ראיתי בזה שום דבר, את יודעת, אבל לא... מה שאמרתי בעדות שלי זה מה שהיה.
- ש. אתה אומר... אומרת לך החוקרת בע' 142 למטה: "גם מקודם אמרת שאתה תופס את היד", ואתה אומר לה: "אבל לא במקרה הזה, כי זה באמת אני זוכר את האירוע הזה ממש טוב.
- ת. אוקי.
- ש. "באמת לא היה מזמן".
- ת. אוקי.
- ש. זאת אומרת אתה עמדת על זה שלא החזקת לה את היד.
- ת. אוקי.
- ש. אז אני שואלת אותך אם אתה אומר את זה גם היום?
- ת. אני לא יכול להגיד לך".

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 18-05-9061 מדינת ישראל נ' איבגי

סמוך לאחר מכן התערב ב"כ הנאשם בחקירה הנגדית, והפנה [את בית המשפט? את הנאשם?] לעי' 163 לפרוטוקול. מיד לאחר מכן ממשיכה חקירתו הנגדית של הנאשם, ור' זה פלא – תשובתו של הנאשם משתנה בהתאם:

"ש. ... כשאמרת בע' 143 באופן נחרץ שלא החזקת את היד –

התכוונת לזה?

ת. כן, ויכול להיות שכמה עמודים אחר כך...

ש. מה יכול להיות?

ת. תקשיבי,

ש. אז בוא תספר לנו מה יכול להיות עוד כמה עמודים?

ת. יכול להיות שמישהו תיקן אותי ואז הבנתי שטעיתי ואמרת את

האמת. אמרתי משהו אחר. יכול להיות שתיקנו אותי ואני

הסכמתי אבל יכולתי גם לא להסכים. יכולתי גם להגיד,

להישאר עם הדבר הזה. אני לא רואה למה, זה לא... אם הייתי

נשאר עם הדבר הזה והייתי נשאר איתו עד הסוף אז מה זה

משנה? את מבינה? עובדה שהסכמתי להגיד שאולי זה לא היה

ככה מעידה על זה שאני אומר את האמת, שאם מישהו מתקן

אותי ואני חושב שאולי זה לא היה ככה, אז אני חוזר ביי".

485. מתנודות הקיצון הללו בגרסאותיו של הנאשם ניתן להסיק מסקנה ברורה אחת – הנאשם לא מסר עדות מתוך זכרונו-שלו את פרטי האירוע, אלא עדות מתוך זכרונו את חומרי החקירה בעניינו, משל שינן תסריט של הצגה או של סרט קולנוע. ברי כי לגרסה חמקמקה מסוג זה – לא ניתן לתת כל אמון.

486. בעדותו ביקש הנאשם לערפל כמעט כל תשובה וכל נתון [זאת על אף שכאמור בחקירתו במשטרה – את האירוע המתואר באישום השלישי הוא זוכר היטב]. כך לעניין הבאת הכיסא על ידי גי' [עי' 424-425 לפרוטוקול מיום 12.3.19]; כך לעניין השאלה כמה דקות לפני תחילת ההצגה התקיימה השיחה ביניהם [עי' 422-423 לפרוטוקול מיום 12.3.19].

487. אינני נותן אמון גם בגרסתו של הנאשם, לפיה בעת שהוזמן לבירור, למחרת היום - לא חשב שמדובר בעניין חריג [462]. גרסה זו אינה סבירה בעיניי. הנאשם ידע גם ידע כי הבירור הוא בעניינה של גי' [כך מסר לו מר דור שלום, ואף הנאשם עצמו אישר בעדותו כי כך נאמר לו – עי' 504-5 לפרוטוקול מיום 12.3.19]. לנאשם אין היכרות ממושכת עם גי'. הם נפגשו מספר מועט

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

של פעמים, ואך בנוגע להצגה "דפוקים". הנאשם אישר כי מעולם לא התבקש על ידי מנכ"לית התיאטרון להגיע לפגישה בעניינו של אדם מסוים [ע' 506]. מכאן, שגרסתו של הנאשם לפיה לא היה שום דבר חריג בכך שמנהל הפקות בתיאטרון, מזמין אותו לפגישה עם מנכ"לית התיאטרון "מהיום להיום" בעניינה של ג' – אינה סבירה. העובדה כי הנאשם לא בירר עם מר דור שלום (או עם גב' ניצה בן צבי) על שום מה ולמה הפגישה הדחופה, מלמדת כי העריך או ידע כי העניין כרוך למפגשו המשותף של הנאשם עם ג', טרם תחילת ההצגה יום קודם לכן.

488. לסיכום – עדותו של הנאשם הייתה מתחמקת, כבושה בחלקה, ובלתי מהימנה ברובה. היא אינה ראויה לאמון בעיניי. ככלל, ועל סמך עדות זו לבדה, לא הייתי מוצא לנכון לקבוע ולו ממצא עובדתי אחד בהליך שבפני. עדות הנאשם, ככל שהיא עומדת לבדה – אין בה כדי להצביע אף על קיומו של ספק סביר, ביחס לכל אחת מהעובדות שבמחלוקת. יחד עם זאת, כמובן, אין בקביעה זו כדי למנוע את האפשרות לקבל את גרסתו של הנאשם, בנקודות בהן עדותו מתיישבת עם עדויות מהימנות אחרות.

הערכת עדותה של גב' ניצה בן צבי

489. גב' בן צבי הייתה במועדים הרלבנטיים, והינה כיום – מנכ"לית תיאטרון חיפה. בשים לב לטענותיה של ג' נגד הטיפול הקלוקל (לשיטתה) של התיאטרון בתלונתה, ובשים לב למכתב ההתראה ששלחו באות כוחה של ג' לתיאטרון (מכתב הכולל בין היתר דרישה לפיצוי כספי נכבד) – הרי שמטבע הדברים גב' בן צבי הינה עד "בעל עניין". נראה כי לא יכולה להיות מחלוקת של ממש, כי האינטרס של תיאטרון חיפה (ושל המנהלת הכללית של התיאטרון, גב' בן צבי) היה להביא לישקט תעשייתי, ולהימנע מפרסומים שליליים בתקשורת, נוכח הטענה בדבר עבירת מין שביצע לכאורה שחקן ראשי באחת מעובדות התיאטרון.

490. משכך יש לבחון את עדותה של גב' בן צבי בזהירות המתחייבת. ועדיין, להתרשמותי – גב' בן צבי מסרה עדות אמת בבית המשפט. היא העידה לפי מיטב זיכרונה, אודות מעשים ואירועים שהתרחשו שש שנים טרם מסירת העדות. היא לא ניסתה לסלף או להסתיר עובדות, בין אם אלו מתיישבות עם גרסתה של ג' ובין אם הן מתיישבות עם גרסת הנאשם. לפיכך, אין בידי לקבל את טענת המאשימה, לפיה עדותה של גב' בן צבי מגמתית ובלתי מהימנה.

491. עוד אזכיר בהקשר זה כי לגב' בן צבי נודע על האירוע המתואר בכתב האישום – יום לאחר התרחשותו. היא פעלה לבירור תלונתה של ג' באופן מהיר, ולטעמי – גם באופן ענייני. מהירות

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

הטיפול בתלונה אינה מתיישבת עם טענת המאשימה בדבר מגמתיות, חוסר רצינות או רצון "לטאטא מתחת לשטיח" את התלונה.

492. במסגרת אותו בירור – שוחחה גב' בן צבי עם הנוגעים בדבר [עם ג' ועם הנאשם], וזאת תוך מעורבות של הממונה בתיאטרון על מניעת הטרדות מיניות, גב' מיכל הללי; ביום הבירור נערכה, בנוכחותה, שיחת טלפון בין הנאשם לבין ג', במהלכה התנצל הנאשם בפני ג'; היא שמעה את גרסתו של הנאשם, אשר גם הדגים בפניה את אופן קרות האירוע [כך מסר הנאשם בעימות בינו לבין ג' – ת/12ג' ע' 20; כך העידה גם גב' בן צבי, ע' 724, 759 לפרוטוקול מיום 6.5.19]; גב' בן צבי הביעה תמיכה ב- ג' [כך לפי עדותה – ע' 723 ש' 26, ע' 740; כך גם לפי עדותה של ג' והתכתבות בין השתיים מיום 22.10.13 – ר' ת/7]; נערך ונרשם פרוטוקול של הבירור [ת/35], וזה הועבר על ידי מנכ"לית התיאטרון לידי הדירקטוריון [ע' 741, 769 לפרוטוקול מיום 6.5.19].

493. יש להיזהר בעניין זה מהפעלת "חכמה בדיעבד". ייתכן כי גב' בן צבי שגתה בהערכתה, לפיה מדובר באי הבנה, וכי אין פערים של ממש בין תיאורה של ג' את האירוע לבין תיאורו של הנאשם. יש לזכור בהקשר זה כי באותה עת – ג' לא ביקשה לפנות למשטרה, ובפני העדה לא היו עדויות או טענות לפגיעות נוספות של הנאשם בנשים אחרות [מידע אשר אותו, כך לטענת ג', שמעה כבר בליל האירוע – ע' 206 לפרוטוקול מיום 21.10.18].

בצדק ציינה המאשימה בסיכומיה, כי אין מקום במסגרת הליך זה לקבוע מסמרות לעניין אופי הבירור שערך התיאטרון [ע' 146 לסיכומי המאשימה]. טענות המאשימה בעניין זה נטענו, אך כדי ללמד על חוסר מהימנותה של העדה. אלא שלשיטתי, בעדותה של גב' בן צבי לא נפל פגם, ומדובר בעדות בעלת משקל.

494. גב' בן צבי אישרה כי במהלך פגישתה עם ג', מסרה לה המתלוננת את אמור בסעיפים 2 ו-3 למסמך ת/35. בכך, אישרה העדה חלקים מרכזיים בגרסתה של ג', גם כאלו אשר הוכחו על ידי הנאשם –

- כי ג' הגיעה למחרת היום לתיאטרון ופגשה בעדה ובגב' הללי, כשהיא במצב נפשי נסער [ע' 746 לפרוטוקול מיום 6.5.19].

- כי האירוע התרחש לקראת 'צלצול שלישי' [עובדה אשר הנאשם הסתייג ממנה בעדותו – ע' 422 ש' 17 לפרוטוקול מיום 12.3.19].

- כי ג' הביאה לנאשם כיסא, לבקשתו [עובדה אשר הנאשם הסתייג ממנה במידת מה במהלך עדותו בפני – ע' 423 ש' 15 עד ע' 427 ש' 16 לפרוטוקול מיום 12.3.19].

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 18-05-9061 מדינת ישראל נ' איבגי

- כי הנאשם אחז בידה של ג', לאחר שביקש ממנה כי "תחזיק לו את היד" [עובדה אשר הנאשם הכחיש במהלך חקירתו במשטרה – ת/17ג' ע' 142, והסתייג ממנה במהלך עדותו בבית המשפט – ע' 428-431].
- כי הנאשם ביקש מ- ג' חיבוק, בעודו יושב על הכיסא.

495. יחד עם זאת, העדה ציינה כי האמור בסעיף 3 ב- ת/35, נאמר על ידי ג' בנוכחותה: **"ג' התכופפה ונתנה לו חיבוק חברי (כמו טפיחה על השכם), ואז דחף איבגי את פרצופו לתוך החזה שלה ומישש לה אותו"**.

עוד הבהירה גב' בן צבי בעדותה, כי ג' לא טענה בפניה ובפני גב' הללי כי הנאשם מישש את החזה באמצעות ידו, וגם לא פעולה בכוח, אשר כמעט ו"העיפה" את ג' לאחור [ע' 727 לפרוטוקול].

ברי, כי האמור אינו מתיישב עם טענתה של ג', לפיה מעולם לא נתנה לנאשם חיבוק, ואף מעולם לא אמרה לאיש כי חיבקה את הנאשם. אף אין התאמה מלאה בין גרסתה של ג' לבין הדברים ששמעה גב' בן צבי מ- ג' במהלך הברור, יום למחרת האירוע המתואר בכתב האישום.

496. אני מעדיף בעניין זה את עדותה של גב' בן צבי על פני עדותה של ג'. ראשית, וככל שהדבר נוגע לחיבוק שחיבקה ג' את הנאשם, הרי שגרסתה של גב' בן צבי מתיישבת עם גרסתם של עדים נוספים שהובאו מטעם המאשימה, אשר אישרו גם הם כי ג' אמרה להם שמעשי הנאשם בוצעו תוך כדי חיבוק [הכל כמפורט בהרחבה לעיל, בפרק הדין בעדויות שהובאו על ידי המאשימה לתמיכה בגרסתה של ג']. גם המגע הכוחני אשר כמעט ו"העיף" את ג' לאחור – לא נשמע על ידי מי מהעדים הרבים אשר שמעו את תיאור המעשה מ- ג' סמוך לאחר התרחשותו. שנית, מדובר בתיעוד כמעט "מזמן אמת", בו מסרה ג' לראשונה את גרסתה באופן מסודר. המאשימה בחרה, וסיבותיה עמה, שלא לזמן לעדות את עורכת התיעוד, גב' מיכל הללי. על משמעות מהלך זה של המאשימה הרחבתי לעיל. מכל מקום, וככל שהמאשימה מבקשת לחלוק על טענת העדה כי הדברים נאמרו, ובנוכחותה, היה עליה לזמן לעדות את גב' הללי ולחקור אותה אודות תוכן המסמך ונסיבות עריכתו.

497. ודוק: המאשימה העלתה שלל טענות באשר לתוכנו של ת/35, אופן ניסוחו, פרטים החסרים ממנו (לשיטתה) – ומכך ביקשה להסיק כי הברור שנערך על ידי התיאטרון היה מגמתי [ע' 146 לסיכומי המאשימה]. אין בידי לקבל טענה זו, ודומה כי בעניין זה שגתה המאשימה בעצם

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

העלאת הטענה. ת/35 לא נערך על ידי גב' בן צבי, אלא על ידי גב' הללי. הוא הוגש במהלך עדותה של גב' בן צבי, תוך שהמאשימה מודעת לכך כי המסמך נערך על ידי גב' הללי, עדת תביעה אשר המאשימה ויתרה על עדותה. ב"כ המאשימה הבהירה כי המסמך אינו מוגש כראיה לאמיתות תוכנו [ע' 738, 741-743 לפרוטוקול מיום 6.5.19]. משוויתרה המאשימה על עדותה של עורכת המסמך (גב' הללי), נוכח התנגדות ההגנה ובשים לב להצהרת המאשימה - הרי שהמאשימה מנועה מלטעון כל טענה באשר לאמיתות תוכן המסמך, לתכנים המצויים במסמך או נעדרים ממנו [החריג היחיד לכך הוא הדברים אשר ממילא אישרה גב' בן צבי בעדותה - האמור בסעיפים 2-3 למסמך ת/35].

האבחון הפסיכודיאגנוסטי – נ/15

498. כזכור, ג' טופלה על ידי גב' לוסקי, בקליניקה באוניברסיטת חיפה, ובמסגרת זו הופנתה וערכה אבחון פסיכו-דיאגנוסטי, אשר הוגש על ידי ההגנה [נ/15]. ההגנה מבקשת למצוא באבחון חיזוקים לטענה, לפיה ג' טענה בפרשנותה את האירוע המתואר בכתב האישום, וראתה "צל הרים" (חיבוק תמים ומגע מקרי בין ראשו של הנאשם לחזה של ג') כ"הרים" (תקיפה מינית מכוונת).

499. לאחר ששמעתי את הפסיכולוגית אשר טיפלה ב- ג' בעת הרלבנטית לעריכת האבחון (גב' לוסקי), את עורכת האבחון (גב' שהם) והמדריכה החתומה על האבחון (גב' לפיד), ומתוך שנתתי דעתי לטענות הצדדים – נחה דעתי כי אין להעניק למסמך נ/15 משקל של ממש.

500. אקדים ואציין – אין המדובר בחוות דעת מומחה, אלא באבחון – כלי עבודה טיפולי, אשר מלכתחילה תכליתו מוגבלת [ע' 711 לפרוטוקול מיום 6.5.19]. זאת ועוד – האבחון, והמבחנים עליהם נסמך האבחון – נערכו על ידי סטודנטית לתואר שני בפסיכולוגיה. לא זו בלבד שאין המדובר במומחית (אשר מעדותה עולה כי גם במועד מסירת עדותה, שש שנים לאחר עריכת האבחון, עדיין לא זכאית לתואר "מומחית" בפסיכולוגיה – ע' 788-790 לפרוטוקול מיום 20.6.19), אלא שמדובר בסטודנטית שאינה מיומנת בעריכת המבחנים ובכתיבת דו"חות אבחון [גב' שהם אישרה כי מדובר באבחון שני או שלישי שהיא ערכה – ע' 794].

זאת ועוד: ממצאי הדו"ח ומסקנותיו זכו להסתייגות "מקיר לקיר" – הן מצד הפסיכולוגית שטיפלה ב- ג', אשר ציינה כי עורכי האבחון "הלכו רחוק מדי" [ע' 254 לפרוטוקול מיום 7.11.18], הן מצדה של גב' לפיד, הפסיכולוגית המומחית אשר הדריכה את גב' שהם במהלך עריכת הדו"ח [ע' 715-716 לפרוטוקול מיום 6.5.19] והן מצדה של עורכת הדו"ח עצמה, גב'

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 18-05-9061 מדינת ישראל נ' איבגי

שהם, אשר בדיעבד הודתה כי היה מקום לערוך לפחות חלק מהמבחנים באופן שונה [ע' 795 לפרוטוקול מיום 20.6.19]. מוסכם, הן על גבי שהם והן על גבי לפיד, כי ייתכן ואופן העברת המבחנים השפיעה על התוצאה (וכפועל יוצא – על מסקנות האבחון).

501. על כך יש להוסיף, כי המבחנים העומדים בבסיס האבחון – נערכו במהלך החודשים 11/2012 עד 1/2013, דהיינו תקופה של כעשרה חודשים עובר לאירוע המתואר בכתב האישום. בפרק זמן זה, עברה ג' טיפולים אצל גבי לוסקי. משכך, ספק רב אם האבחון הפסיכו-דיאגנוסטי, גם לו היה מתאר נכונה את מצבה של ג' בעת עריכתו – הינו כלי מדויק שיש בו כדי ללמד דבר מה אודות המתלוננת, נכון למועד הרלבנטי לאישום השלישי. לעניין זה אין להתעלם אף מעדותה של גבי לפיד, כי השלב הטיפולי בו הייתה מצויה ג' – הינו מוקדם מכדי לערוך אבחנה, על פי ה-DSM, וכי הניסיון להסיק מהאבחון הפסיכו-דיאגנוסטי על אירוע מסוים, הינו צעד מרחיק לכת, שאינו מותאם למגבלות השימוש בכלי האבחון [ע' 711 לפרוטוקול מיום 6.5.19].

502. מעל ומעבר לנדרש אציין עוד, כי לו היה מקום להכריע בין התרשמותה הקלינית של גבי לוסקי ממצבה של ג', לבין ההתרשמות העולה מ-15/נ, הייתי מעדיף ללא היסוס את התרשמותה של גבי לוסקי. המדובר במי שהתרשמה מ- ג' באופן בלתי אמצעי, קבוע, מתמשך ואינטנסיבי, חודשים לפני האירוע המתואר בכתב האישום - ואחריו. גבי לוסקי עמדה על דעתה המקצועית כי בוחן המציאות של ג' – תקין. היא אינה הוזה, היא אינה (ולא הייתה בשום שלב) במצב פסיכוטי ואינה רואה דברים מקום בו אינם קיימים במציאות.

503. משכך, אינני מוצא לנכון להישען על האבחון הפסיכו-דיאגנוסטי (נ/15) בעת קביעת ממצאים כלשהם הנוגעים לאישום השלישי.

סיכום ביניים

504. סיכום העדויות והראיות מותיר בפני תמונה – אשר למרבה הצער אינה תמונה שלמה. אוכל לקבוע, ומעבר לכל ספק סביר, כי בליל ה-21.10.13, דקות ספורות לפני תחילת ההצגה "דפוקים" בתיאטרון חיפה, שהו הנאשם ו- ג' מאחורי הקלעים, לבדם.

505. עוד אוכל לקבוע, בשים לב לעדויות המהימנות שהובאו בפני, כי הנאשם ו- ג' שוחחו באותו מעמד, טרם תחילת ההצגה, כאשר הנאשם יושב על כיסא, ואילו ג' עומדת מולו. במהלך אותה שיחה שאל אותה הנאשם שאלות אישיות שונות, ובהמשך ביקש ממנה חיבוק. במהלך אותו חיבוק, כאשר הנאשם יושב על הכיסא מאחורי הקלעים, נוצר מגע בין ידיו של הנאשם לבין צדי

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

החזה של ג', וכן מגע בין ראשו של הנאשם לבין החזה של ג'. דקות ספורות לאחר מכן – החלה ההצגה. מיד ובסמוך – נראתה ג' כשהיא בסערת רגשות. ג' ציינה בפני אנשים שונים כי הנאשם פגע בה.

506. עם זאת, תיאור המעשה שביצע בה ותיאור הפגיעה – אינם אחידים, ומשכך קיים קושי לקבוע על סמך הראיות התומכות שהובאו בפני – מה בדיוק טענה ג' כי אירע?

אל חוסר הבהירות הנובע מהעדויות התומכות **שכן הובאו** – מתווספים סימני שאלה נוכח העדויות התומכות **שלא הובאו** על ידי המאשימה. לא מדובר בעדויות שנשכחו אלא בשתי עדות מרכזיות אשר שמעו מ- ג', בזמן סמוך מאוד לאירוע, ובאופן ישיר, בלתי אמצעי ומפורט – מה טוענת ג' כי הנאשם ביצע. לשיטתי, חובה היה על המאשימה להביא עדות אלו למסור את עדותן בבית המשפט, ומשלא כך נעשה – מתגברים סימני השאלה, וגדל הספק.

507. לכך יש להוסיף כי רק בשלב חקירתה הנגדית, ולאחר שמסרה ג' את הטלפון הנייד שלה לבדיקה, התגלה דבר קיומן של שתי עדות פוטנציאליות נוספות. הדברים נאמרים בזהירות, שכן הדברים לא נחקרו כלל על ידי המשטרה. ואולם על פניו, ההתכתבויות בין ג' לבין שתי עדות אלו [גילי ואילת] מעלה אפשרות כי גם שתיהן שמעו מפיה של ג', בזמן אמת, אודות אירועי אותו מפגש עם הנאשם טרם תחילת ההצגה. ג' לא מסרה דבר בהודעותיה או בעדותה אודות שתי אלו, והרי לנו עוד "חלל ראייתי" המטשטש אף יותר את התמונה המצטיירת לנגד עינינו.

508. עניין נוסף נוגע לעדותה של גבי ויינר – העדה היחידה אשר מסרה בעדותה תיאור הדומה לעדותה של ג'. דא עקא, הצטרפותה של גבי ויינר למעגל העדויות – מעורר תהיות. ג' לא מסרה כלל את שמה של גבי ויינר כמי שנכחה עמה בתיאורן באותו ערב. למעלה משבועיים לאחר שמסרה את הודעתה השנייה, ציינה ג' בפני החוקר, בשיחת טלפון, כי גבי ויינר מוכנה למסור עדות התומכת בגרסתה של ג'. גבי ויינר העידה על עצמה, בהתכתבויותיה עם ג', כי היא עדה "בעלת עניין". עולה אפשרות, אשר אתקשה לשלול אותה, בדבר תיאום גרסאות בין ג' לבין גבי ויינר.

509. ככלל, גרסתו של הנאשם – אינה מהימנה עלי. יחד עם זאת, מספר נקודות אשר עלו בעדותו, אושרו או נתמכו גם בעדויות **אחרות**, אותן מצאתי מהימנות ובעלות משקל.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

כך לעניין טענת הנאשם כי המגע בין ראשו לבין החזה של ג' – נוצר במהלך חיבוק בין השניים [כך עולה מעדותם של עדי התביעה מר דוד אסור, גב' ענת בן-נון וגב' מיכל לוסקי; כך גם עולה מעדותה של עדת ההגנה גב' ניצה בן צבי].

כך לעניין טענת הנאשם, כי לא מישש בידו את החזה של ג' [פרט זה אינו עולה מעדותם של עדי התביעה גב' דורית לב-ארי, מר ניר ריקון, מר דוד אסור, מר דור שלום, גב' מיכל לוסקי וגב' ענת בן-נון; בנוסף, פרט זה אינו עולה מעדותה של עדת ההגנה גב' ניצה בן צבי].
כך לעניין טענת הנאשם, כי מסר כבר למחרת היום את גרסתו בפני גורמים בהנהלת התיאטרון, ובמעמד אותו בירור – התקשר ל- ג' והתנצל בפניה [טענה זו נתמכת בעדותה של גב' בן צבי, ובחלקה גם בעדותה של ג'].

כך לעניין טענת הנאשם, כי בתום אותו בירור קיבל את הרושם, כי הבירור הסתיים בהבנה החדית של הנוגעים בדבר [טענה זו נתמכת בעדותה של גב' בן צבי, וכן בעובדה כי מאז, ובמשך כשנתיים, לא פנתה ג' ולא ניסתה לברר עם איש – לא בהנהלת התיאטרון ולא עם הממונים עליה בתיאטרון – מה עלה בגורל תלונתה].

510. התהיות והחללים הראייתיים שתוארו לעיל, מוליכים אותי למסקנה, כי המאשימה לא הוכיחה, ברמת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי, את החלק המתואר בסעיף 4 לאישום השלישי, ולפיו הנאשם "משך את ג' לכיוונו, דחף בכוח את ראשו לחזה של ג', תוך שהוא ממשש בידו, מעל חולצתה, את חזה בצדו".

נותר בליבי סיפק, שמא אין המדובר במשיכתה של ג' תוך דחיפת הראש ומישוש צדי החזה באמצעות היד. גרסת ההגנה, לפיה מדובר במגע בין ראשו וידיו של הנאשם לבין חזה של ג' במהלך חיבוק (כאשר הנאשם יושב ו- ג' עומדת מולו) – אינה "בטלה בשישים".

511. אבהיר – גרסתה של ג' מהימנה עלי וסבירה עלי הרבה יותר מגרסתו של הנאשם. עדותו של הנאשם, ביחס לאישום זה כמו ביחס ליתר האישומים שיוחסו לו בכתב האישום, אינה מעוררת אמון.

אלא שבמשפט פלילי עסקינן. ובהליך פלילי התוצאה אינה נקבעת לפי הכרעה בשאלה איזו גרסה סבירה יותר. הכרעה על פי מאזן ההסתברויות שמורה להליך האזרחי, ואילו במשפט הפלילי די לו לנאשם כי יעורר ספק סביר באשמתו, כדי להוביל לזיכויו.

512. זהו המקרה בענייננו. לאחר שמיעת הראיות כולן נותר ספק בנוגע לאשמתו של הנאשם. ספק קל שבקלים – אך עדיין, ספק סביר. מספק זה, כך על פי הוראות הדין, ייהנה הנאשם.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

איסור פרסום

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

הערכת ממצאי עובדה ומהימנות – האישום הרביעי

הערכת עדותה של ד'

513. ככלל, עדותה של ד' מהימנה עלי, וזאת על אף סימני שאלה העולים מהתנהגותה כשנתיים לאחר האירוע המתואר בכתב האישום (לאלו אתייחס בהמשך). ד', ובדומה למתלוננת א' – לא ביקשה להתלונן. היא לא "עטה על הטרף" ולא נשאה עימה דגלים או אגידות. יתרה מכך, כאשר נחקרה ד' ומסרה לחוקרי המשטרה את גרסתה, היא הבינה שאין כוונה לבקשה להעיד בבית המשפט, וכי היא אינה בגדר "מתלוננת" בתיק [ע' 199 לפרוטוקול עדותה מיום 7.11.18]. אף מאופן מסירת העדות בבית המשפט עולה, כי ד' לא חשה בנוח מהסיטואציה של מסירת עדות בבית המשפט, וכלשונה: "אני מבחינתי – הייתי שמחה לא להיות פה בכלל" [ע' 198 לפרוטוקול].

514. זאת ועוד, ד' אינה עובדת בתעשיית התיאטרון והקולנוע. אין לה שום היכרות מוקדמת או מאוחרת עם הנאשם. האינטראקציה היחידה ביניהם הסתכמה במפגש חד פעמי ואקראי ליד דוכן פלאפל. מפגש שארך דקות לא ארוכות, ואשר אחריו לא שוחחו השניים ולא נפגשו.

515. לעובדות אלו השלכות על הערכת מהימנותה של ד', ובמספר היבטים. ראשית, אופן מסירת העדות ונסיבותיה שומטות את הקרקע תחת טענות הנאשם, כי ד' הצטרפה לאחרות ומעידה עדות שאינה אמת כדי לפגוע בו, וכי היא מבקשת את רעתו, מסיבות שונות. שנית, העובדה כי ד' אינה מכירה את הנאשם היכרות אישית כלשהי, אלא פגשה אותו באקראי, בצירוף העובדה כי הנאשם הינו ידוען, מפורסם ומוערך, אשר התיישב איתה לשיחה חד פעמית, הן שנטעו את עובדות המקרה בזיכרונה של ד'. רוצה לומר: לא בכל יום פוגש 'אדם מן הישוב' בשחקן קולנוע, טלוויזיה ותיאטרון. ודאי לא שחקן ותיק ומוערך כנאשם. לא בכל יום מתיישב שחקן שכזה לצדו של 'אדם מן הישוב' ומנהל עמו שיחת חולין. אירוע מסוג זה – נדיר ומרגש כאחד – צפוי כי ייחרט בזיכרון של מי שחוה אותו. כך גם בעניינה של ד'.

516. ד' מסרה את עדותה באופן רהוט, קוהרנטי, ומשכנע. היא ניסתה לדייק ולא להחסיר פרטים. היא לא ביקשה להשחיר את הנאשם או להציגו כאדם רע ופוגעני. כך למשל ציינה בעדותה בתמימות אותנטית, כי כשמעה את שאלותיו הבוטות של הנאשם – סברה תחילה ש"אולי ככה שחקנים מדברים" [ע' 180 לפרוטוקול מיום 7.11.18]. ד' השיבה בכנות לשאלות שנשאלה, גם כאשר היה בהם כדי לכרסם באמינותה (כך לעניין מחיקת הפוסט הראשון שכתבה לאחר הפגישה עם הנאשם; כך לעניין העובדה כי כחודש לאחר המפגש ביניהם – הציעה לנאשם

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 18-05-9061 מדינת ישראל נ' איבגי

"הצעת חברות" באפליקציית פייסבוק; כך לעניין מחיקת המיילים בהם התכתבה עם ה'. היא תיארה את המפגש עם הנאשם על המורכבות שלו, ולא הציגה אותו באופן חד ממדי. כך אישרה שהמפגש, בחלקו, נעם לה, וכי השניים שוחחו שיחה קולחת אודות ענייני חולין ונושאים ברומו של עולם.

517. ד', אשר למרבה הצער לא שפר עליה גורלה, והיא נפגעה בילדותה פגיעות מיניות מורכבות וקשות – לא העצימה את פרטי המפגש עם הנאשם, ולא צבעה אותו בצבעים עזים. עדותה הייתה מתונה, והיא מסרה ביושר כי הנאשם "בסך הכל" שאל אותה שאלות לא נעימות [עי' 233] ו"דיבר אלי לא יפה" [עי' 198 לפרוטוקול].

518. ד' סיפרה אודות פרטי המפגש עם הנאשם, והאמירות המיוחסות לו באישום הרביעי – וזאת בסמוך מאוד לתום המפגש ביניהם. דקות ספורות לאחר מכן נפגשה ד' עם גב' חמוטל מרגלית, המטפלת בה. באותו ערב פגשה ד' את גב' בתיה רוזן, שותפתה למעונות, וסיפרה לה אודות המפגש [גב' רוזן אף התרשמה ממצבה של ד', כפי שיפורט להלן]. באותו יום גם סיפרה ד' על המפגש עם הנאשם – לחברת ילדות שלה, גב' דלית דוד. באותו יום, או סמוך לאחר מכן, סיפרה ד' אודות האירוע אף לחברה נוספת – גב פדות דהן.

519. העובדה כי ד' סיפרה על האירוע, זמן כה קצר אחריו, בצירוף מצבה הנפשי בעקבותיו [ועל כך להלן] – מחזקים את גרסתה של ד' ואת מהימנותה. החיזוקים לגרסתה של ד', על הערכת מהימנותם - יפורטו להלן.

520. כאמור – לא התעלמתי ממספר היבטים בעייתיים העולים מהתנהגותה של ד' לאחר המפגש עם הנאשם:

- אין מחלוקת כי זמן קצר לאחר המפגש עם הנאשם, פרסמה ד' פוסט באפליקציית פייסבוק, בו תיארה את מפגשה עם הנאשם. בשונה מהפרסום המאוחר יותר, שהוגש כראיה [ת/14], הרי שבפוסט הראשון תיארה ד' את מפגשה עם הנאשם תוך השמטת האמירות והשאלות אשר ד' ראתה אותן כפוגעניות (ואשר אותן תיארה בפוסט ת/14). ד' תיארה את הפוסט הראשון ככזה שנכתב על ידי "מישהי שהתלהבה אולי לראות בן אדם מפורסם... ככה ראיתי את זה" [עי' 233 ש' 5].

- אין מחלוקת כי לאחר המפגש בין ד' לבין הנאשם, שלחה ד' לנאשם, דרך אפליקציית פייסבוק, "הצעת חברות". על פי עדותה של ד', הנאשם אישר את "הצעת החברות", אולם השניים לא ניהלו כל שיחה פרטית – לא באמצעות אפליקציית פייסבוק ולא בדרך אחרת.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

- ד' אישרה, כי לאחר שפנו אליה חוקרי המשטרה וביקשו לגבות ממנה עדות, ובטרם פגשה את חוקרי המשטרה - היא מחקה את הפוסט הראשון שפרסמה. ד' הסבירה כי היא לא הגישה תלונה במשטרה, אלא המשטרה היא שפנתה אליה. היא הופתעה, שכן לא חשבה כי הפוסט יגיע לידיעת המשטרה [ע' 193]. ד' הסבירה כי נבהלה, והרגישה חשופה [ע' 192]. כל חייה הרגישה כי לא מאמינים לה לגבי אירועים שונים, והיא חששה כי קיומו של הפוסט הראשון – עלול לגרום לחוסר אמון של החוקרים בצדקת גרסתה [ע' 194].
- במהלך חקירתה הנגדית סיפרה ד', כי היא "חברה" של ה' באפליקציית פייסבוק (על אף שאין ביניהם היכרות אישית ומעולם לא נפגשו); ד' מסרה את פרטיה של ה' לחוקר המשטרה פרידמן, לאחר שזו הביעה בפני ד' את הסכמתה למסור עדות במשטרה אודות פגיעה מינית שפגע בה הנאשם [ע' 211]. עוד ציינה ד', כי ה' ביקשה ממנה באותה עת למחוק את ההתכתבויות ביניהן [ע' 212, ש' 16]. המדובר בהתכתבות אישית בין השתיים, שאינה קשורה בנאשם [ע' 213, ש' 24-25].

521. למרות הקשיים המתוארים לעיל, אני סבור כי גרסתה של ד' מהימנה. אחזור ואדגיש כי אין למדוד את התנהגותה של נפגעת עבירת מין באמות מידה של "סבירות". ואכן, התנהגותה של ד' אינה סבירה, אלא שבכך אין כדי לשמוט את הקרקע מתחת לאמיתות גרסתה. הסבריה של ד' באשר להתנהלותה – מקובלים עלי בנסיבות העניין. יש לזכור בהקשר זה כי ד' חוותה בעבר פגיעות מיניות, ובעדותה הסבירה כי בגין פגיעות אלו זכתה לחוסר אמון. ד' הסבירה, כי חששה שאף הפעם לא תזכה גרסתה לאמון, ועל כן מחקה את הפוסט הראשון טרם נחקרה במשטרה. ובאשר לעצם כתיבת הפוסט הראשון, כמו גם הצעת חברות לנאשם באפליקציית "פייסבוק" – התנהגות זו מתיישבת היטב עם אופיה של ד', כפי שהעידה המטפלת שלה, גב' מרגלית [ע' 173 לפרוטוקול מיום 7.11.18]. מעבר לכך, מעדותה של ד' עולה, כי את המפגש עם הנאשם חוותה כאירוע מורכב. בצד השאלות הבוטות אשר פגעו בה – הייתה גם שיחה אחרת, קולחת ומעניינת, אשר נעמה לה. יש להניח כי גם המפגש עם דמות מפורסמת ואחודה בחיי התרבות בחברה הישראלית – מהווה נדבך נוסף באותה מורכבות. החוויה המורכבת באה לידי ביטוי גם בהתנהגותה המורכבת של ד' לאחר האירוע, כמתואר לעיל. מכל מקום, הבהירה ד', לו הייתה יודעת או חושבת באותה עת שהנאשם פוגע מינית בנשים – לא הייתה מציעה לו חברות באפליקציית פייסבוק.

בכל הנוגע למחיקת ההתכתבויות בין ד' לבין ה' – לא הובאה בפני כל אינדיקציה באשר לתוכן ההתכתבויות שמחקה ד', לבקשתה של ה' [כשהוצגו לה בחקירתה הנגדית התכתבויות שמסרה ה' לחוקר המשטרה פרידמן – ת/29-30 – ציינה כי היא חושבת שהתכתבויות דומות היא מחקה, אך אינה זוכרת (ע' 215 ש' 20, וע' 216 ש' 4)]. לעומתה, ה' לא זכרה כלל כי ביקשה מ- ד' למחוק

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

התכתבויות כלשהן [ע' 415 לפרוטוקול מיום 18.2.19]. מכאן, שלא אוכל לקבל את טענת ההגנה, לפיה מחיקת ההתכתבויות על ידי ד' הינה בגדר "שיבוש חקירה".

522. על אף כל האמור לעיל, לא ניתן להתעלם מכנות תשובותיה של ד', בכל הנוגע לאותם מעשים, המעלים סימני שאלה בנוגע להתנהלותה. ד' לא הסתירה כי כך פעלה: היא מסרה לחוקריה, מיוזמתה, כי הציעה חברות לנאשם באמצעות אפליקציית פייסבוק. היא כתבה כבר בפוסט ת/14, כי בפוסט קודם יפתה את המציאות; היא סיפרה ביוזמתה כי מחקה התכתבויות בינה לבין ה'. במלים אחרות – ד' מסרה דברים כהווייתם, ולא "סיננה" נתונים. בין אם חיזקו ואישו את גרסתה ובין החלישו אותה. אופן זה של מסירת עדות, לכשעצמו, מחזק אף הוא את מידת האמון אשר ניתן לתת בדברים שמסרה ד' בעדותה.

523. בפוסט שכתבה ד' באפליקציית "פייסבוק", טרם חקירתה במשטרה, תיארה ד' שתי שאלות מיניות בוטות ששאל אותה הנאשם במהלך המפגש ביניהם [ר' ת/14]. ואילו בחקירתה במשטרה ציינה ד' כי הנאשם שאל אותה שלוש שאלות. למעשה, השאלה השנייה המפורטת בסעיף 3 לאישום הרביעי ["מה, הוא אשכרה הכניס את הזין שלו לכוס שלך?"] – לא פורטה בפוסט שכתבה ד'.

איני סבור כי יש בכך כדי לכרסם במהימנות עדותה של ד', או ללמד על כך שהשאלה הנ"ל – לא נשאלה על ידי הנאשם. ד' הסבירה במהלך חקירתה הנגדית, והסבר זה מקובל עלי, כי אינה "חייבת" לכתוב בפוסט את כל הפרטים [ע' 224, ש' 28-30], וכי בחרה שלא לכתוב אותה בשל העובדה שגם ילדים קטנים עלולים לקרוא את הפוסט [ע' 225 ש' 11]. יש לזכור בהקשר זה – כפי שציינתי כבר ביחס לפוסטים אודותם נחקרה באריכות א' - חשיבות מסירת הפרטים במלואם, שמורה לחקירה במשטרה ובבית המשפט. לא מצופה מאדם הכותב לפי תומו פוסט ברשת החברתית, לדייק ולדקדק בכל פסיק ותג, משל היה מדובר בתצהיר המוגש לבית המשפט. העובדה כי ד' בחרה, במודע, לתאר רק חלק מחווית המפגש עם הנאשם, אינה מלמדת כי החלקים הנוספים ש"צונזרו" מהפוסט – לא התרחשו. מעבר לכך, וכפי שיפורט להלן – קיימת תמיכה בעדויות אחרות לכך שהנאשם שאל את ד' את השאלה שהיא "צינזרה" מהפוסט.

524. אני סבור לפיכך, כי עדותה של ד' מהימנה, ובעלת משקל. וכפי שיפורט להלן – לגרסתה נמצאה גם תמיכה בעדויות נוספות.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

הערכת עדותן של חברותיה של ד'

525. שלוש חברות של ד' שמעו ממנה את סיפור המעשה ואת פרטי המפגש עם הנאשם – בזמן הסמוך לאחר תום המפגש :
- גב' דלית דוד, חברת ילדות של ד', שוחחה עם ד' ביום בו פגשה ד' את הנאשם, ובעת ש- ד' עדיין הייתה בתל אביב [ע' 218 לפרוטוקול].
  - גב' בתיה רוזן, שותפתה של ד' במעונות האוניברסיטה, שמעה מ- ד' על המפגש שלה עם הנאשם, בערב בו חזרה ד' מתל אביב [ע' 211].
  - גב' פדות דהן, חברה נוספת של ד', שמעה על דבר המפגש מ- ד' סמוך לאחר המפגש – בו ביום, או יום יומיים אחרי [ע' 196 לפרוטוקול].
526. שלוש החברות של ד' שמעו ממנה כי במהלך השיחה הפנה אליה הנאשם שאלות פוגעניות. מטבע הדברים, חלוף הזמן, כמו גם מגבלות הזיכרון האנושי ומידת הקרבה השונה של ד' עם כל אחת מחברותיה – אין כל ציפייה כי כל אחת מהן תדע לספר, בחלוף מספר שנים, אילו מלים בדיוק שמעו ב- ד' בעת שזו סיפרה על שאלותיו הפוגעניות של הנאשם.
- גב' דוד זכרה כי אופי השיחה היה אינטימי, כי ד' אמרה לה שאופי השיחה עם הנאשם היה "סוטה וחרמני", אם כי לא זכרה אילו שאלות חודרניות שאל אותה הנאשם [ע' 218 לפרוטוקול].
  - גב' רוזן זכרה כי ד' סיפרה לה שהנאשם שאל אותה שעלות על אירועים מיניים שעברה [ע' 212 לפרוטוקול מיום 22.11.18].
  - גב' דהן זכרה כי ד' סיפרה לה שהנאשם שאל אותה אם "מישהו תקע את הזין שלו בתוכך" [ע' 195].
527. בנוסף, הן גב' דוד והן גב' רוזן (אשר שוחחו עם ד' ביום המפגש עם הנאשם) התרשמו ממצבה הנפשי – גב' דוד ציינה כי ד' הייתה מזועזעת, וכי השאלות לא נעמו לה [ע' 221]; גב' רוזן זכרה כי ד' הייתה נסערת ופגועה, ולא התנהגה כתמול-ששום [ע' 211].
528. על פניו, נראה כי אין המדובר בשלוש נשים המכירות זו את זו [כך למשל מסרה גב' רוזן, כי אינה מכירה את גב' דהן – ע' 213 לפרוטוקול מיום 22.11.18]. אין בפני כל אינדיקציה להיכרות ביניהן, כך שהמכנה המשותף היחיד הוא היכרותן את ד'. מעבר לכך, שלושתן אינן מכירות כלל את הנאשם, ובוודאי שאין בפני כל אינדיקציה לכך שכוונתן היא לפגוע בו או לטפול עליו האשמת שווא.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

529. התכתבויות בין ד' לבין שלוש חברותיה – תומכות בגרסתה של ד'. אמנם, לא מדובר בהתכתבויות "מזמן אמת". יחד עם זאת, המדובר בהתכתבויות המוקדמות לפניית המשטרה ל- ד'. כאמור, ד' לא ניגשה למשטרה להגיש תלונה, ובוודאי שלא ניתן לייחס לה תכנון לפרסם פוסט באפליקציית "פייסבוק" מתוך כוונה שהמשטרה תאתר בדרך לא-דרך את הפוסט, ותפנה אליה. מכאן, שההתכתבות בין ד' לבין שלוש חברותיה – היא התכתבות אותנטית, המלמדת – גם אם בדיעבד, על כך שסמוך לפגישתה האקראית עם הנאשם, שוחחה ד' עם חברותיה, וסיפרה להן על כך שהנאשם הפנה אליה שאלות מיניות בוטות [ר' בהקשר זה תגובותיהן של גב' רוזן וגב' דהן – ת/14א'; ור' גם ההתכתבות עם גב' דוד – ת/13].

530. אני סבור לפיכך כי יש בעדויות אלו כדי לחזק את גרסתה של ד' בשני היבטים: הן ביחס למצבה הנפשי של ד', לאחר המפגש עם הנאשם, והן ביחס לגרסתה של ד', לפיה במהלך המפגש עם הנאשם – שאל אותה הנאשם שאלות פוגעניות ובעלת תוכן מיני (כאשר מבין השלוש, גב' דהן מסרה משפט מסוים הדומה במהותו לזה שזכרה ד'; גב' רוזן מסרה כי תוכן השאלות נגע לאירועים מיניים שעברו על ד'; גב' דוד זכרה רק את נושא השיחה בקווים כלליים, ומכאן שהתמיכה הראייתית לגרסתה של ד' – היא בעוצמה פחותה).

הערכת עדותה של גב' חמוטל מרגלית

531. גב' מרגלית היא זו ששמעה את ד', דקות ספורות לאחר תום המפגש עם הנאשם. לגב' מרגלית אין כל אינטרס בתוצאות המשפט. היא עדה אובייקטיבית, אשר טיפלה ב- ד' בין השנים 2011-2013. מזה מספר שנים היא אינה בקשר כלשהו עם ד'. דומה כי אף הנאשם אינו טוען שגב' מרגלית היא חלק מאותה "אגינדה נשית" הרודפת אותו ומבקשת להרע לו. עדותה של גב' מרגלית הייתה כנה, וניכר בה כי היא מספרת דברים על פי זיכרונה, ואינה מסתירה דבר. גב' מרגלית העידה ביושר וללא פניות. כך למשל ציינה כי שוחחה עם ד' כ- 10 ימים טרם חקירתה במשטרה, על מנת להסדיר את נושא הוויתור על סודיות מצדה של ד' (כדי לאפשר את עדותה של גב' מרגלית), וכי ייתכן ש- ד' הזכירה לה במהלך אותה שיחה את אחד המשפטים שהנאשם אמר ל- ד' במהלך המפגש ביניהם [ע' 176 לפרוטוקול].

532. אני מקבל לפיכך כמהימנה את עדותה של גב' מרגלית. לשם הזהירות, לטובתו של הנאשם ונוכח עדותה של העדה כי ייתכן ואת המשפט שהזכירה בעדותה – שמעה מ- ד' בשיחה טלפונית שנים אחרי המפגש עם הנאשם (ולא מיד לאחר המפגש עם הנאשם) - לא אייחס כל משקל לעדותה של גב' מרגלית ביחס למשפט אשר אמר הנאשם כביכול ל- ד'.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

533. יחד עם זאת, בעדותה של גבי מרגלית יש כדי לתמוך בגרסתה של ד' בשלושה היבטים. ראשית, גבי מרגלית ציינה כי כאשר הגיעה אליה ד' למפגש הטיפולי (דקות לאחר תום פגישתה עם הנאשם), נראתה לה ד' מתוחה, מבולבלת ונסערת [ע' 171, ש' 10]. שנית, גבי מרגלית ציינה כי מקור סערת הרגשות של ד', בתום פגישתה עם הנאשם – מקורו בשאלות בוטות ששאל אותה הנאשם. שלישית, גבי מרגלית ציינה בעדותה כי ד' לא שיתפה אותה, ולמיטב ידיעתה גם לא אחרים, בפרטים הגרפיים של אופן פגיעתה המינית [ע' 177 לפרוטוקול מיום 7.11.18] – עובדה המתישבת גם עם עדותה של ד', לפיה לא שיתפה איש בנוגע לפרטים אלו, אף לא במהלך טיפולים שעברה [ע' 220-221 לפרוטוקול מיום 7.11.18].

הערכת עדותה של ה' – "מעשים דומים"

534. אף ה', בדומה ל-ו', מסרה עדותה אודות אירועים שהתרחשו לפני קרוב לשני עשורים, בסביבות שנת 2001. אף ה', בדומה ל-ו', אינה מצויה בקשר עם הנאשם, וכמו ד' - והיא אינה חלק מתעשיית התיאטרון או הקולנוע.

535. לא הוצג בפני כל אינטרס של ה' לטפול על הנאשם אשמת שווא, או למסור עדות – במטרה ובבית המשפט – אודות אירועים שלא היו ולא נבראו. אמנם, נמצא כי בין ד' לבין ה' הייתה היכרות וקשר אינטרנטי (השתיים מעולם לא נפגשו, כך עולה מעדויות שתיהן). אינני סבור כי בקשר זה, לכשעצמו, יש כדי ללמד ש-ה' תסכים חלילה להתייצב בתחנת המשטרה ולמסור עדות שקר נגד הנאשם, במטרה לסייע ל-ד'. אזכיר, כי גם אין היגיון של ממש בטענה זו של ההגנה, ומכמה סיבות. ראשית, ד' הבינה, בעת שמסרה את עדותה, כי לא תידרש להעיד, כי אינה בגדר "מתלוננת", וכי עדותה מתמצית ב"עדות סיוע" לתלונות אחרות; משכך – אין כל היגיון בטענה בדבר "גיוס" עדה לתמיכה בטענותיה של ד'. שנית, לא ד' ולא ה' הכירו את הראיות שהצטברו נגד הנאשם. מכאן שגם לו הייתה מעוניינת ה' לסייע להפללת הנאשם [עובדה אשר כאמור לא הוכחה בפני כלל ועיקר] – ספק בעיניי אם הייתה יודעת איזה חלק במארג הראיות דורש תמיכה ראייתית.

536. מעבר לכך, ונוכח התרשמותי הבלתי אמצעית מעדותה של ה' – אני נוהן אמון מלא בדבריה. ניכר היה כי ה' מוסרת את עדותה "מדם ליבה", כי אינה חשה בנוח במעמד מסירת העדות, וכי היא מעידה מזיכרונה (ולא חלילה כמי ששיננה סיפור מעשה אשר לא היה ולא נברא). לא התרשמתי כי היא מנסה להשחיר את פניו של הנאשם. ההיפך הוא הנכון – בהתכתבויות שלה עם אחרים אודות הקשר בינה לבין הנאשם [ת/29-30] נמצא כי ה' כתבה שהתנהגותו של הנאשם כללה גם נגיעות. ה' עמדה בתוקף על כך שהדברים שכתבה – אכן אירעו במציאות, זאת

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 18-05-9061 מדינת ישראל נ' איבגי

על אף שלה עצמה אין שום זיכרון אודות נגיעות בלתי הולמות שנגע בה הנאשם [עי' 407 לפרוטוקול מיום 18.2.19].

537. עוד אוסיף, כתמיכה למהימנותה של ה', כי שנים לפני עדותה, לפני חקירת המשטרה בעניינו של הנאשם ולפני התחקירים בתקשורת – ה' כתבה לאחרים כי הכירה את הנאשם מתקופת לימודיה בחיפה, כי אמרה לנאשם שיש לה בן זוג ועל כן הנאשם "לא הרשה לעצמו", וכי למרות זאת – הנאשם שאל אותה על חיי המין שלה והטריד אותה [ר' למשל ת/30]. ברי, כי "תיעוד עצמי" שכזה, שנים לפני שהחלה חקירת המשטרה, ואשר מטרתו אינה בהגשת תלונה – מעצים ומחזק את מהימנות גרסתה של ה'.

538. בנוסף, לא מצאתי כי בעדותה של ה' התגלו סתירות או אי דיוקים. המדובר לפיכך בעדות מהימנה ובעלת משקל. בין עדותה של ה' לבין עדותה של ד' קיימים קווי דמיון – שתייהן עניינן בשאלות בוטות, בעלות תוכן מיני, שהנאשם הפנה אליהן, בסיטואציה "תמימה" [ד' – במהלך מפגש אקראי בדוכן פלאפל; ה' – במהלך המתנה לתחילת שיעור]. קווי הדמיון בין האירועים – ברורים. משכך, הרי שגם עדותה של ה' תומכת בעדותה של ד' (וזאת בנוסף לתמיכה הראייתית לעדותה של ד', בדמות עדותה של גב' מרגלית ושל שלוש חברותיה של ד' – גב' דהן, גב' רוזן וגב' דוד).

הערכת עדות הנאשם

539. אף בעניין האירועים המתוארים באישום הרביעי, כמו באישום הראשון, התעטף הנאשם באצטלת היעדר זיכרון, אם כי באופן חלקי. בחקירתו הראשית טען, כי הוא "בהחלט" זוכר חלק מהמפגש, אשר לא היה מהעבר הרחוק – אם כי אינו זוכר אותו "בפרטים" [עי' 379 לפרוטוקול מיום 12.3.19, ש' 23]. עוד הוסיף כי הוא יודע "בדיוק" מדוע ד' הגישה את התלונה, מדוע היא כתבה את הפוסט [ת/14] ומדוע אינה מספרת את האמת אודות המפגש ביניהם [עי' 379 ש' 11]. לעומת זאת, ר' תשובתו הארוכה, המפותלת (וברובה – חסרת פשר) של הנאשם בחקירה הנגדית לשאלה הפשוטה (אשר ב"כ המאשימה נאלצה לשאול אותה שוב ושוב, בהיעדר תשובה ברורה) – האם הנאשם זוכר את המפגש עם ד'? [עי' 578 ש' 12 עד עי' 579 ש' 25].

540. אינני נותן אמון בגרסתו של הנאשם באשר למידת והיקף הזיכרון שלו ביחס לאירוע המתואר באישום הרביעי. למעשה, לא ניתן להבין מעדותו של הנאשם אם הוא זוכר את האירוע, או אילו חלקים ממנו זכורים לו. מצד אחד, טען בחקירתו הנגדית כי "בשום פנים ואופן" לא זכר את פניה של ד' [578, ש' 12]. מצד שני, בשל העובדה ש"הזכירו" לו כי שוחח עם ד' אודות ישעיהו

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

ליבוביץ', אזי "בגלל זה אני זוכר את השיחה, אני זוכר שהיא סיפרה לי על הדבר הזה ובעקבות זה ניהלו שיחה רוחנית" [ע' 578, ש' 25]. עם זאת סייג באותה נשימה: "אני לא זוכר שום דבר אחר", וכשנשאל אם הוא זוכר או מניח הנחות – מסר את התשובה המתחמקת הבאה:

"אני, אני מחבר, אני יותר זוכר. כן. ברגע שהדבר הזה כולו עלה, אני זוכר את התמונה, אני זוכר את השיחה על ליבוביץ' ואני זוכר את הדבר הזה. אני זוכר את זה, דרך הפוסט חזר הדבר הזה. לא באופן מידי זכרתי את זה, כי לא זכרתי אותה. ביום שראיתי אותה פה על דוכן העדים, לא זכרתי את פניה. אבל אני בעקבות זה נהיה לי את התמונה, ובעקבות הפוסט בעיקר שהיא אומרת שהיא כתבה. אותו פוסט שנשאר שנתיים וחצי על הקיר שלה, שהיא ביקשה ממני בקשת חברות ואפילו את זה אני לא זוכר. היא ביקשה ממני, אני אישרתי אותה, כמו שהייתי מאשר הרבה אנשים, אבל לא התייחסתי. לא אישרתי אותה ואמרתי לה "היי" או אישרתי אותה וראיתי את הפוסט. חבל, לצערי הרב. הייתי יכול לאשר אותה ולהיכנס פנימה, לראות את הפוסט שהיה על הקיר שלה ולא ראיתי את זה, כי פשוט אישרתי אותה, אבל לא התייחסתי לזה".

541. אינני מקבל את גרסתו של הנאשם בכל הנוגע לאירועים המתוארים באישום הרביעי. אני דוחה את טענתו הכללית של הנאשם, לפיה הוא "אינו מדבר באופן בוטה וגס" עם אף אחת, ובטח לא עם מישהי זרה [ת/17ב', ע' 26; ע' 393 לפרוטוקול מיום 12.3.19, ש' 27]. דומה כי העדויות שהובאו בפני – עדויותיהן המהימנות של א', ד', ה' ו-ו' – מלמדות כי ההיפך הוא הנכון. נקודה זו, ומנהגו של הנאשם להתבטא באופן מיני ובוטה כלפי נשים (גם נשים אשר עימן אין לו היכרות עמוקה) – הוכחה על ידי המאשימה כדבעי.

542. עוד אני דוחה כבלתי מהימנה את טענתו/השערותו של הנאשם, לפיה אם אמר את המשפטים המיוחסים לו באישום הרביעי, הרי שמדובר בחזרה אחרי דברים שסיפרה לו ד' במהלך פגישתם [ע' 580 לפרוטוקול מיום 28.4.19]. גרסה זו אינה מהימנה בעיניי, וממספר טעמים.

ראשית, על פי עדותה המהימנה של ד' – היא לא נהגה לספר ולתאר תיאור "גרפי" של אופן הפגיעה המינית בה – לא לקרובים ולא לרחוקים. גם לא לגורמים אשר טיפלו בה (הדברים כאמור נתמכים גם בעדותה המהימנה של גב' מרגלית). ד' הכחישה באופן נחרץ כי סיפרה לנאשם את האופן המדויק בו נפגעה מינית. האפשרות כי דווקא לנאשם, אותו פגשה אך לפני דקות ספורות, תמסור ד' פרטים חושפניים אותם לא חשפה בפני איש לפניו – היא אפשרות

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

פנטסטית, ובלתי מתקבלת על הדעת. ואדגיש – ד' זוכרת היטב את המפגש עם הנאשם, ומכחישה נחרצות כי סיפרה לנאשם פרטים אודות אופן הפגיעה המינית בה. לעומתה, הנאשם אינו זוכר ש- ד' מסרה לו פרטים כלשהם. המדובר בהנחה ספקולטיבית שלו, המבוססת בין היתר על טענתו, כי אינו מתבטא באופן בוטה וגס (טענה, אשר כאמור – הוכחה כלא נכונה).

שנית, על פי עדותה המהימנה של ד' – המעשים המפורטים בשאלותיו של הנאשם – אינם מתארים נכונה את אופן הפגיעה המינית בה [ע' 220 לפרוטוקול מיום 7.11.18]. מכאן, שבניגוד לטענת הנאשם – השאלות ששאל הנאשם את ד' לא יכולות היו להיות חזרה אחר דברים שמסרה לו ד'. שהרי לו ד', מסיבה עלומה כלשהיא, הייתה בוחרת לשתף את הנאשם ולספר לו כיצד ובאיזה אופן נפגעה מינית בילדותה – מן הסתם לא הייתה מספרת לו את הפרטים השגויים עליהם חזר (לטענתו הנאשם) בפני של ד'.

שלישית, לו היה ממש בטענתו של הנאשם, כי אינו נוהג להתבטא באופן גס ובוטה (ודאי לא עם נשים זרות), הרי שמצופה היה ממנו כי יזכור את פרטי השיחה ואת התיאור המיני הבוטה בו ד' השתמשה (לטענתו!). שהרי מדובר באירוע חריג, לכל הדעות. אלא שגם הפעם – הנאשם אינו זוכר, אלא מעלה השערות [בבחינת: אינני זוכר שאמרתי, אך אם אמרתי, חזרתי אחרי דבריה של ד']. גרסה זו, אינה אמינה על פניה.

רביעית, הנאשם תולה יתדותיו במילה אחת – "אשכרה". על פי הטענה, עצם העובדה כי ד' זוכרת ששאל אותה "הוא אשכרה....", מלמדת על כך שהנאשם שמע תחילה מפיה של ד' את התיאור הגרפי של הפגיעה המינית בה, וחזר אחריה דבריה, כהד.

לא אכנס לניתוח הבלשני של המילה "אשכרה" [אשר מקורותיה, כנראה, בשפה הפרסית], ואף לא למשמעויותיה. על פי לשון הבריות, מדובר בביטוי בעגת הדיבור (סלנג). משמעותו אינה אחידה, ובוודאי שלא ניתן ללמוד ממנו כי הנאשם הביע פליאה על דברים ששמע קודם לכן, או כי חזר כהד אחר דבריה של ד'.

חמישית, גם לו ניתן היה בדוחק לקבל את טענתו של הנאשם, כי שתי השאלות הראשונות המפורטות באישום הרביעי הן חזרה אחר תיאורים שמסרה לו ד' [ודוק: איני מקבל טענה זו כלל ועיקר] – הרי שאין לקבל את הסבריו של הנאשם ביחס לשאלה השלישית שבאישום הרביעי. כזכור, גרסתו של הנאשם ביחס לשאלה השלישית היא כי הוא אינו זוכר בכלל ששאל את ד' שאלות בעניין, אך ייתכן כי היא סיפרה לו שהיא מתקשה בקיום יחסי מין עם בן הזוג שלה, וכי המלים הבוטות – הן מילותיה של ד', ולא מילותיו שלו [ע' 583 לפרוטוקול מיום 28.4.19]. טענה זו משוללת כל יסוד והיגיון. האפשרות כי ד', אשר אין לה כל היכרות קודמת עם הנאשם, במפגש אקראי שארכו לכל היותר חצי שעה, תספר לנאשם כי נפגעה מינית בילדותה, תוך שהיא מספרת לו (בזו הלשון) כי הפוגע בה "נתן לי למצוץ לוי", "הכניס את הזין שלו לכוס שלי", ובנוסף תספר לנאשם כי יש לה זוגיות אך היא מתקשה "להזדיין" – היא אפשרות בלתי מתקבלת על הדעת, בלתי סבירה ואני דוחה אותה מכל וכל. ושוב אזכיר כי

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

הנאשם אינו זוכר שכך היה, אלא מדובר בהנחות שהוא מניח "יכול להיות בהחלט, אני לא זוכר", כלשונו [ע' 583 לפרוטוקול].

543. זאת ועוד: אף הפעם, כמו בנוגע לעדותו באישום הראשון, כשל הנאשם בלשונו, ובאופן המלמד כי בניגוד לטענתו – הוא זוכר אף זוכר את פרטיו, ואינו מסתמך אך על הנחות (מתוך היכרותו את סגנון הדיבור שלו-עצמו) ועל שברי עובדות מתוך הפוסט שכתבה ד'. כך למשל מסר הנאשם, כשעומת עם מצבה הנפשי של ד' בעקבות המפגש עמו [ע' 590 לפרוטוקול מיום 28.4.19]:

"בחווייה שלי הייתה פגישה נעימה, פגישה ארוכה, הייתה בנחת. היא הלכה כשהיא הייתה צריכה ללכת, ממש ברגע שהיא הייתה צריכה ללכת לפסיכולוגית שלה. לא זוכר שום דבר מהדבר הזה, שום דבר מהסוג של משהו שהוא לא נעים שהיה ביני לבניה. חוץ מתמיכה והקשבה, והלם ממה שהיא סיפרה. היא סיפרה לפרטי פרטים, פה היא גם אומרת, היא חוסכת מאיתנו את כל הדבר הזה, היא לא מספרת מה היא סיפרה. היא לא מספרת שהיא ישרה וסיפרה לי בפרטי פרטים דברים. לא. היא, היא מספרת, עוד פעם, כשאתה כבר מגיע למשטרה ואתה מגיע, אתה חייב להתאים את הדבר הזה שיתאים, אחרת אין טעם לכל הדבר הזה.

544. אך ברור הוא, כי הוספת פרטים מעבר לאלו שנמסרו על ידי ד' – אינה טענה היכולה לדור בכפיפה אחת עם טענת הנאשם בדבר היעדר זיכרון, או זיכרון כללי ונעדר פרטים. בענייננו, הנאשם טען כי המפגש בינו לבין ד' הסתיים בעת ש- ד' הייתה צריכה ללכת למפגש הטיפול, ולא קודם לכן. זאת בניגוד לטענתה של ד' [ע' 180, 182 לפרוטוקול מיום 7.11.18]. עוד טען הנאשם, כי במהלך השיחה ביניהם, ד' הוסיפה ופירטה אודות מהות הפגיעה בה, מעל ומעבר לדברים שמסרה במהלך עדותה. אף זאת – בניגוד לטענתה של ד' [ע' 221-220 לפרוטוקול מיום 7.11.18].

545. הנאשם, כאמור, ציין במהלך חקירתו הראשית כי הוא יודע "בדיוק" מדוע ד' מבקשת להפילול. אולם במהלך חקירתו הנגדית התברר, כי הנאשם מעלה ספקולציות מסוגים שונים, בבחינת "תפסת מרובה לא תפסת": ל- ד' יש אג'נדה [ע' 587, ש' 1]; ד' מבקשת פרסום [ע' 595 ש' 30]. אף רמיזה, לא פחות, כי ד' החליטה להפילול בשל דעותיו הפוליטיות [ע' 587 ש' 22].

טענות והשערות אלו – מופרכות מן היסוד. הנאשם עצמו לא ידע להסביר כיצד ה'אג'נדה' ותאוות הפרסום הנתענות - מתיישבות עם העובדה ש- ד' לא הגישה תלונה במשטרה, אלא

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

פרסמה פוסט בפייסבוק, אשר הובא לידיעת המשטרה על ידי אחרים, וחוקרי המשטרה הם אלו שפנו אליה [ע' 587, ש' 19]. לא למותר לציין, כי לא הוצג ולו בדל ראיה, וההגנה לא הצביעה על רסיס של אינדיקציה לביסוס טענות אלו כנגד ד'.

546. היעדר הזיכרון של הנאשם – השתרע גם לעבר עדותה של ה'. הנאשם ציין כבר בחקירתו הראשית כי אינו זוכר אותה, ואינו יכול לזכור אותה אחרי שנים כה רבות [ע' 379 ש' 31; ובחקירתו הנגדית – ע' 463 ש' 26; ע' 644 ש' 17-13]. עם זאת, טען נחרצות כי היא אינה דוברת אמת, ואת הראיה לכך תלה במשך הזמן בו הוא מלמד סטודנטים: "אין מצב שאני הייתי מתנהג לאחת מהסטודנטיות ככה והייתי ממשיך להיות מורה עד היום הזה" [ע' 379 ש' 29]. אף בעניינה של ה', טען הנאשם לקונספירציה נגדו: "אני חושב שהסיבה היחידה שהיא כאן היא בגלל ד', אולי גם בגלל ו', ואני חושב שהעדות שלה דומה לעדות של ד' בגלל הקשר שיש ביניהן" [ע' 379 ש' 32].

547. על טענותיו אלו עומד הנאשם, על אף שאישר כי אין לו סכסוך – לא עם ד', לא עם ה' ולא עם ו' [ע' 392 ש' 27 עד 393 ש' 14]. ה', לטענת הנאשם אישרה כי אף פעם לא הוטרדה, ואין מקום ליתן אמון בעדותה שכן היא ביקש מ- ד' למחוק את המיילים הקשורים לנאשם [ע' 584 ש' 8]:

"לגבי ה', לגבי ה' אני בכלל לא זוכר את ה'. אני מצטער, ה' אומרת שהיו לנו יחסים, היא אומרת שהיו לנו יחסים גם אחרי הדבר הזה, שהיו לנו יחסים. היא אומרת בעדות שלה שהיא לא, אף פעם לא הוטרדה ממני. היא אומרת שהיו לנו יחסים קרובים אינטימיים שאני לא זוכר אותם. היא ביקשה מ- ד' למחוק את המיילים שקשורים אלי, לפני העדות. היא עושה את כל הדבר הזה ואני צריך להאמין ש- ה' שקשורה ל- ד', כן? וקשורה ל- ו', שהיא אומרת אמת? אני צריך להאמין לזה?"

548. על טענות אלו חזר גם בהמשך חקירתו הנגדית – הוא אינו זוכר זאת, אך ה' טוענת כי היה ביניהם "קשר אינטימי" [ע' 644 ש' 22]; הקשר ביניהם נמשך גם לאחר סיום הלימודים [ע' 645 ש' 2; ע' 648 ש' 3]; ה' לא סיפרה שהנאשם הטריד אותה [ע' 647 ש' 16], והעידה כי מעולם לא הרגישה מוטרדת על ידי הנאשם [ע' 648 ש' 26]; ייתכן שאותן שיחות אינטימיות התקיימו אחרי ש- ה' סיימה את לימודיה אצל הנאשם [ע' 647 ש' 32]; ה' ביקשה מ- ד' למחוק מיילים שקשורים לנאשם.

549. בהקשר זה, ראוי להביא דברים על דיוקם –

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 18-05-9061 מדינת ישראל נ' איבגי

- ה' לא טענה כי אף פעם לא הוטרדה על ידי הנאשם. ההיפך הוא הנכון. כבר בשנת 2012 כתבה לאדם הקרוב אליה, כי הנאשם שאל אותה על חיי המין שלה והטריד אותה בצורה כזו [ת/30]. על גרסה זו עמדה גם במהלך עדותה בבית המשפט [ע' 405-406 לפרוטוקול מיום 18.2.19].
- ה' לא טענה כי היו בינה לבין הנאשם "יחסים אינטימיים", אלא כי היו להם יחסים טובים וקרובים וכי "דיברו על דברים אינטימיים" [ת/29].
- ה' לא זכרה כלל כי ביקשה מ- ד' למחוק התכתבויות ביניהן [ע' 412-413 לפרוטוקול מיום 18.2.19]. ד' ציינה, כי המיילים ש- ה' ביקשה ממנה למחוק – לא היו קשורים לנאשם אלא בעניינים אישיים [ע' 213 לפרוטוקול מיום 7.11.18].
- ה"קשר" בין ה' לבין ד' מסתכם בחברות בפייסבוק. השתיים מעולם לא נפגשו פנים אל פנים [ע' 211 לפרוטוקול מיום 7.11.18].
- הקשר בין ה' לבין ו' הינו קשר טיפולי, אשר כלל שניים או שלושה מפגשים טיפוליים, כשנתיים עובר למועד עדותה של ו', דהיינו בסביבות שנת 2017 [ע' 399-400 לפרוטוקול מיום 18.2.19].
- ה' לא טענה כי הקשר בינה לבין הנאשם נמשך גם לאחר תום לימודיה. ב- ת/29 כתבה כי הקשר עם הנאשם היה בתקופת הלימודים, וכי היא "ממש לא בקשר איתו כמה שנים". היא מחזיקה במספר הטלפון של הנאשם, והיו תקופות שרצתה להתקשר אליו (אם כי ה' לא נשאלה על ידי ב"כ הנאשם אם אי פעם יצרה קשר עם הנאשם לאחר תום לימודיה).

550. נראה, כי בהעמדת עובדות לאשורן יש משום מענה לשאלה הרטורית ששאל הנאשם [ע' 548], אם יש מקום ליתן אמון בעדותה של ה'. אלא שבשונה מציפייתו של הנאשם, תשובתי לשאלה הרטורית הינה בחיוב – בהחלט יש מקום ליתן אמון בעדותה של ה'. השגותיו של הנאשם אינן סודקות כמלוא הנימה ממהימנותה של העדה. יותר מכל, הן מלמדות על קלישות קו ההגנה בו בחר, כמו גם על המניפולטיביות בבחירת שברי משפטים ובנייתם מחדש באופן הנוח לנאשם, תוך הוצאת דברים מהקשרם.

סיכום ביניים

551. נוכח המפורט לעיל, אני קובע כי המאשימה הוכיחה, ובמידה הנדרשת בהליך פלילי, את העובדות הבאות:

- במהלך חודש דצמבר 2013 פגשה הנאשם באקראי ב- ד', בחנות לממכר פלאפל בתל אביב.
- הנאשם החל לשוחח עם ד', שאל לפשר מעשיה בתל-אביב, ו- ד' סיפרה לו כי הגיע לצורך טיפול, בעקבות פגיעה מינית שחוותה בילדותה.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

- במהלך השיחה, שאל הנאשם את ד', בקשר לאותה פגיעה מינית, אם "הוא נתן לך למצוץ לוי?" ואם "הוא הכניס את הזין שלו לכוס שלך".
- עוד שאל הנאשם את ד' אם הייתה לה זוגיות מאז אותה פגיעה מינית, ואם היא "מזדיינת".
- בעקבות שאלותיו של הנאשם, עזבה ד' את המקום.

552. אשר למשמעות מעשיו ואמירותיו של הנאשם, ובאשר להתקיימות יסודות העבירה של הטרדה מינית המיוחסת לנאשם באישום זה - ר' להלן בפרק הפן המשפטי ביחס לאישום הרביעי.

אישור פרסום

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

הפן המשפטי – אישום ראשון

553. בכל הנוגע לאירוע הראשון המתואר בכתב האישום, נראה כי ההכרעה העובדתית סוללת את הדרך להרשעתו של הנאשם בעבירה שיוחסה לו.

לא כל מגע גופני בין שני אנשים – נכנס במישרין על גדרי האיסור הפלילי של "מעשה מגונה", כמשמעותו בסעיף 348 לחוק העונשין. בהקשר זה יש לתת את הדעת לסוג המגע, משכו, האיברים אשר באו במגע ויתר הנסיבות.

554. הזכרנו לעיל, כי בחינתו של מעשה כעונה להגדרת "מעשה מגונה" בחוק העונשין – תיעשה על פי מבחן אובייקטיבי. במלים אחרות – יש לבחון אם במעשה קיים אלמנט "מגונה" על פי אמות המידה של החברה בה מתבצע המעשה, או אם מתקיים במעשה אלמנט של "מיניות גלויה", אשר ייחשב כלא צנוע, לא מוסרי או לא הגון.

555. בענייננו, המדובר בליטוף באמצעות כף היד, את גבה של א' לכל אורכו, תוך שהנאשם מכניס את ידו דרך מחשוף הגב בחולצתה של המתלוננת. המדובר לפיכך במגע מכוון (ולא מקרי), באיבר אשר לכל הפחות חלקו (מהקו התחתון של המחשוף, באזור קו החזיה, כעולה מתיאורה של א' – ועד אזור עצם הזנב) – מכוסה, אינו חשוף ואינו "נגיש".

ליטוף מסוג זה שמור, על פי רוב, למי שחולקים מערכת יחסים זוגית או אינטימית. אין זו דרכן של בריות ללטף זו את זו לאורכו של הגב ומתחת לבגדים – לא כדרך של אמירת שלום, לא כדרך אגב, במהלך שיחה, הליכה או כל פעילות משותפת. התנהגות מסוג זה מבטאת על דרך הכלל, מגע אינטימי, ולחלוטין לא אגבי. מגע אינטימי שכזה – מחייב הסכמה (מפורשת או משתמעת). פעולה שכזו, בהיעדר הסכמה כאמור, תיחשב כחדירה למרחב האינטימי של הזולת. בכך, לשיטתי, אין הבדל פעולה של ליטוף הגב (מתחת לבגדים) לכל מגע אחר באיבר מוצנע (דוגמת ישבן או חזה) – פעולות אשר כוללות אלמנט של "מיניות גלויה", אשר תיחשבה כפעולות שאינן צנועות או מוסריות (כמובן, ככל שבוצעו ללא הסכמה).

556. ובאשר ליסוד הנפשי, כפי שהוזכר לעיל, עבירה של מעשה מגונה היא עבירת מטרה, שהיסוד הנפשי הנדרש בה הוא כוונה מיוחדת: "גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים".

קבעתי, כי גרסתו של הנאשם אינה מעוררת אמון. אני סבור כי הנאשם לא מסר גרסת אמת, כשטען כי אינו זוכר כלל את המעשים המתוארים באישום הראשון, ואף לא זוכר את א'. אני אף סבור כי הנאשם ביקש, בעמידתו על גרסה זו, להסתיר את כוונת מעשיו. לשיטתי, מקום בו

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

עובד בכיר מלטף במקום העבודה עובדת זוטרה ליטוף אינטימי מבלי "להטריד את עצמו" בשאלת הסכמתה להתנהגות זו – הרי שמדובר בהתנהגות אשר מטרתה ביזוי, החפצה, והנמכה של העובדת. נראה כי במעשה זה ביקש הנאשם לבטא את עליונותו על פני המתלוננת. תשובת הנאשם ("פירצה קוראת לגנב") לשאלת המתלוננת, אשר הופתעה מהנאשם ושאלה לפרש מעשיו – רק מלמדת על התנהלותו גבהת הלב והיהירה של הנאשם. הנאשם לא התעשת, לא התנצל והתעלם מזכותה של א' להסתובב במקום עבודתה, בטוחה מנגיעות לא רצויות, "שליחת ידיים" וליטופים.

557. ודוק: אין בידי לקבל את טענת הנאשם כי מדובר היה ב"בדיחה, הומור לא מוצלח". גם בהנחה שמדובר בסוג (מעוות משהו) של "מעשה קונדס", הרי ש"בדיחה" איננה עם המתלוננת, אלא על חשבונה. מדובר במעשה שמטרתו, במקרה הטוב, להנמיך ולהציג את מושא ה"בדיחה" באופן נלעג. להציג את המתלוננת כמי שאברי גופה מותרים למגע ולליטוף עבור הנאשם. המדובר בהחפצה מינית (Sexual Objectification) לכל דבר ועניין.

ודוק: ככל שהדבר נוגע למטרת הביזוי המיני, הרי שאין הכרח שהמעשה יגרום לריגוש מיני למבצע המעשה. מעשה בעל אופי מיני ייחד כמגונה גם אם נועד אך ורק לביזוי הקורבן [ר' למשל ע"פ 6255/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח (3) 168].

ציינו לעיל, כי לעניין היסוד הנפשי, הרי שנדרשת מודעות ליסידות העבירה, וכך מטרה של ביזוי, סיפוק או גירוי מיני – וכי ניתן להוכיח את התקיימות המטרה בהתאם להלכת הצפיות, דהיינו, כאשר עושה המעשה צפה כאפשרות קרובה לוודאי את התממשות המטרה של ביזויו המיני של הקורבן [ע"פ 6255/03 בעניין פלוני הנ"ל].

בעניינו של הנאשם, הרי שהוא עצמו אישר בעדותו, כי אינו נוהג ללטף מתחת לבגדים את גבן של נשים בפומבי – לא במהלך העבודה ולא בנסיבות אחרות [ע' 531-530 לפרוטוקול מיום 28.4.19]. הנאשם אף אישר במהלך העימות עם המתלוננת א', כי הוא מבין "כעת" שמעשהו פסול [ת/ג', ע' 10]. בעדותו בפני אף אישר כי בתקופה הנוכחית, לא היה נוהג באופן שנהג אז [ע' 556 לפרוטוקול מיום 28.4.19]. נראה, בנוסף, כי אף תשובתו של הנאשם לשאלתה של א' לפרש מעשיו "פירצה קוראת לגנב" – מלמדת כי הנאשם היה מודע, בזמן אמת, לפסול שבמעשהו, וניסה לשוות לו נופך של "מעשה קונדס".

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

נחה דעתי, לפיכך, כי הנאשם צפה, ובדרגת הסתברות הקרובה לוודאי, כי מעשהו יסב למתלוננת ביזוי מיני.

בכך השתכללו יסודותיה של עבירת מעשה מגונה אשר יוחסה לנאשם בגין האירוע הראשון המתואר בכתב האישום.

558. ובאשר לאירוע השני בכתב האישום –

המדובר באירוע אשר נמשך שניות בודדות. הנאשם חיבק את א', נצמד אליה, ואז לחש על אוזנה כי הוא "רוצה לזייץ" אותה.

על פניו, זהו מעשה בו גלום אלמנט של "מיניות גלויה". המעשה - חיבוק **הכולל אמירה בוטה** שאינה משתמעת לשתי פנים – מלמד על עצמו כי אין המדובר בחיבוק חברי ותמים.

כאמור – אין בידי לקבל את טענת הנאשם כי מדובר ב"ניסיון חיזור". בין הנאשם לבין א' התקיימו יחסי עבודה קורקטיים. אף הנאשם לא העלה כל טענה בדבר שיחות אישיות קודמות בין השניים, עניין שהביעו זו בזה [המתלוננת, כזכור, שללה נחרצות קיומן של שיחות וקיומו של עניין – לא מצדו של הנאשם ובוודאי שלא מצדה – ע' 23 לפרוטוקול מיום 2.10.18].

הנאשם עצמו טען כי אינו נוהג לחזור אחרי נשים באופן הזה [ע' 395 לפרוטוקול מיום 12.3.18]. בכך, שמט את הקרקע תחת טענת ההגנה, כי מדובר בניסיון חיזור לגיטימי.

הנאשם, כמוכן, לא בירר את רצונה של א', לא התעכב לשאול לרצונה ולא ביקש לדעת מה תשובתה של א' ל"הצעה". זאת, כיוון שלא היה מדובר בהצעה כלל ועיקר. ברי בעיניי, כי מטרת החיבוק והאמירה כאחד, הינה ביזויה של א', והחפצה מינית שלה.

יש לזכור בהקשר זה כי מדובר באירוע שהתרחש חודשים ספורים לאחר האירוע הראשון המתואר באישום הראשון. את יחסו המבזה של הנאשם כלפי א' באירוע השני, יש לראות כהמשך ישיר של אותו יחס ש"העניק" לה באירוע הראשון. וכפי שהרשה לעצמו הנאשם "לשלוח ידיים" במורד גבה של א', מתחת לחולצתה, כך הרשה לעצמו הנאשם להיצמד אל א' וללחוש באוזנה משפט זימה בוטה. המדובר ביחס משפיל, מבזה, משל הייתה א' אובייקט מיני ותו לא.

הנאשם ידע היטב כי חיבוק ולחישה מסוג זה על אוזנה של אישה, אשר אין לו יחסים אינטימיים איתה – יסבו לה השפלה וביזוי מיני. לא בכדי התנער הנאשם מאמירות מסוג זה, ואישר במהלך חקירתו הנגדית, כי אמירות שכאלה מבזות ומשפילות את בת שיחו [ע' 396 לפרוטוקול מיום 12.3.18]. אף אם לא ידע זאת הנאשם, הרי שבוודאי צפה, ובדרגת הסתברות

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 18-05-9061 מדינת ישראל נ' איבגי

הקרובה לוודאי, כי חיבוק במקום העבודה של המתלוננת, אשר יחסי העבודה עימה קורקטיים, תוך לחישה על אוזנה מהסוג האמור - יסבו למתלוננת ביזוי מיני.

משכך, הרי שגם לעניין האירוע השני באישום הראשון – השתכללו יסודותיה של עבירת מעשה מגונה.

559. אינני מקבל את טענת המאשימה כי האירוע מגלם בחובו שתי עבירות נפרדות (מעשה מגונה והטרדה מינית).

מן הפן הצורני – סבורני כי מדובר במעשה אחד, אשר התבצע על פני משך אחד. לא מדובר במגע, אשר דקות לאחר מכן נאמרו גם אמירות בוטות, אלא ברצף אחד של מעשה ומלל [השווה לעובדות המקרה המתואר ברע"פ 5528/12 פלוני נ' מדינת ישראל (19.7.12), שם נאמרו המשפטים המטרידים בחלק אחד של הנסיעה, ואילו המעשה המגונה בוצע בחלק אחר של הנסיעה].

להבנתי, קשה לקבוע ביחס לכל אחד מה"מעשים" (החיבוק והלחישה) כי הם עומדים בפני עצמם וכל כל אחד מהם מהווה עבירה נפרדת. ראוי לזכור בהקשר זה כי המשפט שלחש הנאשם באוזנה של א' – נאמר לה בעוד הנאשם מחבק אותה, דהיינו בעת שהמעשה המגונה מתבצע. ההפרדה בין החיבוק לבין הלחישה - נראית מלאכותית ומאולצת. לטעמי, נכונה ומדויקת יותר הקביעה, כי הלחישה הינה ראייה - נסיבה המלמדת על אופיו המיני של המעשה, ושוללת ממנו את היסוד התמים, שאינו מיני.

מן הפן המהותי, יש כזכור להכריע אם מדובר באינטרס נפגע אחד וכולל, או שמא ראוי להעניק ביטוי נפרד לכל אינטרס. בענייננו, המחוקק הכריע בשאלה הכללית, לפיה ייתכנו מצבים המגבשים את שתי העבירות – הן מעשה מגונה והן הטרדה מינית. ביטוי לכך ניתן בסעיף 3(א)(2) לחוק למניעת הטרדה מינית, המגדיר (בין היתר) הטרדה מינית כ"מעשים מגונים כממשעותם בסעיפים 348 ו-349 לחוק העונשין". ברי לפיכך כי כל מעשה מגונה יכול לגבש גם את יסודותיה של עבירת ההטרדה המינית. ועדיין השאלה היא אם בנסיבות המקרה ראוי להעניק ביטוי נפרד לכל אינטרס שנפגע. סבורני כי התשובה לכך היא בשלילה. יש לראות בעניין זה את המעשה ואת האמירה כמכלול, אשר מטרתם הייתה אחת – החפצתה של א'. שני "המעשים" (החיבוק והלחישה) התאחדו לכלל מעשה אחד, עד כי קשה להפריד ביניהם ולהצביע על אינטרס מוגן נפרד אשר נפגע מן המעשה האחד ואשר לא נפגעו מהמעשה האחר. כך, לו היה הנאשם, תוך כדי היצמדות לגופה של א' וחיבוקה, היה גם מנשק את צווארה – לא

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

היה מקום לייחס לו שתי עבירות נפרדות של מעשה מגונה. ועל אותו משקל, לו היה חוזר הנאשם מספר על המשפט הבוטה שלחש על אוזנה של א' – לא היה מקום לייחס לו ריבוי עבירות של הטרדה מינית. כך גם בעובדות המתוארות באירוע השני באישום הראשון – מדובר במעשה אחד, שבוצע על פני רצף אחד (קצר) של זמן, תכליתו הייתה אחת, ואף הפגיעה במתלוננת – אחת היא.

560. נוכח האמור אני סבור כי יש מקום להרשיע את הנאשם בעבירה של מעשה מגונה (לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין), וכי עבירה זו לבדה מבטאת נכונה הן את האירוע המתואר באירוע השני, והן את האינטרס המוגן שנפגע במעשי הנאשם. אני מזכה לפיכך את הנאשם מביצוע עבירה של הטרדה מינית אשר יוחסה לו בגין האירוע השני המתואר באישום הראשון בכתב האישום.

הפן המשפטי – אישום שלישי

561. בצדק ציין ב"כ הנאשם, כי ככל שיוכח שהנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו בסעיף 4 לאישום השלישי – הרי שמדובר בעבירה של מעשה מגונה. התיאור העולה מעדותה של ג' הוא של אירוע מכוון, אגרסיבי, ואלים. אירוע הכולל תפיסת ידה של ג' (בידו האחת של הנאשם), משיכתה בכוח לכיוונו של הנאשם, דחיפת ראשו אל תוך חזה של המתלוננת ותוך מישוש חזה של ג' (בידו השנייה של הנאשם).

562. על פניו, לו הייתי משתכנע, מעבר לספק סביר, כי הנאשם אכן ביצע את המעשים המתוארים לעיל – הרי שהדרך להרשעתו בעבירה של מעשה מגונה הייתה סלולה. אין ולא יכולה להיות מחלוקת כי מעשים דוגמת אלו המתוארים באישום השלישי – הם מעשים אשר כל תוחלתם בגירוי ובביזוי מיני.

563. ואולם, כפי שפירטתי בהרחבה בפרק הדין בניתוח העובדות באישום השלישי – נותר ספק שמא המגע בין ראשו של הנאשם לבין חזה של ג', לא אירע באופן המתואר בסעיף 4 לאישום השלישי, אלא במהלך חיבוק הדדי. חיבוק אשר ג' חיבקה את הנאשם, לבקשתו, וטרם עלייתו לבמה. המתלוננת כזכור מכחישה כי חיבקה את הנאשם. עוד נותר ספק, שמא אין המדובר במגע שהתרחש תוך משיכתה של ג' בחוזקה לכיוונו של הנאשם ומישוש החזה שלה בידו.

564. אמנם, ייתכן כי גם מעשים אלו, במתכונתם המצומצמת, יגבשו **בנסיבות מסוימות** עבירה של מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין. ואולם, הפער בין תיאור המתלוננת את מעשי הנאשם לבין הראיות שהובאו בפני להוכחת אותם מעשים – הותר "חלל ראייתי" שאינו ניתן

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

לגישור, ואשר אינו מאפשר, כמסקנה אחת ויחידה, ומעבר לספק סביר, את הרשעת הנאשם בעבירה שיוחסה לו באישום זה.

565. אבקש להדגיש – אין באמור לעיל כדי "לטהר" את הנאשם מהחשדות כלפיו, לפיהם פגע מינית ב- ג', טרם תחילת ההצגה. החשד נגד הנאשם – נותר על כנו ולא הוסר. נותרו אף תמיהות לא מעטות באשר להתנהלותו של הנאשם, וגרסתו כאמור נמצאה על ידי כבלתי מהימנה. ועדיין, אין בכל אלה כדי לבסס מסקנה של אשמה מעבר לספק סביר.

566. המקרה שבפני הוא מקרה גבולי. יחד עם זאת, לא אוכל לשלול את האפשרות שהועלתה על ידי הנאשם, מעת שנערך הברור בתיאטרון חיפה ועד היום, ולפיה המגע בין ראשו של הנאשם לבין חזה של ג' אירע במהלך חיבוק הדדי ביניהם. משלא הוסר ונשלל התרחיש החלופי, הרי שגם אם מדובר בתרחיש סביר פחות מהתרחיש לו טענה המאשימה, עדיין הוא אינו "בטל בשישים" ועדיין הוא מכתוב תוצאה בדבר זיכוי הנאשם מהעבירה שיוחסה לו.

567. סעיף 34 כב' (א) לחוק העונשין קובע כי "לא ישא אדם באחריות פלילית לעבירה, אלא אם כן היא הוכחה מעבר לספק סביר". לא אכביר מילים בשדה חרוש זה, אשר הפסיקה והכתיבה בו – רבים לעיפה. אדגיש רק כי לשיטתי, הנטל המוטל על המאשימה, להוכחת יסודות העבירה מעבר לספק סביר, הוא האמצעי החשוב ביותר להתמודדות עם חשש להרשעות שווא [ר' למשל ע"פ 7220/05 נימר נ' מדינת ישראל (31.5.2007)].

לקביעתי, המאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה להוכחת יסודות העבירה שיוחסה לנאשם באישום השלישי. יש להורות לפיכך על זיכוי של הנאשם, מחמת הספק, מביצוע עבירה של מעשה מגונה שיוחסה לו באישום זה.

הפן המשפטי – אישום רביעי

568. החברה בישראל – מגוונת ורבת פנים. יש מי ששירתם של שאול טשרניחובסקי או חליל גיבוראן נישאת בפיהם, ויש מי ששפתם דלה, קונקרטי, ולעתים בוטה. ישנם עדיני נפש ובצידם חסרי טקט. לאלה ואף לאלה מוענקת הזכות להתבטא בחופשיות. חופש הביטוי מסור גם למי שעושה שימוש בחירות זו באופן צורם ומקומם. חופש הביטוי חוסה את כנפיו גם על התבטאויות "גסות" ובעלות גוון מיני מובהק. על הזכות להתבטא באופן חופשי – זכות בעלת מעמד חוקתי – יש להגן ולהימנע מפגיעה בה אלא על פי חוק, לתכלית ראויה ובמידה שאינה עולה על הנדרש. אף את הדין הפלילי יש לפרש באופן שיעלה בקנה אחד עם זכות חוקתית זו, ויפגע בחופש הביטוי במידה קטנה ככל הניתן. עם זאת, ברי כי גם הזכות להתבטא באופן חופשי – אין

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

משמעותה הפקרות. די במבט חטוף על דיני איסור לשון הרע שהתפתחו בדין הישראלי, כדי לעמוד על מלאכת האיזון המורכבת, הנדרשת בין חופש הביטוי מזה, ושורה של אינטרסים מתנגשים – מזה.

569. אף החוק למניעת הטרדה מינית הוא דוגמה מובהקת לאיזון הראוי בין האינטרסים המתנגשים. לא כל התבטאות, פוגענית ומטרידה ככל שתהיה - היא התבטאות המותרת מכוח עקרון חופש הביטוי. עם זאת, לא כל התבטאות הצורמת לאוזן – חוצה את הגבול המתוח בין ה"לא ראוי" לבין ה"לא כדין".

570. אקדים ואציין – הבטן מתהפכת והבשר נעשה חידודין חידודין למקרא אמרותיו של הנאשם ל-ד', במהלך אותו מפגש אקראי ביניהם בסוף חודש דצמבר 2013. לא כך ראוי לבן תרבות אחד לפנות לבן שיחו, ודאי לא כאשר בן השיח מספר אודות פגיעה מינית שעבר בילדותו. שפת הביבים הזו, המתארת אקטים מיניים בלשון בוטה ומכנה איברי מין בכינויי רחוב – שמורה לאחרון גסי הרוח ויושבי הקרנות, ולא לאחד מבין בכירי שחקני הקולנוע והתיאטרון בישראל.

571. ועדיין – במשפט פלילי עסקינן, ולא בשיעור בפרקי רגישות, נימוסים והליכות. הדין הפלילי בישראל לא "הוציא אל מחוץ לחוק" – לא כינויים בוטים של סוגי אקטים מיניים, ולא כינויי עגה לאיברי מין.

החוק למניעת הטרדה מינית לא נועד לכפות על הציבור אמות מידה ומוסר – לא כשמדובר בטקסי ואופני חיזור, ולא כשמדובר בדרכי התבטאות. מי שחורג מגדרי שפת ה"פוליטיקלי קורקט", גם כשמדובר בשפה הכוללת תכנים מיניים, אינו בהכרח עבריין, ואין מקום להציבו, א-פריורי, בחזקת עבריין מין.

572. גישה זו מוליכה אותי למסקנה כי אמרותיו ושאלותיו של הנאשם, על אף שבזווית ונקלות הן - לא עברו את הרף הפלילי ואינן בגדר עבירה של הטרדה מינית. לגישתי, הבריה התיכון לאבחנה בין התבטאות בוטה אך מותרת בנושא מין לבין התבטאות בוטה ואסורה בנושא זה – מונח לא רק בטקסט עצמו, אלא בראש ובראשונה בקונטקסט בו נאמרו הדברים.

כך, מקום בו ההתבטאות המינית החריגה נאמרה באופן **התלוש** מכל הקשר – הרי שאין לאמירה שכזו כל הצדקה, ובאיזון בין החופש להתבטא לבין הפגיעה ברגשותיו או פרטיותו של הזולת - אין מקום להגן על אמירה פוגענית. טול לדוגמה מרצה המעבירה במוסד לימודי

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

הרצאה בנושא טקסי חיזור בקרב בעלי הכסף. נראה על פניו כי אם בתום ההרצאה יפנה אליה אחד המאזינים ושאל אותה שאלות הנוגעות להעדפותיה והתנסויותיה המיניות – סביר להניח כי יהיה בכך משום "הטרדה מינית" כמשמעותה בסעיף 3 לחוק למניעת הטרדה מינית. ודוק: גם אם יתנסח המאזין במלים "נקיות" יותר מאלו שהנאשם עשה בהן שימוש בשיחתו עם ד' – עדיין ניתן יהיה לראות בשאלות אלו כ"התייחסות מבזה או משפילה המופנית לאדם ביחס למינו או למיניותו", כאמור בסעיף 3(א)(5) לחוק למניעת הטרדה מינית.

מאידך גיסא, מקום בו ההתבטאות המינית החריגה נאמרה באופן **התלוי** בהקשר, דעתי היא כי אין לראות התבטאות זו כ"הטרדה מינית", וגובר משקלה של הזכות החוקתית להתבטא באופן חופשי. זאת, אף אם אופן ההתנסחות עבר את "גבול הטעם הטוב". טול לדוגמה אישה המספרת לחברתה אודות מפגש מיני חד פעמי שחוותה בליל אמש, עם אדם שהכירה באתר היכרויות אינטרנטי. לשיטתי, אם בתגובה לכך תשאל אותה חברתה שאלות ופרטים אודות המפגש המיני מליל אמש – לא ייחשב הדבר כ"הטרדה מינית", גם אם השאלות ינוסחו באופן גרפי ובוטה, דוגמת השאלות ששאל הנאשם את ד' במהלך המפגש ביניהם. שאלות מסוג זה, גם אם נוסחו באופן גס וחסר טקט – אינן בגדר "התייחסות מבזה או משפילה", וזאת נוכח **ההקשר** בו הן נשאלו.

573. ומכאן לעניינו של הנאשם, אשר קיים שיחה עם ד', שתחילתה "קולחת ונעימה". המפגש בין השניים – היה באקראי. אין בין השניים יחסי מרות. אין ביניהם היכרות מוקדמת. אין דבר אשר מנע מ- ד', למשמע המילה הראשונה שאינה נוחה לאזניה – לבקש מהנאשם להתרחק ממנה, להפסיק את השיחה, או לקום וללכת. במהלך השיחה העלתה ד' ביוזמתה, כי נפגעה מינית בילדותה. הנאשם שאל אותה שאלות אודות אופי הפגיעה המינית, והשלכותיה של הפגיעה המינית כיום. אכן, שאלות חודרניות, פולשניות ובלתי מנומסות בעליל. אכן, בלשון בוטה וגסת רוח. ועדיין – השאלות היו כולן תלויות הקשר, ונגעו לנושא ש- ד' בחרה לשתף במהלך שיחתם.

574. לטעמי, בנסיבות שתוארו לעיל – השאלות ששאל הנאשם את ד' הן שאלות שהופנו אליה "ביחס למינו או למיניותו של אדם". עם זאת, אינני סבור כי ניתן לסווג אותן כ"התייחסות מבזה או משפילה", וזאת גם אם עברו את גבול הטעם הטוב או הרגישות המתבקשת למשמע וידויה המצמרר של ד'.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 18-05-9061 מדינת ישראל נ' איבגי

575. אני סבור, לפיכך, כי המאשימה לא הוכיחה את התקיימות יסודות העבירה של הטרדה מינית [עבירה לפי סעיף 3(א)(5) לחוק למניעת הטרדה מינית] אשר יוחסה לנאשם באישום זה.

אישור פרסום

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

מחדלי חקירה

576. נוכח הקביעות אליהן הגעתי ביחס לאישום השלישי והרביעי, מטבע הדברים מצטמצם הצורך להיכנס לעומקן למספר "טענות סל" אותן העלה ב"כ הנאשם בסיכומיו – טענות כלליות הנוגעות לאופן הפתיחה בחקירה, אופן ניהול החקירה, ועוד כיוצא באלה טענות. אתייחס לפיכך לטענות אלו בקיצור, ואתעכב עליהן ככל שיש בהן רלבנטיות לאישום הראשון.

חקירת מגמתית והגנה מן הצדק

577. לטענת הנאשם, אופן ניהול החקירה השפיע על איכות הראיות. הסנגור עתר בסיכומיו לקבוע כי החקירה הייתה מגמתית, וכי נפגעה זכותו של הנאשם להליך הוגן. בעניינינו, כך נטען – התנהלות רשות החקירה עונה על כל התנאים שנקבעו בהלכת ברוביץ. אמנם, אין לבטל את כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק, אולם יש לבחון את הראיות בפריזמה של חקירת משטרה מוטה [ע' 73 לסיכומי ההגנה].

578. נטען בנוסף, כי התנהלות החקירה מלמדת כי מדובר ביוזמה פרטית של צוות החקירה – לחקור את הנאשם ולהביא להרשעתו בדין. חקירת המשטרה החלה כאשר לא עמדה בפני המשטרה שום תלונה, ושום ראיה שהצדיקה פתיחה בחקירה. החקירה הייתה "מוכוונת מטרה" למציאות ראיות מרשיעות נגדו [ע' 2 לסיכומי ההגנה]. החקירה החלה ללא כתב מינוי, דבר המלמד כי צוות החקירה פעל מתוך מניעים שאינם בירור האמת [ע' 72]. עוד טוענת ההגנה, כי היחידה החוקרת חקרה גם בגין עבירות שהתיישנו ושלא הוגשה בעניינן תלונה, כי החוקרים שידלו נשים להתלונן נגד הנאשם, כי הנאשם נחקר בצורה מבישה ופוגענית – הטיחו בנאשם כי הוא שקרן, כי ביצע עבירות אינוס, כי דאג לפטר נשים ממקום עבודתן. אמירות ושמועות מינוריות בענייניו של הנאשם – הפכו לנושא לחקירה, תוך הזנחת חומרי חקירה אחרים אשר לא הצביעו על הנאשם כמי שביצע לכאורה עבירות [ע' 71 לסיכומי ההגנה].

579. עוד נטען, כי חקירת המשטרה לא נערכה בצורה מקצועית – ביחס לאישום הראשון, א' "שודלה" על ידי חוקרת המשטרה אורית דן למסור עדות. השיחה לא תועדה באופן מלא, כך שלא ניתן לדעת מה בדיוק הוסבר ל- א', בניסיון לשכנע אותו למסור את עדותה [ע' 17 ו- 82 לסיכומי ההגנה]. בנוסף, במהלך גביית הודעתה השנייה של א' [2/ג] נוסחו השאלות באופן שפגע בבירור האמת – נרשמו מספר שאלות יחד, ואילו תשובתה של א' נרשמה באופן מאוחד, כך שגרסתה בסופו של יום אינה ברורה [ע' 81 לסיכומי ההגנה]. דוגמה נוספת לחוסר המקצועיות

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 18-05-9061 מדינת ישראל נ' איבגי

בה נערכה החקירה, לשיטת ההגנה, מצויה בהימנעות חוקרי המשטרה מלתפוס במועד את הפוסט הראשון שכתבה ד' בעקבות מפגשה עם הנאשם [ע' 79 לסיכומי ההגנה].

580. אינני סבור כי יש בטענות אלו כדי להטות את הכף לטובת זיכוי של הנאשם, ואינני סבור כי מחדלי החקירה הנטענים גרמו לעיוות דין או פגעו בהגנתו של הנאשם.

בהקשר זה, ראוי להיזהר מ"חכמה בדיעבד". במבט לאחור, וכשהצטמצם היקף החשדות שיוחסו לנאשם לכדי כתב אישום הנושא ארבעה אישומים (ובתום פרשת ההגנה – שלושה) – ניתן בקלות יחסית לבחון תחת מיקרוסקופ ההגנה כל טענה, כל שאלה וכל פעולה חקירה. אלא שעבודת המשטרה, בפרשה זו כמו בפרשות אחרות, לא ניחנה בכישורי נבואה. הנאשם נחקר בחשד לביצוע עבירות שונות, ביחס למספר לא מבוטל של נשים, בתקופות שונות ובנסיבות שונות. המדובר בחקירה מורכבת, הנושאת רגישות רבה (לא רק בשל 'מעמדו' של הנאשם, אלא בעיקר נוכח מהות העבירות שנחקרו), פעולות החקירה היו רבות ומורכבות, ומטבעה של חקירה מורכבת ומרובת פעולות – מתבצעות בה טעויות. כך, ייתכן כי במזכרים מסוימים היה מקום לפרט יותר, ובהודעות שנגבו היה ניתן לנסח את השאלות אחרת. לשיטתי, קשה להגדיר טעויות אלו כ"מחדלי חקירה", ובוודאי שאין בהם כדי להצביע על חקירה מגמתית.

581. בנוסף, חוקרי המשטרה נחקרו בפני, חקירות שתי וערב מקיפות. לא התרשמתי מגישה עוינת כלפי הנאשם, או כי החוקרים "סימנו מטרה", כטענת הנאשם. ככלל, מצאתי כי חוקרי המשטרה פעלו באופן ענייני, ועל פי רוב תיעדו באופן ראוי את פעולות החקירה שביצעו. בנוסף, במהלך עדותם של חוקרי המשטרה הוטח בהם כי לא תיעדו באופן ראוי שיחות שערכו עם עדים אשר מסרו דברים בשבחו של הנאשם. איש מאותם עדים לא הובא כעד הגנה, ולא הוגש מסמך אחד, בדל אחד של ראיה, המלמד כי נפל פגם בהתנהלות החוקרים בעניין זה.

582. אשר לאופן חקירתו של הנאשם במשטרה: חקירת חשוד במשטרה אינה סיטואציה נעימה לאיש, ובוודאי לא למי שאינו מורגל בחדרי חקירות. כאשר החשד הוא לביצוע עבירות מין – הדברים נכונים על אחת כמה וכמה. חקירת הנאשם הייתה ארוכה מאוד, פועל יוצא של ריבוי החשדות נגדו. במהלך חקירתו (הראשונה) במשטרה, הוא נשאל מאות שאלות, אשר מטבע החשדות שיוחסו לו – רובן ככולן שאלות מביכות, חודרניות, חטטניות. אכן, פה ושם העירו החוקרים הערות אשר ראוי היה להימנע מהן, ומדי פעם נשאלו שאלות אשר לא היה להן מקום. ועדיין, במבט כולל, ולאחר צפייה חוזרת ונשנית בחקירותיו של הנאשם (אשר תועדו חזותית) – להתרשמתי בוצעה החקירה באופן הוגן. במהלך החקירה לא הופעלו על הנאשם לחצים לא

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

ראויים; השאלות נוסחו באופן ברור ושאינו מטעה; לא צעקו על הנאשם ולא איימו עליו; הוא קיבל הפסקות כשביקש, כובד בשתייה ובמזון; תשובות לא הושמו בפיו; לא נפגעה אפשרותו למסור את גרסתו באופן חופשי ומלא.

583. אשר לטענה כי החקירה החלה כ"יוזמה פרטית" של צוות החוקרים, וכי "שידלו" מתלוננת להתלונן נגד הנאשם – לא מצאתי כי יש בטענות אלו כדי להצביע על פגיעה בנאשם.

על פניו, עולה מעדויות החוקרים כי החקירה הוטלה על יחידת "לה"ב 433, ועברה את 'שרשרת הפיקוד' מראש אגף החקירות והמודיעין דאז, דרך מפקד היחידה [מר ערן קמין, אשר אף נכח בחדר החקירות בסופה של חקירתו הראשונה של הנאשם].

אכן, שלוש המתלוננות בכתב האישום – לא פנו ביוזמתן והגישו תלונה במשטרה. דבר קיומם של חשדות לביצוע עבירות מין על ידי הנאשם – הגיע לידיעת המשטרה באמצעות פרסומים בתקשורת. אלא שאין בכך כדי ללמד על מגמתיות או "סימון מטרה". כידוע סעיף 59 לחוק סדר הדין הפלילי מטיל חובה על המשטרה לפתוח בחקירה, אף אם לא הוגשה תלונה: **"נודע למשטרה על ביצוע עבירה, אם על פי תלונה ואם בכל דרך אחרת – תפתח בחקירה"**.

זו חובתה של המשטרה, וכך היא נהגה במקרה שבפני. משכך, לא מצאתי כי נפל פגם בהתנהלות המשטרה בעניין זה.

אמנם, אף לא אחת מהמתלוננות אצה-רצה אל תחנת המשטרה ולא ששה להגיש תלונה נגד הנאשם. כידוע, מדובר בהתנהגות שאינה נדירה בעבירות מסוג זה. אין פסול לפיכך בעובדה שחוקרי המשטרה הם שיזמו את הפניה הראשונית אל המתלוננות. ואדגיש – מחקירת המתלוננות ומחומר החקירה לא עולה כי על מי מהמתלוננות הופעל לחץ להגיש תלונה, או כי הופעלה עליהן מניפולציה כלשהיא [השווה ואבחן היטב מת.פ. (ת"א) 5461/06 מדינת ישראל נ' חיים רמון (31.1.2007)].

584. מצאתי בכל זאת להעיר שלוש הערות הנוגעות לפעולות חקירה אשר לשיטתי היה מקום לבצען אחרת, ולא מן הנמנע כי היה בכך כדי להביא לקבלת חומרי חקירה נוספים:

- במסגרת פעולות החקירה הנוגעות לאישום הראשון, קיבלו חוקרי המשטרה את יומני ההפקה הרלבנטיים – הן של הפקת הסרט "לצוד פילים" והן של הפקת הסדרה "הבורר". החוקרת סלבה ויצמן הסבירה בעדותה, כי פנו למספר אנשים על מנת לאתר עדים פוטנציאליים לאירועים שתיארה א' (פניות אשר לא נשאו פרי). עם זאת, נראה כי הפניה

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9061-05-18 מדינת ישראל נ' איבגי

לאותם עדים פוטנציאלים התבססה על מידע שקיבלו אודות אנשים שהיו קרובים למתלוננת אי' [ר' עדותה של החוקרת ויצמן, ע' 213 לפרוטוקול מיום 28.11.18]. נראה על פניו כי ניתן וראוי היה להשקיע מאמץ חקירתי רב יותר, במציאת עדים פוטנציאליים לאירועים המתוארים בעדותה של אי'. כאמור, בידי היחידה החוקרת הייתה רשימה של שמות העובדים שנכחו בעת הצילומים בכל אחד מימי ההפקה הרלבנטיים, כך שלא הייתה מניעה של ממש לאתר את העובדים ולתשאל אותם.

ייתכן כמובן, כי גם מאמץ חקירתי זה לא היה נושא פרי. ייתכן כי מאמץ חקירתי מסוג זה נראה היה בלתי נחוץ, נוכח היקפו, והעובדה שהנאשם לא הכחיש את האירועים שתיארה אי' בעימות ביניהם, ואף התנצל בפניה. אמנע מקביעת מסמרות בעניין. אולם על פניו נראה כי אפיק חקירתי זה לא זכה להשקעת משאבים ראויה.

- אצל חוקרי המשטרה התקבל פוסט שכתבה ד' באפליקציית "פייסבוק" [ת/14] – ובכך נפתחה חקירה שהובילה לחומרי החקירה מושא האישום הרביעי. עם קבלת הפוסט, זומנה ד' לחקירה. בדיעבד התברר, כי במועד שבין זימונה לבין חקירתה – מחקה ד' את הפוסט הראשון שכתבה, ואשר תוכנו נותר עלום (אם כי גם ד' אישרה בחקירתה, כי מדובר בפוסט אשר תיאר את המפגש עם הנאשם באור חיובי, ובו לא תוארו שאלותיו הפולשניות המתוארות באישום הרביעי). מאמצי חקירה לשחזר את הפוסט הראשון – העלו חרס [ר' ת/33].

דבר קיומו של הפוסט הראשון – צוין כבר בפתח הפוסט המאוחר [ת/14]. למרות זאת לא טרחו חוקרי המשטרה, עוד בטרם זימונה של ד' לחקירה, לקרוא את הפוסט או להדפיס עותק ממנו. בדיעבד, מעט יותר תשומת לב, וביצוע פעולת חקירה פשוטה יחסית – היו יכולים למנוע סאגה חקירתית ודיונית שלמה אודות תוכנו המשוער של הפוסט המקורי.

- הודעתה של המתלוננת ג' נערכה במשרדי באות כוחה בחיפה. במעמד גביית עדותה, מסרה ג' התקן אחסון נייד ובו צילומי מסך של הודעות והתכתבויות בינה לבין אחרים, ממועד האירוע המתואר באישום השלישי. נראה כי חוקרי המשטרה לא פעלו בשקידה ראויה על מנת לברר היכן מצויה הראיה המקורית [קרי: מכשיר הטלפון הנייד של ג']. בדיעבד, התברר כי המכשיר לא אבד/נמכר/נשכח, אלא היה מצוי ברשותה של ג' כל העת [חלקים רלבנטיים מתוצרי פריקתו – המאוחרת, בעיצומה של חקירתה הנגדית של ג' – הוגשו כראיה – ת/25].

אמנם, לא מדובר במחדל חקירה שהביא לפגיעה של ממש בהגנת הנאשם, שכן ג' מסרה את מכשיר הטלפון לבדיקה. ועם זאת – ראוי היה כי החוקרים לא יקבלו כפשוטן את הראיות שהביאה ג' לתמיכה בגרסתה, אלא יבחנו את טענותיה בעין ביקורתית יותר, שמא ישנו מסד ראיתי רחב יותר מזה שהגישה המתלוננת לחקירה.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 18-05-9061 מדינת ישראל נ' איבגי

585. מכל מקום, גם לו היה מדובר במחדלי חקירה אשר לפחות חלקם פגעו במידת מה בהגנת הנאשם, עדיין על בית המשפט לערוך איזון בין האינטרס הציבורי (בקיומו של ההליך הפלילי והחשש לפגיעה – באמון הציבור ובקורבנות העבירה, היה ולא ימוצה ההליך הפלילי) לבין זכותו הבסיסית של הנאשם למשפט הוגן. באיזון זה, נראה כי הכף נוטה באופן ברור לטובת האינטרס הציבורי. לשיטתי, הפגיעה בהגנת הנאשם לא הייתה משמעותית. לעומת זאת, ובשים לב למכלול הנסיבות בהן נטען כי בוצעו העבירות על ידי הנאשם, הרי שיש לניהול המשפט ולמיצוי הדין משמעות ציבורית – זאת מעל ומעבר לאינטרס של המתלוננות במיצוי הדין.
586. דומני כי בצדק הבהיר ב"כ הנאשם בסיכומיו, כי אינו טוען שיש להורות על ביטול כתב האישום מטעמי "הגנה מן הצדק". דומה כי דוקטרינה זו – אשר השימוש בה נעשה במשורה – כוחה יפה למצבים בהם הפגמים בהתנהלות נוגעים לליבת העבירה או הנושא שבמחלוקת. ענייננו רחוק מרחק של ת"ק פרסאות מהמקרים בהם התקבלה טענת הגנה בדבר "הגנה מן הצדק".
587. לסיכום – לא מצאתי אינדיקציה המלמדת על חקירה מגמתית או מוטה. צוות החקירה פעל באופן הוגן וענייני. כמו בכל חקירה נרחבת ומסועפת – אף חקירה זו אינה נקיה מטעויות בשיקול הדעת. אלא שלהבנתי – טעויות אלו לא פגעו פגיעה של ממש בזכותו של הנאשם למשפט הוגן, ולא גרעו מיכולתו לנהל הגנה אפקטיבית.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 18-05-9061 מדינת ישראל נ' איבגי

סוף דבר

588. מספר הערות, טרם חתימה.

א. במהלך ניהול משפטו של הנאשם ריחפו ממעל, כרחשי רקע, טענות בדבר "ציד מכשפות", "משפט על ידי התקשורת", "אגינדת Me Too". הועלו טענות באשר לזרמים תת קרקעיים העומדים מאחורי העדויות והראיות שהובאו בפני.

להבנת, בתי המשפט מצווים להתעלם מאותם "רחשי רקע" אשר כשמום כן הם. עשיתי ככל אשר לאל ידי כדי להתעלם מאותם רחשים, ולהתמקד בעיקר – משפטו של הנאשם, בן תמותה כאחד האדם, העומד לדין בגין ארבעה אישומים המיוחסים לו, ובהם אירועים שונים שעניינים בביצוע עבירות מין בנשים שונות. לא פחות, אך גם לא מעבר לכך. לא מצאתי כי עדותם של מי מהעדים שהעידו בפני, הושפעה מרעש תקשורתי או מ'אגינדה' אשר נשא מי מהעדים. למרבה הצער, נראה כי האווירה התקשורתית, נוכח מעמדו של הנאשם בחיי התרבות בחברה הישראלית – ליוותה אותו כצל מרגע יציאתם של פרסומים בתקשורת אודות מעשים שביצע בנשים כאלה ואחרות. יש אף להניח כי אותה "אווירה תקשורתית", תמשיך ללוות אותו אף לאחר חתימת הכרעת דין זו, ומיד עם צאתו מאולם הדיונים. יחד עם זאת, חשוב להדגיש כי משפטו של הנאשם התנהל במנותק מאותה אווירה. אשמתו או חפותו של הנאשם נמדדו לפי הסרגל היחיד המוכר בדין הפלילי – האם הוכחה אשמתו של הנאשם בביצוע המעשים המיוחסים לו בכתב האישום, ומעבר לספק סביר. הא ותו לא.

ב. כאן גם המקום להדגיש, כי הכרעת הדין, וההליך המשפטי שקדם לה, עניינם בחשיפת האמת המשפטית הנוגעת לארבעת האישומים שיוחסו מלכתחילה לנאשם. על הפער בין האמת המשפטית לבין האמת העובדתית לא ארחיב, וקולמוסי דיו נשברו בסוגיה זו.

מכל מקום, ראוי להזכיר כי ההליך המשפטי שהתנהל בפני עסק אך בשאלת ביצועם של המעשים שיוחסו לנאשם בכתב האישום – והמשמעות המשפטית הנגזרת מהם, ככל שיוכח כי בוצעו המעשים. אמנם, במהלך המשפט צפו ועלו עדויות הנוגעות למעשים כאלה ואחרים שיוחסו לנאשם על ידי מאן דהוא, מעשים החורגים מד' אמותיו של כתב האישום. שמות

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 18-05-9061 מדינת ישראל נ' איבגי

ותיאורים עלו כמו מן האוב – שמות של מי שאינם עדים, ותיאורים שזכרם לא בא אל כתב האישום. ממעשים ומעדויות אלו התעלמתי.

גם אם ייתכן ומעשים אלו (ככל שבוצעו, ואינני מחווה כל דעה בעניין) מעלים שאלות מתחום המוסר – אין לכך ולמשפטו של הנאשם ולא כלום. המנדט שניתן לבית המשפט הדין בענייניו של נאשם בפלילים, הוא להכריע בשאלה אחת – אחריותו של נאשם בביצוע עבירות פליליות. דרך הכרעתו של בית המשפט היא בינארית – אשם או זכאי. שאלות, תהיות וטענות אחרות – מקומן אולי בשיח הציבורי, ולא בבית המשפט. כך הוא לעניין המעשים החורגים מגבולות כתב האישום, וכך הוא באשר למעשים המתוארים בכתב האישום, ואשר נקבע כי לא הוכחו במידת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי.

ג. לבסוף, אני רואה זאת כחובה נעימה לציין ולשבח את ב"כ הצדדים על אופן ניהול ההליך בפני. משפטו של הנאשם היה מורכב, טעון, וכלל גם תפניות, הפסקות, עליות ומורדות. למרות זאת, השכילו ב"כ הצדדים לנהל את הדיון באופן ענייני ומקצועי, לעילא ולעילא. חקירות העדים נהלו ברגישות וביסודיות. טיעוני הצדדים – בכתב ובעל פה – היו ממוקדים, ממצים, הבהירו בצורה מיטבית את זירת המחלוקת להכרעה, וסייעו לי במלאכת עשיית המשפט. עוד השכילו הצדדים לשמור על אווירה נינוחה וקולגיאלית, לכל אורך ההליך ועל אף חילוקי הדעות הקוטביים. על כל אלה מסורה לב"כ הצדדים הערכתי המקצועית ותודתי.

589. סיכומי דבר, ומהטעמים אשר פורטו בהרחבה בהכרעת הדין, אני קובע כדלהלן:

א. המעשים המתוארים באישום הראשון בכתב האישום – הוכחו במידה הנדרשת במשפט פלילי. לקביעתי, כל אחד מהאירועים המתוארים באישום הראשון מגבש עבירה אחת, נפרדת, של מעשה מגונה.

משכך, אני מרשיע את הנאשם באישום הראשון בביצוע שתי עבירות של מעשה מגונה, עבירה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין. אני מזכה את הנאשם באישום הראשון מביצוע עבירה של הטרדה מינית.

ב. המעשים המתוארים באישום השני בכתב האישום – לא הוכחו בפני, ומשחזרה בה המאשימה מאישום זה, אני מורה על זיכוי של הנאשם מהמעשים ומהעבירות של מעשה מגונה והטרדה מינית אשר מיוחסים לו באישום השני.

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 18-05-9061 מדינת ישראל נ' איבגי

ג. המעשים המתוארים באישום השלישי בכתב האישום – לא הוכחו בפני במידה הנדרשת במשפט פלילי. הוכח קיומו של מגע בין ראשו של הנאשם לבין החזה של ג'. יחד עם זאת, נותר ספק באשר להתקיימות יתר הנסיבות המתוארות בסעיף 4 לאישום השלישי. המדובר בספק קל – אך עדיין יש בו כדי לעורר ספק סביר שמא המגע בין ראשו של הנאשם לבין החזה של ג' – היה אקראי ולא מכוון. משכך, אני מורה על זיכוי, מחמת הספק, של הנאשם מביצוע עבירה של מעשה מגונה אשר יוחסה לו באישום השלישי.

ד. המעשים המתוארים באישום הרביעי הוכחו בפני, ובמידה הנדרשת במשפט פלילי. עם זאת, לקביעתי, מעשים אלו אינם מגבשים את יסודות העבירה של הטרדה מינית. משכך, אני מורה על זיכוי של הנאשם מהעבירה של הטרדה מינית המיוחסת לו באישום הרביעי.

ניתנה היום, י"ב טבת תש"פ, 09 ינואר 2020, במעמד הצדדים

חתימה